

PHI THIÊN DẠ TƯỜNG

Tiểu thuyết | OAI HƯƠNG TÌM DỊCH

ZOIE

BÌNH MINH RỰC RỠ

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

CAMPHONG

2013 - TẬP 2 - BÌNH MINH RỰC RỠ

---* ❖ *---

Tác giả: **Phi Thiên Dạ Trường**

Dịch thuật: **Oải Hương Tím**

Phát hành: **Cẩm Phong Books**

Nhà xuất bản **Hà Nội**

Nguồn text: **Waka**

Đóng gói: **@nguyenthanh-cuibap**

PHẦN 3
Bình Minh Rực Rỡ

CHƯƠNG 48

ĐÀM PHÁN

Ngày 1 tháng 6 năm 2013, Quốc tế thiếu nhi.

Đã nhiều ngày trôi qua kể từ khi chúng tôi nổi lên trên mặt biển, còn nhớ rõ cảnh tượng lúc đó, bầu trời trong xanh quang đãng, cơn bão đã qua, trên mặt biển nổi lên phềnh vô số xúc tu bạch tuộc.

May mà những sinh vật biển ở đây đều không có hứng thú với bọn thầy ma đó.

Hiểm họa đã gần kề, lần này Bộ tổng chỉ huy bị tấn công như một đòn cảnh cáo, báo hiệu ngày diệt vong của nhân loại không còn xa, khiến những người tị nạn trong căn cứ ở vùng biển quốc tế bàng hoàng thấp thỏm. Phần lớn trong số họ là nhóm người đầu tiên được di tản, chưa từng tận mắt chứng kiến cảnh tượng thê thảm trên đất liền, chỉ thông qua báo đài và tivi biết được vài số liệu.

Cho đến khi bọn quái vật biển xuất hiện ngoài khơi, bọn họ mới bắt đầu thực sự cảm nhận được cái gì là tận thế.

Rất may là Phong Hoa đăng lên một bài báo, xoa dịu nỗi bất an lo lắng trong lòng mọi người.

Trong khoảng thời gian này đã có rất nhiều chuyện xảy ra, Thượng tướng Chu bị cách chức, ba của Mông Phong được thăng lên làm trung tướng, tiếp nhận công việc của Thượng tướng Chu. Toàn bộ nhân viên tham chiến đều được thăng quân hàm và người nhà của các liệt sĩ được nhận trợ cấp.

Suốt nửa tháng nay, người dân chưa bao giờ đồng lòng đến thế, bất chấp tất cả hậu quả, nhất trí phát động kế hoạch Đêm Dài.

Nhưng việc này cần sự phối hợp của tất cả các căn cứ tị nạn, đồng thời phải thông qua chữ ký của tổ chức nhân đạo Liên hợp quốc.

Tình hình dường như cực kỳ nan giải, sự lên án của những người lưu vong, áp lực từ Liên hợp quốc, càng có nhiều hơn những phỏng đoán đê lên vai Trung tướng Mông.

Ông ấy rất khó đưa ra được quyết định.

Mấy ngày gần đây, căn cứ ở vùng biển quốc tế dần dần phục hồi như cũ, chúng tôi tạm thời đang ở khu số 5 chờ lệnh.

“Tân hôn hạnh phúc!!!”

“Cảm ơn.” Lý Nham cười đáp, giơ tay nâng cốc.

Ngoài thành viên đội Cơ Lốc còn có cha con Trương Dân, Quyết Minh tới chung vui. Lại Kiệt mua bia, rồi đặt một bàn ăn xa nhất trong góc căng tin, xem như thay cặp đôi này cử hành hôn lễ đơn sơ trong thời kỳ khó khăn.

“Chén thứ nhất là tế anh hai của tôi.” Lý Nham mở lời: “Lưu Nghiễn từng nói, nhờ có anh ấy mà chúng ta mới được hội ngộ với nhau thế này.”

“Phải rồi.” Lưu Nghiễn cười buồn, hồi tưởng lại chuyện cũ, cảm xúc ngổn ngang.

Nếu không nhờ Lý Tung chỉ đường mà chỉ dựa vào khẩu súng chỉ còn vòn vẹn có sáu viên đạn của Mông Phong, có thể họ đã bỏ mạng giữa đất trời mờ mịt, chẳng biết vùi thân nơi nào.

Lý Tung quá cố tựa như viên bi đầu tiên trong vòng xoay số phận, mở ra cho họ một cánh cửa giữa những vạch xanh đỏ đan xen. Lưu Nghiễn và Mông Phong được quen biết Trương Dân, Quyết Minh, Lâm Mộc Sâm, Hồ Giác, Tạ Phong Hoa. Đi tới Vĩnh Vọng Trấn, họ còn được làm bạn cùng Lại Kiệt, và cả... Văn Thư Ca.

“Số phận quả thật diệu kỳ.” Mông Phong nói: “Trước kia tôi chưa hề nghĩ tới, sẽ có một ngày mọi người tụ họp đông đủ như vậy.”

Lại Kiệt: “Mẹ, đừng có sốt mướt như đàn bà con gái thế, uống đi!”

Mọi người cụng ly, Tạ Phong Hoa thêm rượu, Lý Nham lại nâng ly nói: “Chén thứ hai kính Văn Đệ, cậu ấy là đại nam nhân, tôi chỉ là tiểu nam nhân mà thôi.

Mông Phong: “Sao mà mới có một ly mà đã say thế, nói tào lao gì đấy.”

Tạ Phong Hoa cười lớn thành tiếng: “Anh ấy không biết uống rượu đâu, cứ để tôi.”

“Không không.” Lý Nham đẩy tay Tạ Phong Hoa ra, tiếp: “Văn Đệ đã tác thành hạnh phúc cho tất cả mọi người, cậu ấy đại nam nhân, tôi... thì lại quay về kết hôn, tôi có lỗi với cậu ấy... Lúc trước còn hứa hẹn... khi kết hôn sẽ mời cậu ấy làm phù rể.”

Tạ Phong Hoa khuyên: “Được rồi, để em nói cho.”

Phong Hoa cầm ly đưa lên, mọi người đều nâng ly chúc mừng.

“Chốn về của chúng ta chính là đại dương của các vì sao.” Đôi mắt Tạ Phong Hoa ngấn lệ, ghen ngào nói: “Văn Đệ... chẳng qua đi trước chúng ta một bước, năm mươi năm sau hẹn tái ngộ trên thiên đường. Cầu chúc Văn Đệ ra đi thanh thản, cạn ly.”

Lưu Nghiễn: “Cạn ly.”

Trương Dân: “Cạn ly.”

Mọi người cùng nhau nâng ly cạn chén, ăn uống nhiệt tình. Khi tàn tiệc thì Mông Phong đã ngà ngà say, anh choàng vai Lưu Nghiễn cùng trở về phòng.

“Bữa nay sắc mặt Lại Kiệt hơi khác.” Lưu Nghiễn chột nói.

Mông Phong: “Ài, anh ta tức cảnh sinh tình đó mà, đau lòng rồi, đau lòng rồi! Ai cũng đều có đôi có cặp, mỗi anh ta là cô đơn lẻ bóng mà!”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn đẩy thân thể nặng trĩu của Mông Phong ngã xuống giường, cậu khuyu một gối, cúi người bên giường giúp anh tháo dây, cởi bỏ giày lính.

Mông Phong đảo mắt nhìn quanh, Lưu Nghiễn vừa ngồi thụp xuống, Mông Phong không thấy người đâu thì cuống quýt gọi: “Bà xã đâu? Bà xã

đi đâu mất rồi?!”

“Em đang tháo giày cho anh đây này!”

“Lại đây, lại đây...”

Lưu Nghiễn nhìn Mông Phong dở cười dở khóc.

“Nào nào, để ông xã ôm một cái...” Mông Phong khó chịu giật áo ra, hôm nay vừa mới dự lễ thăng quân hàm, cà vạt hăng còn chưa tháo. Lưu Nghiễn ngồi lên hông Mông Phong, giúp anh cởi áo khoác. Cậu chăm chú nhìn vào khuôn mặt đỏ phừng kia, đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn cười.

Lưu Nghiễn cởi cà vạt của Mông Phong ra, rồi trở tay kéo một vòng, thít chặt vào cổ anh.

Mông Phong: “Khục...”

Cổ Mông Phong tuy bị thắt lại nhưng vẫn không giãy giụa, chỉ ngược mắt nhìn Lưu Nghiễn, vẻ như lên án “em muốn mưu sát chồng đấy à”.

Khóe môi Lưu Nghiễn đờm ý cười, siết cà vạt kéo Mông Phong gần hơn một chút, rồi cúi người xuống, dịu dàng hôn lên đôi môi thắm men rượu của anh.

“Nhờ ba anh sắp xếp bổ sung quân số được không?” Lưu Nghiễn nhẹ hỏi.

Mông Phong đã say đến mức ý thức mơ hồ, lẩm bả lẩm bẫm: “Anh là anh... anh là ba anh, ba anh là ba anh...”

Lưu Nghiễn tắt đèn, áp mình vào cơ thể trần trụi cường tráng của Mông Phong, hai người cùng đắp một tấm chăn, da thịt Mông Phong vẫn luôn ấm áp như thế. Giữa màn đêm, giọng Lưu Nghiễn khẽ cất lên: “Đội Cơ Lốc chỉ còn lại ba người bọn mình thôi, có phải nhận nhiệm vụ nữa không?”

“Đợi đến khi ông xã... lên chức tướng, em sẽ không phải đi... làm nhiệm vụ nữa. Ừm, em sẽ làm thư ký cho anh, mỗi ngày chỉ cần núp dưới bàn làm việc, Thiếu tướng Mông Phong muốn... miêng của em...”

“...”

“Thiếu tướng Mông.” Lưu Nghiễn ngắt lời: “Tính hài hước và độ bỉ của ngài cho dù có say túy lúy cũng chẳng bớt tẹo nào nhỉ.”

Mông Phong hai mắt trợn trừng, chỉ tay vào Lưu Nghiễn, miệng lầu bầu vài câu, đoạn trở mình đè lên người Lưu Nghiễn, kề môi vào môi cậu, cứ hôn như thế mà ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, toàn thể khu số 5 phát lệnh hành động, bọn Lưu Nghiễn và Mông Phong đang ở tầng mười ba của khu số 5, mới sáng sớm đã có người tới thông báo tập hợp.

Buổi sáng Mông Phong tỉnh giấc là quên bém những việc ngu ngốc mình làm tối qua, Lại Kiệt đến thông báo: “Nhanh lên, có nhiệm vụ rồi.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Mình đi đâu đây?”

Lại Kiệt đáp: “Nghe bảo là quay về đất liền... Bản kế hoạch thông qua sau cuộc họp anh còn chưa được xem, huấn luyện viên sẽ lên phát biểu và phân phối lính tráng, cứ đi rồi nói sau! Ba cậu phải một tay lính mới đến cho bọn mình, nghe đồn trâu bò lắm, từng đoạt giải Oscar cơ đấy.”

Lưu Nghiễn: “Giải Oscar á?!”

Lại Kiệt: “Không phải, hình như là huy chương quốc tế gì đó... Tóm lại là một tay trâu bò, gọi là Bạch gì đó, thôi cứ chờ người ta đến rồi tính tiếp, mau đi thôi.”

Ba người chạy một mạch tới thao trường tạm thời của K3.

Tất cả lính đặc công đều tề tụ về nơi đây, đứng đông nghịt ở khu trung tâm, chắc phải hơn ba ngàn người. Lưu Nghiễn nhìn quanh một vòng, khá kinh ngạc khi phát hiện có nhiều người đến vậy.

“Không ngờ đông như thế.” Lưu Nghiễn chau mày nói.

Lại Kiệt bảo: “Nhẽ ra cậu phải nói, không ngờ chỉ có chừng này người. Hồi trước tính riêng K3 đã có tám ngàn lính rồi...”

Mông Phong giục: “Nhanh chân lên! Tìm chỗ chen vào, lè mề là bị ăn đập đấy!”

Lính đặc công tập hợp ngay hàng thẳng lối, Lưu Nghiễn vội chạy theo Lại Kiệt, chẳng biết đã va phải bao nhiêu người, cậu cảm thấy người nào người nấy cứ như cọc gỗ, mà không, như cọc sắt mới đúng.

Trịnh Phi Hồ bước lên bục, chuẩn bị phát biểu và giao nhiệm vụ.

“Ở đây, đây này... Lưu Nghiễn!” Tiểu Quân gọi.

Lưu Nghiễn vừa chạy tới, Tiểu Quân liền nhích người nhường chỗ, nào ngờ vọt tay đánh rơi đồ xuống đất.

Lúc này trong hội trường K3 tĩnh lặng như tờ, kim rơi cũng nghe rõ mồn một, cặp lồng cơm của Tiểu Quân “xoảng” một cái rơi xuống đất.

“Loong coong coong...”

“Loong coong...”

“Coong...”

Tiếng vọng ngân mãi không dứt.

Trịnh Phi Hồ: “...”

Lưu Nghiễn vội vàng cúi thấp đầu, Tiểu Quân vốn đang do dự có nên đi nhặt cặp lồng hay không thì Trịnh Phi Hồ trên bục đã hỏi: “Lính của đội nào đấy! Ngẩng đầu lên!”

Lưu Nghiễn giật thót ngẩng phắt lên, rồi lại lập tức cúi gằm xuống.

Trịnh Phi Hồ giơ tay xem đồng hồ, đoạn cau mày rằng: “Lưu Nghiễn? Sao cậu lại ở đây? Tới Hồng Kiều ấy! Không ai thông báo cho cậu à?!”

Lưu Nghiễn ngơ ngác: “Không ạ, đến đó làm gì?”

Trịnh Phi Hồ: “Đi ngay đi! Ngay bây giờ!”

Lưu Nghiễn: “Tuân... tuân lệnh!” Chưa dứt lời đã lao vọt ra khỏi hàng, ai nấy đều dùng ánh mắt “có ô dù cao đúng là sướng” nhìn cậu khinh bỉ.

Lưu Nghiễn leo lên xe rồi quẹt thẻ, hai mươi phút sau đã đến được Hồng Kiều ở tầng bảy. Mông Kiến Quốc và vị trợ lý của ông đang đợi cậu ở đầu Hồng Kiều, có chút không bằng lòng hỏi: “Sao tận giờ này mới đến?”

Lưu Nghiễn hỏi ngược lại: “Không có người thông báo, sao vậy?”

Mông Kiến Quốc nói: “Thôi, đi mau cho kịp.”

Lưu Nghiễn ló ngó theo chân Mông Kiến Quốc đi qua Hồng Kiều.

Giọng nữ điện tử vang lên: “Thiếu tướng Mông Kiến Quốc của Bộ tổng chỉ huy đang vào.”

Lưu Nghiễn thấp giọng hỏi: “Con được phép bước vào khu số 7 sao? Ba, Lại Kiệt bảo con phải đi làm nhiệm vụ cùng họ cơ mà?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Chỉ bảo con tới xem một thứ mà thôi, không ảnh hưởng nhiệm vụ đâu, nói chuyện xong thì con có thể quay về đơn vị rồi.”

“Thiếu tướng.” Nhân viên lễ tân lên tiếng: “Việc đã bàn lúc trước giờ có sự thay đổi, chỉ mình ngài được tiến vào nói chuyện với viện trưởng thôi.”

Mông Kiến Quốc nói: “Là Trung tướng, thưa quý cô.”

Cô nhân viên lễ tân tối sầm mặt, nhưng bộ nói: “Trung tướng, thật có lỗi, cậu ấy không được phép đi cùng ngài.”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Tôi đây già cả rồi, mà cường độ công việc lại quá cao, xin cô thông cảm, tôi cần một trợ lý ghi chép thông tin. Nếu viện trưởng vẫn kiên quyết không cho phép, vậy tôi đành quay về.”

Cô gái kia đánh một cuộc điện thoại, đoạn nhỏ nhẹ đón lời: “Mời Trung tướng, nhưng xin ngài phải đảm bảo cậu ấy sẽ giữ bí mật. Và lại, tôi thấy ngài không già chút nào, thật đấy ạ.”

Mông Kiến Quốc lễ độ đáp: “Cảm ơn, màu son hôm nay của cô đẹp lắm.”

Lưu Nghiễn và Mông Kiến Quốc bước vào thang máy chuyên dụng, trong chớp mắt cảm giác siêu trọng đột ngột áp xuống, buồng thang máy vọt lên cao.

Mông Kiến Quốc đôi mắt nhìn những con số không ngừng biến đổi trên đỉnh thang, thuận miệng bảo: “Ngán nhất là phải trao đổi với mấy tay nghiên cứu khoa học, suốt ngày thích nói mấy câu không cần thiết.”

Lưu Nghiễn gật gật đầu, chẳng biết “mấy tay nghiên cứu khoa học” Mông Kiến Quốc nói có bao gồm mình không.

“Con sẽ phải làm gì?” Lưu Nghiễn hỏi.

Mông Kiến Quốc đáp: “Nghe đây, phải nắm vững những thuật ngữ Vật lý mà con am hiểu, đoán ý tứ của người ta, ghi nhớ thật kỹ. Trong lúc ta nói chuyện, con lựa thời cơ thích hợp xen vào đánh lạc hướng nói chuyện của tay phụ trách bên kia đi. Ta cho phép con mặc sức si nhục hẳn.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Kiến Quốc: “Không phải con vốn rất thích si nhục người khác sao?”

Lưu Nghiễn: “Thực ra cũng không phải... Thôi được rồi.”

Cuối cùng Lưu Nghiễn cũng vỡ lẽ, Mông Kiến Quốc dẫn cậu theo để lấy uy đây mà.

Mông Kiến Quốc lại nói: “Đừng để hãnh ta dùng mấy thuật ngữ chuyên ngành đánh trống lảng. Hãnh rất thích nói ‘trên lý thuyết’ gì gì đó... con có biết ‘trên lý thuyết’ nghĩa là gì không?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Kiến Quốc: “‘Trên lý thuyết’ đại biểu cho một loại thái độ khoa học nghiêm túc, bọn họ tuyệt đối không nói ‘Đúng’, cũng chẳng bảo ‘Sai’, nhất thiết phải chừa lại một đường lui...”

Lưu Nghiễn: “Thưa Trung tướng, rất lâu về trước quý tử của ngài đã cầu nhàu với con về đề tài này rồi, nội dung của hai cha con giống y hệt, chẳng lệch một tẹo nào.”

Mông Kiến Quốc gật đầu, thang máy vang lên một tiếng “đỉnh” rồi dừng lại ở tầng bảy trăm bảy mươi bảy.

Giọng nữ điện tử: “Tầng thứ bảy trăm bảy mươi bảy, phòng làm việc của Viện trưởng Trung tâm nghiên cứu.”

Lưu Nghiễn bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt, có lẽ đang ở vị trí cách mực nước biển quá cao? Lúc cậu bước ra thang máy bị hụt chân lao đảo, Mông Kiến Quốc lập tức bắt lấy cánh tay cậu: “Sao thế?”

Lưu Nghiễn trấn tĩnh lại, đoạn lắc đầu đáp: “Con không sao.”

“Số may mắn đây.” Lưu Nghiễn nói lảng đi: “ Khu số 7, tầng bảy trăm bảy mươi bảy.”

“À.” Một giọng nam trẻ tuổi chọt vang lên: “Vì chúng tôi tin rằng, Thượng đế tạo ra con người vào ngày thứ Sáu và nghỉ ngơi vào ngày thứ Bảy. Cho nên có thể tranh thủ lúc ngài nghỉ ngơi mà len lén đùa nghịch những thứ gọi là khoa học, mọi người khi trông thấy những con số bảy này,

‘trên lý thuyết’ đồng nghĩa với việc không bị đấng Tạo hóa can thiệp vào. Xin chào, Trung tướng Mông, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Chào cậu.” Mông Kiến Quốc đáp: “Tiến sĩ Tần Hải, đây là Lưu Nghiễn, trợ lý riêng của tôi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Cậu còn tưởng Mông Kiến Quốc phải gặp một gã quái nhân khoa học râu ria xồm xoàm mắt mũi trợn ngược, hoặc chí ít cũng là học giả trung niên đứng tuổi, không thì là một người phụ nữ vô cùng quyền uy tô son đỏ đậm với nếp nhăn uy nghiêm nơi khóe miệng.

Thế nhưng người đàn ông trẻ tuổi trước mặt xem chừng chưa được ba mươi, có chút yếu đuối của mấy chàng mọt sách, so với Lưu Nghiễn thì có khí chất học giả hơn. Anh ta đeo một cặp kính cận, đẩy nhẹ một cái, tròng kính lóe ra ánh phản quang đầy toan tính.

Chỉ có độc một cái ghế.

Mông Kiến Quốc nói: “Con ngồi đi.”

Lưu Nghiễn đưa mắt nhìn Mông Kiến Quốc, ông khẽ gật đầu, thế là cậu liền ngồi xuống.

Tần Hải: “...”

Mông Kiến Quốc chắp hai tay sau lưng, lịch sự nói: “Bắt đầu đi.”

Tần Hải ngó ra, hết nhìn Lưu Nghiễn rồi lại đánh mắt sang Mông Kiến Quốc đang đứng, khóe miệng giật giật, anh ta lặng đi chốc lát, đoạn nói: “Có lẽ thời gian của chúng ta không nhiều lắm đâu, vì Tổ chức liên hợp nghiên cứu khoa học của Nga vừa gửi đến một nội dung bảo lưu mới... mong Trung tướng thông cảm cho.” Dứt lời bèn nghiêng người nhấn xuống cái máy đếm giờ trên bàn.

Lưu Nghiễn bỗng nhiên không nhịn nổi muốn phá lên cười, đồng thời có cảm giác rất hả hê khoái trá. Cậu im lặng một lúc, từ khi bước vào đây luôn cảm giác thật kỳ lạ, giống như có thứ gì đó đang bài xích cậu.

Là bởi khí thế của người trước mặt quá mức mạnh mẽ?

Chiếc máy đếm giờ bắt đầu tíc tắc hoạt động, Mông Kiến Quốc nói: “Quân đội đã thông qua chỉ thị đặc biệt của Ủy ban Thường vụ, một tháng sau trực tiếp tiến hành kế hoạch Đêm Dài.”

Tần Hải đáp: “Ồ, thưa Trung tướng, vậy Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc và Chính phủ là gì? Tôi chỉ nghe nói, hiện giờ quyền điều động tất cả các thiết bị máy móc đều nằm trong tay Thượng tướng Chu...”

Lưu Nghiễn nhìn cái máy đếm giờ kia, thời gian giới hạn là mười lăm phút, cậu nhắc một chân đạp mạnh lên cạnh bàn làm việc của Tần Hải, thế nhưng anh ta chẳng buồn đếm xìa, cứ coi cậu như không khí mà tiếp tục nói: “Về kế hoạch Đêm Dài, tôi nghĩ lần trước chúng ta đã thảo luận đủ nhiều rồi. Trung tướng, nếu ngài còn lý do nào khác thì có thể đưa ra để thử thuyết phục tôi, đừng lãng phí thời gian vào chủ đề nhạt nhẽo này, dù gì chúng ta cũng chỉ có mười lăm phút đồng hồ...”

Dưới gót giày lính của Lưu Nghiễn có giấu một túi công cụ dự bị loại nhỏ, cậu rút cái tua vít dạng như kim khâu ra, đút thẳng vào lỗ nhỏ ở mặt bên máy đếm giờ, “rắc” một tiếng, máy đếm giờ nín bật.

Tần Hải: “...”

Mông Kiến Quốc thản nhiên như không liếc nhìn cái máy đếm giờ, đoạn nói: “Tôi nghĩ, hiện giờ chúng ta có rất nhiều thời gian.”

CHƯƠNG 49

SIÊU DÂY

"**T**ai nạn vừa rồi đột ngột xảy ra..." Mông Kiến Quốc chấp tay chậm rãi đi lại trong phòng: "Mà khu số 7 không hề cảnh báo trước, quân đội tổn thất những ba ngàn bốn trăm chiến sĩ, một người đã hy sinh anh dũng, vùi thân nơi đáy biển. Vốn dĩ hôm nay tôi định mang súng tới tìm gã kỹ sư thiết kế khu số 6 đó."

Tần Hải đẩy gọng kính, nói: "À, là vị kỹ sư ở Viện Công nghệ Hàng không và Vũ trụ, khi đại dịch lây ma bùng nổ cũng đã chết rồi, nghe nói là bị dân chạy nạn bắn chết. Nếu bên quân đội sớm bảo vệ người này, biết đâu chừng hiện giờ anh ta còn cơ hội đền mạng cho vị anh hùng kia."

Mông Kiến Quốc tiếp: "Đến tận hôm nay, khu số 7 cũng chưa cho tôi một lời giải thích hợp lý."

Tần Hải: "Tổ nghiên cứu sinh hóa độc lập của quân đội vẫn chưa nộp báo cáo cơ à? Tôi nhớ rõ họ cũng từng là người của khu số 7, nhưng cuối cùng lại bị chĩa súng vào đầu bước ra khỏi Hồng Kiều, áp giải tập thể sang khu số 6."

Mông Kiến Quốc hít một hơi sâu, trong bụng Lưu Nghiễn không khỏi cảm thán, trình độ của cậu mà đi so với Tần Hải, chỉ đáng xách dép thôi.

"Nói thật nhé," Tần Hải tiếp: "Tôi nhất quyết sẽ không ký tên vào bản báo cáo mà ngài nộp lên Liên hợp quốc. Dù cho tôi có bị nã một phát đạn chết tại phòng làm việc, thì người kế nhiệm tiếp theo, tiếp theo nữa, đều tuyệt đối không bao giờ ký tên..."

"Bởi vì..." Lưu Nghiễn mở miệng nói: "Nếu như Trung Quốc mở màn trước, sẽ phá vỡ thế cân bằng của liên minh, tất cả các quốc gia khác cũng

bắt đầu oanh tạc hủy diệt đất nước của họ, có đúng không?”

Tần Hải nhìn Lưu Nghiễn bằng ánh mắt nhìn một thằng đàn, anh ta rất ngạc nhiên vì cậu chẳng hay biết gì mà cũng được đưa đây, mãi sau mới gật đầu bảo: “Đúng rồi, sao cậu thông minh thế nhỉ?”

Mông Kiến Quốc: “Nghiên cứu của các cậu chẳng bao giờ có kết quả đâu, nếu còn kéo dài như thế, nơi đầu tiên bị tấn công sẽ chính là khu số 7.”

Tần Hải đáp: “Trung tướng Mông, chỉ cần ngài không tự đào mồ chôn mình thì sẽ có kết quả thôi. Cái chết đen bắt đầu bùng phát từ thế kỷ 14, đến bây giờ vẫn chưa nghiên cứu ra vắc xin cơ mà.”

11 Cái chết đen: Tên gọi của đại dịch hạch xảy ra ở châu Á và châu Âu, được coi là một trong những đại dịch chết chóc nhất trong lịch sử nhân loại, ước tính nạn dịch này đã giết chết 30-60% dân số châu Âu.

Mông Kiến Quốc: “Dù có kết quả thì các anh cũng chẳng bao giờ công bố, thế này đi, Tiến sĩ Tần, tôi nghĩ chúng ta chẳng cần phải tranh luận thêm nữa, tôi quay về triệu tập tất cả cán bộ quân đội mở cuộc họp, phát động biểu quyết toàn dân, Trung Quốc rút khỏi tổ chức Liên minh Quốc tế, bắt đầu thi hành kế hoạch Đêm Dài.”

Tần Hải: “Trung tướng Mông, trưng cầu dân ý chưa chắc đã là đúng đắn, cho dù có dùng một mồi lửa đốt sạch Trung Quốc, dẫn đến phản ứng dây chuyền để các quốc gia khác cũng tiến hành oanh tạc lục địa, nhưng chỉ cần có một dân tộc không chấp nhận ý tưởng này của ngài, thì virus vẫn có thể tiếp tục sản sinh rồi lây lan lại... Ngài sẽ đẩy trái đất này vào đường diệt vong!”

Mông Kiến Quốc vui vẻ nói: “Quốc gia nào không muốn oanh tạc? Tôi rất sẵn lòng thả bom giùm bọn họ.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Kiến Quốc lạnh giọng tiếp: “Virus biến dị đang lây nhiễm sang động vật, cậu có thể ngồi chờ ở đây, tới khi cả thực vật cũng bị lây lan thì chôn cùng luôn một thể, như vậy mới là tự đào mồ chôn mình.”

Tần Hải: “Trung tướng Mông, giáo viên sinh học thời cấp ba của ngài chắc chắn quên dạy sự khác biệt giữa động vật và thực vật rồi.”

Lưu Nghiễn đột nhiên hỏi: “‘Huyền’ đang ở đây?”

Tần Hải lập tức chau mày hỏi lại: “Sao cậu biết?”

Nháy mắt Lưu Nghiễn đã hiểu, thì ra cảm giác quái lạ khi bước vào đây do tầng này có thứ ánh sáng xanh đó.

“Tôi cảm nhận được,” Lưu Nghiễn đáp: “Nó đang bài xích tôi.”

Tần Hải lặng đi một lúc, sau đó lên tiếng: “Thử miêu tả cảm giác của cậu xem.”

Anh ta xoay người ấn lên một cái nút, bức tường phía sau liền trở nên trong suốt, hiện ra một khối cầu sáng màu xanh đang lơ lửng ngay chính giữa phòng quan sát.

Lưu Nghiễn: “Nó... rất ghét tôi. Tôi đã gặp nó ở phòng thí nghiệm sinh hóa của Bộ tổng chỉ huy, nó khiến tôi không muốn nấn ná thêm một chút nào. Nhưng cũng có lần tôi nằm mơ thấy nó, có điều lúc đó nó rất... ôn hòa, chẳng hiểu tại sao.”

“Sự kêu gọi của ‘Huyền virus’ và ‘Huyền địa cầu’ xung khắc với nhau...” Tần Hải nheo mắt, lẩm bẩm: “Cậu đang đứng giữa ranh giới giằng co của ý thức địa cầu và kẻ xâm lược bên ngoài... Cậu đã tiêm vắc xin rồi à?”

Lưu Nghiễn gật đầu, thầm ghi nhớ thật kỹ hai danh từ này.

“‘Huyền’ chính là linh hồn sao?” Lưu Nghiễn lại hỏi.

“Gọi là ‘linh hồn’ thì không đúng.” Tần Hải đáp: “Đổi cách dùng từ khác, là ‘ý thức’.”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi còn cảm nhận được một thứ gì đó tương tự với luồng điện, giống như đài phát thanh đang phát sóng kêu gọi...”

Tần Hải giải thích: “Đó là sự kêu gọi của virus. Còn ánh sáng màu xanh mà cậu thấy lại là ‘ý thức’ của địa cầu. Hai thứ này hoàn toàn đối lập với nhau, bởi vì trong cơ thể cậu có vắc xin phòng bệnh, hành tinh mẹ của chúng ta lý giải rằng cậu ‘theo phe địch’, thế nên mới bài xích cậu.”

Lưu Nghiễn vẫn có chút không hiểu, Tần Hải hỏi: “Cậu tên gì? Sao lại tới đây?”

Tần Hải đưa mắt liếc Mông Kiến Quốc, Mông Kiến Quốc liền trưng ra vẻ vô can, mà thực tế chính bản thân ông cũng không rõ nội tình, ông bèn xoay người, bước tới ngắm nghía bình hoa bày nơi góc phòng.

Lưu Nghiễn đáp: “Không nói cho anh biết.”

Tần Hải: “...”

Lưu Nghiễn: “Còn anh? Sao anh lại ở chỗ này?”

Tần Hải: “Vì các học giả trong viện đều bận rộn nghiên cứu khoa học, họ không rảnh đi lãng phí thời gian cho các cuộc gặp nhằm chán với bên quân đội.”

Lưu Nghiễn gật đầu thông cảm: “Chắc anh cũng nhức đầu lắm.”

Tần Hải nói: “Rốt cuộc quan hệ giữa hai người là gì?”

Mông Kiến Quốc thản nhiên đáp: “Thằng bé là con tôi.”

Tần Hải nhướn mày, ngờ vực nhìn Mông Kiến Quốc.

“À...” Tần Hải bỗng chốc vỡ lẽ, khi anh ta nhìn lại Lưu Nghiễn, ánh mắt ánh lên vẻ “đã hiểu”.

Lưu Nghiễn biết ngay là Tần Hải đã hiểu nhầm, xem cậu và Mông Kiến Quốc thành loại “cha con” giống như Trương Dân và Quyết Minh.

Lưu Nghiễn cũng chẳng có cách nào giải thích, bèn lảng: “Bài xích theo bản năng sinh tồn... và tính dung hợp lưỡng cực của ‘Huyền địa cầu’, là cái gì?”

Tần Hải: “Có nói cậu cũng chẳng hiểu được, có khả năng cậu đã bị nó ảnh hưởng rồi, phối hợp với chúng tôi làm kiểm tra được chứ?”

Mông Kiến Quốc nghe vậy liền xoay người đi tới, Lưu Nghiễn đáp: “Tôi không muốn làm chuột bạch đâu.”

Tần Hải: “Tuyệt đối không làm hại đến tính mạng của cậu.”

Lưu Nghiễn đứng lên nói: “Không được, ba tôi sắp về phát động bầu cử toàn dân, tôi phải đi đếm phiếu giúp ông ấy.”

Tần Hải: “Đưa điều kiện đi, đừng rào tới rào lui như thế, muốn cậu phối hợp kiểm tra cần có điều kiện gì?”

Mông Kiến Quốc: “Các cậu phải công khai những thành quả nghiên cứu với khu số 6.”

Tần Hải đáp: “Việc này tôi không thể tự quyết định.”

Mông Kiến Quốc liền bảo: “Vậy hãy tìm một người có quyền quyết định đến cho tôi câu trả lời, bằng không khỏi thương lượng gì nữa.”

Tần Hải im lặng thật lâu, cuối cùng nói: “Đi theo tôi.”

Tần Hải dẫn họ xuống tầng dưới, băng qua phòng thí nghiệm tập nập người bận rộn đi lại, để Mông Kiến Quốc và Lưu Nghiễn đứng chờ bên ngoài, anh ta tiến tới gõ cửa một căn phòng làm việc khác.

Khi anh ta đẩy cửa bước vào, Lưu Nghiễn lén ngó qua khe cửa, bên trong toàn những người đứng tuổi.

Tần Hải vừa nói gì đó thì lập tức có người bước ra, Tần Hải liền chỉ: “Chính là cậu ta.”

Phút chốc đã có năm sáu người vây tới, Lưu Nghiễn chau mày, nhận ra một vị viện sĩ quen mặt trong số đó.

“Đã tìm được rồi sao?” Một viện sĩ già hỏi: “Cậu tên gì?”

Mông Kiến Quốc nắm lấy vai Lưu Nghiễn, đẩy cậu lùi ra sau lưng mình, ông lên tiếng đáp: “Chào các vị.”

Tần Hải không chút ngần ngại ngắt lời: “Ngài Trung tướng đây muốn xem thành quả nghiên cứu.”

Vị viện sĩ kia đưa mắt nhìn Mông Kiến Quốc, đoạn nói: “Rồi chúng tôi sẽ giao cho ngài, con trai, lại đây nào.”

Lưu Nghiễn bỗng chốc mất cân bằng tâm lý, những người này hoàn toàn không thèm coi Mông Kiến Quốc ra gì, cứ thế kéo cậu vào một phòng quan sát.

Tần Hải hít sâu một hơi rồi bảo: “Phối hợp một chút, tới đây, để tôi kiểm tra cho cậu.”

Mông Kiến Quốc lạnh giọng: “Trước tiên tôi muốn xác định thằng bé sẽ không gặp nguy hiểm, Tiến sĩ Tần.”

Tần Hải hơi mất kiên nhẫn đáp: “Trung tướng cứ yên tâm, khả năng chỉ mình cậu ấy là ‘người sửa chữa’, nên tuyệt đối sẽ không gặp nguy hiểm gì.”

Lưu Nghiễn nhìn Mông Kiến Quốc dò hỏi ý kiến, Mông Kiến Quốc gật đầu, Tần Hải nói: “Cậu cởi đồ ra, nằm xoay ngang.”

Lưu Nghiễn có hơi ngượng nghịu, nhưng cũng đành phải cởi quần áo ra, nằm lên trên một cái máy. Nhân viên nghiên cứu khoa học ở bên ngoài đều rời đi, Mông Kiến Quốc trông thấy họ bước vào một phòng quan sát khác.

Cơ thể trần trụi của Lưu Nghiễn bị đẩy vào trong cỗ máy kiểm tra tổng quát, Tần Hải cầm mấy miếng dán tới, dán lên trán, huyệt thái dương và gáy của cậu.

Tần Hải lên tiếng: “Đừng quá căng thẳng, nói chuyện chút đi.”

Lưu Nghiễn bèn hỏi: “‘Huyền địa cầu’ là cái gì?”

Tần Hải: “Đó là cơ chế tự vệ của chính địa cầu, cậu có biết tư duy của con người ở đâu không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Sóng điện não?”

Tần Hải nói: “Không phải, sóng điện não chỉ là một loại hình thức hoạt động của tư duy. Khi chúng ta suy nghĩ sẽ khiến tế bào não hoạt động, sản sinh ra điện thế sinh học và hình thành nên sóng điện não, thứ này phụ thuộc vào ý thức chứ không tạo nên ý thức.”

Lưu Nghiễn: “Vậy ý thức ở đâu?”

Tần Hải: “Nếu giải phẫu đại não của một người, lấy toàn bộ tế bào ra rồi vạch tìm từ ngoài màng vào đến nhân tế bào, liệu có thể thấy tư duy ở đâu không? Tại sao tế bào não hoạt động sẽ sinh ra ý nghĩ?”

Lưu Nghiễn nhíu mày, Tần Hải tiếp tục nói: “Tư duy không có ranh giới rõ ràng, nó có thể tồn tại trong đầu cậu, hoặc không, bởi tư duy được Huyền tạo ra dựa vào hoạt động của sự sống...”

Lưu Nghiễn mơ hồ đoán được điều gì, dường như trong một khoảnh khắc nhìn thấu được sự huyền bí nào đó của vũ trụ.

Tần Hải giải thích: “Cứ thoải mái, đừng căng thẳng, máy phân tích đang đọc sóng điện não của cậu. Tất cả các hạt cơ bản đều được tạo thành từ dây

dao động, đường cong khép kín chuyển động theo hai chiều sẽ hình thành nên không gian ba chiều, cộng thêm yếu tố thời gian xây dựng nên thế giới của chúng ta. Huyền là một thứ rất kỳ diệu, bản thân nó chỉ tồn tại trong không gian hai chiều...”

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Vậy nên ta không cách nào tìm được nơi tư duy tồn tại! Vì nó và thế giới của chúng ta không ở cùng một chiều không gian!”

Tần Hải gật đầu đáp: “Cậu đừng kích động, đúng là chúng ta không thể mổ xẻ phân tích, mà phải dựa vào kinh nghiệm tâm lý học, đây chính là hạng mục nghiên cứu chủ chốt của khu số 7 hiện nay. ‘Huyền địa cầu’ là ý thức sơ khai nhất của trái đất, cách thức tư duy của nó khác hẳn chúng ta...”

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Trái đất cũng có thứ tương tự như não bộ của con người à?”

Tần Hải nói: “Không, nhưng cậu cho rằng, những sinh vật không có não bộ giống với lớp thú thì không có ý thức hay sao?”

Lưu Nghiễn không đáp lời, Tần Hải lại tiếp: “Tại sao con nhện giăng tơ, ong mật lại bay múa, con giun đào đất... thậm chí cả virus, chúng hoàn toàn không có não bộ, nhưng khi gặp phải tế bào chủ, tại sao lại tự động xâm nhập, sao chép, lắp ráp, giải phóng hàng loạt virus mới, cứ thế sinh sôi phát triển mỗi ngày một nhiều thêm?”

Lưu Nghiễn nói: “Đó là bẩm sinh, do di truyền...”

Tần Hải ngắt lời: “Đó chính là ‘Huyền’. Nó tồn tại trong từng đoạn ADN, nhưng cũng lại không ở đó, cậu biết đến sự tồn tại của nó, nhưng chẳng cách nào tìm được khi nó ở trong không gian hai chiều. Vô số Huyền cấu thành quần thể ma trận ý thức, trong Sinh học gọi là ‘bản năng’ hoặc ‘hoạt động phản xạ’, Vật lý gọi là ‘ứng dụng ý thức của lý thuyết dây’. Năm 2013, những nhà Vật lý học may mắn còn sống sót, vào thời khắc ‘Huyền địa cầu’ xuất hiện, rốt cuộc đã chứng minh được nguyên lý mô hình đại thống nhất.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Chuyện đó... và đại dịch này ma liên quan gì đến nhau?”

Tần Hải hít một hơi sâu, rồi đáp: “Ví trái đất giống như một con người, thì khối cầu sáng xanh chính là bạch cầu, khi xuất hiện một mối họa nào đó mang tính hủy diệt, ‘Huyền địa cầu’ sẽ phát động cơ chế tự vệ để mỗi họa đó không hủy diệt chính trái đất.”

Lưu Nghiễn nói: “Có người bảo, đại dịch này chính là một đợt thanh trừ của trái đất.”

Tần Hải: “Không, thế không đúng, ý thức của địa cầu căn bản khác biệt với loài người, chẳng thể dùng tư duy của nhân loại mà lý giải nó... Con người quen lối suy nghĩ, hễ cái gì ảnh hưởng xấu tới chúng ta thì nhất định phải diệt trừ. Song bản thân địa cầu lại khác, hoặc có thể nói, nó không ‘nghĩ’ theo nghĩa thông thường, nó không chủ động hoạt động, nên cũng không tiến hành quá trình tư duy.”

“‘Huyền địa cầu’ là một trong những Huyền sơ khai của vũ trụ, nó đã tồn tại vài tỷ năm, mà tư duy của loài người phát triển theo từng giai đoạn văn minh xã hội, tuổi thọ chỉ có mấy vạn năm. Do đó, cậu không thể dựa vào cách tư duy của loài người để đoán biết tư duy của vũ trụ, bởi nó tồn tại lâu hơn loài người rất nhiều và bao la vô cùng. Loài người chẳng là gì so với vũ trụ này. ‘Huyền địa cầu’ đã có từ khoảnh khắc vũ trụ hình thành, tất cả các hạt cơ bản vẫn còn ở trạng thái nguyên thủy nhất.”

“Như một đứa trẻ chẳng cách nào hiểu được những điều mà người lớn suy nghĩ, loài người chúng ta mãi mãi không thể hiểu được hành tinh mẹ 4,6 tỷ năm đang nghĩ gì.”

“Hơn nữa, hình thái biểu hiện của Huyền không chỉ có tư duy, mà còn bao gồm cả lực hấp dẫn. Nó dựa vào ý thức của địa cầu mà tự tổ hợp, biến đổi khôn lường, có thể tạo thành bất cứ cái gì nó mong muốn. Ví dụ như khối cầu sáng xanh giải phóng Huyền, khiến nó hình thành trường hấp dẫn, giống như sợi xích và móc câu vô hình, có thể hút các thi thể vào một khối.”

“Hoặc là chia ra một phần Huyền, khiến nó chuyển động hình thành hạt photon ánh sáng, chính là thứ cậu đã nhìn thấy, nó còn có thể biến thành electron, neutron và hạt nhân, rồi tái tổ hợp, tạo ra một đoạn ADN ngắn.”

“Huyền là đơn vị nhỏ nhất cấu tạo nên vạn vật, giống như những miếng gỗ xếp hình phân tán, nó vừa là ý thức, vừa là linh kiện. Hãy thử tưởng tượng, ý thức tự mình sắp xếp, tạo nên tất cả mọi thứ bao gồm nguyên tử, phân tử, lực tác dụng và hạt quark, electron, rồi xa hơn là virus, vắc xin, ADN và quần thể ma trận tư duy phụ thuộc vào hàng vạn đoạn ADN.”

“Nếu nó chợt nổi hứng tạo ra một sinh vật đơn bào, thì sinh vật đơn bào này lập tức sống...”

“Sự sống.” Lưu Nghiễn run giọng nói: “Đó chính là bắt nguồn của sự sống...”

Tần Hải: “Đúng vậy, hoàn toàn chính xác, đây là nguyên do tại sao các nhà Sinh vật học chỉ có thể dùng những vật ‘sống’ để tạo ra ‘sự sống’, mà không thể dùng những vật ‘chết’ tạo ra ‘sự sống’. Giả dụ cậu tổng hợp được một đoạn ADN nhân tạo, chế tạo tiếp một tế bào, rồi bỏ đoạn ADN đó vào, tế bào đó không bao giờ hoạt động được, vì căn bản nó không có sự sống.”

“Đó chính là điều huyền bí nhất của sự sống, ứng dụng trong Sinh học của lý thuyết dây, nguyên lý mô hình đại thống nhất của tất cả các ngành khoa học.”

“Trên thế giới này... có bao nhiêu Huyền?” Lưu Nghiễn ở trong trạng thái rúng động cực độ, cậu hỏi: “Huyền trong khối cầu xanh đó không bao giờ cạn sao?”

“Vô cùng vô tận.” Tần Hải đáp: “Nó là bản thân sự sống, không phải là vật chất, mà là đơn vị cơ sở tạo ra mọi vật chất, thậm chí không thể gọi nó là một ‘vật’, vì chuẩn mực khác biệt.”

“Einstein đã đưa ra thuyết Ethernet, sau cùng chính ông đã tự bác bỏ, thật ra ông nói đúng một phần đơn vị cơ sở cấu tạo nên thế giới là vô cùng.”

“Aristoteles¹² đã đưa ra Siêu hình học¹³, sau đó bị Hegel¹⁴ bác bỏ, sau đó ông ấy cũng nói đúng một phần Đấng Tạo Hóa ở trong chính vạn vật.”

12 Aristoteles: Nhà triết học và bác học, một trong ba trụ cột văn minh của Hy Lạp cổ đại.

13 Siêu hình học: Một nhánh triết học giải thích bản chất của thế giới. Nó quan tâm đến các câu hỏi như: Bản chất của sự thật là gì? Đâu là vị trí đầu tiên của con người trong vũ trụ? Màu sắc là chủ quan hay khách quan? Liệu thế giới có xuất hiện bên ngoài trí óc của chúng ta hay không? Bản chất của vật thể, sự kiện, không gian là gì?

14 Hegel: Triết gia người Đức, bị coi là cha đẻ của chủ nghĩa phát xít.

“Chắc cậu không hiểu được, chỉ cần biết nó vô cùng tận là đủ rồi.”

Lưu Nghiễn chậm chậm gật đầu, đoạn chau mày hỏi: “Vậy thì thứ tạo nên loại virus này chẳng phải chính là Huyền à? Tại sao nó không tự phân giải, chấm dứt hoàn toàn trận đại dịch này?”

Tần Hải chỉ nói: “Cậu biết virus này có từ đâu không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Năm trong tảng băng thời tiền sử, theo dòng hải lưu trôi đến.”

Tần Hải gật đầu: “Hiệu ứng nhà kính đã giải phóng virus đó, nó không bị ‘Huyền địa cầu’ khống chế, vậy cậu nói xem nó đến từ đâu?”

Lưu Nghiễn lặng im, Tần Hải lại tiếp: “Thứ này không phải hàng địa phương, nói cách khác, vạn vật trong thế giới chúng ta đều có ý thức của trái đất, nên chúng ta cũng là một phần của trái đất. Nhưng loại virus này thì không, có thể nó đến từ quần thể sao ngoài dải ngân hà, hoặc là không gian vũ trụ xa hơn nữa, không chịu ảnh hưởng của ‘Huyền địa cầu’.”

“Cơ chế miễn dịch của địa cầu hoàn toàn đối kháng với thảm họa tạo thành từ loài virus đó, cho nên địa cầu mới bắt đầu từng bước tiêu diệt vật chủ chứa virus.”

Lưu Nghiễn: “Là hợp thể Oaks...”

Tần Hải: “Đúng vậy, nói thật ra, đây là một cuộc chiến giữa virus ngoài hành tinh và trái đất, virus nhờ vào một loại Huyền khác để tổ hợp ra bản

năng di truyền trong cấu trúc gien, ta gọi chúng là ‘Huyền virus’, nó có thể không ngừng sinh sôi nảy nở và lây lan, cuối cùng sẽ biến trái đất thành một nhà xác khổng lồ. Bọn chúng cướp đoạt tất cả tài nguyên thiên nhiên, ký sinh và chiếm lấy sự sống của trái đất.”

“Dựa theo báo cáo tổng hợp, các loài động vật đang lần lượt bị lây nhiễm, tiếp theo có thể sẽ là thực vật, đến khi thực vật cũng diệt vong, sẽ đến lượt vi sinh vật...”

Lưu Nghiễn: “...”

Tần Hải tiếp: “Có điều chúng tôi đã phát hiện một tình huống mới, mặc dù trong cuộc chiến này ‘Huyền địa cầu’ không có cách nào tiêu diệt trực tiếp ‘Huyền virus’, nhưng nó có thể ảnh hưởng đến một cá thể bị lây nhiễm khác, thúc đẩy cá thể đó sinh ra kháng thể chống lại virus, hiện giờ chúng tôi đang tìm kiếm kháng thể mới sau khi đã tiến hóa. Người như vậy được gọi là ‘người sửa chữa’.”

“Tại sao không đưa tất cả mọi người đến kiểm tra một lượt?” Lưu Nghiễn hỏi.

Tần Hải đáp: “Kiểm tra như vậy là rất khó, thông thường chúng tôi chỉ kiểm tra những người đã từng gặp Huyền. Nếu đúng là ‘người sửa chữa’ thì chắc chắn sẽ cảm nhận được sự tồn tại của Huyền, bởi cá thể đó đã bị Huyền cải tạo nên sẽ xuất hiện một số đặc tính... ‘Người sửa chữa’ không nhất định là con người, thậm chí có thể là một con vật, một gốc cây, không thể nói chính xác được. ‘Người sửa chữa’ phải có đầy đủ những điều kiện để ‘Huyền địa cầu’ có thể ảnh hưởng và cải tạo... Cũng có thể là con người, nhưng đã bị thầy ma ăn thịt.”

“Nếu đã bị ăn mất thì sao?” Lưu Nghiễn bỗng cảm thấy thật hoang đường.

“Thế thì đành trách ông trời thôi.” Tần Hải nói: “Thậm chí chúng tôi cũng không thể xác định, liệu trước đây trên thế giới có từng xuất hiện một hoặc một vài ‘người sửa chữa’... Có lẽ đi hỏi trực tiếp ‘Huyền địa cầu’ chắc tốt hơn, xin nó cải tạo tôi, sinh ra kháng thể, rồi lại dùng kháng thể của tôi tiêm cho mọi người.”

Lưu Nghiễn chợt hỏi: “Trên người tôi có kháng thể không?”

Tần Hải ngẩng đầu kiểm tra bảng dữ liệu, đoạn lâm nhẩm đáp: “Trên lý thuyết thì có thể, đây là sự tiến hóa tinh thần đầu tiên... Tôi càng hy vọng gặp được một người có thể giao tiếp với ‘Huyền địa cầu’, đọc được tất cả mọi thông tin bên trong nó. Đến giờ rồi, có thể tháo xuống.”

Bảng thông số trở về không, có tiếng ù ù kêu vang, máy tính cỡ lớn ở trung tâm đang bắt đầu tính toán. Lưu Nghiễn mặc lại quần áo bước ra, cùng với Mông Kiến Quốc ngồi trong phòng chờ.

Cuối cùng các học giả già đều rời đi hết, Tần Hải đẩy cửa bước vào, trên tay cầm mấy tờ giấy, anh ta vươn tay làm động tác mời.

“Rất tiếc, cậu không phải là người chúng tôi cần tìm.” Tần Hải nói: “Tần số sóng điện não của cậu đều không hề phù hợp với ‘Huyền địa cầu’ và ‘Huyền virus’, phản ứng vừa rồi chắc chỉ là hiện tượng khá phổ biến khi mới tiêm vắc xin, não bộ bị ảnh hưởng chút ít. Bên trong người cậu ngoại trừ kháng thể V thì chẳng còn gì hơn. Cơ bản giống như những đối tượng thí nghiệm từng được tiêm vắc xin. So với các tay lính đặc công thì cậu thuộc về một loại tiến hóa khác, có thể là trí tuệ? Dù nhiều dù ít vẫn có chút giá trị tham khảo.”

Mông Kiến Quốc nghe vậy như trút được gánh nặng.

“Thế thì tốt.” Mông Kiến Quốc gật đầu nói.

“Thế thì tốt?” Tần Hải mỉm cười, lắc đầu nói: “Trung tướng Mông, ngài thật sự rất ích kỷ.”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Nhớ tới các binh sĩ đã hy sinh một tháng trước, tôi cảm thấy mình còn phải ích kỷ thêm chút nữa.”

Tần Hải đẩy cặp kính mắt, đập bốn tờ giấy kia lên bàn, nói: “Đây là thứ ngài muốn, chúng tôi vẫn từ chối ký tên trong bản nghị quyết của kế hoạch Đêm Dài, bởi ngày thành công chỉ cách có một bước nữa mà thôi.”

Mông Kiến Quốc nói: “Nhưng có khi bước đi này, phải cần đến mấy trăm, thậm chí cả ngàn năm.”

Tần Hải không tranh luận thêm nữa, lặng lẽ tiễn hai người họ đến cửa thang máy.

Tần Hải bỗng nói: “Trung tướng Mông, ngài đúng là một kẻ suy đồi, tôi còn tưởng ngài chỉ có hứng thú với phụ nữ, ngài còn không muốn để tình nhân của mình ở lại khu số 7...”

Mông Kiến Quốc nói: “Cậu vô lễ quá đấy, Tiến sĩ Tần Hải, chẳng bé không phải tình nhân của tôi.”

Tần Hải lại tiếp: “Cậu biết vắc xin trong người mình có được bằng cách nào không, Lưu Nghiễn?”

“Cách nào?” Lưu Nghiễn chau mày hỏi.

Mông Kiến Quốc lạnh giọng rằng: “Tiến sĩ Tần Hải, buổi trò chuyện hôm nay rất vui, tạm biệt.”

Cửa thang máy mở ra, Mông Kiến Quốc và Lưu Nghiễn bước vào thang máy, Tần Hải đứng bên ngoài nói với theo: “Vắc xin V lấy cơ thể con người làm môi trường nuôi cấy, sau khi cơ thể người nuôi cấy sinh ra kháng thể thì sẽ chết đi rất nhanh. Trong mỗi một ống vắc xin phòng bệnh chính là sinh mạng của một con người. Cho nên nó trị giá những bốn ngàn ounce vàng.”

Lưu Nghiễn: “...”

Cửa thang máy khép lại, cảm giác vô trọng lực lại khiến Lưu Nghiễn xây xẩm mặt mày.

“Anh ta nói thật sao?” Lưu Nghiễn không thể tin nổi.

Mông Kiến Quốc không trả lời, chỉ chăm chú xem xét mấy bản báo cáo trên tay, trong đó gần như tổng kết đầy đủ mọi tiến triển nghiên cứu của khu số 7 từ khi đại dịch lây ma bùng phát đến hiện giờ.

Lưu Nghiễn: “Những người được dùng làm môi trường nuôi cấy kia từ đâu tới?!”

Mông Kiến Quốc bảo: “Đừng tin lời cậu ta nói, giờ đã đổi sang nuôi cấy trên động vật rồi, vì virus đột biến đã có tác dụng đối với động vật. Về sau giá của vắc xin sẽ thấp đi, hiệu quả cũng giảm bớt đáng kể, phần tài liệu

này rất quan trọng... Quả nhiên khu số 7 đang tiến hành thí nghiệm vắc xin kiểu mới.”

Lưu Nghiễn run giọng nói: “Hóa ra... trước đó vẫn dùng mạng sống con người để nuôi dưỡng kháng thể... Đã có bao nhiêu người?”

Mông Kiến Quốc trầm giọng: “Lưu Nghiễn, ta luôn nghĩ là con có thể hiểu ta, tại sao ta dẫn con theo mà không phải Mông Phong, cũng chính bởi lý do này.”

Lưu Nghiễn lặng im, lát sau cậu khẽ nói: “Ba, con xin lỗi.”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Mọi chuyện hôm nay đều là cơ mật, ta tin rằng con sẽ không nói cho bất cứ ai, kể cả Mông Phong.”

Lưu Nghiễn mắt đối mắt nhìn Mông Kiến Quốc một lúc, đành phải gật đầu.

Mông Kiến Quốc: “Ta đã có được bản báo cáo cực kỳ giá trị, nó có ý nghĩa định hướng rất lớn đối với kế hoạch quân sự sau này, cảm ơn con, Lưu Nghiễn.”

“Mỗi một giây đều có hàng ngàn hàng vạn người hy sinh, nhưng đồng thời càng có thêm nhiều người được cứu. Con phải học cách kiên cường hơn nữa, một số người chủ động theo đuổi trách nhiệm, gánh chịu hết mọi hậu quả từ quyết định của bản thân, bọn họ nắm giữ mạng sống của chính mình trong lòng bàn tay, giống như cậu anh hùng Văn Thư Ca ấy. Khi còn sống không tham sống sợ chết, lúc hy sinh coi cái chết là sự trở về. Con mong muốn mình là người thế nào?”

Ngày 2 tháng 6 năm 2013.

Kể từ lúc chào đời, hôm nay là lần đầu tiên tôi nghĩ rằng đầu óc mình hoàn toàn không đủ thông minh. Biết được bí ẩn được giấu trong khu số 7, một dạng nào đó của sự thật, cảm giác quá mức chấn động.

So với nó, xung đột giữa quân đội và khu số 7 chẳng đáng vào đâu.

Hai bên đạt được hiệp nghị ngừng ngui, tạm thời trì hoãn kế hoạch Đêm Dài, cho khu số 7 thêm chút thời gian để họ tìm ra người có thể giao tiếp

với “Huyền địa cầu”, hoặc “người sửa chữa” có chứa kháng thể đã được cải tạo.

Người này nhất định phải có được sức mạnh tinh thần nhất định, nói không chừng còn có khả năng nói chuyện với “Huyền địa cầu”.

Người đó có phải chết không? Tôi không dám hỏi thêm, bởi tôi cũng được tiêm vắc xin, tuôn chảy trong huyết quản của tôi là sinh mạng của một người xa lạ.

Lại Kiệt đã nhận được báo cáo, tất cả thành viên K3 bị điều động ra ngoài lần hai. Tổ chức vừa bổ sung một thành viên mới cho đội Cơ Lốc, cậu ta hiện đang ngồi đối diện với tôi, xem ra có vẻ không đáng tin cậy, nghe nói vốn dĩ không phải là lính.

Trực thăng chở chúng tôi đến sân bay Tế Nam trước, sau khi lấy được xe căn cứ, bắt đầu hướng đến ba tỉnh miền Đông Bắc để tiến hành tìm cứu.

Lại Kiệt còn nhận thêm một nhiệm vụ loại A, phải đến tận nơi xem xét tình hình rồi mới xác định kế hoạch. Nghe nói là một nhà khoa học Mỹ đã mang theo một vật cực kỳ quan trọng bỏ trốn, từ Đông Siberia chạy thẳng một mạch tới tỉnh Hắc Long Giang, trốn trong núi sâu tránh thầy ma, tiếp tục làm thí nghiệm của mình.

Chẳng một ai hay biết người đó trông như thế nào, mà phía nước Nga lại phong bế mọi thông tin. Trịnh Phi Hồ nói rằng nội dung thí nghiệm của người đó rất quan trọng, phải bắt chấp thủ đoạn đem anh ta về bằng được.

Mông Phong phát giác tôi hành xử có chút khác thường, nhiều lần gắng hỏi rốt cuộc ba đã làm gì tôi...

“Chào mọi người.” Người đối diện lên tiếng: “Tôi là Bạch Hiếu Đông.”

Mông Phong: “Em đâu nhất thiết phải viết luôn cái này vào, Lưu Nghiễn! Đoạn trước là ý gì? Cái gì mà sinh mạng người xa lạ?!”

Lưu Nghiễn: “Anh đừng suốt ngày xem trộm nhật ký của em được không?!”

Mông Phong: “Giờ anh chính thức hỏi em đây, rốt cuộc ba anh đã dắt em đi đâu...”

Bạch Hiểu Đông: “Các anh...”

Lưu Nghiễn: “Anh lại còn ghen với ba nữa?”

Mông Phong: “Em chỉ cần nói cho anh biết đã đi đâu thôi... Việc này khó lắm sao?!”

Lưu Nghiễn: “Không có đi đâu hết, cả buổi chiều đều ở trong phòng làm việc của ba tán gẫu vui lắm đấy.”

Mông Phong: “Thôi đi anh bạn, em với ba anh mà có chuyện để tán với nhau à?!”

Lưu Nghiễn: “Thế thì đổi sang đáp án anh mong muốn nhé? Ba anh ngồi trước bàn làm việc, em núp dưới gầm bàn, cùng vận động giải trí giữa trưa... Mà giày lính của ba anh bóng loáng! Sạch sẽ hơn anh gấp mấy lần!”

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt chen vào: “Đừng nói vớ vẩn nữa, lên trực thăng mau! Hiểu Đông đã từng nhảy dù chưa? Cột chặt dây an toàn vào...”

Mông Phong: “Em cứ chờ đó cho anh!”

Lưu Nghiễn: “Anh cũng thế!”

Tiếng phát thanh vọng ra từ buồng lái: “Mọi người đã chuẩn bị xong hết chưa? Xuất phát nào...”

Bạch Hiểu Đông: “Xin chào cả nhà, đội trưởng...”

Lưu Nghiễn: “Sao lại là anh?”

Tay phi công: “Lại là cậu à?! Đợt trước nhảy dù cảm giác thế nào! Bắn ra sáng khoái chứ hả? Xuất phát xuất phát!”

Bạch Hiểu Đông: “Sao mọi người đều quen biết cả thế, có thể cho tôi tự giới thiệu mình một chút được không...”

Cánh trực thăng dần tăng tốc quay, tiếng ồn át đi giọng của Bạch Hiểu Đông. Những đám mây trắng tản ra trong gió, đại dương mênh mông lấp lánh sắc xanh, tại trung tâm quần thể công trình, tháp điện của khu số 7 phản chiếu ánh mặt trời rực rỡ.

Đội Cơ Lốc lần thứ hai rời khỏi Trung tâm tị nạn, tiến về đất liền đang bị ô nhiễm bởi bệnh dịch, bước vào cuộc hành trình với những hiểm nguy

không thể lường trước.

CHƯƠNG 50

MÁY BAY RƠI

Lục địa dường như đã khác so với lần trước họ đặt chân tới.

Dường như có một thứ cảm giác kỳ lạ đang nảy sinh ở vùng đất này, nhưng lại không rõ khác biệt ở đâu. Chiếc trực thăng băng qua đại dương mênh mông, suốt dọc bờ biển tĩnh mịch như tờ, nước biển đen ngòm cuốn theo những bọt sóng trắng xóa vỗ vào ghè đá.

Màn trời nặng nề u ám như muốn đè sập xuống dưới.

“Tự giới thiệu bản thân chút đi.” Lại Kiệt nói với cậu lính mới.

“Xin chào mọi người, tôi là Bạch Hiếu Đông.” Cuối cùng Bạch Hiếu Đông cũng chờ được cơ hội mở miệng.

Lưu Nghiễn đang cầm cúi kiểm tra một khẩu pháo mini gắn tay, không ngẩng đầu lên nói: “Lưu Nghiễn.”

Mông Phong khom người ngắm nghía nhãn hiệu dưới đáy tên lửa: “Mông Phong.”

Bạch Hiếu Đông gật đầu.

“Chào mừng Hiếu Đông gia nhập đội Cơ Lốc của chúng ta, trước đây cậu làm gì?” Lại Kiệt hỏi.

Lưu Nghiễn đột nhiên hỏi: “Cậu thấy khó chịu trong người sao?”

Mông Phong vươn tay sờ lên trán Hiếu Đông, đầu cậu ta ướt đầm mồ hôi, Bạch Hiếu Đông gắng gượng gật đầu đáp: “Vừa mới tiêm vắc xin xong, trước kia tôi... học Tán Đả.”

“Ừ ôi...” Lại Kiệt há miệng thốt lên đầy khoa trương.

Mông Phong nói: “Không tời.”

Bạch Hiểu Đông cười cười, vóc người cậu ta rất cân đối, chiếc áo ba lỗ đã chiến để lộ cánh tay rắn chắc, nhìn còn có vẻ còn cường tráng hơn Lại Kiệt một chút.

“Chuyên gia Tán Đả à?” Lưu Nghiễn hỏi: “Đã bị Trịnh Phi Hồ dạy dỗ chưa?”

Bạch Hiểu Đông ngơ ngác đáp: “Trịnh... Phi Hồ là ai? Tôi chỉ mới được tiêm vắc xin thôi mà.”

Mông Phong: “Rốt cuộc ba anh...”

Lưu Nghiễn không thể chịu nổi gắt lên: “Ba anh chỉ lôi em đến khu số 7 để tỉ võ thôi! Nội dung liên quan đến lý thuyết dây và mô hình đại thống nhất, giải thích nguồn gốc sinh vật...”

Mông Phong vội ngắt lời: “Thôi thôi, mấy thứ này chẳng cần phải giải thích, quan trọng là đánh có thắng không?”

Lưu Nghiễn: “Chắc được tính là thắng, dù gì ông ấy cũng đã lấy được thứ mình cần.”

Bạch Hiểu Đông há hốc: “Tỉ võ với khu số 7... mấy cậu...”

Mông Phong: “Ừm, thắng là được, lần sau nếu hai người không đối phó nổi thì cứ để anh ra tay.”

Bạch Hiểu Đông: “...”

Lại Kiệt bảo: “Cậu còn chưa được huấn luyện đúng không. Tôi là đội trưởng, về sau cứ nghe lệnh tôi, Lưu Nghiễn là kỹ sư cơ khí của đội mình, kiêm bác sĩ tâm lý và vú nuôi...”

Lưu Nghiễn: “Đừng có tùy tiện đặt biệt danh cho tôi.”

Mông Phong: “Tôi là đội phó.”

Bạch Hiểu Đông bắt tay với Mông Phong, đột nhiên cậu ta nhận ra rằng, trong đội ngoại trừ đội trưởng, đội phó, chỉ có một hậu cần và vồn vẹn một tay lính thường là mình.

Lại Kiệt tiếp: “Giới thiệu tiếp đi nào, Hiểu Đông, cậu luyện Tán Đả được mấy năm rồi?”

“Tôi...” Bạch Hiếu Đông đáp: “Bắt đầu học từ năm mười hai tuổi, bọn mình sắp đi làm nhiệm vụ gì vậy?”

Cả bọn: “...”

“Giết thầy ma.” Mông Phong là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Cứu người.”

Lại Kiệt nói: “Cậu chưa trải qua huấn luyện, cái này hơi phiền đây. Khi thực chiến hãy theo sau bọn này, đừng có sính anh hùng, sau này tôi sẽ từ từ dạy cậu...”

Lời còn chưa dứt, cả khoang trực thăng thành linh chấn động mạnh.

“Lại Tiểu Kiệt!” Từ trong buồng lái truyền tới tiếng hét: “Gọi Lại Tiểu Kiệt! Có một luồng khí lưu mạnh! Tôi phải hạ cao độ xuống! Bảo đội viên của cậu chuẩn bị bám chắc!”

Lại Kiệt la lên: “Mở hết cửa khoang ra đi!”

Toàn bộ đèn đóm trong buồng tắt ngóm, chuyển sang chế độ chòng chành, những cánh cửa xung quanh đều được hạ xuống, mọi người cùng quay đầu nhìn ra bên ngoài khoang.

Giữa đất trời mịt mù, cuồng phong cuốn thốc những luồng lửa hùng hực, khói đặc phủ khắp núi non trùng điệp, cuộn cuộn ập tới, trông hết như một nghi thức tế lễ kỳ dị.

Lại Kiệt hô to: “Mau rời khỏi chỗ này!”

“Không được!” Âm thanh từ buồng điều khiển truyền tới: “Gió lớn quá! Khói đen quá nhiều! Chẳng biết thăng nào đang đốt rừng nữa! Tâm nhìn rất thấp!”

Kim chỉ số trên đồng hồ thiết bị xoay tít điên loạn, Lưu Nghiễn kêu lên: “Mau xem bên dưới... Nhìn kìa!”

Từ dãy núi bất ngờ phóng lên một vệt lửa sáng, bắn thẳng vào người khổng lồ hợp thể Oaks trong rừng. Khoảnh khắc đó, Lưu Nghiễn mơ hồ nghe được tiếng rít gào hải hùng của nó. Nó đứng run rẩy giữa đạn lửa, tiếng khóc than của hàng vạn thầy ma bị vùi trong ngọn lửa dữ dội, hết như

một gốc cổ thụ sừng sững giữa núi rừng bị ngọn lửa nuốt lấy, dần dần tan rã sụp đổ.

Lại Kiệt: “Đội nào thế? Đây là tên lửa đạn đạo SY400 cơ mà... Sao lại xuất hiện chỗ này?!”

Lại có thêm một quả tên lửa phóng khỏi đỉnh núi, người khổng lồ hợp thể Oaks đã sụp xuống, tên lửa phóng qua không trung, mất đi mục tiêu.

Mông Phong: “Phát lệnh gì đi sếp?!”

Lại Kiệt quát to: “Mọi người nhảy dù!”

“Vị trí quá thấp!” Mông Phong kêu lên.

“Cậu bảo vệ kỹ sư! Tôi bảo vệ lính mới!” Lại Kiệt hét.

Tên lửa vẽ thành một đường parabol, bắn trúng đỉnh chiếc trực thăng quân dụng, trong khoang bị chấn động mạnh. Tiếp đó lại một quả rời khỏi bệ phóng, lúc này thì tất cả mọi người đã hiểu, mấy quả tên lửa này là nhắm vào mình.

Lại Kiệt chửi thề, phi công nỗ lực bay lên cao, có điều đuôi trực thăng đã bị quả tên lửa thứ hai bắn trúng, “ầm” một tiếng, chiếc trực thăng hoàn toàn mất kiểm soát, Mông Phong hét vang: “Lập tức nhảy dù!”

Bạch Hiểu Đông còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì viên phi công đã khởi động chế độ rời bỏ máy bay, cửa khoang bắt chọt mở ra, Lưu Nghiễn và Mông Phong lập tức nghiêng người bắn văng ra ngoài.

“Tôi không nhúc nhích được!” Bạch Hiểu Đông hét lên: “Nhảy kiểu gì đây!”

Lúc này bọn họ đang ở độ cao hơn ba ngàn mét so với mặt biển, gió lốc đập thẳng vào mặt, Lưu Nghiễn và Mông Phong đồng loạt nhảy khỏi khoang sau. Từ đỉnh núi đằng xa lại phóng ra một vệt lửa đạn, hai mắt Mông Phong bị gió thốc rát buốt, anh nắm lấy tay Lưu Nghiễn, cả hai cứ thế rơi tự do xuống dưới. Lưu Nghiễn trở tay đưa cho anh khẩu pháo, Mông Phong giật túi dù trên vai cậu ra, tung chân đạp vào hông cậu một cái.

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong ném cho Lưu Nghiễn một nụ hôn gió, đập cậu bay ra xa, chiếc dù bung ra.

Lưu Nghiễn bị gió thổi ra xa, Mông Phong lộn ngược người, khiêng khẩu pháo mini kéo chốt bắn, luồng đạn phụt ra, xoay tròn trên không, nhắm về đỉnh núi cách đó ba cây số rồi phát ra một tiếng nổ long trời lở đất. Liên sau đó anh bung dù, nhắm vào rừng rơi xuống.

Trong tiếng nổ đỉnh tai nhức óc, chiếc trực thăng đâm bổ vào một vách núi.

Lưu Nghiễn quay đầu giữa không trung, đôi mắt tìm kiếm chiếc dù kia, nhưng khói đen vẫn cuồn cuộn bốc lên, căn bản không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Cậu bắt chặt sợi dây cáp trên vai, hy vọng không rơi vào biển lửa bên dưới.

Một lát sau, Lưu Nghiễn dần dần bay về phía một con sông, tiếng nước ào ào văng tới, hơi nước bốc lên phủ vào mặt. Khi gần tiếp cận mặt đất thì lao ụp xuống, trong chớp mắt, Lưu Nghiễn bị tầng tầng lớp lớp cành lá nuốt chửng, toàn thân bị cào xước đau nhức, phía sau bị lực giật mạnh kéo lại, cái dù vướng vào cành cây.

Lưu Nghiễn thở phào một hơi, cả người đung đưa trên cây.

Cậu quan sát cảnh vật xung quanh, đây là một cái cây cao tầm bốn mét, gần đây không có vách núi, cũng chẳng có thây ma.

Chỗ này cách đám cháy trên núi khá xa, Lưu Nghiễn nghĩ một hồi, quyết định chưa nên cất tiếng gọi Mông Phong, tránh để kẻ địch tìm tới.

Vùng núi này nhìn thì có vẻ yên tĩnh song thật ra cực kỳ nguy hiểm, Lưu Nghiễn bị treo trên cây nhưng cũng chưa vội xuống dưới, cứ ở đó lặng lẽ ngẫm lại toàn bộ quá trình.

1. Người khổng lồ... Hợp thể Oaks bị phá hủy, sao lại tấn công nó?
2. Ai đã phóng hỏa ở đây? Có người đang chiến đấu với thây ma? Là quân đội hay dân thường? Sao lại tấn công trực thăng? Họ thuộc đội nào? Nếu cũng là lính K3 đang chấp hành nhiệm vụ thì Lại Kiệt phải biết mới đúng.

3. Hiện giờ toàn bộ đội viên đều thất lạc, phải nghĩ cách tìm lại mọi người mới được.

Gió lốc cuốn tung lá cây hết như biển sóng cuộn trào giận dữ, tất cả những gì mắt nhìn thấy là bầu trời đen ngòm mờ mịt.

Lưu Nghiễn kiểm tra lại ba lô, vật tư cơ bản đều đầy đủ, có cả một khẩu súng lục với mười hai viên đạn. Lưu Nghiễn nhớ lại địa điểm bị tách khỏi Mông Phong, luồng gió đang thổi về hướng của cậu. Tuy Lưu Nghiễn bung dù sớm hơn Mông Phong nhưng có lẽ cả hai cùng bay theo một quỹ đạo giống nhau, có điều khoảng cách hơi khó ước lượng.

Lưu Nghiễn bắt đầu nhẩm tính công thức Vật lý, vào phút cuối đồng hồ hiển thị cao độ trên khoang là ba ngàn mét... Lại lật dù ra xem xét chỉ số lực cản trên bảng đo, áng chừng tốc độ gió... gia tốc trọng trường là g, bản thân cậu cao một mét bảy mươi tám, cân nặng... trọng lực và lực cản triệt tiêu lẫn nhau, tính ra thời gian rơi xuống là...

Lưu Nghiễn lôi một quả cầu nhỏ ra thả cho nó rơi tự do, quả cầu bị gió thổi xuống mặt đất bên dưới, sau khi quan sát thì tính được tốc độ gió, tiếp đó cậu lại lấy la bàn ra, lắc lắc, hỏng mất rồi.

Chuyện gì vậy? Lưu Nghiễn lắc lắc la bàn, cái kim vẫn chẳng hề nhúc nhích.

Đột nhiên cậu phát hiện ra một vấn đề: Nơi này quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức bất thường, không có chim chóc sao? Gần đây cũng chẳng có thú hoang? Trước sau chỉ có mỗi âm thanh sông nước rào rào chảy làm bạn với dòng suy nghĩ của cậu.

Lưu Nghiễn đưa tay xem đồng hồ, múi giờ là UTC+7:00, co một chân, rút con dao găm trong túi dụng cụ di động gắn bên đùi, cắt đứt dây thừng chiếc dù, thả người rơi xuống đất, lúc xoay người đập một phát đau điếng.

Cậu rút súng ra, nhớ lại con sông khi mình đáp xuống, muốn tìm được Mông Phong phải đi ngược gió thôi.

15 giờ 50 phút, bốn bề yên lặng đến đáng sợ, Mông Phong rửa mặt bên bờ sông, rồi lại đi một đoạn nữa về phía thượng nguồn. Những thi thể cháy đen lênh bênh nổi giữa mặt sông, xuôi dòng trôi đến.

Mọi thiết bị đã mất sạch, anh không có cách nào liên lạc được với Lưu Nghiễn, Mông Phong lại đi thêm một lúc, trèo lên cao quan sát địa hình.

Đây là tầng thứ nhất của thác nước hai tầng, tiếng gió đã nhỏ hơn, Mông Phong mơ hồ nghe thấy âm thanh gì đó.

“Có ai không...” Là giọng của Bạch Hiểu Đông.

Mông Phong lập tức xoay người đưa mắt nhìn xuống phía dưới, có một chiếc dù phủ trên tảng đá, Bạch Hiểu Đông đang ở bên dưới gào to: “Đội phó! Cứu tôi với!”

Mông Phong đưa tay làm động tác “suyt”, ra hiệu cho cậu ta bình tĩnh. Bạch Hiểu Đông bám cả người vào một tảng đá, mồ hôi túa ra đầy đầu.

“Cậu bị gãy xương à?” Mông Phong men theo sườn dốc thoai thoải trượt xuống, nhảy tới bên cạnh Bạch Hiểu Đông.

Bạch Hiểu Đông gật đầu đáp: “Đã nổi lại rồi... Tôi muốn đáp xuống nước, ai ngờ... Đúng là đen đui, haizz.”

“Không sao.” Mông Phong nói: “Vắc xin sẽ giúp cậu phục hồi nhanh thôi, cố chịu một chút, cậu cũng biết sơ cứu vết thương hả?”

Bạch Hiểu Đông đáp: “Biết chút chút.”

Mông Phong nhìn quanh một lượt, Bạch Hiểu Đông chống tay lên tảng đá ngồi xuống, không cẩn thận đụng vào chân, không kịp được la toáng lên.

“Suyt.” Mông Phong quay phắt lại bảo: “Đừng làm ồn.”

“Bọn mình gặp nguy hiểm hả?” Bạch Hiểu Đông lập tức hiểu ra.

“Không rõ.” Mông Phong nói.

Bạch Hiểu Đông lại hỏi: “Đội trưởng và kỹ sư đâu rồi?”

Mông Phong đáp: “Kỹ sư mắc chứng mù đường, còn đội trưởng với tay phi cơ đi thuê phòng hú hí với nhau rồi.”

Bạch Hiểu Đông: “... Chuyện cười của anh chẳng buồn cười chút nào.”

Mông Phong: “Chẳng có khiếu hài hước gì hết, cười hùa vài tiếng thì khó lắm sao? Tôi xem nào... Có đứng dậy được không? Thử xem...”

Tên này thật vô vị, Mông Phong thầm dán cái mác lên người Bạch Hiếu Đông, vừa chẳng biết hòa vào lại còn hơi ngốc. Bạch Hiếu Đông mặt mày nhăn nhó trông đến thảm, vịn vai Mông Phong gượng đứng dậy. Mông Phong dìu cậu ta đến một hang động kín đáo ở phía sau thác nước, lôi khẩu súng trong ba lô ra giao cho cậu ta, bảo: “Cậu chờ ở đây.”

Mông Phong leo xuống thác nước, đứng trên bãi đất trống một lúc, sau đó nhét đạn tín hiệu vào, hướng lên trời bắn một phát. Anh cởi áo khoác ném lên bờ sông, tháo luôn giày lính và tất, phơi lên một tảng đá.

Lúc này đã chập choạng tối, quả pháo sáng xoẹt xoẹt lao lên không trung, trong bán kính mười dặm đều có thể thấy rõ.

Mông Phong lội xuống sông tiến về phía thác nước, để chân trần nhảy lên mỏm đá, chui vào trong hang bắt đầu quan sát.

Bạch Hiếu Đông nhìn một hồi, dường như đã hiểu ra.

Mông Phong nghịch ngợm xoay tròn khẩu súng bằng ngón trỏ, trầm giọng nói: “Tiểu Bạch, chỗ này hoàn toàn xa lạ, trước khi chúng ta nhảy dù xuống khá là nguy hiểm, xung quanh có thể đều có kẻ địch mai phục, trong lúc chờ đồng đội tới, lớn tiếng cầu cứu và để lộ vị trí chính là những điều tối kỵ, hiểu chưa?”

Bạch Hiếu Đông chậm chậm gạt đầu, ánh mắt tràn đầy sùng bái: “Lính đặc công được huấn luyện như vậy sao?”

Mông Phong đắc ý: “Tất nhiên là không, do tôi tự nghĩ ra cả đấy.”

Bạch Hiếu Đông: “...”

Từ xế chiều chờ đến khi trời tối, phía bờ sông vẫn không hề có động tĩnh gì, thời gian dần dần trôi đi, thần sắc trên mặt Mông Phong mỗi lúc một thêm nghiêm trọng.

“Lưu Nghiễn đâu?” Mông Phong trầm giọng hỏi: “Đáng lẽ chỉ rơi quanh đây thôi mới đúng, chẳng lẽ không thấy được đạn tín hiệu?”

Bạch Hiếu Đông hỏi: “Phải tính sao giờ?”

Mông Phong rủa thầm trong bụng, cũng tại cậu gây chân nằm một đống, không thì ông đây đã đi tìm bà xã từ lâu rồi. Trong lòng không mấy dễ

chịu, song ngoài miệng anh vẫn nói: “Đợi tiếp.”

Bạch Hiếu Đông bảo: “Cứ kệ tôi, anh đi tìm mọi người đi, tìm được rồi thì quay lại đưa tôi ra ngoài.”

Mông Phong lắc đầu nói: “Cậu là lính mới, không có khả năng tự vệ, không để mặc cậu ở đây được.”

Bạch Hiếu Đông: “Nhưng kỹ sư còn cần được bảo vệ hơn cơ mà?”

Mông Phong an ủi: “Đừng thấy bộ dạng Lưu Nghiễn như vậy mà lằm, trong người toàn giấu vũ khí sát thương cao không đấy. Nếu cậu ấy thật sự muốn liều mạng thì mười thăng như tôi cũng không phải là đối thủ đâu. Chờ trời tối hẳn rồi tính tiếp.”

Lại nửa tiếng trôi qua, Mông Phong vẫn chăm chú dán mắt vào trận thế nghi binh bày ra ở bờ sông, mãi tới khi trong rừng cây vang lên tiếng động.

“A!!!” Lưu Nghiễn từ trong rừng lao vụt ra, đằng sau có con lợn rừng đuổi sát nút.

“Lưu Nghiễn!” Mông Phong gọi to.

Mông Phong chân trần lao ra khỏi hang, con lợn rừng bổ tới vồ Lưu Nghiễn ngã sấp xuống đất, Mông Phong tức tốc nâng súng lên, nhưng hướng đúng vào lưng Lưu Nghiễn nên không dám bóp cò, anh hét: “Chạy đi! Đừng vật lộn với nó nữa!”

Lưu Nghiễn dùng sức đá mạnh vào con lợn rừng khiến nó văng ra một khoảng, song răng nanh lập tức phập tới ngay trước mắt, tiếp ngay sau đó một tia lửa điện loẹt xoẹt bắn ra, giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm, Lưu Nghiễn bị điện giật rơi tõm xuống nước, xuôi theo dòng trôi đi. Lợn rừng nằm xoài trên bờ, phì phò thở dốc, co giật trong phút chốc rồi giãy giụa lui tọt vào rừng cây.

Mông Phong vội vàng lội xuống sông vớt Lưu Nghiễn lên, cả người ướt sũng ôm cậu lên bờ bắt đầu hô hấp nhân tạo.

Lưu Nghiễn: “Ừm... Đủ, đủ rồi đủ rồi... Ừ, được rồi mà! Đừng làm nữa!”

Mông Phong: “Ừm...”

Lưu Nghiễn điên tiết: “Những lúc thế này thì đừng có luôn lưỡi vào!!!”

Lưu Nghiễn rút dùi cui điện ra thì Mông Phong mới chịu ngừng, anh bế bổng cậu lên, đi vào trong thác nước.

Lưu Nghiễn liếc sang Bạch Hiếu Đông, cậu ta đã chứng kiến tận mắt màn sống mái với lợn rừng ban nãy của Lưu Nghiễn, lúc đó trong lòng đánh giá về độ dũng mãnh của Lưu Nghiễn cao thêm một bậc.

Bạch Hiếu Đông lấy bật lửa ra, Mông Phong gom một ít củi khô nhóm lên, Lưu Nghiễn cởi bỏ quần áo ướt, run rẩy ngồi sưởi.

Rừng núi vào đêm se se lạnh, Lưu Nghiễn chợt hỏi: “Lại Kiệt đâu rồi?”

Mông Phong: “Hình như không thấy đạn tín hiệu, còn một tay lính ngoài biên chế nữa...”

Lưu Nghiễn thốt lên: “A! Em nhớ rõ tay phi công đó, cuối cùng thì hẳn cũng ném mùi đau khổ một lần.”

Mông Phong đang định nói gì thì từ ngoài thác nước vọng tới một giọng nữ thét vang, Lưu Nghiễn quay đầu nhìn ra, Mông Phong chớp khẩu súng nhảy xuống hang, Lưu Nghiễn nhét đạn vào súng báo hiệu rồi bắn một phát chỉ thiên, chiếu sáng dọc hai bờ sông.

Có một cô gái đang bị lợn rừng đuổi.

Mông Phong: “Sao lại là con lợn đó...” Chưa dứt lời thì cô gái kia đã bị lợn rừng húc lăn ra đất, cô ta lập tức giơ khẩu súng trường trong tay bắn ra một phát. Con lợn rừng rống lên đau đớn, phần bụng bị bắn thủng một lỗ, mắt nó đỏ ngầu, há mồm định cắn, Mông Phong ở đằng xa bồi thêm một phát súng, cô gái ôm đầu hụp xuống, xoay người nhảy xuống sông.

Con lợn cũng rơi xuống nước, bị dòng chảy cuốn phăng đi.

Cô gái quạt nước lội vào bờ, cả người sưng nước thở hổn hển, chau mày nhìn về phía Mông Phong.

“Anh là người phát tín hiệu cầu cứu phải không?” Cô gái kia lên tiếng.

Lưu Nghiễn đứng sau thác nước quan sát một lúc, cũng rời khỏi hang.

Mông Phong hỏi ngược: “Cô là ai?”

Cô gái chăm chú nhìn vào bộ quân phục trên người Lưu Nghiễn, hỏi: “Là đội tìm kiếm cứu nạn sao? Em là Trác Đình. Các anh bị Tân quân tấn công đúng không? Em nhìn thấy đạn tín hiệu... đội tìm cứu chỉ có hai người các anh thôi à?”

Lưu Nghiễn mở miệng hỏi: “Tân quân là gì?”

Trác Đình đáp: “Em thấy trực thăng của mấy anh đâm vào núi, anh trai của em đang đi xem chỗ trực thăng rơi xuống, còn em thì đi tìm các anh...”

Lưu Nghiễn nói: “Đội đã, bọn tôi còn có một thương binh.”

Trác Đình thở dốc một lúc, nhìn quanh một vòng, bảo: “Chỗ này không an toàn đâu, hãy đem thương binh đó theo, đổi chỗ khác nói chuyện tiếp.”

Mông Phong vào dù Bạch Hiếu Đông ra, Lưu Nghiễn nghĩ ngợi một chút, phe ta chỉ có mình Mông Phong còn sức chiến đấu, Trác Đình nhìn có vẻ chỉ là một cô gái bình thường, sức chiến đấu yếu, vậy nên không thể để Mông Phong ôm Bạch Hiếu Đông được.

Cậu lấy từ trong ba lô một cái cứu thương quân dụng đơn giản, mở bánh xe ra, để Bạch Hiếu Đông nằm lên đó, Mông Phong thủ sẵn trên tay một khẩu súng đầy đạn, bước theo phía sau Trác Đình.

Trác Đình kể với họ rằng, từ mùa đông năm ngoái, ở đây đã có không ít người chạy vào núi trốn thầy ma. Vào lúc đại dịch bùng phát, hầu hết mọi người đều lựa chọn như nhau: Trốn vào trong núi sâu.

Địa hình rừng sâu núi thẳm có lợi cho việc tránh né, mới đầu, số người trốn vào núi có gần một vạn.

Tuy nhiên, cũng giống như hồi Lưu Nghiễn và Mông Phong theo Lâm Mộc Sâm, nơi nào có người thì không tránh khỏi xung đột phát sinh. Một nhóm người tự phát thành lập tổ chức, tự xưng là “Tân quân”, lấy khẩu hiệu ‘Chính phủ đã từ bỏ con dân, dân chúng phải tự cứu lấy mình’. Bọn họ thu thập đạn dược trên một chiếc xe cảnh sát vũ trang bị hỏng, gom thêm một chiếc bọc thép chống bạo loạn, một chiếc Jeep và kha khá súng ống.

Thế nên thủ lĩnh của tổ chức Tân quân xây dựng lại phòng tuyến chống thầy ma, xét tuyển từng người dân tị nạn, dựa theo tiêu chuẩn hữu dụng và

vô dụng để thu nhận. Khi đội tìm cứu của quốc gia đến, bọn họ đã dùng cách cực kỳ đê tiện để giết những người lính đặc công ấy.

“Thật... thật là...” Lưu Nghiễn quả thực không biết phải đánh giá thế nào.

Trác Đình tiếp: “Tư lệnh Tra và lính của gã xây dựng cứ điểm ở trên núi.”

Mông Phong hỏi: “Tại sao gã lại giết người của đội tìm cứu? Trước đây gã làm gì?”

Trác Đình đáp: “Em cũng chẳng biết tại sao, hồi trước gã bán bảo hiểm...”

Mông Phong: “...”

Khóe miệng Lưu Nghiễn giật giật: “Đồng nghiệp, bộ phận chăm sóc khách hàng các anh đúng là đầy rẫy nhân tài...”

Trác Đình đi phía trước nói: “Anh trai em nghĩ rằng cứ thế mãi không ổn, đạn dược rồi cũng có lúc dùng hết, hơn nữa tốc độ lây lan dịch bệnh rất nhanh nên đã có không ít người bị lây nhiễm, cần phải xin quốc gia viện trợ, nhưng bọn họ đã xuống tay giết người của đội tìm cứu một lần rồi, có khả năng sẽ chẳng còn người nào tới nữa.”

Đôi mắt cô gái ngân ngấn nước: “Anh trai của em cãi nhau với gã một trận, bị gã nhốt lại, mãi tới hôm nay trông thấy đạn tín hiệu...”

Mông Phong nhảy lên một tảng đá, bảo: “Chúng ta cần phải thông báo cho Lại Kiệt ngay...”

Giây tiếp theo, Trác Đình bất ngờ xoay mình nhảy rạp sang ven đường.

Chân Mông Phong vừa chạm đất, đạp lên một mảnh đất xốp lún.

“Ừng” một tiếng nổ lớn, quả bom hất tung thân hình to lớn của Mông Phong lên cao rồi rơi sầm xuống đất, không ngừng co giật. Chân của anh bị gãy khúc biến dạng, từ ống quần trở lên, nửa thân trên toàn là máu, khó nhọc giương súng lên, nhưng xung lực của quả bom đã khiến đầu óc của anh choáng váng, gắng gượng vài lần đều không giữ được súng, cuối cùng ngất lịm đi.

Trác Đình dí súng vào đầu Lưu Nghiễn: “Giao vác xin ra đây, mau lên!”

Lưu Nghiễn chậm chậm giơ hai tay lên, cậu đáp: “Tôi không giữ nó, gã to con kia mới là đội phó.”

Trác Đình gắt: “Đừng hòng lừa tôi, thằng cha đó làm gì đeo túi.”

Lưu Nghiễn hít sâu một hơi, Trác Đình lại tiếp: “Giao vác xin mau, không tôi sẽ giết anh rồi tạt lựu soát!”

Lưu Nghiễn đưa mắt liếc xuống Mông Phong đang hôn mê bất tỉnh, đột nhiên Trác Đình chớp nhoáng rút súng lục nã một phát đạn xuyên qua cổ tay của Bạch Hiếu Đông, khiến cho Bạch Hiếu Đông đang len lén rút súng ra đau đến thét lên.

“Tôi đếm tới năm, mỗi lần sẽ giết một đồng đội của anh.” Trác Đình nói: “Đừng có mơ kéo dài thời gian chờ gã kia tỉnh lại, năm, bốn...”

Lưu Nghiễn nín lặng, vốn dĩ vác xin không có trên người cậu, phải giao cái gì bây giờ?

Khi cô ta đếm tới “hai” thì Lưu Nghiễn mở miệng: “Thật tình chúng tôi không có, người kia chỉ là đội phó, đội trưởng là một người khác, chúng tôi bị thất lạc lẫn nhau, anh ấy giữ vác xin V...”

Trác Đình ngắt lời: “Thế à, tiếc thật đấy...”

Lưu Nghiễn vội nói: “Tôi đưa, cô đừng nổ súng.”

Trong chớp mắt vừa rồi, Lưu Nghiễn gần như cảm nhận rõ rệt sát khí tỏa ra từ Trác Đình, cô ả suýt chút đã bóp cò giết người diệt khẩu. Bất kể thế nào đều không thể kéo dài thêm nữa, Lưu Nghiễn buộc phải cởi ba lô xuống, nhớ lại cái hộp màu bạc của Lại Kiệt hồi đầu ở thị trấn Vĩnh Vọng, cậu nói: “Nếu cô giết tôi, sẽ không đời nào giải được khóa mật mã của cái hộp.”

Trác Đình nói: “Phải, anh rất khôn ngoan, nhưng tôi có thể giết hai người kia, cùng lắm tôi chẳng cần vác xin nữa.”

Lưu Nghiễn kéo khóa ba lô, lại nói: “Loại vác xin này cần dùng kim tiêm đặc thù, khi đẩy ống tiêm phải thật chậm rãi, bằng không lượng thuốc quá nhiều sẽ gây ra phản ứng ngược, chỉ cần bất cẩn một chút sẽ mất mạng. Tôi

là bác sĩ của đội Cơ Lốc, chỉ có tôi mới biết cách tiêm vắc xin, nếu các người tự tiêm, liều lượng không đúng sẽ bị sốc thuốc, cô cứ dẫn người tới đây. Muốn tiêm cho ai, cho cô hả?”

Trác Đình bảo: “Không, anh lấy mạng mình ra thề đi, những gì anh nói là thật chứ?”

Lưu Nghiễn lấy từ ba lô ra một thùng dụng cụ inox cỡ nhỏ: “Sao tôi lừa cô được.”

Trác Đình thả lỏng cảnh giác, cô đã từng thấy cái hộp giống vậy, bề ngoài trông giống như chứa vắc xin. Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, cô ta định vươn tay đón lấy thì Lưu Nghiễn nhanh như cắt nện cái thùng vào đầu Trác Đình một cú trời giáng!

Trác Đình theo phản xạ giương súng, nhưng lại bị thùng dụng cụ tạt ngang đập vào tối sầm cả mặt mày, một phát súng nổ trật. Lưu Nghiễn chẳng nói chẳng rằng vung nắm đấm ra chào hỏi, Trác Đình mấy bận lùi ngược về sau, nắm khẩu súng trường xoay ngang đỡ đòn, bụng bị Lưu Nghiễn đập cho một phát, té nhào ra đất.

Lưu Nghiễn mím chặt môi, vung thêm một đấm thẳng mặt Trác Đình, rút ngay dùi cui điện thọc vào miệng cô ta.

Đúng lúc cậu muốn nhấn nút nguồn điện thì một nòng súng dí sát sau gáy.

“Mẹ kiếp...” Một giọng nam vang lên: “Ông biết ngay con này không làm được việc mà.”

“Cứ giết tất, giết luôn con Trác Đình.” Lần này là một giọng nữ: “Có chút chuyện vặt mà cũng không xong.”

Lại thêm một gã khác lên tiếng: “Gô cổ bọn này về hết đi, đừng vội giết người, coi chừng tư lệnh Tra nổi giận đấy, thẳng nhãi, giơ hai tay lên, đứng dậy.”

Lưu Nghiễn biết Trác Đình lúc này cũng tiêu rồi, không thể bắt con tin uy hiếp bọn chúng được, dám chắc đám người đó sẵn sàng xuống tay với cả đồng bọn. Cậu đành phải buông dùi cui điện ra, chậm chậm giơ cao tay đứng thẳng dậy.

“Tới chỗ này.” Một người ra hiệu cho cậu áp tay lên thân cây, bắt đầu lục soát người cậu. Hai tiếng “bốp! bốp!” dội tới, Lưu Nghiễn liếc mắt trông thấy một người phụ nữ trung niên tiến đến vả vào mặt Trác Đình.

Tiếng bôm bốp vang lên không dứt, người đàn bà kia tát tai Trác Đình những mười mấy cái liền, đánh cho mặt cô ta đỏ tấy lên.

“Hai thằng kia thì sao? Nã cho mỗi đứa một phát à?” Có người hỏi.

“Nếu các người giết họ...” Lưu Nghiễn lạnh giọng: “Thì khi tiêm vắc xin tôi sẽ bơm thẳng một phát, tiễn các người về Tây Thiên luôn.”

Giọng đàn ông cười vang: “Thằng nhóc thông minh đấy chứ, còn biết ra điều kiện cơ đấy...”

Dứt lời thì Lưu Nghiễn bị đập một phát vào gáy, trước mắt tối sầm, gục xuống cạnh gốc cây.

CHƯƠNG 51

GIAM CẦM

Tầm nhìn băng qua dãy núi khô vàng héo rũ, ý thức như gắn với mặt đất lao vút đi qua muôn ngàn dặm, một hình ảnh vụt lóe lên trong tích tắc, cỏ cây dần dần hư thối, mặt đất vàng cháy một màu.

Giữa chốn hoang tàn ấy, một quả tim đen tím khám sâu vào lòng đất đang đập từng nhịp, mạch máu chẳng chịt ghim vào bùn đất, lũ thầy ma khắp bốn phương tám hướng bắt đầu tập trung về đó.

Lưu Nghiễn choàng tỉnh.

Mình mấy ướt đẫm mồ hôi, trên người chỉ còn sót lại chiếc áo ba lỗ bó sát và cái quần boxer, cậu nằm trên giường không ngừng thở dốc, mắt chong chong nhìn lên trần nhà ẩm mốc.

Bên ngoài vọng tới tiếng ve râm ran từng hồi, trong gian phòng oi bức ngột ngạt, thậm chí không có lấy một cửa sổ thông gió nào.

Chỉ độc một chiếc giường, một bồn cầu và một bồn rửa mặt, Lưu Nghiễn quét mắt nhìn khắp căn phòng, cậu thử vịn vòi nước, thì ra vẫn còn có nước. Đây là đâu?

Lưu Nghiễn bước tới phía sau cánh cửa, không mở được, trên cửa có gắn một tấm ngăn, cậu cúi người nhấc nó lên rồi ghé mắt nhìn ra bên ngoài, phía đối diện là một hàng dài tấm tắc những căn phòng hết như phòng cậu đang ở trong.

Hai bên hành lang đều là những căn phòng san sát, vô cùng yên tĩnh, xa xăm mơ hồ truyền đến tiếng thầy ma gào thét.

“Đây là một nhà tù.” Người đàn ông ở phòng đối diện bỗng lên tiếng: “Nhà tù Thanh Sơn.”

Lưu Nghiễn thở ra một hơi: “Anh tên gì?”

“Lưu Nghiễn?” Giọng Mông Phong chột vang lên: “Em đang ở đâu?”

Lưu Nghiễn lúc này mới thấy nhẹ nhõm cả người, cậu hỏi: “Mông Phong! Anh có sao không?”

“Cậu ta ở phòng 2973.” Người đàn ông kia nói.

Nắp ngăn trên cửa gian tù đối diện được mở ra, Mông Phong vươn cánh tay bê bết máu chộp vào mép khung, ra sức vẩy, Lưu Nghiễn hỏi: “Hiểu Đông đâu rồi?”

“Kỹ sư!” Tiếng gọi vọng lại từ căn phòng kế bên.

Mông Phong nói: “Bình tĩnh, mọi người bình tĩnh đi. Lưu Nghiễn, em xem thử trong hành lang có người nào không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Có... có người đang đi tới.”

Mông Phong: “Thử dò hỏi tin tức, nghĩ cách để bọn chúng giam hai đứa mình vào một phòng, Lưu Nghiễn, phen này phải trông cậy vào em rồi.”

Lưu Nghiễn ngồi lại bên giường, có một nhóm bác sĩ đẩy xe đi tới, đứng trước cửa gian tù nhất Mông Phong, hô lên: “Thẳng to xác, thò tay ra đây.”

Lưu Nghiễn không nhìn được nép vào cửa nhìn lén qua khe hở, cậu trông thấy một chiếc xe đẩy nhỏ dừng ở phía trước, trên xe bày biện đủ loại dụng cụ thủy tinh, một gã bác sĩ nói: “Nhanh lên, nếu không đồng đội của mày xong đời đấy.”

Mông Phong giận dữ hét lên: “Chúng mày định làm gì?!”

Lão đàn ông trung niên múa may con dao mổ sắc lém trong tay, cười bỉ đáp: “Tao cho mày ba giây, nếu còn không chịu ngoan ngoãn, thử đoán xem tao sẽ làm gì với đồng đội của mày nhé?”

Mông Phong vội nói: “Đừng đụng tới cậu ấy!” Nói xong bèn giơ tay ra cửa sổ, cánh tay cường tráng của anh giờ chẳng chịt thương tích, những vết thương do vụ nổ gây ra vẫn chưa hoàn toàn khép miệng.

Lão trung niên thở dài bảo: “Sức mày cũng dai thật đấy.” Vừa nói vừa dùng cồn khử trùng, cầm kim tiêm và ống nối, giật cánh tay Mông Phong ra, áp cả bả vai anh lên ván cửa, sau đó cầm ống tiêm đâm vào mặt trong khuỷu tay, máu tươi lập tức chảy ra.

Mông Phong nói: “Lưu Nghiễn, đừng kích động.”

Lưu Nghiễn mở tròng mắt dõi theo toàn bộ quá trình lấy máu, giây phút đó cậu đã hiểu ra, bọn chúng muốn lấy máu của người có vắc xin để xét nghiệm và nghiên cứu... Máu của Mông Phong chảy ra mỗi lúc một nhiều, căng phồng cả túi máu, tăng đến mức 200ml... rồi 300ml... dòng máu đỏ tươi tràn đầy túi chứa, Lưu Nghiễn nhìn mà không ngừng run rẩy.

Một người khỏe mạnh mỗi lần rút máu không thể vượt quá 400ml, cánh tay của Mông Phong lúc này đã trở nên trắng bệch, co giật.

“Anh ấy sẽ chết mất!” Lưu Nghiễn gào lên: “Bọn khốn!!!”

Túi máu đã đạt 600ml, mãi đến khi chạm mức 800ml, Lưu Nghiễn run giọng năn nỉ: “Thả anh ấy ra đi, tới đây lấy máu của tôi này, tôi...”

Mông Phong thở dốc: “Lưu Nghiễn, bình tĩnh.”

Lưu Nghiễn nhắm mắt lại, cậu không đành lòng nhìn thêm nữa. Mông Phong rút cuộc không gượng nổi, từ gian tù đối diện vang lên tiếng vật nặng ngã xuống đất, lúc này bọn bác sĩ mới chịu thu dụng cụ, đẩy xe rời đi.

“Mông Phong.” Lưu Nghiễn khẽ gọi.

Giọng Mông Phong run run: “Anh còn chịu được, đừng lo... Em đừng nhìn nữa.”

Một lát sau lại có tiếng bước chân, bốn người mở cửa bước vào, hai tên cầm súng đứng lại gác cửa, một tên dí súng vào đầu Lưu Nghiễn, một tên khác đến còng tay cậu, ra hiệu cho cậu đi theo bọn chúng.

“Đi đâu?” Lưu Nghiễn hỏi.

“Tư lệnh Tra muốn gặp mày.” Một tên trong số đó nói: “Đừng có lằng nhằng.”

Lưu Nghiễn bước ra tầng thứ ba của nhà tù, bốn phía là những dãy nhà quây quanh một cái sân lớn, lúc này đang có nhiều người đứng dưới sân

xếp hàng nhận cơm, cảnh này khiến cậu không khỏi nhớ lại những ngày tháng trốn chạy trước kia.

Tất cả đều là đàn ông trai tráng. Lưu Nghiễn đi xuống dưới, băng qua một dãy hành lang với những gian tù san sát nhau, tuy nhiên cửa tù chỉ là những song sắt, lính cai ngục cũng lơ lửng hơn nhiều, bên trong toàn giam giữ người già và trẻ em, tất cả đều còn khỏe mạnh.

Tại sao lại làm thế?

Lưu Nghiễn thầm suy đoán: Thức ăn của bọn người này lấy từ đâu ra? Muốn đảm bảo sống sót được thì cần phải trông trọt... Cậu đã hiểu ra. Hẳn là chính quyền lưu vong mới lập ra này đã chiếm nhà tù Thanh Sơn làm căn cứ, quanh đây chắc chắn có không ít người lao động nuôi sống bọn chúng.

Dùng dân lao động sản xuất nuôi lính chiến đấu, tư lệnh Tra và Tân quân của gã giam giữ người nhà và trẻ nhỏ để làm con tin.

Nơi nhất Lưu Nghiễn và Mông Phong là khu vực tử tù, đây là khu số 1, cậu băng qua nhà tù số 1 bước ra con đường bên ngoài, phía xa là hàng rào điện và súng phun lửa, trên dãy núi nhấp nhô có không ít tháp canh gác. Máy thứ vật vãnh này trong mắt Lưu Nghiễn căn bản chẳng thành vấn đề.

Cậu nhắm tính quãng đường khi vượt ngục, kết hợp với sức chiến đấu của Mông Phong, chỉ cần Mông Phong khôi phục hoàn toàn và rời khỏi phòng giam, những thứ khác chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bọn Lại Kiệt đang ở đâu cơ chứ?

“Nhìn cái gì?!” Một tên thô bạo túm tóc Lưu Nghiễn rồi đẩy cậu vào một chiếc xe nhỏ.

Chiếc xe chạy chưa tới ba trăm mét thì dừng lại trước một tòa nhà hành chính. Tên lính đó áp giải Lưu Nghiễn vào phòng làm việc, dúm cậu ngồi xuống rồi lập tức lui ra ngoài, trước mặt cậu là một gã đàn ông tầm bốn mươi tuổi.

Gã vận bộ quân phục màu xanh, gầy guộc và thâm trầm, khi ngồi trên ghế cũng đã mơ hồ toát ra khí thế nguy hiểm.

Đứng phía sau gã là một tên to con đầu trọc, mặt mũi dữ tợn chẳng chịt sẹo lồi, trên gáy và cánh tay chi chít vết kim tiêm, đứng sau lưng sừng sừng

như một ngọn núi, còn cao lớn hơn cả Mông Phong, cánh tay để bằng cả bắp đùi Lưu Nghiễn, cao tầm một mét chín. Tên to con ấy có ánh mắt hung dữ, khễ như sơn môi, lộ ra răng cửa sứt mẻ, vẻ mặt hung hãn ác độc chẳng khác gì một cỗ máy giết người.

“Mày ra ngoài đợi đi.” Gã trung niên hờ hững nói.

Tên đầu trọc bước ra, canh giữ trước cửa.

Trên bàn bày đủ loại hình cụ lóe ra ánh sáng lạnh lẽo: Nhíp nhọn, kẹp cao su, kéo nha sĩ, châm, dụng cụ giải phẫu... cái kẹp cao su hăng còn đọng vết máu.

“Chào ngài, tư lệnh Tra.” Lưu Nghiễn mở miệng.

“Chào.” Tư lệnh Tra gật đầu hỏi: “Cậu tên gì?”

Lưu Nghiễn nói tên mình, tư lệnh Tra lại tiếp: “Tôi là Tra Long Khê.”

Lưu Nghiễn chậm rãi gật đầu, đôi bên cùng im lặng trong phút chốc, gã vẫn không có ý mở miệng, Lưu Nghiễn liền chủ động nói: “Xin lỗi vì đã phá hủy bộ phóng tên lửa đạn đạo của ngài, chỉ cần cho một cơ hội, tôi sẽ gắng sức sửa chữa nó.”

Tra Long Khê bảo: “Không cần, nói những việc cậu biết đi.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Ngài cần những gì? Ngài đã tiêm vắc xin rồi đúng không?”

Tra Long Khê nheo nheo mắt, đoạn nói: “Xem chừng tôi đã gặp phải một người rất thông minh...”

Lưu Nghiễn thở dài, miễn cưỡng nở một nụ cười, nói: “Bởi vì lính của ngài toàn dí súng vào đầu khi áp giải tôi tới đây, trong khi ở phòng làm việc này chỉ có một mình ngài, chứng tỏ ngài rất mạnh, rất tự tin.”

Tra Long Khê ngả người lên ghế dựa, khoanh tay trước người, gật đầu.

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Ngài muốn biết vấn đề gì?”

Lưu Nghiễn không đưa ra bất cứ điều kiện gì, cũng chẳng uy hiếp Tra Long Khê, điều này khiến gã cảm thấy bất ngờ.

Tra Long Khê đáp: “Cậu cứ nói đi.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Tôi... tôi là nhân viên ngoài biên chế, kỹ sư máy toàn bị ép buộc lên chiến trường, trên người tôi không có vắc xin.”

Tra Long Khê chẳng hề lấy làm ngạc nhiên, xem chừng đã biết những chuyện này từ sớm.

Lưu Nghiễn kể tóm lược quá trình đào vong của mình, rồi hỏi: “Trước kia ngài làm nghề gì? Bán bảo hiểm sao?”

Tra Long Khê bật cười, nói: “Không phải, cậu nghe ai bảo thế?”

Lưu Nghiễn: “Là cô gái đã dẫn tôi tới đây.”

Tra Long Khê nói: “Cô ta lừa cậu thôi, tôi vốn là lính cai ngục.”

Lưu Nghiễn làm bộ gật đầu đã hiểu, trong bụng lại nghĩ gã Tra Long Khê này tuyệt đối không giống lính cai ngục chút nào, ngược lại giống tù nhân hơn.

Lưu Nghiễn nói: “Người của ngài đã áp dụng sai phương thức rồi, muốn tạo ra vắc xin phòng bệnh phải lấy máu của người được tiêm vắc xin để chiết xuất huyết thanh. Lại để một người khỏe mạnh nhiễm bệnh, rồi dùng người đó làm môi trường nuôi cấy, cơ thể người này phải cực kỳ cường tráng và phản ứng nhanh nhẹn. Tốt nhất nên chọn đàn ông, về sau người này sẽ chết. Tôi không biết rõ quá trình nghiên cứu, nhưng đi theo hướng này chắc chắn sẽ có tiến triển, vốn dĩ mỗi một ống vắc xin đều chính là sinh mạng của một con người, trị giá tới sáu triệu đô la Mỹ.”

Tra Long Khê chậm chậm gật đầu, hỏi: “Tiêm một ống vắc xin sẽ có được ba cơ hội chứ gì?”

“Ai nói cho ngài biết?” Lưu Nghiễn hỏi ngược lại.

Tra Long Khê nhàn nhạt nói: “Đừng hỏi nhiều, nói thật đi, nếu tiêm hai ống sẽ có sáu lần phải không?”

Lưu Nghiễn bịa: “Không tích lũy được đâu, nhưng sau khi mất đi ba mạng, chỉ cần tranh thủ thời gian tiêm vào lần nữa là có thể sống tiếp.”

Hai mắt Tra Long Khê ánh lên một tia tham lam, gã chậm rãi gật đầu.

Lưu Nghiễn còn nói: “Quá trình cụ thể rất phức tạp, tôi cũng không thể nói rõ ra được, chỉ có thể giao lại cho người của ngài đi nghiên cứu thôi.”

“Rất tốt.” Tra Long Khê tỏ ra cực kỳ hài lòng với sự biết điều của Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn hỏi: “Ngài còn muốn biết thêm gì nữa không?”

Tra Long Khê nói: “Cứ chuyện trò thoải mái, tôi vốn tưởng cậu rất cứng đầu, vẫn còn dư nửa tiếng thời gian.”

Lưu Nghiễn thở dài, nói tiếp: “Vắc xin nằm trong tay đội trưởng của bọn tôi, ngài có thể giúp tôi việc này được không?”

Tra Long Khê nhướn mày, khước miệng khẽ nhếch lên, bày ra nụ cười xảo quyệt như kiểu “tao biết ngay mà”.

Lưu Nghiễn nói: “Trước giờ tôi vẫn không tự nguyện đi lính, kể cả anh chàng to cao kia, hai đứa tôi là bạn nối khố... Ban nãy tôi đã kể về khoảng thời gian chúng tôi lưu vong, anh ấy vẫn luôn bảo vệ cho tôi. Đội trưởng từng hứa với bọn tôi rằng, chỉ cần tôi thể hiện thật tốt thì sẽ tiêm vắc xin cho tôi. Nhưng tôi chờ rất lâu rồi, mà vẫn không được...”

Tra Long Khê chế giễu: “Bởi vì biểu hiện của cậu vẫn chưa được tốt.”

Lưu Nghiễn cúi đầu, cố gắng khiến ánh mắt của mình phô ra sắc thái oán hận.

“Trong cái hộp của hãn có ba ống vắc xin.” Lưu Nghiễn nói: “Tôi sẽ lừa hãn đoạt lấy vắc xin, tặng ngài hai ống, còn một ống phần tôi. Tôi ngán cảnh phải đối đầu với bọn thầy ma đến tận cổ rồi. Mỗi ngày đều phải nơm nớp, lo sợ mình khi nào sẽ chết dưới nanh vuốt của chúng... Chỉ cần ngài cho phép tôi ở lại cống hiến sức lực, muốn tôi làm gì cũng được, cả anh chàng cao to kia cũng thế.”

Tra Long Khê hỏi: “Sao tôi phải tin cậu?”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi có thể bắn chết đội trưởng để chứng minh cho anh thấy. Sau khi đội Phi Long bị diệt toàn quân, Tổng bộ ở vùng biển quốc tế đã thiết lập phương thức liên lạc độc lập, cho dù bọn tôi chết hết, Tổng bộ vẫn có thể lần theo dấu vết đến điểm cuối cùng tín hiệu biến mất... Chỉ còn cách giết Lại Kiệt trước, rồi làm nhiễu loạn hệ thống định vị, điều chỉnh nó hiển thị địa điểm toàn quân bị diệt cách nơi này hai ngàn cây số, thì Tổng bộ sẽ hoàn toàn chẳng hay biết đã xảy ra chuyện gì.”

Tra Long Khê lấy một khẩu súng từ trong ngăn bàn, mở khóa nòng, nói: “Bây giờ hãy giết đồng đội của cậu trước, chứng minh cho tôi xem. Vậy thì tôi mới tin tưởng cậu được.”

Lưu Nghiễn nói: “Không được, tôi không thể giết Mông Phong.”

Tra Long Khê bảo: “Cậu còn một tay đồng đội nữa mà, tôi nhớ là có một tay bị gãy chân.”

Lưu Nghiễn đón lấy khẩu súng, vừa cầm vào cậu đã biết không có đạn, thật chẳng biết nên khóc hay nên cười, thầm nghĩ gã này thật quá ngu xuẩn.

Tra Long Khê rất cần lính đặc công làm kho máu tinh luyện huyết thanh, thế nên cả Mông Phong và Bạch Hiếu Đông đều vô cùng quý giá. Phép thử của Tra Long Khê vừa mở đầu đã lộ sơ hở rồi.

Lưu Nghiễn làm bộ trầm ngâm một lúc, đoạn gật đầu nói: “Được.”

Tra Long Khê đích thân đứng dậy, ra hiệu cho cậu đi trước, Lưu Nghiễn nấn ná một hồi, vờ run giọng nói: “Xin đừng để Mông Phong thấy tôi giết đồng đội của mình...”

Tra Long Khê gật đầu đáp: “Tôi sẽ giữ bí mật giúp cậu, đừng có lời thối nữa, đi thôi.”

Lưu Nghiễn theo chân Tra Long Khê rời khỏi đó, quay về khu nhà giam số 1, cậu cố tình bước chậm lại, hỏi: “Mấy người này ở đây làm gì?”

Tra Long Khê đáp: “Ăn không ngồi rồi.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Thế trả bọn họ về chẳng tốt hơn à?”

Tra Long Khê bật cười, nói: “Cậu chưa hiểu rồi. Con cái, cha mẹ của bọn chúng đang ở dưới chân núi khai khẩn trồng trọt, từng tháng đều nộp lương thực lên đây, số lượng giao nộp càng nhiều thì chúng ta càng được ăn nhiều. Phải để mọi người ăn no, rồi mới đến lượt bọn vô dụng kia chứ. Nếu chúng nó nộp thiếu, thì cha mẹ con cái sẽ chẳng có ăn. Cho nên ai nấy đều liều mạng cày cấy, đó chính là bộ máy làm việc vô cùng hiệu quả.”

Lưu Nghiễn chậm rãi gật đầu: “Cách này... do ngài nghĩ ra sao?”

Cậu giả bộ tỏ vẻ căng thẳng, bất giác trở nên lăm lờ hơn bình thường. Tra Long Khê đều thấy được những biểu hiện đó, ngầm hiểu rằng cậu đang

bất an sợ hãi trước khi ra tay giết chết đồng đội, gã “ừm” một tiếng rồi bảo: “Bọn dân ngu dốt rất khó quản lý, chẳng phải tôi không muốn trả bọn chúng về, mà con người rất ích kỷ, sau khi gia đình đoàn tụ thì bọn chúng sẽ chẳng bận tâm tới cậu nữa, chỉ biết ra sức làm lụng nuôi sống chính mình, thế thì lương thực nộp lên càng ít ỏi...”

“Đúng vậy.” Lưu Nghiễn hòa theo tán đồng: “Bọn chúng sẽ quên mất rằng ai đang bảo vệ mình, tôi đã gặp hàng tá thể loại này, nếu ép đám người đó phải chia sẻ lương thực thì dẫn tới bạo lực không cần thiết, mà đâu thể giết sạch chúng được. Ý tưởng này tốt lắm.”

Tra Long Khê nghe Lưu Nghiễn tán thành quan điểm của mình thì hết sức hài lòng, gã cười nói: “Vào thời kỳ đặc biệt này mọi người không nên quá ích kỷ, tiếc rằng vẫn có người sống chết không chịu hiểu đạo lý đấy.”

Lưu Nghiễn một mạch bước vào khu tử tù, rồi đứng lại trước cửa phòng giam Bạch Hiếu Đông. Từ sau cánh cửa truyền tới tiếng động, tên tay sai vừa ném một quả bom cay qua khe cửa, Bạch Hiếu Đông bên trong ho khù khụ như điên. Một lúc sau bọn lính gác tự động tránh sang một bên, một tên chân chừ chốc lát rồi mở cửa ra, kéo Bạch Hiếu Đông hôn mê ra ngoài.

Bất ngờ, một chậu nước lạnh tạt thẳng vào Bạch Hiếu Đông đang bị còng chặt tay chân, cậu ta rọp người trên đất ho sặc sụa. Lưu Nghiễn cũng bị quả bom cay kia xộc vào mặt, không kịp được ho đến chảy nước mắt nước mũi.

Tra Long Khê mở còng tay cho Lưu Nghiễn, ý bảo cậu tiến lên.

Lưu Nghiễn trân trân nhìn hồi lâu, cực kỳ nhập vai.

Bạch Hiếu Đông vừa ho vừa gọi: “Kỹ sư... kỹ sư...”

Lưu Nghiễn: “Lính mới, đến tận giờ mà cậu vẫn không biết tên tôi là Lưu Nghiễn.”

Hai tay Bạch Hiếu Đông bị còng cứng vào nhau, cậu ta cố sức vùng vẫy, nước mắt nước mũi tèm lem.

Lưu Nghiễn lại nói: “Tuy tôi chẳng quen biết cậu... thế nhưng, vẫn phải xin lỗi cậu một tiếng, đồng thời cũng rất cảm ơn cậu...”

Lưu Nghiễn quỳ một gối xuống trước mặt Bạch Hiểu Đông, giương súng ấn vào trán cậu ta.

Trong ánh mắt Bạch Hiểu Đông hiện lên sự sợ hãi tuyệt vọng, cậu ta lắp bắp: “Anh... định giết tôi sao?”

Lưu Nghiễn cầm súng mà tay run bần bật từng hồi, mấy lần suýt đánh rơi khẩu súng. Bạch Hiểu Đông nhìn Lưu Nghiễn với nét mặt bàng hoàng không thể tin nổi, rồi đột nhiên phát hiện ra trong mắt cậu ánh lên một vẻ điềm tĩnh ôn hòa.

Lưu Nghiễn nháy nháy mắt, ra hiệu cho cậu ta đừng sợ.

Song đột nhiên Mông Phong rống lên như dã thú: “Lưu Nghiễn! Nếu nổ súng em sẽ đau khổ cả đời đấy!!!”

Lưu Nghiễn run rẩy nói: “Tôi không làm được...”

Một giây sau, Lưu Nghiễn đứng phắt dậy, cầm súng chĩa vào huyệt thái dương của chính mình, cậu nhắm chặt hai mắt. Bóp cò.

“Kỹ sư!” Bạch Hiểu Đông kích động gào to, “cạch”, súng không có đạn.

“Ha ha ha ha!!!” Giữa hành lang trống trải vang lên tiếng cười của Tra Long Khê.

Đôi mắt Lưu Nghiễn đỏ bừng ngấn nước. Tra Long Khê bảo: “Cậu còn non lắm, cần phải rèn luyện học tập nhiều. Thôi đứng dậy đi, nhốt thẳng này lại, còn cậu, theo tôi.”

Lưu Nghiễn lặng lẽ theo bước Tra Long Khê xuống lầu, đứng ở giữa sân.

“Đội trưởng của các cậu là người thế nào?” Tra Long Khê hỏi: “Miêu tả chút xem.”

Lưu Nghiễn đã lấy lại bình tĩnh, cậu mô tả lại hình dáng của Lại Kiệt một lượt, đoạn nói: “Tư lệnh Tra, hẳn ta rất... ghê gớm, bình thường luôn đánh đập bọn tôi... Nếu ngài và Mông Phong hợp tác với nhau thì may ra đảm bảo cướp được vắc xin thuận lợi.”

Tra Long Khê nói: “Nhưng tên cao to đấy chưa hẳn đã chịu nghe tôi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Cứ để tôi thuyết phục anh ấy.”

Tra Long Khê lại bảo: “Cậu có chắc sẽ khuyên được nó không?”

Lưu Nghiễn hít một hơi thật sâu, tiếp lời: “Mông Phong cũng rất muốn lấy được một ống vắc xin mà, nhưng ngài phải hứa sẽ không giết đội trưởng của bọn tôi, chế ngự trước rồi bắt hẳn nốt lại... thế thì mọi việc đều dễ làm.”

Tra Long Khê ngẫm nghĩ một chốc, mới hỏi: “Cậu tên gì? Tôi quên mất rồi.”

“Lưu Nghiễn.” Lưu Nghiễn đáp: “Ngài hãy giam chúng tôi chung một phòng, tôi sẽ nói chuyện với anh ấy, ngày mai... nhất định anh ấy sẽ thông suốt. Tới lúc đó ngài có thể bắt tôi lại làm con tin, buộc anh ấy đi đổi phó Lại Kiệt.”

Tra Long Khê thầm tính toán trong bụng, sau đó chậm rãi nói: “Được, cho cậu một cơ hội.”

Tra Long Khê quyết định sau khi cướp được ba ống vắc xin sẽ lập tức nốt cả Mông Phong và tên đội trưởng Lại Kiệt thần bí đó lại, bắt thẳng nhãi này bán mạng cho mình, đương nhiên, không thể cho nó vắc xin được.

Lưu Nghiễn thừa biết gã Tra Long Khê sẽ không cho cậu vắc xin, nhiệm vụ quan trọng nhất đã hoàn thành rồi. Đêm hôm đó, cuối cùng cậu đã mãn nguyện được nốt cùng Mông Phong.

Mà hiện tại Tra Long Khê còn chưa biết rằng, chỉ cần hai con người này tụ lại một chỗ, sức chiến đấu sẽ tăng vọt gấp trăm, thậm chí là gấp ngàn lần.

Lưu Nghiễn đeo còng tay vừa đặt chân vào phòng giam, Mông Phong đã bắt đầu gầm thét.

“Rốt cuộc em đang nghĩ cái quái gì hả? Lưu Nghiễn!” Mông Phong quát lên: “Sao có thể giết đồng đội của mình được!”

Tên lính gác dúm Lưu Nghiễn vào trong, đóng sầm cửa rồi bỏ đi.

“Hẳn đi rồi.” Lưu Nghiễn nói nhỏ: “Đúng là xui tận mạng, em muốn mách Trịnh Phi Hổ!”

“Mẹ kiếp!” Mông Phong giật mình, nhỏ giọng nói: “Đừng có mách lẻo mà... Tại anh chỉ lo trông chừng con nhỏ kia nên không chú ý dưới chân.

Sơ hở quá, lần sau phải cẩn thận hơn. Ban nãy em định nổ súng thật à?”

Lưu Nghiễn đáp: “Bọn chúng cần lấy máu của anh và Hiếu Đông nghiên cứu mà, sao để em giết cậu ta được, khẩu súng kia vừa cầm lên đã biết không có đạn rồi.”

Mông Phong lại hỏi: “Em nghe ngóng được những gì?”

Lưu Nghiễn: “Lại Kiệt chưa tới đây. Hệ thống phòng thủ bên ngoài thoát nhìn tuy kín kẽ, nhưng thực chất rất yếu, chỉ cần làm chập mạch cầu dao điện thì bọn chúng toi đời... Lại còn giam giữ rất nhiều người, lũ thú vật...”

Mông Phong gật đầu, Lưu Nghiễn liền kể tường tận mọi việc từ khi rời khỏi nhà giam đến lúc gặp Tra Long Khê, lát sau Mông Phong nói: “Gã này khó chơi đấy.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Anh có kế hoạch gì chưa?”

Mông Phong: “Không có kế hoạch gì, anh có thể lập nổi kế hoạch gì chứ?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “Ày, không phải đã có tình báo rồi sao? Tin tình báo là quan trọng nhất. Cái xó này căn bản chẳng nhốt được anh đâu, em cứ yên tâm.”

Mông Phong mở rộng vòng tay, ý bảo cậu tới gần. Mông Phong ngồi trên giường, Lưu Nghiễn nghiêng đầu gối vào ngực anh, hai người dựa vào nhau. Mông Phong nói: “Em mô tả một chút bố trí ngoài kia đi.”

Lưu Nghiễn nhớ lại địa hình phòng ngự rồi tả tỉ mỉ, sau cùng hỏi: “Anh cứu những người kia ra được không?”

Mông Phong đáp: “Trước tiên phải giải quyết tư lệnh Tra... Nhưng bây giờ em cần nghĩ cố... phải cho gã một lý do tại sao em thuyết phục được anh đã...”

Lưu Nghiễn liền hiểu ý: “Nói cho gã biết, quan hệ của hai ta là... như vậy?”

Có tiếng bước chân truyền đến, trong khoảnh khắc tấm ngăn trên lỗ cửa mở ra, Lưu Nghiễn làm bộ xấu hổ cuống quýt đứng dậy, song tấm ngăn chỉ bị lật ra bên ngoài và cố định lại, hở ra một lỗ hổng nhỏ, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Mông Phong lạnh lùng hỏi: “Quan hệ thế nào? Điều này khiến em khó mở miệng lắm sao?”

Lưu Nghiễn bực mình: “Vào lúc thế này đừng tranh cãi nữa được không...”

Mông Phong: “Ban nãy em mới cãi với anh còn gì...”

Lưu Nghiễn nghiêng răng nghiêng lợi: “Nói việc chính đi, nếu không em trở mặt đấy!”

“Nói tiếp đây.” Giọng của Mông Phong rất nhẹ, khẽ phả bên tai Lưu Nghiễn.

“Em nghe thấy tiếng động, bọn chúng đặt một camera ở đằng trước...” Lưu Nghiễn thấp giọng nói.

Mông Phong: “Anh biết rồi, nhưng bây giờ thể lực còn yếu, vết thương vẫn chưa lành hẳn, mà chân của Bạch Hiểu Đông cũng chưa liền xương, tới lúc chạy trốn chỉ sợ phải đeo thêm một cửa nợ... Chờ tới mai mới bắt đầu hành động.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Vậy em phải làm gì?”

Mông Phong nói: “Chẳng cần làm gì hết, anh bảo em qua đây vì sợ bọn chúng bắt em làm con tin, được cùng em nhốt chung phòng thì anh không còn mối bận tâm nào nữa.”

Lưu Nghiễn hiểu được, Mông Phong e sợ khi anh phá vây, cậu bị bắt giữ sẽ gặp nguy hiểm.

“Bọn chúng vì muốn rút máu nên không còng tay anh.” Mông Phong nói: “Chắc chắn bọn chúng sẽ phải hối hận, chẳng cần gấp gáp làm gì.”

Lưu Nghiễn lo lắng áp tay lên trán Mông Phong, cơ thể anh đang rất lạnh.

Tối đến, bên ngoài đưa vào cơm canh đơn giản, Lưu Nghiễn chỉ ăn một ít, phần lớn đều dành lại cho Mông Phong. Mông Phong vừa thoải mái chém gió, vừa xử lý hết phần ăn, cả hai đều không hề câu nệ, bởi anh đã mất máu quá nhiều, cần được bổ sung dinh dưỡng.

Buổi tối trong ngục giam tất nhiên không tắt đèn, sau khi ăn xong Mông Phong ủ rũ nằm trên giường, ban đêm nhiệt độ không khí trong núi giảm xuống, Mông Phong quấn cái chăn mỏng dính, không ngừng run lập cập.

Vì mất máu quá nhiều nên anh hơi sợ lạnh, Lưu Nghiễn cởi quần áo bước tới, cậu nằm xuống chiếc giường đơn nhỏ hẹp ôm chặt lấy anh.

“Lạnh quá.” Mông Phong nói nhỏ.

Cơ thể trần trụi của Lưu Nghiễn áp sát làn da lạnh buốt của Mông Phong, cậu kề môi hôn ngực anh, chuyển sang cổ, khẽ hôn lên yết hầu.

Mông Phong thở gấp, không nhịn được đè tay Lưu Nghiễn xuống, tham lam ngấu nghiến hôn cậu.

Từ khi bước vào cuộc hành trình đào vong gian khổ, Lưu Nghiễn đã buộc phải đối mặt với đủ loại vấn đề sống còn nan giải, chế tạo máy móc và thao tác thiết bị với cường độ cao khiến cậu lệt xết hoàn toàn so với ngày đi học. Thời đó da dẻ cậu trắng nõn, còn hiện giờ đã đổi sang màu lúa mạch khô khốc, cơ thể càng thêm cân xừng, mặc dù không được tráng kiện như Mông Phong nhưng cũng gần giống vận động viên ngoài trời.

Hai giờ đêm, nhà tù đã tắt đèn, Mông Phong ôm Lưu Nghiễn, kéo chăn lên đắp kín rồi thiếp đi. Nửa đêm Lưu Nghiễn mở bừng mắt, lắng nghe tiếng bước chân rất khẽ bên ngoài, biết là có người đến tháo camera đi.

CHƯƠNG 52

TỰ CỨU

Sáng hôm sau.

Tra Long Khê ngồi trong văn phòng thưởng thức đoạn phim ghi hình tối qua, không khỏi miệng mồm khô khốc.

“Thảo nào...” Gã cầm ly nước lên nhấp một ngụm cho dịu, xem mà máu nóng chảy rần rật: “Thì ra là một cặp.”

Tên tay sai hỏi: “Tư lệnh, giờ dặt nó tới đây không?”

Tra Long Khê nói: “Không vội, cứ nhất trước đã.”

Gã nới rộng cổ áo, xem đi xem lại đoạn ghi hình kia nhiều lần, lẩm bẩm: “Mẹ nó, quả nhiên là loại quan hệ này... chẳng trách.”

Một tên đàn em vội vã tiến vào: “Báo cáo tư lệnh, người mà ngài chờ đã tới rồi.”

Tra Long Khê kéo áo lại, sắc mặt không mấy hài lòng, gã hỏi: “Có mấy người?”

“Hai người ạ.” Tên đàn em đáp: “Đều là nam cả, một người dựa theo miêu tả chắc là Lại Kiệt, người kia chẳng biết là ai, đều mặc quân phục và đội mũ.”

“Chúng có mang theo thứ gì không?” Tra Long Khê hỏi.

“Mỗi người đeo một ba lô, trong tay xách mấy thùng sắt.”

Tra Long Khê tắt đoạn phim, nói: “Chuẩn bị xong hết chưa? Lát nữa tao đi gặp hẳn.”

“Ăn sáng đi này!” Có người ở bên ngoài ném một cái túi vào trong gian tù, bên trong có chứa sữa tươi đóng hộp và bánh mì.

Lưu Nghiễn bưng tỉnh, lo lắng sờ lên trán Mông Phong.

Nhịp thở của Mông Phong vẫn bình thường, anh hé mắt mỉm cười, đứng dậy vươn vai, bẻ đốt ngón tay răng rắc. Lưu Nghiễn lật tấm ngăn lên, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, tên lính gác ngục ném đồ ăn xong thì bỏ đi, Mông Phong ngồi bên giường uống sữa: “Hỏi thăm cậu lính mới tình hình ra sao rồi, bảo cậu ta chuẩn bị chạy trốn.” Lưu Nghiễn nhỏ giọng gọi: “Hiếu Đông?”

Bạch Hiếu Đông cuống quýt đứng dậy, hô lên: “Kỹ sư!”

Lưu Nghiễn: “Hôm qua không phải muốn giết cậu đâu, vì tôi biết trong súng không có đạn.”

Bạch Hiếu Đông đáp: “Tôi biết rồi, sao cậu sang phòng đó được vậy?”

Lưu Nghiễn nói: “Chuẩn bị thoát ra thôi, vết thương của cậu sao rồi?”

Bạch Hiếu Đông nói khê: “Chân hơi đau một chút, nhưng vẫn đi được.”

Lưu Nghiễn hạ tấm ngăn xuống, lại hỏi: “Có chạy được không?”

Mông Phong giải quyết sạch cả sữa lẫn bánh mì, khoan khoái thở dài một hơi: “Đợi đến khi bọn chúng tới lấy máu thì tóm một tên trước, chỗ này rất khó kiểm soát góc bắn nên súng đạn không có tác dụng đâu. Chỉ cần nép vào tường hoặc lấy ga giường che cửa, bọn lính gác sẽ bó tay, buộc phải nhảy vào phòng để xử lý chúng ta. Này, hàng xóm...”

Mông Phong gõ gõ lên góc tường, có một lỗ hổng nhỏ ở đấy.

Mông Phong nói: “Hàng xóm, anh có đó không?”

“Có.” Giọng một người đàn ông vang lên: “Tôi là Trác Dư Hàng.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Trác Đình là em gái của anh đúng không? Cho em xem với... anh định làm gì vậy Mông Phong?”

Cậu áp vào góc tường, ghé mắt nhìn qua lỗ nhỏ, đầu bên kia có một người đàn ông, râu ria xồm xoàm, tóc tai dính bột bẩn thỉu như ăn mỳ, anh ta đang nằm dưới đất ngược mắt nhìn sang bên này.

Mông Phong đột nhiên nói: “Đừng nằm kiêu đấy, em đang mời gọi anh đấy à? Hôm qua chưa cho em ăn no sao?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong kéo ga giường xuống, xoắn thành sợi rồi buộc vào một thanh thép ngăn bẻ ra từ cái giường, hỏi: “Bọn chúng chỉ có bom cay thôi à?”

Lưu Nghiễn đáp: “Có cả lựu đạn, em thấy vũ khí cơ bản chủ yếu đều là AK hoặc súng săn.”

Mông Phong gật đầu, bện sợi dây xong rồi nói: “Này hàng xóm, anh nhớ chú ý phối hợp cho tốt đấy.”

Trác Dư Hàng đáp: “Biết rồi.”

Mông Phong lật tấm ngăn nhìn ra ngoài quan sát, phía cuối hành lang, tên lính gác đang đi tới đi lui, bên hông lưng lửng chùm chìa khóa.

Lưu Nghiễn ngồi dựa lưng vào tường, nói: “Tôi còn tưởng Trác Đình... hoàn toàn bịa chuyện.”

Trác Dư Hàng lên tiếng: “Người anh em, xin lỗi, tại con bé không còn cách nào khác, tôi thật không ngờ nó dám làm như vậy.”

“Sao anh lại bị nhốt ở đây? Tra Long Khê là ai?” Lưu Nghiễn hỏi nhỏ.

Trác Dư Hàng trả lời: “Gã là một phạm nhân giết người, lúc trước bị giam ở chỗ này... kế bên phòng tôi. Khi bệnh dịch bùng phát không có ai tới cứu chúng tôi hết, rất nhiều người đã chạy trốn. Người coi ngục cũ sợ chúng tôi chết đói, bắt chúng tôi thề sau khi ra ngoài sẽ không giết người nữa, rồi lần lượt mở cửa cho từng người, để bọn tôi bảo vệ nơi này. Về sau, Tra Long Khê giết ông ấy, tổ chức nên Tân quân.”

“Phạm nhân...” Lưu Nghiễn lầm bầm: “Gã bảo mình là lính cai ngục, tôi còn nghĩ trông chẳng giống chút nào, hai người có thân thiết không?”

Trác Dư Hàng chỉ thờ dài.

Mông Phong lại bảo: “Hôm qua Dư Hàng có nói với anh, hồi trước tư lệnh Tra ở trong tù cũng có không ít bạn giường là phạm nhân nam, giờ gã xem xong đoạn ghi hình tối qua chắc sẽ nhắm vào em, chúng ta phải khiến gã lơ lửng cảnh giác rồi lập tức chạy trốn. Nếu gã bắt em ngoại tình thì em phải nghĩ cách kìm chân gã, sau khi anh vượt ngục thành công sẽ đến cứu

em ngay, nhưng không được cởi quần áo, hiểu chưa? Ông đây mặc kệ em dùng cách gì, tóm lại tuyệt đối không được cởi đồ ra...”

Lưu Nghiễn lạnh lùng: “Trong lúc thế này thì bàn chuyện khác đi.”

Lưu Nghiễn cũng biết trong tù là nơi thường xuyên phát sinh quan hệ đồng tính, tất nhiên chẳng bận tâm có yêu đương gì không, chỉ cần chơi vui là đủ. Mỗi quan hệ với Mông Phong sẽ khiến lời nói dối của cậu trở nên hợp lý, nếu Tra Long Khê không còn ngờ vực thành ý của cậu, thì hiện giờ chắc hẳn đã buông lỏng cảnh giác rồi.

“Tại sao anh lại bị giam?” Lưu Nghiễn hướng về phía góc tường hỏi: “Anh cũng là tội phạm à?”

Trác Dư Hàng đáp: “Tôi ngộ sát.”

Lưu Nghiễn: “Ừm.”

Trác Dư Hàng tiếp: “Tôi lỡ tay giết chết bạn trai của em gái mình.”

Lưu Nghiễn: “Anh vốn dĩ không cần giải thích rõ như vậy.”

Trác Dư Hàng: “Chỉ là tôi muốn nói thôi, cảm ơn các cậu đã tin tưởng tôi.”

Mông Phong lẩm bẩm vài câu, xua tay ý bảo không có gì. Ngoài hành lang vọng tới tiếng bánh xe đẩy, đám bác sĩ đang tới lấy máu.

Lúc này tại khu hành chính của nhà tù Thanh Sơn.

Tra Long Khê cho lui toàn bộ đám tay sai, song vẫn không che được hết cái tướng thổ phỉ trên mặt.

Gã, Lại Kiệt và anh chàng phi công cùng ngồi trước bàn ăn, bọn đàn em nhanh chóng dọn đồ ăn lên. Đã nửa tiếng trôi qua từ khi Lại Kiệt bước vào nơi này, trong thời gian đó anh đã tự nêu rõ chức vụ rồi đưa tờ công văn cho gã xem.

Tra Long Khê cũng giới thiệu về khu tị nạn với anh, chủ động nói rằng: “Thật lòng xin lỗi, do bọn tôi không biết dùng loại vũ khí hiện đại này nên mới ngộ thương các anh thôi.”

Lại Kiệt gật đầu nói: “Giờ cũng không biết những đội viên của tôi ra sao rồi.”

Tra Long Khê hỏi: “Bây giờ có cần tôi dọn chỗ rộng rãi, để chuẩn bị đón những người mà các anh cứu về không?”

Lại Kiệt từ chối: “Không, giờ vẫn chưa cần thiết, trước tiên tôi cần tập hợp đủ đội viên đã, chắc phải bắn thêm một phát đạn tín hiệu... À quên giới thiệu, cậu này là Triệu Kinh, một phi công xui xẻo dính phải đạn của anh rơi xuống.”

Chàng phi công bắt tay với Tra Long Khê, nắm tay của gã mạnh như gọng kìm.

Lại Kiệt tiếp: “Lát nữa tôi muốn đi xem một vòng, quanh đây còn người ở không?”

Tra Long Khê dặn bảo cấp dưới vài câu, lát sau có một tay đàn em bày bản đồ lên trên bàn, Tra Long Khê khoanh vòng vài chỗ, vẽ đại khái phạm vi những thành phố lân cận.

“Tôi nghĩ mấy nơi này chắc vẫn còn người sống sót.” Tra Long Khê nghiêm túc nói: “Nhưng cũng có rất nhiều thầy ma.”

“Anh rất có tinh thần giác ngộ nha.” Triệu Kinh khen: “Anh là một người tốt, bảo vệ nhiều người như thế... Ấy! Nhóc con! Đừng táy máy đụng vào cái hộp đó!”

“Đài phát thanh đã nói thế mà.” Tra Long Khê cười đáp: “Hồi đầu năm nghe được Chính phủ kêu gọi dân chúng giúp đỡ lẫn nhau, mọi người đoàn kết đồng lòng... Mấy đứa lại đây, đừng nghịch đồ của các chú.”

Có vài đứa trẻ đang nghịch cái khóa mật mã trên hộp chứa vắc xin, vừa nghe tiếng quát là chạy như ong vỡ tổ, Tra Long Khê chớp lấy một đứa trong số đó, véo mặt của thằng bé cười nói: “Ra chỗ khác chơi đi.”

Thằng bé gật đầu dạ vâng, nhưng ánh mắt không biết nói dối, toát ra sự hoảng sợ.

Tra Long Khê thả cho nó chạy đi, rồi thản nhiên rót rượu cho Lại Kiệt, gã không dùng chiêu bỏ độc vào đồ ăn, bởi lẽ lính đặc công với ý chí kiên cường tuyệt đối sẽ không khuất phục mà giao vắc xin.

Tra Long Khê đã từng thử một lần, bốn tháng trước, một đội cứu hộ khác tới đây khiến gã nảy sinh lòng tham, giả vờ đầu quân vào đội cứu viện. Sau khi lừa được một ống vắc xin thì phát hiện sức mạnh tăng vọt, thế là chuốc thuốc độc bắt giữ đội trưởng của đội Nộ Hải, rồi dùng tất cả thủ đoạn tàn khốc để tra tấn họ, sau cùng giết chết cả ba người lính đặc công.

Tuy nhiên gã không lấy được một chút thông tin hữu dụng nào, đồng thời cũng không có được thứ gã muốn.

Hộp đựng vắc xin còn giấu trong két sắt của gã, nhưng không một ai mở được khóa mật mã, nếu phá khóa thì cái hộp bằng hợp kim titan sẽ vận hành cơ chế tự hủy, rốt cuộc vẫn trắng tay.

Tuy Tra Long Khê đã được tiêm vắc xin, song gã vẫn thiếu cảm giác an toàn. Loại vắc xin này cực kỳ hữu dụng, ngoại trừ tiêm cho chính mình còn có thể đổi được rất nhiều thứ khác. Mà dã tâm của gã, lý tưởng của gã, tất cả đều cần dựa vào những ống vắc xin này mới có thể trở thành hiện thực, cho dù không đạt được gì, giữ lại cũng có thể bảo toàn tính mạng.

Lại Kiệt dùng cơm xong, đem mấy vật tùy thân giao cho Tra Long Khê, nói rằng: “Nhờ anh tạm thời bảo quản giúp tôi.”

Tra Long Khê gật đầu, tự mình cầm lấy cái hộp, dẫn Lại Kiệt vào phòng làm việc, đặt nó lên bàn. Sau đó, Lại Kiệt chỉ mang theo một ba lô chứa đồ rồi cùng Triệu Kinh đi ra bãi đất trống.

Lại Kiệt bắn một phát đạn tín hiệu lên trời, hôm nay là một ngày đầy mây, khắp núi rừng sương giăng mịt mờ. Anh bắn xong liền giao khẩu súng lại cho Triệu Kinh.

Tra Long Khê châm thuốc cho Lại Kiệt, cùng rảo bước đi lên đỉnh núi, Lại Kiệt nhận xét: “Hệ thống phòng ngự ở nơi này bố trí rất khá.”

Tra Long Khê: “Lợi dụng điều kiện sẵn có của nhà tù mà cải tạo lại thôi, chỗ này hồi trước là một nhà tù, bọn họ đều là phạm nhân cả.”

Lại Kiệt gật đầu, hỏi: “Anh không sợ họ sẽ bỏ trốn à?”

Tra Long Khê đáp: “Tôi tin vào mặt tốt đẹp của con người, hồi đó chính anh Hoàng đã thả tất cả tù nhân ra, khi đại họa ập đến, quá khứ cũng không còn quan trọng nữa.”

Lại Kiệt gật đầu, lính tuần tra xung quanh đều mặc quân phục màu xanh được sửa lại từ áo tù, vẻ mặt nghiêm túc chăm chú, tuy nhiên vẫn lơ mờ nhìn ra bản chất hung hãn và ngang ngược.

Lại Kiệt hỏi tiếp: “Người gác ngục cũ ở đây đâu rồi?”

Tra Long Khê bỏ mũ xuống, xoa xoa cái đầu trọc, đáp: “Ông ấy vì bảo vệ bọn tôi nên đã hy sinh.”

Lại Kiệt xuýt xoa: “Thật không ngờ.”

Tra Long Khê cười tiếp: “Tận thế giáng xuống, có người tự mình trốn chạy, cũng có người phạm tội, còn những người đã từng là tù nhân lại đảm nhận chức trách bảo vệ cho mọi người.”

Lại Kiệt cười, bảo: “Đúng vậy, tôi thấy anh đã làm rất tốt.”

Tra Long Khê vội tỏ vẻ khiêm tốn, rồi dẫn Lại Kiệt đi vào sân trong của khu nhà số 1. Hiện tại đang là giờ cơm trưa, Triệu Kinh nhìn quanh, bắt gặp bên trên có không ít người đứng xếp hàng đi xuống, tay cầm cặp lồng lính cơm.

Không người nào nhìn sang Tra Long Khê, ai nấy đều cúi đầu, bước tới chỗ người phụ nữ đang phát cơm canh ở giữa sân.

Lại Kiệt gật đầu, Tra Long Khê lại nói: “Chỗ ở chẳng mấy dư giả, nên mọi người đành phải sống trong phòng giam, nhưng cửa không hề khóa.”

“Tốt lắm, tốt lắm.” Triệu Kinh hòa vào ngợi khen.

Tra Long Khê lên tiếng hỏi: “Chị Ngô, hôm nay ăn món gì thế?”

“Cơm tẻ!” Người phụ nữ trung niên cười đáp: “Canh cá!”

Lại Kiệt nhìn lướt một vòng, đoạn xoay người đi ra, cặp chân mày vẫn luôn nhíu chặt.

“Anh đang lo lắng cho đội viên của mình à?” Tra Long Khê hỏi: “Hay để tôi dẫn theo ít người, cùng anh ra ngoài tìm thử xem.”

“Không cần đâu.” Lại Kiệt từ chối: “Đội phó của tôi rất giỏi, cậu ta dư sức bảo vệ những người khác, tôi đang lo nơi này của anh thôi. Qua bên kia nói tiếp...”

Hai người họ đi sang một bên, Tra Long Khê ngẫm hiểu ý, gã nói: “Lên xe đi, chúng ta cùng lên kế hoạch chi tiết về việc đi cứu người.”

Lại Kiệt đưa tay chỉ chỉ, dặn dò: “Triệu Tiểu Kinh, cậu ở đây chờ tôi.”

Triệu Kinh gật gật đầu, đi tới một tầng đá ngồi xuống chờ, đôi mắt nhìn xuống chân núi phía xa.

Triệu Kinh ngoảnh đầu nhìn lại, thấy người trong nhà tù số 1 lĩnh cơm xong nhưng không ai đi ra ngoài sân dùng bữa mà lần lượt trở về phòng giam, khóe miệng không khỏi giật giật.

Nửa tiếng sau khi Lại Kiệt rời đi, trong khu nhà giam số 1 dường như phát sinh biến cố, thoáng có người chạy nhào nhào ra sân.

Triệu Kinh nhìn quanh, chầm chậm tiến đến gần khu nhà giam số 1, đó là một khu nhà giam hình chữ “hồi”¹⁵ cao bảy tầng, trên tầng ba có một dãy hành lang bắc ngang sân trong, không biết dẫn tới đâu.

15 Chữ “hồi” trong tiếng Trung viết là “回”.

Năm phút trước đó.

Chiếc xe đẩy lăn bánh vào khu tử tù, tấm ngăn bị lật lên.

“Đưa tay ra đây.” Gã bác sĩ bên ngoài lạnh lùng ra lệnh.

Mông Phong nháy mắt ra hiệu, Lưu Nghiễn liền núp xuống gầm giường, bên ngoài vang lên một câu chửi thề, mất kiên nhẫn thúc giục: “Nhanh lên!”

Mông Phong bèn vươn tay ra, kẻ bên ngoài lại nói: “Vươn ra thêm chút nữa, không hiểu à?”

Mông Phong nghiêng người rướn toàn bộ cánh tay ra ngoài cửa, đột nhiên anh gào lên một tiếng đau đớn, Lưu Nghiễn nghe thấy không khỏi tái mặt.

Gã bác sĩ bên ngoài tỉnh bơ, dùng một con dao mổ đâm xuyên lòng bàn tay của Mông Phong, cầm chặt tay anh lên mặt xe đẩy. Mông Phong đau đến mức mắt mũi nhả nhúm biến dạng, không ngừng gào lên.

Gã bác sĩ kia rút dao mổ ra, lạnh giọng nói: “Đây là hậu quả của việc không nghe lời.”

Chiếc áo blouse trắng văng đầy máu tươi, Mông Phong giật run người, bàn tay trái siết chặt thành nắm đấm, gã bác sĩ kia còn thản nhiên ngâm nga hát...

“Vào độ tháng Chín... bình yên tẻ nhạt... mọi thứ đều ổn... chỉ thiếu nỗi ưu phiền...”

Cồn sát trùng được bôi lên, ngay khi ống tiêm sắp đâm xuống, Mông Phong tức khắc lật ngược bàn tay, chụp lấy cổ tay của gã bác sĩ rồi giật mạnh khiến bên ngoài phát ra tiếng va chạm rầm rầm, xe đẩy bị đung lật nhào, ống thuốc lăn lóc đầy đất, cả cánh tay của gã bác sĩ đã bị kéo tọt vào phòng giam.

Mông Phong: “Kéo thêm đi... Kéo thêm đi... Ông cũng thích Vương Phi nữa cơ à?” Vừa nói vừa kéo tay gã, dùng sức giật mạnh từng phát, tiếng động phát ra uỳnh uỳnh, phía ngoài máu đổ lênh láng.

“Mày làm gì thế! Muốn chết hả!” Có người lập tức chạy tới quát.

“Mau báo cho tư lệnh Tra!”

“Tìm người tới giúp một tay!”

Gã bác sĩ vừa gào lên đã kinh động toàn bộ người xung quanh, giữ chặt vai gã, Mông Phong siết chặt cánh tay kia của gã, rồi lại giật mạnh, ầm một tiếng, gã bác sĩ bị đập đầu vào cửa máu me đầy mặt, Mông Phong giật liên tục vài phát, ngoài cửa là một vũng máu, gã bác sĩ ngất lịm, ngoài hành lang vọng tới âm thanh nhốn nháo hỗn loạn.

Đúng lúc đó gã bác sĩ đột nhiên tỉnh lại, há mồm rống lên thảm thiết.

Mông Phong lại ghì cánh tay của gã giật tiếp, bất chợt hăng một cái, mắt đà ngã ngửa ra sau, máu văng tung tóe.

Mông Phong ngã một cú đập mông ê ẩm, cầm một cánh tay đứt lìa mà trở mắt.

Lưu Nghiễn: “Anh...”

Mông Phong: “Woa, tráng sĩ đứt cụt tay...”

“Mẹ kiếp! Dạy dỗ nó đi!” Lập tức có người hét lên.

Không biết ai đứng bên ngoài đã chặt đứt cánh tay gã bác sĩ, liền sau đó tấm ngăn bị lật lên, một quả bom cay xèo xèo bay vọt vào, lăn lông lốc trên sàn nhà, tấm ngăn lập tức bị úp lại, giữ chặt.

“Sao không phải là một quả lựu đạn cơ chứ...” Mông Phong tiếc rẻ, Lưu Nghiễn tức tốc chui khỏi gầm giường, cậu bịt mũi miệng nhặt quả bom cay lên rồi nhét tọt quả bom vào lỗ hổng nơi góc tường, chuyền qua bên kia.

Trác Dư Hàng ở gian kế bên dùng tấm khăn ướt bịt kín mũi, vội vàng nhặt quả bom cay rồi chạy tới ô cửa ném vào hành lang.

Bọn lính gác trong hành lang không lường được chiêu này, bom cay vừa chạm đất đã xịt khói mịt mù, phút chốc khắp nơi đều vang lên tiếng ho khan sặc sụa. Mông Phong hét lớn một tiếng, giường nằm tay nắm mạnh một cú vào tấm ngăn cửa.

Tên lính đè tấm ngăn bên ngoài đang ho không ngớt, trong khoảnh khắc, Mông Phong dồn hết sức bình sinh tung ra một đám, tên kia thét lên đau đớn, cả người lẫn tấm ngăn đều bay ra xa, đâm sầm vào gian tù đối diện.

“Cứu tôi với! Khục! Khục!!” Bạch Hiểu Đông hét lớn.

Mông Phong quát: “Đừng nói chuyện!” Liền sau đó anh chộp lấy sợi dây vải có cột thanh thép ở một đầu, bên ngoài toàn là khói cay, Mông Phong cũng không tìm được ho sặc sụa, hai mắt cay xè, nín thở vươn tay, tung sợi dây vải ra ngoài hành lang.

Chất vải không cứng nhưng lại dẻo dai, vùn vụt phóng vào hành lang, quấn lấy cổ một tên lính gác, siết một vòng. Mông Phong dùng lực cực kỳ chính xác, trở tay giật ngược, kéo tên lính gác đâm thẳng vào cửa tù, tên kia bị đập đầu vào cánh cửa, chết ngất.

“Khụ... nhanh lên...” Mông Phong giục: “Tới lượm em đó Lưu Nghiễn...”

Anh xoắn ngược tên lính gác, dùng một tay túm chân của hắn tên kéo thẳng vào trong, mò lấy sợi xích sắt trong túi rồi giật ra cùng với cả cái quần, sau đó đẩy ngược hắn ra ngoài, tìm chùm chìa khóa tháo xuống.

Hai mắt Lưu Nghiễn đỏ quạch, cậu dùng hai thanh thép tháo ra từ chân giường cặp lấy chiếc chìa khóa, bất ngờ bên ngoài lại ném vào một quả lựu

đạn.

“Lần này... khụ! Anh vừa lòng chứ!” Lưu Nghiễn trêu.

Trong tích tắc, Mông Phong xông tới nhặt quả lựu đạn rồi nhanh chóng nhét vào lỗ hổng nhỏ trên tường, hô lên: “Anh hàng xóm tránh ra!”

Quả lựu đạn chẹt giữa lỗ nhỏ cỡ lòng bàn tay, Mông Phong ôm Lưu Nghiễn lăn xuống gầm giường, lựu đạn phát nổ đánh ầm một tiếng, bức tường sụp non nửa, ống nước bị vỡ phụt nước ào ào.

Trác Dư Hàng không ngừng ho khan, phóng người nhảy qua bức tường đổ, bọn lính bên ngoài ném lựu đạn xong, tưởng đã giết được Mông Phong nên lập tức chạy đi. Lưu Nghiễn dứt khoát cầm chìa khóa thử đi mở cửa, cầm cái ống đút chìa khóa vào ổ rồi dùng sức vặn ngang, chiếc chìa khóa xoay một vòng.

Lại vặn thêm lần nữa, xoay tiếp một vòng, “Cạch” một tiếng vang lên.

“Quá đẹp!” Mông Phong hét to: “Khụ! Khụ!”

Lưu Nghiễn cởi chiếc áo ba lỗ trên người ra, nhúng nước cho ướt rồi bịt kín mũi, rút chìa khóa rồi lập tức xông ra, Mông Phong dặn với theo: “Khụ! Bà xã coi chừng mảnh thủy tinh đấy!”

Lưu Nghiễn chân trần, giẫm một phát lên mảnh thủy tinh trên đất, máu lập tức chảy ra đau nhức nhối, Mông Phong lao khỏi phòng giam, vừa ho khùng khục vừa tìm kiếm súng ống.

Lưu Nghiễn loạng choạng đi mở cửa phòng giam đối diện, Bạch Hiểu Đông vội vàng xông ra, va ầm vào cửa. Mông Phong vốn đã dùng quen tiểu liên sáu nòng, nay đổi sang súng tự động quả thực khó chịu bứt rứt, thế là cầm khẩu súng trường như cầm cây côn thép, gạt ngã vài tên lính khác nhào tới, khom lưng tiếp tục ho sù sụ.

Lưu Nghiễn lao đảo chạy ra hành lang, cuối cùng cũng rời khỏi khu vực bom cay, dọc đường kéo theo một vệt máu dài. Mông Phong vừa rơi nước mắt vừa ôm lấy Lưu Nghiễn, giúp cậu nhặt những mảnh thủy tinh cắm trong lòng bàn chân ra.

Trong hành lang lúc này đã trở về tĩnh lặng, chỉ có bốn người thi nhau điên cuồng ho khan. Trong tay họ có ba khẩu súng, Mông Phong ôm Lưu Nghiễn đứng dậy, ra hiệu cho cả bọn tháo chạy, chạy được một đoạn tới giữa hành lang thì dừng lại.

Lưu Nghiễn hiểu ý, móc chùm chìa khóa mở một cánh cửa rồi lách vào trong.

Mông Phong ra ngoài kéo mấy tên lính gác hôn mê vào, lột sạch quần áo giày dép của chúng cho mọi người thay, nhất thời trong phòng giam nhỏ hẹp chật ních người.

Lưu Nghiễn dựa lưng vào tường, ngửa đầu nhìn trần nhà lấy lại bình tĩnh, bắt đầu đi giày vào.

“Giờ ta chờ viện binh của chúng đến, mọi người có kế hoạch gì không?” Mông Phong kéo ga giường xuống lau khô máu cho Lưu Nghiễn, cậu ngăn lại: “Kệ em đi.”

Trác Dư Hàng nói: “Tôi muốn đi cứu em gái.”

Mông Phong hỏi: “Anh biết em gái mình bị nhốt ở đâu sao?”

Trác Dư Hàng đáp: “Cảm ơn các cậu đã thả tôi ra, tôi sẽ tự đi tìm, mọi người đừng bận tâm chuyện của tôi nữa, sau này nếu có dịp tôi chắc chắn sẽ nghĩ cách đền đáp.”

Mông Phong liếc nhìn Lưu Nghiễn, cậu nói: “Để anh ấy đi đi.”

Mông Phong nói: “Mọi người nên cùng hành động, trước mắt phải phá vòng vây thoát ra ngoài rồi tính tiếp, Bạch Hiếu Đông, cậu có bảo vệ Lưu Nghiễn được không?”

Cánh tay Bạch Hiếu Đông đang quấn băng, vết đạn bị bắn xuyên hôm qua đã dùng ga giường băng kín lại, sắc mặt cậu ta hơi nhợt nhạt.

“Tôi... tôi không biết dùng súng, tôi chỉ biết Tán Đả thôi.” Bạch Hiếu Đông đáp: “Nhưng tôi sẽ cố hết sức.”

“Tốt lắm.” Mông Phong tiếp: “Thế này, lát nữa chắc chắn sẽ có rất nhiều người tới, tôi phụ trách giải quyết bọn chúng, Lưu Nghiễn dẫn hai người chạy ra cổng của khu nhà tù số 1, có thể giảm bớt áp lực tấn công từ bên

ngoài. Sau khi thoát ra thì Bạch Hiếu Đông và Trác Dư Hàng thả hết những người bị nhốt ngoài kia để họ nhanh chóng chạy trốn, gây ra hỗn loạn tiện thể cứu người luôn... Mà thôi, cậu cứ nghe lời Lưu Nghiễn, Lưu Nghiễn bảo cậu làm gì thì làm cái đó.”

“Hử?” Lưu Nghiễn thấy cho Bạch Hiếu Đông một cái liếc mắt đầy ám muội, liếm môi: “Bảo cậu làm cái gì thì làm cái đó nhé.”

Mông Phong: “...”

“Nhanh lên!”

“Tản ra chuẩn bị cản bọn chúng lại!”

Trước cửa có một đám người đang xộc tới.

Mông Phong chọc nhẹ đầu Lưu Nghiễn, ném sang cho cậu một khẩu súng, trong bụng thầm nhẩm tính thời gian, mười lăm giây sau, anh trầm giọng phát lệnh: “Hành động!” Tiếp đó giật mở cánh cửa, hai tay vác hai khẩu súng lao vọt ra ngoài.

Mông Phong hướng về phía đằng sau, còn Lưu Nghiễn, Bạch Hiếu Đông và Trác Dư Hàng chạy về phía trước. Lưu Nghiễn vung tay, khẩu súng lục xoay một vòng đẹp mắt quanh ngón tay, trước mặt lại có thêm mấy người bổ tới, cậu hét lên: “Cẩn thận!”

Bạch Hiếu Đông đang guồng chân chạy bỗng nhảy bật lên, Trác Dư Hàng nghiêng người áp vào tường phóng qua, xoay ngang khẩu AK, bắn liền hai phát. Lưu Nghiễn nổ súng, ba tên vừa vọt đến đã ngã xuống trong chớp mắt.

Lưu Nghiễn tiếp tục chạy: “Đẹp!”

Càng chạy càng gần tới cuối hành lang, ánh sáng chiếu ngay trước mặt, khi tiến tới mép của nhà giam hình chữ “hồi”, Lưu Nghiễn suýt nữa mất đà trượt chân xuống dưới, Trác Dư Hàng nói: “Đằng kia có thang thoát hiểm!”

Lưu Nghiễn: “Anh cứ đi đi, tôi thả mọi người ra trước đã!”

Trác Dư Hàng: “Cảm ơn! Tôi sẽ ghi nhớ các cậu!” Nói xong đeo súng lên lưng, leo lên thang thoát hiểm.

Khu sân trong vô cùng yên tĩnh, hơn một ngàn đôi mắt nhìn chăm chú vào Lưu Nghiễn và Bạch Hiếu Đông.

Lưu Nghiễn phân công: “Cậu đi mở dãy phía Nam, để tôi mở phía Bắc... Chết rồi...”

“Ai đấy!” Bên dưới có tiếng súng nổ, Bạch Hiếu Đông và Lưu Nghiễn đồng loạt ôm đầu ngồi thụp xuống, lộn người né đạn rồi chạy ngược vào hành lang thông tới khu tử tù.

Ngay lúc đó vọng tới tiếng chân rầm rập chạy lên, Lưu Nghiễn định khom người chạy vào một phòng giam để núp, nhưng lại chậm một bước, bốn tên lính đã chạy lên cầu thang tầng ba, chặn ngang luồng sáng.

Tiêu rồi, Lưu Nghiễn thầm than, chỉ còn nước chờ Mông Phong giải quyết đám người đằng sau rồi quay lại cứu mình thôi.

“Giơ tay lên!” Một tên cầm đầu bước tới, họng súng gần như dí sát yết hầu của Bạch Hiếu Đông, lạnh giọng ra lệnh.

Lưu Nghiễn đành giơ cao hai tay.

Bạch Hiếu Đông lắp bắp: “Tôi... tôi... tôi cảnh cáo mấy người, đừng có chọc vào tôi, đừng có ép tôi ra tay.”

Bạch Hiếu Đông nhún chân trái sang phải, Lưu Nghiễn lúc này mới để ý thấy cậu ta cả giày cũng không đeo, chân trần quấn chặt băng vải. Lưu Nghiễn nghĩ bụng anh chàng này thật phiền phức.

“Chọc giận mày thì sao?” Bọn lính cười sảng sặc.

Bạch Hiếu Đông: “Không... không sao, mấy người sẽ... Tránh ra, đừng có manh động nhé.”

“Đập nó đi!” Tên cầm đầu ra lệnh.

Trong tích tắc, Bạch Hiếu Đông xoay người tung ra một cước, súng nổ! Bị đập văng ra!

Lưu Nghiễn chỉ thấy hoa mắt, Bạch Hiếu Đông chớp mắt đã đánh ngã hai tên, liền sau đó co cánh tay kẹp đầu một tên khác đập vào tường, ầm một tiếng vang lên.

Lưu Nghiễn há hốc mồm.

“Ya!” Bạch Hiếu Đông quát to, cuối cùng túm khẩu súng trường của tên khác, nghiêng người mượn lực nhảy bật lên, tung ra hai đá liên hoàn, đập tên nọ bay thẳng ra ngoài, lăn theo cầu thang lao vèo xuống dưới, chết ngất.

Lưu Nghiễn: “...”

Bạch Hiếu Đông: “Được... được rồi.”

Lưu Nghiễn: “Cậu... Anh hai, anh là cao thủ chốn dân gian à.”

Bạch Hiếu Đông nói: “Đánh... cận chiến còn được. Nổ súng từ khoảng cách xa thì tôi bó tay. Tiếp theo phải làm gì đây?”

Lưu Nghiễn bảo: “Nhanh lên, mở cửa các phòng giam ra!”

Lưu Nghiễn và Bạch Hiếu Đông chia chùm chìa khóa cho nhau, lần lượt đi mở cửa, thế nhưng không người nào đi ra, Lưu Nghiễn chạy xuống cầu thang, hô to: “Chạy đi! Nhanh lên! Mọi người đừng sợ! Cứ theo tôi này!”

Vẫn không có một ai dám xuống, Lưu Nghiễn hiểu ra, ảnh hưởng của Tra Long Khê quá lớn, mọi người đều đang sợ hãi.

“Mọi người sợ tư lệnh Tra sao?” Lưu Nghiễn nói: “Thời gian bây giờ vô cùng quý báu, cơ hội tự do ngay trước mắt, hãy theo bọn tôi rời đi.”

Bốn phía nhà tù dấy lên nổi bất an, cuối cùng cũng có người rời khỏi phòng giam. Chợt tiếng chó sủa áp sát, Lưu Nghiễn xoay người nâng cao súng.

Một tên lính dắt sáu con chó gác ngục chạy tới, đứng ngay giữa sân trong.

“Gâu gâu!”

Bầy chó dữ điên cuồng sủa Lưu Nghiễn, âm thanh ẩn chứa uy thế của loài sói.

Lưu Nghiễn lùi ra sau, gương súng chĩa vào tên huấn luyện chó kia, người đó rõ ràng không hề có vũ khí, chỉ mang chó tới trợ giúp đội lính lúc này.

“Không muốn chết thì dắt chó của mày đi.” Lưu Nghiễn lạnh giọng.

Bạch Hiếu Đông chân trần đứng chặn ở lối vào sân trong, nhịp chân nhảy sang trái, rồi dõng sang phải, bầy chó gác ngục dồn sức vào chi sau nhe

răng gặm gừ.

“Đừng chọc tao... cảnh cáo bọn mày đấy...” Ngón tay Bạch Hiếu Đông múa võ giữa không trung.

“Grừ...”

Lưu Nghiễn: “Chúng chẳng hiểu cậu nói gì đâu...”

Chưa dứt lời, bầy chó dữ đồng loạt bổ nhào về phía Bạch Hiếu Đông, Lưu Nghiễn cúi đầu gạt khóa nòng, gương súng.

Trong khoảnh khắc bầy chó ào tới, Bạch Hiếu Đông sải chân quét ngang lên trước, giải quyết con thứ nhất, hai đấm liên hoàn, đánh bật con chó thứ hai đang phóng lên, đoạn nghiêng người né con chó thứ ba toan há mõm cắn vào yết hầu, trở tay túm đuôi nó quật ngược lên không, con thứ ba và con thứ tư đập đầu vào nhau, đánh “bốp” một tiếng rõ to.

Ngay sau đó, Bạch Hiếu Đông đưa hai bàn tay lên, cúi người lướt đi tựa nước chảy mây bay, hô lên: “Ya!” Chém hai con chó cuối cùng bay thẳng ra xa.

Lưu Nghiễn: “...”

Bạch Hiếu Đông nắm chặt hai đấm phòng thủ khoảng hở trước người, quét mắt một vòng, lại lùi xuống vài bước: “Được rồi.”

Tâm trạng của Lưu Nghiễn lúc này quả thực không có từ nào tả nổi.

“Xuống hết đi!” Lưu Nghiễn gọi to: “Kệ mấy người nhé, bọn tôi đi trước đây, đi nào!”

Lưu Nghiễn cầm súng, rời khỏi hành lang lộ thiên ở phía sau khu nhà số 1. Sân vườn dạng khép kín, bốn phía là tường vây cao hơn năm mét, chỉ có một lối ra duy nhất ở mặt tiền tòa nhà, lúc này lại có người đi tới.

“Ca này khó đây...” Lưu Nghiễn nhận ra kẻ đó chính là tay vệ sĩ đầu trọc của Tra Long Khê, cậu lập tức né ra sau cây cột, nói: “Kiểm chỗ trốn đi, lát nữa tìm cơ hội đánh lén hẩn.”

Bạch Hiếu Đông: “Đánh lén á? Vậy không tốt đâu.”

Lưu Nghiễn: “Thế cậu có đánh thẳng hẩn được không?”

Bạch Hiếu Đông: “Để tôi thử, cũng khó nói trước, nếu hấn bỏ đi thì tốt...”

Lưu Nghiễn: “Hấn không đi đâu! Đừng có nói nhảm ông bạn!”

Bạch Hiếu Đông liền bày ra một tư thế đánh cận chiến, tên đầu trọc mặt chẳng chịt sọc kia lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cậu ta, không nói không rằng.

Lưu Nghiễn nấp sau cây cột, nghiêng người nhìn trộm, chuẩn bị nã cho hấn một phát.

Tên đầu trọc hét như một con quái vật, cánh tay để trần, từng thớ thịt cuộn cuộn, gã nhìn Bạch Hiếu Đông chòng chọc, thờ hồng học như dã thú, rin rít trong lồng ngực.

Tên kia cao gần hai mét, trong khi Bạch Hiếu Đông chỉ có một mét tám, cậu ta khom người nhìn càng thấp bé nhẹ cân so với tên kia. Cơ thể Bạch Hiếu Đông gầy và cân đối, nhìn không quá mức cường tráng, so với tên đầu trọc kia quả tình nhìn giống như thiếu niên yếu đuối trước mặt trắng sỡ, đập một phát là gục.

“Tôi... cảnh cáo anh.” Bạch Hiếu Đông lại nói: “Đừng chọc tôi, tránh ra đi, bằng không tôi động thủ đó.”

Lưu Nghiễn dựa sau cây cột về mặt thăm không nỡ nhìn.

Tên đầu trọc nhìn Bạch Hiếu Đông cười khẩy đầy khiêu khích, ngay sau đó rống một tiếng vung tay chộp tới, Bạch Hiếu Đông tức khắc nhảy lên, đập vào cánh tay gã lấy đà tung mình xoay vòng ngoạn mục giữa không trung, duỗi hai chân kẹp chặt vào cổ gã, “rầm” một phát, vật ngang tên đầu trọc kia xuống đất!

Lưu Nghiễn lao ra khỏi cây cột, đang giơ súng ngắm bắn thì tên trọc gã bất ngờ xoay người, vung ngay một đấm vào Bạch Hiếu Đông, Bạch Hiếu Đông chộp lấy mắt cá chân của gã quật lộn sau phát nữa, miệng hét: “Hãy a!”

Toàn bộ trọng lượng cơ thể Bạch Hiếu Đông dồn xuống gối trước, khuỷu một chân giáng vào bụng gã, tên đầu trọc co giật, phun ra một búng máu.

Bạch Hiếu Đông khom người bồi thêm một chém vào cổ gã, tên đầu trọc ngã phịch xuống đất, ngất lịm.

“Kỹ sư?” Bạch Hiếu Đông gọi: “Giải... giải quyết xong rồi, cũng dễ đối phó nhỉ.”

Khóe miệng Lưu Nghiễn giật giật, cậu đi tới nghiệm thu kết quả cuộc chiến, kiểm tra tên đầu trọc kia.

Bạch Hiếu Đông: “Hắn ta sẽ hôn mê tầm bốn tiếng, bị gãy hai cái xương sườn. Mình đi thôi.”

Lưu Nghiễn giơ súng lên rồi lại hạ xuống, hạ xuống lại giơ lên, lặp đi lặp lại mấy lần như thế, rồi đột nhiên trong đầu vọng đến giọng nói của Mông Kiến Quốc: “Lưu Nghiễn, mỗi một giây đều có hàng vạn người hy sinh, đồng thời càng có thêm nhiều người vì thế mà được cứu thoát, con phải học cách trở nên kiên cường hơn nữa.”

Lưu Nghiễn nghĩ tới những thành viên của đội tìm kiếm cứu nạn đã mất mạng dưới tay Tra Long Khê, dứt khoát dí súng lên trán tên đầu trọc, bóp cò.

Máu chậm chậm chảy ra, Bạch Hiếu Đông tái mặt.

“Về sau sẽ giải thích cho cậu hiểu.” Lưu Nghiễn bảo: “Đi nào.”

Những người bị nhốt trong nhà tù rốt cuộc đã chịu đi ra, lúc này lực lượng canh gác ở nhà giam số 1 rất ít, hầu như đã chạy hết vào khu tử tù để tiếp viện, có điều đã bị Mông Phong giải quyết sạch sẽ.

Mông Phong dẫn theo không ít người đuổi tới.

“Ồi cha mẹ ời.” Mông Phong tái mặt thốt: “Em làm thế nào mà xử lý được thằng đô con ấy vậy!”

Lưu Nghiễn: “Không liên quan gì tới em, dân gian tự khắc có cao thủ ra tay! Mau lên! Chạy qua bên kia!”

Bên ngoài mặt tiền tòa nhà thành linh vang lên tiếng súng, lập tức có người hoảng hốt thét lên rồi chạy dạt sang hai bên, Mông Phong kéo Lưu Nghiễn và Bạch Hiếu Đông núp sát tường, còn bản thân thì cầm hai khẩu súng, trốn vào trong góc, xoay người xả luôn hai phát súng, miệng lẩm

bấm: “Bên trái có bốn tên, bên phải bảy...” Liền sau đó phóng người khỏi góc tường bắn liền ba phát đạn.

Chỗ nào cũng là tiếng người la hét, sau mỗi lần tránh một đợt xả súng thì Mông Phong lại nhô lên bắn mấy phát, cứ thế hết ba lượt đã sạch bóng địch, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh.

“Đi.” Mông Phong thổi khói trên đầu nòng súng, Bạch Hiếu Đông hăng còn đang há mồm kinh ngạc thì bị Lưu Nghiễn xốc dậy, Mông Phong hô lên: “Mọi người bám theo tôi! Cẩn thận đấy!”

Lưu Nghiễn chạy ra con đường bên ngoài, lại có thêm một nhóm lính gác ôm súng xông tới, Mông Phong xoay người nhảy lên không, duỗi hai tay song song liên tục xả một tràng, tiếp đó lộn mình núp vào sau tảng đá che chắn phần lưng. Sau ba giây, Mông Phong lại nhào lộn một vòng rồi đứng tại chỗ nổ súng quét ngang, cùng lúc đó Triệu Kinh cũng ôm đầu vọt ra sau tảng đá né đạn, chạy về phía Lưu Nghiễn và Bạch Hiếu Đông, lúc này Lưu Nghiễn đang vội vã kêu gọi mọi người cùng bỏ chạy xuống núi.

Triệu Kinh la lên: “Sao lại là cậu?!”

Lưu Nghiễn nhận ra giọng nói của tay phi công, tức tối thét trả: “Sao lúc nào cũng là anh thế hả?!”

Mông Phong quát: “Trở về tòa nhà mau! Sao lại là anh... À mà, anh là ai?!”

Lưu Nghiễn: “Anh ta là phi công! Lái chiếc trực thăng ấy! Cháu gọi Tiến sĩ Ngụy bằng cậu! Đội trưởng của bọn tôi đâu?”

“Đi với tư lệnh Tra rồi!” Triệu Kinh hét to.

Mông Phong lại hỏi: “Sao đến trễ thế?”

Triệu Kinh đáp: “Chúng tôi phát hiện một ngôi làng bị người cai quản ở dưới chân núi... Ở lại quan sát một ngày một đêm, họ... Chờ đã, các cậu phải đi tìm Lại Kiệt ngay, anh ấy đi về hướng tây đó, tới dãy nhà hành chính của Tra Long Khê...”

Mông Phong liền bảo: “Vậy anh ở lại đây tiếp viện, tôi đi tìm anh ấy, đồ đạc đâu? Bị mất hết rồi à?”

Triệu Kinh đáp: “Tôi có giữ.” Nói đoạn rút vũ khí từ trong ba lô ra.

Mông Phong chìa tay ra hiệu lấy súng, đón lấy khẩu tiểu liên sáu nòng, Lưu Nghiễn tới xách hộp dụng cụ, Mông Phong nói: “Em bảo vệ hai người này, chuẩn bị vài quả bom hẹn giờ, lát nữa phải cho nổ tung phòng thí nghiệm sinh học của chúng, tránh sau này phát sinh rắc rối, anh sẽ quay lại ngay.”

Lưu Nghiễn huých Triệu Kinh một cái: “Anh hộ tống người dân xuống núi đi, đừng để bị tập kích đấy, đưa họ về thôn an toàn.”

“Được, hai người nhớ cẩn thận.” Triệu Kinh lập tức xoay người theo chân đoàn người xuống núi.

Nơi này đã tạm thời an toàn, Lưu Nghiễn tìm được một chỗ kín đáo phía sau dãy nhà giam, ném ra mấy con robot mini để chúng tản ra khắp các ngõ ngách, bản thân thì ngồi xuống mở hộp dụng cụ ra, bắt đầu lắp đặt bom hẹn giờ.

Bạch Hiểu Đông ngồi xõm một bên nhìn.

Lưu Nghiễn vừa cảm cú nổi mạch điện, vừa nói chuyện: “Đồng chí Tiểu Bạch, không ngờ cậu lợi hại thật đấy.”

Bạch Hiểu Đông đáp: “Cảm ơn, ha ha.”

Lưu Nghiễn: “Trước khi ra tay thì cảnh cáo đối thủ, mấy câu này bắt buộc phải nói à? Sau này cứ bỏ quách đi, đánh thẳng cho chắc.”

Bạch Hiểu Đông giải thích: “Tại thầy tôi dạy, người học Tán Đả không thể ăn hiếp người bình thường. Phải tuân thủ nghiêm túc lời răn dạy mười sáu chữ.”

Lưu Nghiễn: “Lời răn dạy mười sáu chữ là cái gì?”

Bạch Hiểu Đông thật thà: “Người không động ta, ta không động người, người nếu... động ta, đánh rồi bỏ đi.”

Lưu Nghiễn: “...”

CHƯƠNG 53

THANH SƠN

Lưu Nghiễn mở hộp dụng cụ ra, ngắm nghĩ một lát, đoạn xốc ngược cái hộp đổ toàn bộ đồ xuống đất, lấy một sợi dây và kíp nổ gắn vào nắp hộp.

Bạch Hiếu Đông ngồi một bên chăm chú xem, không hỏi lời nào, Lưu Nghiễn cũng chẳng giải thích. Sau cùng cậu bỏ vào hộp hai ống thuốc nổ TNT rồi cố định ngòi nổ, cẩn thận đậy nắp hộp lên.

“Đi.” Lưu Nghiễn lên tiếng: “Tóm đại tên nào đó tới tra hỏi chút.”

Chỗ này cách đỉnh núi lân cận vài ba dặm, trong trận đánh ban nãy, tiếng súng và tiếng bom nổ vô cùng vang dội, có lẽ Lại Kiệt cũng nghe thấy rồi. Không biết Tân quân có bao nhiêu thành viên, rất nhiều kẻ không biết những người bị nhốt đã vượt ngục, vẫn ùn ùn kéo đến tiếp viện.

Lưu Nghiễn và Bạch Hiếu Đông núp sau tòa nhà, một tiểu đội Tân quân gồm năm tên hò hét chạy về hướng khu nhà giam số 1, Bạch Hiếu Đông bất ngờ vươn tay trái ra túm áo tên lính chạy sau cùng, bàn tay phải khép lại chém bốp vào gáy tên lính cho ngất đi rồi lôi vào.

Lưu Nghiễn tạt nước lạnh khiến tên lính tỉnh dậy, tra ra vị trí phòng thí nghiệm là ở phía Bắc tòa nhà hành chính.

Cậu tìm được một chiếc xe Jeep bỏ không, cùng Bạch Hiếu Đông lên xe tiến về phía phòng thí nghiệm.

Tại nơi khác.

Tra Long Khê và Lại Kiệt rời khỏi phòng làm việc, xa xa mơ hồ vọng tới tiếng bom đạn nổ, Lại Kiệt chau mày hỏi: “Tiếng gì vậy?”

Tra Long Khê liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đáp: “Luyện tập thường lệ đó mà, ở sân huấn luyện phía sau khu nhà số 1 ấy. À đúng rồi, nếu có dịp mời anh giúp huấn luyện lính của tôi được chứ?”

Lại Kiệt có chút đắn đo song vẫn gật đầu, Tra Long Khê tiếp: “Sẽ tìm được đồng đội của anh thôi, đừng lo lắng.”

Lại Kiệt nói: “Thật ra, nãy giờ tôi không lo chuyện đó, mà về Tân quân của anh đấy.”

Tra Long Khê không nói gì, chắp hai tay sau lưng, chăm chú nhìn Lại Kiệt, gã cao hơn Lại Kiệt một chút, hơi cúi đầu về vô cùng nho nhã lịch sự.

Lại Kiệt sai bước trong hành lang quan sát xung quanh một vòng, chống tay lên bệ cửa sổ, đưa mắt nhìn ra dãy núi phía xa, nói: “Khi Tân quân của anh đến vùng biên quốc tế, chắc chắn sẽ đối mặt với nguy cơ giải tán.”

Tra Long Khê ngạc nhiên hỏi: “Tất nhiên rồi, thế có vấn đề gì à?”

Lại Kiệt xoay người nhìn thẳng vào hai mắt Tra Long Khê, nói: “Anh đã dẫn dắt lính của mình rất tốt, đến lúc đó có thể quân đội sẽ hỏi họ, dựa theo điều kiện tiên quyết là tôn trọng ý kiến cá nhân để thu nạp vào tổ chức biên chế. Anh sẽ mất đi vị trí thủ lĩnh thường dân.”

Tra Long Khê bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu, Lại Kiệt giơ ngón tay chỉ chỉ vào gã, nghiêm túc hỏi: “Anh buông bỏ những thứ này được sao? Trở về làm một người bình thường?”

“Đương nhiên.” Tra Long Khê đáp: “Tôi còn tưởng quốc gia sẽ cưỡng chế nhập ngũ cơ...”

“Không không.” Lại Kiệt chuyền qua một điều thuốc, Tra Long Khê nhận lấy, Lại Kiệt nói: “Quan niệm của dân chúng thời bây giờ đã khác xa so với thời ông bà cha mẹ chúng ta, Chính phủ không dám ép trai tráng nhập ngũ, chẳng những đội trưởng của lính đặc công không có quyền đó, ngay cả tướng tá cũng phải tôn trọng nguyện vọng của người dân.”

“Nói thật nhé,” Tra Long tiếp: “Tôi không muốn tới chỗ trú nạn lắm, đôi lúc tôi vẫn nghĩ, đến đó rồi thì mình có thể làm được những gì? Tôi thà rằng ở lại mảnh đất quê hương, bằng không tới một ngày nào đó chí hướng và lòng nhiệt huyết sẽ bị bào mòn. Có lẽ tôi không thích hợp với lối sinh

hoạt tập thể, các anh hãy thông báo Tổng bộ đưa tất cả anh em rời đi, còn tôi sẽ ở lại.”

Lại Kiệt nghe vậy bèn hỏi: “Anh định đi nơi nào? Thầy ma đông như thế không đùa được đâu.”

Tra Long Khê đáp: “Đi chu du mọi nơi thôi, xem xem có người nào cần sự giúp đỡ hay không. Lâm Tắc Từ đã nói ‘Liên quan đến sinh tử của quốc gia, dầu phúc hay họa nào có thể né tránh?’ Tôi không muốn núp ở chỗ tránh nạn để quốc gia nuôi dưỡng tới già, thà rằng tử trận trên chiến trường còn hơn.”

Lại Kiệt: “Tốt, rất tốt! Anh bằng lòng gia nhập đội chúng tôi chứ?”

Tra Long Khê không đáp, chăm chú nhìn vào mắt Lại Kiệt.

“Trước tiên tôi muốn cho anh xem một thứ.” Tra Long Khê nói.

“Mông Phong!” Lưu Nghiễn khẽ gọi.

Mông Phong đứng ở đầu thang thoát hiểm xua tay ra sau liên tục, hướng mắt theo dõi Lại Kiệt và Tra Long Khê trong hành lang.

Lưu Nghiễn vẫn ngoắc tay gọi, Mông Phong khó khăn lắm mới tìm thấy đội trưởng lại buộc lòng phải đi xuống, Lưu Nghiễn ném qua hai quả bom, Mông Phong bắt lấy rồi nhét vào túi. Lưu Nghiễn chỉ chỉ ra đằng sau, ý bảo anh đi đặt ở phòng thí nghiệm sinh hóa.

Mông Phong nhảy xuống nói: “Lại Kiệt ở trong đó, tầng một đông người lắm, hai người đừng chạy lung tung, báo tin cho Lại Kiệt xong thì rút ngay.”

Lưu Nghiễn gật đầu, cùng với Bạch Hiếu Đông bám vào bờ tường sau lưng khu hành chính trèo lên. Cửa sổ mở toang, bên trong là một phòng làm việc rất lớn, Lưu Nghiễn còn trông thấy một chiếc hộp sắt đặt trên bàn làm việc, cậu ra hiệu cho Bạch Hiếu Đông thụp người xuống.

Hai người họ núp phía sau ống thoát nước bên ngoài tòa nhà, dỏng tai lắng nghe cuộc trò chuyện trong phòng làm việc.

Tra Long Khê: “Đợt trước bọn tôi vào thành phố, phát hiện một chiếc xe bỏ hoang, xung quanh máu me bê bết, bọn tôi tới kiểm tra thì tìm thấy cái

này trong xe, chắc là thứ rất quan trọng.”

Lại Kiệt lẩm bẩm: “Trời đất, đây là hộp chứa vắc xin của đội Nộ Hải... Từ năm ngoái họ đã bị diệt toàn quân rồi.”

Bên trên là khóa mật mã, Lại Kiệt vươn ngón tay xoay mật mã, Tra Long Khê bèn nói: “Để tôi tránh đi nhé.”

Lại Kiệt thoải mái: “Không sao đâu.”

Tra Long Khê đẩy cửa bước ra ngoài, Lại Kiệt cúi đầu mở hộp mật mã, lạch cạch, hộp bật mở.

Tra Long Khê vừa ra khỏi phòng liền lấy một máy nghe lén áp vào cánh cửa.

Bên trong hộp chứa một ống vắc xin phòng bệnh, thuốc đông lạnh dưới đáy hộp vẫn còn tác dụng, Lại Kiệt đặt nắp vào, ngược mắt nhìn lên, ngoài cửa sổ bất ngờ xuất hiện hai bóng người. Vẻ mặt của Lại Kiệt lúc này rất chi là đặc sắc.

Lưu Nghiễn giơ ngón trỏ ra hiệu im lặng, tay phải Bạch Hiểu Đông đang cầm một chiếc hộp. Cậu ta rình chiếc hộp chứa vắc xin trước mặt Lại Kiệt đi, rồi khẽ khàng tráo chiếc hộp của mình lên bàn, Lưu Nghiễn nhận lấy hộp vắc xin, đoạn chỉ tay về hướng bắc, dùng khẩu hình nói hai chữ “Mông Phong”.

Lại Kiệt hỏi: “Rốt cuộc các cậu đã chạy đi đâu thế hả?”

Lưu Nghiễn: “Gã kia chẳng phải thứ tốt đẹp...”

Ngay lúc đó cánh cửa đột ngột mở toang, Lưu Nghiễn hét lên: “Coi chừng!”

Tiếng súng vang lên, trong tích tắc, Bạch Hiểu Đông ôm lấy hông Lưu Nghiễn kéo lùi ra ngoài, Lại Kiệt đập lên bàn làm việc nhảy bổ ra phía cửa sổ.

Viên đạn của Tra Long Khê bắn sượt qua đầu Lại Kiệt, cắt thành một vết máu, theo đà lao đi bắn nát cửa sổ, vụn kính bắn tung tóe.

Lại Kiệt ở trên không rút ra một khẩu súng ngắn, không thèm quay đầu xoay tay nã một phát, viên đạn phát nổ trong phòng làm việc, sau đó anh hô

lên: “Mau trèo xuống dưới!”

Lại Kiệt bám vào bệ cửa lộn một vòng đẹp mắt, đáp xuống bên ngoài, khóa nòng súng.

Trong tiếng nổ lớn, cánh cửa văn phòng cùng với đồng vụn thủy tinh của cửa sổ đối diện bị bắn tung ra ngoài!

Trong khi Lưu Nghiễn và Bạch Hiểu Đông chật vật lồm mới đặt chân được xuống đất, Lại Kiệt từ thang thoát hiểm bay qua ống nước, từ đó nhẹ nhàng nhảy xuống, khi tiếp đất khom mình hạ một gối chạm đất để giảm bớt xung lực. Lưu Nghiễn vội vàng xoay người đi lái xe, mau chóng nhét hộp vắc xin vào ba lô ném ra dây ghế sau.

“Giải quyết xong rồi hả?” Lưu Nghiễn hỏi thăm: “Vết thương của anh không sao chứ?”

Lại Kiệt nhảy lên ghế sau của chiếc Jeep: “Không sao, trầy xước bên ngoài, mẹ kiếp, để gã trốn mất rồi! Nói nhỏ như vậy mà cũng nghe thấy sao?! Đáng lẽ hồi nãy không nên lên tiếng!”

Lưu Nghiễn: “Cũng tại anh mở miệng trước! Chắc chắn gã có đặt máy nghe lén! Rút mau! Mông Phong đang đi đặt bom phòng thí nghiệm sinh hóa của chúng!”

Lưu Nghiễn vội quay đầu xe, luồng đạn từ đằng xa lao tới bắn nát kính chiếu hậu, Lại Kiệt hét to: “Phòng thí nghiệm sinh hóa ở đâu! Thôi xong...”

Từ khu hành chính bắt đầu có người ủa ra, Lưu Nghiễn đạp mạnh chân ga phóng đi. Lại Kiệt rút một khẩu súng tiểu liên xoay người lại, ngồi vững ở ghế sau, gạt mở chốt an toàn, xả đạn bắn phá. Tiếng súng vang lên liên tục, Lưu Nghiễn tăng tốc độ xe lên mức cao nhất, đằng xa thành linh dội lại một tiếng nổ trời long đất lở, báo hiệu Mông Phong đã thành công.

“Tân quân có tất cả bao nhiêu người?” Lại Kiệt hỏi: “Tôi vẫn còn đang dò la tin tức.”

Lưu Nghiễn đáp: “Khoảng hơn ngàn người! Đã bị Mông Phong giải quyết hết mấy trăm tên rồi, đi tiếp ứng anh ấy nhé?!”

Lưu Nghiễn đánh vô lăng, nhắm về phía sau lưng khu số 1, xe cua gấp đến mức suýt hất văng Bạch Hiếu Đông ra ngoài, Lại Kiệt rất nhanh xoay người giật chốt lựu đạn ném vào khúc ngoặt. Lưu Nghiễn xoay đúng một vòng 1800 quanh phía sau tòa nhà, khúc ngoặt có không ít người đuổi theo, quả lựu đạn phát nổ đánh bay cả đám người.

Lưu Nghiễn đạp chân ga, chiếc Jeep từ khúc ngoặt lao vút đi, Lại Kiệt mỗi tay cầm một khẩu tiểu liên, chĩa sang hai bên điên cuồng xả đạn suốt dọc đường. Lưu Nghiễn ôm đầu cúi rạp xuống vô lăng đạp mạnh chân ga, chiếc Jeep lao thẳng đi. Bạch Hiếu Đông lần đầu chứng kiến cảnh tượng kích thích như vậy, sợ đến mức ôm đầu núp xuống ghế, không ngừng gào thét.

Chiếc Jeep tông thẳng vào đám lính. Một quả lựu đạn lại tung ra, liền sau đó chiếc xe lao đi như tên bắn khỏi ngọn lửa rừng rực. Mông Phong vác khẩu tiểu liên guồng chân chạy như bay, sau lưng là một tốp lính Tân quân đuổi theo sát nút, anh gào lên: “Lưu Nghiễn, em lại âm mưu ám sát chồng!!!”

“Giết chúng nó cho tao!” Tiếng rống của Tra Long Khê vọng tới.

Lưu Nghiễn bẻ ngoặt tay lái, Lại Kiệt chồm lên ghế lái, thét: “Để tôi lái xe! Các cậu núp xuống!”

Mông Phong giương khẩu tiểu liên, Lại Kiệt lập tức cởi áo chống đạn ném cho Mông Phong, anh chụp lấy mặc vào, nhấn đầu Lưu Nghiễn và Bạch Hiếu Đông thụp xuống ghế xe, rồi gầm lên một tiếng bắt đầu điên cuồng xả đạn.

Vũ khí của Mông Phong có sức công phá không gì sánh được, bọn lính vừa chạy khỏi tòa hành chính đã bị mưa đạn bắn ngã như ngã rạ, chiếc Jeep tăng lên tốc độ cao nhất, lần thứ hai phóng qua ngọn lửa dữ dội và khói đen mù mịt do lựu đạn phát nổ, bỏ lại trận địa la liệt xác chết.

Trong lúc cấp bách đó Lưu Nghiễn chột ngẩng đầu lên, trông thấy trên sân thượng tòa nhà hành chính thấp thoáng một bóng người, lập tức phát giác được mối nguy hiểm, hô lên: “Lại Kiệt! Mau rời khỏi chỗ này!”

Lưu Nghiễn vội lục trong ba lô, khi cậu vừa móc ra một vật dạng đĩa tròn, một quả tên lửa phóng ra từ trên mái nhà, rít gió lao về chiếc Jeep đang lao đi với tốc độ cao.

“Ném ra ngoài!” Lưu Nghiễn hét lên.

Bạch Hiếu Đông: “Tôi... tôi hả... bảo tôi hả?”

Mông Phong vẫn bận rộn xả súng bên hông xe, Bạch Hiếu Đông nhận ra chỉ có mình là rảnh, vừa hỏi vừa vội vàng đón lấy cái đĩa, sai tay vung mạnh ra ngoài.

Chiếc đĩa điện tử kêu tí tí tí liên hồi, nhanh như chớp vọt lên đón đầu quả tên lửa, “ùnh” một tiếng nổ giữa không trung, bắn ra cả trăm phiến kim loại bị nung đỏ. Tên lửa bị lực nổ chấn động nổ tung trên không, luồng xung lực ập tới hất nhào cả chiếc Jeep.

Trời đất cuồn quay, hai bánh sau của xe Jeep chồm lên cao, đầu xe chúi xuống đất tạo thành một góc 45 độ, Mông Phong phi thân ngời mạnh xuống dãy ghế sau, chiếc Jeep lại vững vàng đáp đất. Lại Kiệt đánh vô lăng quay đầu xe, hướng về con đường lúc đi tới đây. Cuối cùng đã được thở phào.

Lại Kiệt: “Ba phút chinh đốn trang bị, báo cáo tình hình.”

“Bọn tôi bị bắt nốt.” Mông Phong đối đáp: “Vừa mới trốn ra thôi, quay lại giết sạch luôn không?”

Lưu Nghiễn móc huy hiệu liên lạc ra ném cho Lại Kiệt và Mông Phong, lại gắn một chiếc lên cổ áo Bạch Hiếu Đông, bản thân cậu cũng có một chiếc.

Lại Kiệt cũng mở túi đồ đạc: “Tôi với Triệu Kinh phát hiện một thôn làng dưới chân núi, sau khi quan sát một ngày một đêm đã điều tra được tình hình chỗ này, đoán là các cậu đã bị bắt nên vội vàng đi cứu viện. Gã khốn đó đã giết toàn đội Nộ Hải, ông mày sợ dân thường bị bắt làm con tin nên chưa dám ra tay... Các cậu chịu trách nhiệm đi giải thoát cho dân thường, yểm trợ họ rời khỏi đó. Còn Bạch Hiếu Đông có gì báo cáo không?”

Bạch Hiếu Đông: “Đã thả hết dân chúng đi rồi.”

“Tốt lắm.” Lại Kiệt hỏi: “Lưu Nghiễn thì sao?”

Lưu Nghiễn không ngần đầu: “Tôi đã giết một người.”

Lại Kiệt: “Bây giờ cậu đang đại diện cho quốc gia và Chính phủ, chỉ cần cậu cảm thấy người đó đáng chết thì không cần mềm lòng, cũng đừng sợ giết người, những liệt sĩ anh hùng của K3 sẽ mãi mãi bảo vệ cậu.”

“Ừm.” Lưu Nghiễn đáp khẽ.

Toàn bộ súng đã được nạp đạn đầy đủ, kết thúc chinh đồn trang bị, Mông Phong nói: “Giờ sao? Quay lại giết sạch hả? Trong phòng thí nghiệm có nhiều thầy ma lắm, đó là khu nhà giam số 3 ở phía Bắc, có gần mười ngàn tù nhân sau khi đại dịch bùng phát đã bị nhiễm bệnh biến thành thầy ma.”

Lại Kiệt xoa mũi, ra quyết định: “VẬY phải tiến tới dọn sạch thầy ma, Lưu Nghiễn chịu trách nhiệm lái xe.”

Lưu Nghiễn đón vô lăng, chưa đi ngay mà đưa mắt nhìn ra phía xa.

Mông Phong nói: “Có lẽ nên tổ chức thêm một phòng tuyến ở đây. Lũ thầy ma đã rời khỏi khu thí nghiệm, sẽ nhanh chóng đuổi tới khu nhà hành chính, nên bọn Tân quân buộc phải chạy về phía chúng ta, đây là đường xuống núi duy nhất mà.”

“Lưu Nghiễn?” Lại Kiệt hỏi.

“Gã khốn đó có hàng tá đường thoát thân ấy chứ.” Lưu Nghiễn nói: “Thấy chưa.”

Xa xa trên sân thượng tòa nhà hành chính, tiếng cánh quạt ù ù vang lên, một chiếc trực thăng loại nhỏ đang bay đi.

Lại Kiệt phun một câu chửi thề, bảo: “Chuẩn bị chôn mìn đi.”

Lưu Nghiễn lại nói: “Nhưng gã chạy không thoát đâu, chờ chút... Anh nhớ cái hộp mà Hiếu Đông đánh tráo ban nãy chứ?”

Lại Kiệt: “...”

Trên sân thượng binh lính tụ tập đông nghịt, ước chừng bốn năm trăm người, bọn chúng nháo nhào cầm phẫn hét gọi, song Tra Long Khê chẳng mảy may bận tâm, gã ngồi trong khoang máy bay thả phào một hơi.

“Bay về hướng bắc ấy, kiểm chỗ nào an toàn.” Tra Long Khê mệt mỏi ngã người vào ghế dựa, người tính không bằng trời tính, chỉ trong một buổi chiều mà toàn bộ cơ nghiệp to lớn đã đi đời nhà ma.

Nhưng đàn em mất đi vẫn có thể thu nạp lại, từ khi đại dịch bùng phát, mất chưa đầy một năm gã đã thành lập được chính quyền, chỉ cần có thời gian, Tân quân chắc chắn có thể gây dựng lại.

May mà đã chiếm được thứ quan trọng nhất, chẳng đến nỗi trắng tay.

Tra Long Khê hài lòng mở hộp chứa vắc xin đặt trên đui, bên trong là một bảng hiển thị màn hình tinh thể lỏng với chằng chịt dây điện.

Dưới màn hình tinh thể lỏng chính là một quả bom hẹn giờ.

Một âm thanh rất khẽ vang lên, màn hình đếm giờ hiển thị số “1”.

Tra Long Khê nín thở, đồng tử co rút kịch liệt.

Giây tiếp theo, bom hẹn giờ phát nổ.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, sóng xung kích tạo thành cuồng phong quét ngang cả đỉnh núi, từ trong khe núi vọng lại từng hồi như sấm rền.

Chiếc trực thăng biến thành quả cầu lửa giữa không trung, lao xuống khe, Tra Long Khê bị nổ ban xác, xương thịt tan tành.

Mông Phong hỏi: “Có cần cứu những người kia không?”

Lại Kiệt trầm ngâm không đáp, đột nhiên ở mặt khác của tòa nhà hành chính vang lên một giọng nam được khuếch đại qua loa phóng thanh: “Người trên sân thượng nghe đây! Tư lệnh Tra làm điều ác nên phải chết không toàn thân!”

“Trác Dư Hàng?” Mông Phong ngạc nhiên thốt.

Lại Kiệt hỏi: “Các cậu biết người này à?”

Mông Phong gật đầu.

Trác Dư Hàng lại to giọng tiếp: “Mọi người hãy chuẩn bị chống lại thầy ma! Đừng sợ hãi! Quốc gia sẽ tới cứu chúng ta! Chắc chắn sẽ cho chúng ta một cơ hội lập công chuộc tội!”

Đám người trên sân thượng láo nháo, Lại Kiệt hô lên: “Tra Long Khê đã đến rồi! Tôi thay mặt quốc gia chính thức tiếp nhận lực lượng dân quân tự vệ Tân quân! Mọi người từ trên đó hãy mở đường máu giết thầy ma xuống dưới! Bọn tôi sẽ phụ trách yểm trợ!”

Số thầy ma thoát ra từ nhà giam số 3 vẫn chưa bủa tới toàn bộ, Lại Kiệt và Mông Phong mở đường diệt sạch lũ thầy ma bao vây trước tòa nhà hành chính. Trác Dư Hàng ôm em gái thương tích đầy mình tiến tới, đặt cô vào xe rồi xoay mình chạy đi cứu người.

Hai mũi tấn công hợp lại, vừa giết thầy ma vừa rút lui, hỏa lực ngày càng tăng. Lực lượng tàn dư của Tân quân rời khỏi đường núi, đi phong tỏa hàng rào điện.

Lưu Nghiễn lái xe chạy xuống núi, Lại Kiệt cùng với Tân quân chôn toàn bộ số mìn còn lại xuống đất, nổ sập hơn non nửa đỉnh núi.

Những rắc rối cuối cùng đã giải quyết xong, cả bọn từ trên núi xuống tề tụ đầy đủ, Trác Dư Hàng mau chóng tiến hành kiểm kê nhân số. Hồi Tân quân bắt đầu cuộc chiến chống thầy ma thì Trác Dư Hàng và Tra Long Khê cùng nhau lãnh đạo, song đã phát sinh bất đồng từ vụ đội Nộ Hải vào bốn tháng trước. Trác Dư Hàng vốn định dẫn theo lính thân tín của mình rời khỏi nhà tù Thanh Sơn, ai ngờ lại trúng phục kích của Tra Long Khê. Trác Dư Hàng bị bắt nốt, đàn em dưới trướng sợ Tra Long Khê dùng cực hình nên buộc phải gia nhập lại đội quân của gã.

Hiện giờ Tân quân như rắn mất đầu nên đều bằng lòng nghe theo Trác Dư Hàng.

Trác Dư Hàng dẫn họ xuống núi, đi về nơi canh tác. Chỗ này vốn dĩ là một thôn trang loại nhỏ dưới chân núi của nhà tù Thanh Sơn, nhà cửa đổ nát tan hoang, chỉ có hai tên lính Tân quân cai quản bốn trăm lao động.

Bốn trăm người đó cùng nhau trồng trọt rau xanh, khoai tây và củ quả để cung ứng lương thực cho gần ba nghìn người gồm cả Tân quân và con tin trên đỉnh núi.

“Chỉ có nhiều đây người thôi sao?” Mông Phong hỏi.

“Hầu như không có ai dám bỏ trốn.” Trác Dư Hàng đáp: “Một năm nay chỉ có hai người trốn đi. Người già và trẻ nhỏ đều ở trong tay Tra Long Khê, bên ngoài là thầy ma, sau lưng là súng đạn lăm lăm, có thể chạy đi đâu được?”

Khắp ruộng vườn đều vọng lại tiếng người khóc thảm thiết.

Lại Kiệt đi kiểm kê nhân số, bảo: “Lưu Nghiễn, cậu tới đây giúp đăng ký danh tính đi, rồi nghỉ một đêm lấy sức, ngày mai chúng ta rời khỏi chỗ này.”

Ngày 4 tháng 6 năm 2013.

Vừa rời khỏi vùng biển quốc tế để trở về với đất liền, không ngờ những kẻ địch đầu tiên mà chúng tôi chạm trán lại chính là đồng bào của mình.

Trác Dư Hàng vẫn nhớ rõ biên chế cũ, điều động các tiểu đội trưởng của Tân quân đi thống kê, trong cuộc chiến vô nghĩa này đã mất đi hơn bảy trăm sinh mạng.

Việc đầu tiên sau khi Lại Kiệt xuống núi là tập hợp tất cả đội viên Cơ Lốc, mọi người đứng thành một vòng tròn, cùng mặc niệm cho đội Nộ Hải - những chiến hữu đã ra đi dưới tay dân thường.

Theo lời kể của những người tận mắt chứng kiến sự việc lúc đó, Tra Long Khê vì muốn ép hỏi mật mã nên đã tàn nhẫn giết hết tất cả thành viên khác, chỉ chừa lại đội trưởng đội Nộ Hải, còn dùng cực hình nhiều lần tra tấn, khi anh vừa hồi phục lại tiếp tục ném trái đủ loại đau đớn mà con người phải gánh chịu, chẳng khác nào lãng trì. Cho đến cuối cùng, vị đội trưởng ấy tự mình ra đi.

Họ vì cứu viện những người dân lâm vào đại địch thầy ma mà anh dũng hy sinh, nhưng không phải vì thân giữa đàn thầy ma hung tợn mà lại rơi vào tay chính đồng bào mình, nhận đủ mọi sự đày đọa. Điều đáng sợ nhất chính là chứng kiến chuyện đó có đến mấy người, bọn họ kể lại chúng tôi nghe toàn bộ sự việc, song chẳng có một ai đề cập tới việc muốn phản kháng.

Lại Kiệt bảo may mà tôi tính toán cẩn thận, khiến gã thủ lĩnh tội đồ phải đền mạng bằng quả bom kia.

Chúng tôi tập hợp tất cả vật tư lại, nơi này không thiếu thốn lương thực, dư sức cho mọi người ăn uống trong vòng một tháng.

Càng nhiều người thì càng lắm chuyện phiền toái, mọi người ai cũng mệt mỏi rã rời, mà phiền nhất chính là tôi rất...

“Phiền nhất là cái gì vậy?” Bạch Hiếu Đông hỏi: “Anh sao thế?”

Lưu Nghiễn đóng sập quyển nhật ký, nói: “Cậu bị Mông Phong dạy hư rồi nhé, đồng chí Tiểu Bạch.”

“Hề hề,” Bạch Hiếu Đông cười: “Nhật ký của anh thú vị lắm. Anh sao vậy, khó chịu trong người à?”

Lưu Nghiễn nói: “Không phải tôi khó chịu trong người... mà là đói bụng! Lại Kiệt!!”

Lưu Nghiễn rất cuộc đã tìm được Lại Kiệt, hung hăng túm lấy cổ áo anh lắc như điên: “Tối qua tôi chỉ được ăn một nửa gói cái bẹ, sớm nay có vốn vẹn nửa ổ bánh mì và nước lạnh, nếu anh không kiếm chút gì cho tôi ăn thì chuẩn bị xin Tổng bộ một kỹ sư mới đi là vừa!”

Lại Kiệt không ngừng than khổ: “Người dân chưa đưa thức ăn tối, cậu bảo tôi phải làm sao bây giờ?”

Mông Phong cầm một cái bát sứ tối, nói: “Này, ăn tạm đi, lót dạ chút.”

Trong bát là hai quả trứng gà, Lưu Nghiễn đói đến hoa cả mắt, bởi thức ăn tối qua đều nhường hết cho Mông Phong, gần bốn mươi tám tiếng đồng hồ cậu hầu như chẳng có gì bỏ bụng.

May mà Mông Phong còn biết thương bà xã, đi trộm hai quả trứng gà cho cậu, Lưu Nghiễn vồ lấy ăn như hổ đói, Lại Kiệt cũng đành mắt nhắm mắt mở cho qua.

Bận rộn mãi đến khi mặt trời xuống núi, tất cả mọi người đã ghi danh xong xuôi. Lúc này Trác Dư Hàng mới bê một chậu đầy ắp khoai tây chín tới: “Xin lỗi nhé, không kịp đưa cơm cho các anh.”

Lại Kiệt đáp lời: “Không sao, sắp xếp cho người già nghỉ ngơi trước đi, chuẩn bị sáng sớm mai khởi hành.”

Mông Phong phân phát bát mễ và đũa cho cả bọn, rồi hô lớn gọi Bạch Hiếu Đông về. Cậu ta đang băng bó vết thương cho em gái Trác Dư Hàng. Trác Đình vừa tỉnh dậy, khắp mình mẩy đều bị đánh đập bầm tím xây xước, giờ đã nhiễm trùng, bị thương nặng lại còn sốt cao, cơ thể vô cùng suy nhược.

Từ khi tỉnh dậy cô ta chẳng hề nói với Trác Dư Hàng câu nào, tóc tai bù xù, hướng ánh mắt vô hồn ngược nhìn bầu trời, miệng chẳng hiểu lầm bầm điều gì.

Trác Dư Hàng đi chăm sóc em gái, Bạch Hiếu Đông trở về, mọi người cùng nhau ngồi xõm trên khoảnh đất trống, vây quanh cái nồi lớn chứa khoai tây bắt đầu ăn bữa chiều.

Vào đêm, Lại Kiệt dựng một cái lều đơn giản làm căn cứ tạm thời ở ngoài thôn, ngọn núi lạnh lẽo bắt đầu trút mưa. Lưu Nghiễn nằm trên tấm bạt nhựa lắng nghe tiếng mưa, xoay người ôm lấy Mông Phong.

Mông Phong nằm duỗi thẳng người, ngáy ầm ầm như sấm, Lưu Nghiễn thò tay bóp mũi anh, tiếng trò chuyện của Lại Kiệt và Trác Dư Hàng từ bên ngoài vọng tới.

Trác Dư Hàng: “Theo ý mọi người thì vẫn muốn ở lại đây.”

Lại Kiệt: “Không được, anh Trác này, chưa nói tới việc vi phạm mệnh lệnh của tổ chức, ở đây rất nguy hiểm.”

Trác Dư Hàng: “Tôi có thể lãnh đạo những anh em còn lại cùng bảo vệ mọi người.”

Lại Kiệt trầm ngâm một lát, dường như đang suy nghĩ rất kỹ, sau cùng nghiêm túc nói: “Đầu tiên, chuyện của các anh còn chưa được quyết định, tôi sẽ không nói mấy câu đại loại kiểu thành thật được khoan hồng chống cự bị phạt nặng. Các anh bị oan uổng cũng được, là đồng phạm cũng thế, những việc này khi trở về vùng biển quốc tế mới có thể xác định rõ ràng, trả lại sự trong sạch cho các anh. Thứ hai, chuyện tiếp theo đây vốn dĩ không nên nói cho anh biết, có điều nếu các anh đã muốn ở lại mà không chịu đi vùng biển quốc tế, thì tôi sẽ giải thích tình hình hiện nay cho anh nghe, nhưng xin hãy giữ bí mật giúp tôi.”

Trác Dư Hàng nói: “Tất cả thành viên của Tân quân sẽ đi với anh, cùng lắm nếu không tin tưởng được thì tôi còng tay họ lại. Tuy nhiên những người già rất sợ quân lính, họ đã bị Tra Long Khê dọa đến chết khiếp, chẳng dám mù quáng tin tưởng ai nữa.”

Lại Kiệt bảo: “Không tin cũng không được, bởi thực tế khi tất cả những người sống sót ở đất liền đều được di tản, quân đội sẽ thi hành một kế hoạch ném bom rải thảm gọi là Đêm Dài, các anh trốn ở vùng núi này rất không an toàn, chắc chắn sẽ bị bom nổ chết.”

Trác Dư Hàng: “Vậy chúng tôi sẽ trốn vào hầm trú ẩn.”

Lại Kiệt: “Nơi này vốn không phải khu vực của đội Cơ Lốc phụ trách, bọn tôi bị Tra Long Khê bắn rơi xuống thôi. Anh hiểu không, đội Nộ Hải đã bị Tra Long Khê giết chết, tuy rằng không liên quan đến cách anh, nhưng nếu chúng tôi rời đi thì vĩnh viễn không có người tới cứu các anh nữa, chỉ còn cơ hội lần này thôi. Chờ tới khi chính thức oanh tạc, thì không phải chỉ vài quả bom là xong việc đâu, vùng rừng núi sẽ dùng đạn lửa, thành thị tập trung nhiều cây ma thì sẽ dùng bom hạt nhân. Đến lúc đó, ngay cả thức ăn các anh cũng chẳng tìm được, nói gì đến việc ở lại tự cung tự cấp... Mặt đất bị thiêu đốt trơ trọi, chỉ cần một mồi lửa cũng dư sức khiến các anh bỏ mạng, nếu muốn sống, nhất định phải đi.”

Trác Dư Hàng trầm mặc hồi lâu, Lại Kiệt tiếp: “Tặng anh một liều thuốc hút này, hãy thử đi thuyết phục họ, sáng sớm mai phải rời khỏi đây.”

Mông Phong hỏi bằng giọng ghen ghét: “Người mà em giết tên là gì?”

Lưu Nghiễn giật thót người, vội thả tay ra, nhỏ giọng hỏi: “Anh tỉnh rồi à?”

“Em bịt mũi anh như thế không tỉnh sao được?”

Lưu Nghiễn nghĩ một lát rồi đáp: “Em không biết.”

“Lần sau giết người xấu nhớ hỏi tên trước. Nếu không Lại Kiệt không ghi vào hồ sơ được.”

Mông Phong ngồi dậy, mặt ngái ngủ đầy vẻ bất mãn, khoác áo, nhặt súng lên đi tuần tra. Bụng Lưu Nghiễn lại sôi lên ùng ục, cậu nằm xuống tắm

bạt, lấy áo khoác làm gối, vừa ngắm mưa rơi tí tách dưới tán cây vừa đếm cừu.

Lại Kiệt đổi ca trực với Mông Phong, quay về lều căn cứ nghỉ ngơi, lúc này đã hai giờ khuya, trong thôn có không ít chỗ vẫn còn đốt nến, người dân đang bận rộn thu dọn đồ đạc.

Lại Kiệt để tay lên đầu gối, ngồi ngắm người trong lều, Lưu Nghiễn khẽ hỏi: “Mệt lắm phải không?”

“Cũng tạm tạm.” Lại Kiệt nói: “Lưu Nghiễn, cậu càng ngày càng lợi hại, là nhờ có vắc xin đúng không?”

Lưu Nghiễn chỉ cười không đáp.

Lưu Nghiễn rất thích Lại Kiệt, vị đội trưởng này giống như một người anh cả, cũng là một người lính rất dịu dàng, thích đùa giỡn nhưng có chừng mực, tốt bụng và biết nhẫn nhịn, đồng thời cũng không mất đi khí chất quả cảm.

Lại Kiệt sẽ trở tay vào yết hầu Lưu Nghiễn, tức giận chất vấn “Sao dám ra tay đánh nhân dân”, cũng sẽ nói với cậu rằng ”Đừng sợ giết người, những liệt sĩ anh hùng của K3 đang bảo vệ cậu”.

Anh có nguyên tắc và lập trường kiên định, có thể nói là trụ cột tinh thần của toàn đội, chỉ cần có Lại Kiệt, Lưu Nghiễn sẽ không sợ mình làm sai điều gì.

“Không ngủ được hả?” Lại Kiệt lên tiếng hỏi: “Còn đang sợ à? Lần đầu giết người chứ gì?”

Lưu Nghiễn đáp: “Không sợ.”

Lại Kiệt nói: “Bom của cậu được lắm, trước kia cậu chỉ là sinh viên, hiện giờ cậu đã là một thành viên bộ đội đặc công. Đối với dân chúng, cậu phải chú ý mỗi một lời nói hành vi, chỉ cần cậu giữ vững lập trường của mình trước mặt nhân dân, thì khi hoàn cảnh ép buộc, vào giây phút không thể không giết người ấy, Tổ quốc trở thành hậu thuẫn lớn mạnh nhất, cho cậu niềm tin, nâng đỡ cánh tay cầm súng của cậu.”

“Ừm.” Lưu Nghiễn mỉm cười.

Lại Kiệt vươn tay xoa đầu Lưu Nghiễn.

“Tình hình ở đây phức tạp lắm hả?” Bạch Hiếu Đông cũng không ngủ, nằm bên cạnh Lưu Nghiễn, cất tiếng hỏi: “Khó xử lý sao?”

Lưu Nghiễn cũng hỏi: “Cần nghĩ cách gì không?”

“Không không.” Lại Kiệt nói: “Lưu Nghiễn, tôi thừa biết mảnh khóc của cậu rồi, đừng có thả thây ma vào dọa họ...”

Lưu Nghiễn trở mình, cố gắng nhin cười, lúc này khi nằm ngủ quả thật cậu từng nghĩ tới cách này. Ra ngoài kiếm vài thây ma thả vào, khi đó dân làng sẽ buộc lòng phải rời đi thôi.

“Đây chưa phải là nơi khó xử lý nhất.” Lại Kiệt cúi đầu tháo găng tay hở ngón, rồi cởi giày ra: “À xin lỗi nhé...”

Lưu Nghiễn: “Chân anh không bốc mùi, chẳng sao đâu. Tình huống khó đối phó nhất anh đã từng gặp là gì?”

Lại Kiệt đáp: “Tại Vĩnh Vọng Trấn ấy, chỗ của cậu chính là nơi khó nhằn nhất trong tất cả các nhiệm vụ mà tôi thực hiện. Cũng may sau cùng cậu đã nghĩ thông. Bên cạnh tôi chỉ có hai chiến hữu là Ngô Song Song và Lý Nham, tôi đã được tiêm vắc xin rồi mà đánh cận chiến chỉ ngang với Mông Phong, khẩu súng bắn tia của Trương Dân bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng của cả bọn. Các cậu thì chưa từng làm chuyện gì xấu, trái lại còn tiếp đãi chúng tôi đàng hoàng, thế nên tôi không thể nặng tay được, huống hồ có dùng tới vũ lực thì cũng sẽ thua. Tháp phóng điện của cậu, súng phun lửa... Cơ bản chẳng có cách nào đấu lại hàng tá vũ khí với lực sát thương cao như thế.”

Lưu Nghiễn: “Nhưng cuối cùng anh vẫn thắng đấy thôi.”

“Đúng.” Lại Kiệt tiếp: “Nguy hiểm thật đấy, một khi không thể giải quyết trong hòa bình, bên phía các cậu còn có hai người là Hồ Giác và Đường Dật Xuyên, họ là nhân vật lớn mà tổ chức đích danh tìm kiếm, tiếng nói cực kỳ có trọng lượng. Trở lại vùng biển quốc tế, lỡ họ không vừa mắt thứ tép riu như tôi... gây áp lực lên Bộ tổng chỉ huy, thì thôi coi như xong đời, chỉ còn nước chờ bị giáng cấp rồi lĩnh phạt mà thôi. Mẹ nó, thật là nai

lưng làm lại còn bị chửi. Thôi ngủ đi, tôi thấy bụng cậu lại réo âm ỉ rồi đấy, hèn gì Mông Phong cứ hay bảo cho cậu ăn mãi không thấy no...”

“Anh đủ rồi nhé.” Lưu Nghiễn lạnh giọng.

“Cho ăn không no...” Bạch Hiếu Đông lại thắc mắc: “Nghĩa là sao?”

Lưu Nghiễn: “...”

“Bạch Hiếu Đông, khi trở về tôi sẽ giới thiệu một người bạn nhỏ cho cậu.” Lưu Nghiễn nói: “Chắc chắn hai người sẽ rất hợp cạ, đều là người ngoài hành tinh mà.”

Mưa rơi suốt đêm, mưa bụi phủ một lớp sương mù lên khắp ngọn núi, nặng nề ẩm ướt, tựa như một lớp dầu mỡ dính dớp trên cơ thể.

Mông Phong đi tới giếng nước cạnh thôn, kéo một thùng nước lên, cởi áo khoác và áo ba lỗ, đoạn xốc ngược thùng nước dội thẳng từ đầu xuống, thở ra một hơi đầy sáng khoái.

Anh vắt áo lên vai, phơi ra phần thân trên cường tráng, cúi người ngồi xuống bên cạnh giếng hút thuốc.

Phía xa có một cô gái đứng chống gậy, thần thờ nhìn Mông Phong.

Hút xong điếu thuốc, Mông Phong đứng dậy quét mắt nhìn một vòng, rón rén tiếp cận một nhà dân, lắc mình nép sau tường, lia mắt đảo đạc nhìn quanh khu nhà bếp!

Mông Phong giống hết một con tinh tinh, chui vào nhà dân lục lọi một lượt từ chạn tủ đến kệ bếp, từ bếp lò đến lu nước, cả giỏ trúc cũng không bỏ sót, tìm được một gói mì khô, giấu vào ngực lên ra ngoài.

Trước cửa có một cô gái chống gậy, tóc tai lòa xòa phủ hết mặt mày, hơi thở yếu ớt, u sầu nói: “Tôi xin lỗi...”

Mông Phong sợ đến mất vía, suýt tí đã ném vọt gói mì xuống đất, Trác Đình vội nói: “Anh... muốn kiếm đồ ăn hả?”

Mông Phong gật đầu, đáp: “Tôi tìm được rồi, cô đừng nói với ai nhé. Cô gài bom nổ bay tôi một lần, tôi trộm lại đồ ăn của cô, coi như hòa nhé.”

Mông Phong nói xong định rời đi, Trác Đình vội chống gậy bước theo sau, gọi: “Anh... đợi đã.”

“Gì vậy?” Mông Phong xoay người, khó hiểu hỏi.

Hai người dừng lại bên cạnh giếng, Trác Đình ấp úng nói: “Anh Mông Phong, tôi... tôi không biết phải xin lỗi thế nào... chuyện quả mìn lần trước...”

“Không sao.” Mông Phong nói: “Tôi đã lành rồi.”

Trác Đình nhỏ giọng: “Anh tôi... sợ các anh buộc tội tôi, sợ khi đến chỗ tị nạn tôi sẽ chịu hình phạt, nên mới không muốn đi với các anh, tôi sẽ khuyên anh ấy. Dù gì cũng là lỗi của tôi.”

Mông Phong đỡ cô ngồi xuống thành giếng, Trác Đình thương tích đầy mình, vừa ngồi xuống lại run rẩy vì đau.

“Trước kia cô làm gì?” Mông Phong hỏi.

“Nuôi dạy trẻ.” Trác Đình đáp: “Năm ngoái tôi dẫn bọn trẻ vào núi, lúc đầu thì tốt đẹp lắm. Về sau Tra Long Khê xích mích với anh tôi, gã bắt bọn trẻ nhỏ nhất lại, là tại tôi quá vô dụng.”

Mông Phong nhìn Trác Đình, cô tiếp: “Tra Long Khê đem bọn trẻ và anh trai ra uy hiếp tôi, tôi chẳng còn cách nào nên mới...”

Mông Phong hỏi: “Học sinh của cô vẫn còn sống cả chứ?”

Trác Đình gật đầu, đáp: “Tôi có bị xử phạt thì cũng đáng, các anh đừng để ý anh tôi nói gì, bọn trẻ cần có một chỗ an toàn hơn.”

Mông Phong thuận miệng nói: “Lưu Nghiễn với tôi là một, tôi có thể thay mặt cậu ấy, chúng tôi tha thứ cho cô. Còn anh chàng Bạch Hiểu Đông kia, cô hãy thử nói chuyện với cậu ta đi.”

“Cảm ơn.” Trác Đình khẽ nói.

Mông Phong lại tiếp: “Tôi thấy Bạch Hiểu Đông chịu băng bó vết thương cho cô, có lẽ cũng tha thứ rồi.”

Trác Đình gật đầu.

“Vậy nên, cô có thể tha thứ cho chính mình.” Mông Phong nói: “Khác với chúng tôi, cô không phải quân nhân, đừng tự trách bản thân quá mức, nếu có duyên sẽ gặp lại.”

Mông Phong cầm gói mì rời đi, Trác Đình hằng còn ngỡ ngần ngồi bên thành giếng một lúc, mãi sau mới quay về phòng.

Mông Phong lấy cây bút vẽ một hình trái tim lên gói mì, khẽ đặt bên cạnh áo khoác Lưu Nghiễn gói đầu, quay ra đi tuần tra. Hệt như một con gấu ngốc nghếch gắng sức lấy lòng bà xã.

CHƯƠNG 54

SÁT THỦ

Sáng sớm hôm sau trời vẫn còn lất phất mưa, mới tờ mờ sáng mà khắp nơi đã nhốn nháo ồn ào.

Lưu Nghiễn ngáp dài đứng dậy, mặt mũi khó chịu ngồi trên xe ba gác bóc gói mì ra ăn. Lại Kiệt đứng ra tổ chức di tản, dân chúng dạt díu nhau khuân vác lương thực rời đi.

Có một bà cụ ôm gối và chăn màn khóc lóc, Lại Kiệt muốn đưa bà đi nhưng bà thà chết không chịu đi, anh quả thực đau hết cả đầu.

Lúc này Mông Phong cũng bước tới khuyên nhủ bà cụ, Lại Kiệt vò đầu bứt tóc, điên tiết bỏ đi.

Cuối cùng bà cụ khóc đến đứt ruột đứt gan, bị Mông Phong bế lên đặt vào xe ba gác, cho những người khác đưa đi.

“Bà ấy khóc lóc cái gì thế?” Lưu Nghiễn hỏi.

Lại Kiệt thở ra một hơi: “Cái gì ngon thế, cho anh một miếng. Bà ấy bảo là, ông xã, con trai con dâu, cháu nội của bà đều chôn ở đây, chỉ còn lại mỗi thân già trên đời, nên chẳng muốn đi đâu hết.”

Lưu Nghiễn bèn nói: “Vậy để bà ấy ở lại đi.”

Lại Kiệt: “Sao có thể để bà ấy ở lại được? Cả thôn đều đi hết, chút lương thực ấy bà ăn được chẳng mấy ngày, bọn thầy ma thì vẫn rình rập khắp nơi, kế hoạch Đêm Dài bắt đầu thì người ở đây sẽ chết cả thôi.”

Bà cụ kia dựa vào người Trác Đình, trên xe phần lớn đều là người già không còn sức đi lại. Mông Phong đi theo hộ tống, nhẹ nhàng an ủi bà, anh

lấy ví tiền ra cho bà xem ảnh chụp của anh với ba hồi nhỏ, còn kể chuyện bọn trẻ con ở nơi tị nạn.

“Đúng rồi.” Mông Phong nói: “Trong đó có nhiều trẻ con lắm, mọi người cùng chăm sóc bọn trẻ, cùng trò chuyện...”

Trác Đình không khỏi bật cười, hỏi: “Các anh còn kiêm luôn nhiệm vụ trò chuyện với người già nữa à?”

Bà cụ lẩm nhảm, tâm tình đã dịu lại, vừa cầm tấm ảnh của Mông Phong vừa khóc lóc kể lể, sau cùng nắm lấy tay anh, nói mấy lời cảm ơn.

Mông Phong nói: “Hãy sống đi, để sau này chúng ta còn được quay về. Chờ tới lúc nơi này không còn bệnh dịch, mọi người sẽ cùng nhau về nhà.”

Bà cụ mắt đỏ hoe, gật gật đầu, dựa vào lòng Trác Đình, cô xót xa vuốt nhẹ mái tóc hoa râm của bà.

Lưu Nghiễn biết, Mông Phong từ nhỏ được bà nội tự tay chăm sóc nuôi dạy, thế nên anh rất gắn bó và thương yêu bà. Những người vốn luôn cứng cỏi mạnh mẽ khi thể hiện mặt dịu dàng lại khiến người ta xúc động nhất. Cậu ngơ ngẩn nhìn Mông Phong, trong lòng có một thứ cảm xúc không thể nói được bằng lời đang lan tỏa.

Mông Phong như có thần giao cách cảm, ngừng đầu nhìn về phía Lưu Nghiễn mỉm cười. Lưu Nghiễn xử nốt chỗ mì còn lại, phủi tay một cái rồi nhảy xuống.

Đoàn người đi giữa sườn núi mờ sương, tiến sâu vào trong cốc.

Trưa cùng ngày, họ dừng chân nghỉ ngơi, lác đác có vài người đuổi sức theo không kịp, Lại Kiệt đành phải giảm tốc độ xuống. Khi đang vượt qua một khe núi sâu thì mặt đất bỗng nhiên chấn động, mọi người trong đoàn bắt đầu hoảng hốt.

Lại Kiệt xoay người giơ tay ra hiệu im lặng, Trác Dư Hàng lập tức dẫn theo lính của mình chạy lên trước dàn trận bảo vệ.

Đột nhiên có một quái vật khổng lồ từ trong khe núi bước ra, khi nó giáng chân xuống đất phát ra tiếng “rầm” dữ dội, hợp thể Oaks lại xuất hiện.

Giống như người khổng lồ quần quanh chốn rừng thẳm thời viễn cổ, mỗi bước chân đi là trời long đất lở, nó không để ý đến ai, lừng lững bước qua dòng suối, đi giữa dãy núi trập trùng, tiếp tục cuộc hành trình tiến thẳng về hướng đông nam.

“Đó là cái gì vậy...” Bạch Hiếu Đông lần đầu trông thấy thứ này, run rẩy hỏi.

“Hợp thể Oaks.” Lại Kiệt đáp.

Bạch Hiếu Đông lại hỏi: “Thứ... thứ gì đang điều khiển nó?”

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, người khổng lồ bước ngang qua trước mặt họ không xa, cắt ngang qua đường, có phần thi thể bị cây cối mọc trúng, rơi xuống đất.

“Là trái đất.” Lưu Nghiễn thì thầm: “Hành tinh của chúng ta đang kêu gọi nó, muốn thanh lý sạch sẽ tất cả virus lây bệnh. Nếu cậu mổ xẻ nó ra, sẽ bắt gặp quả cầu sáng màu lam ở trong cùng, đó chính là ý thức của hành tinh mẹ.”

Lại Kiệt quay đầu hỏi: “Trái đất đang triệu hồi nó sao?”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Khu số 7 đã nói cho tôi biết, trái đất đang bảo vệ chúng ta, chiến đấu với virus đến từ bên ngoài.”

Người khổng lồ đi qua, rời khỏi nơi đó.

Lại Kiệt lại tiếp tục ra lệnh khởi hành, cẩn thận bước đi bên bờ suối, cười bảo: “Tôi tưởng là trái đất muốn giết chết loài người chúng ta chứ, tiểu thuyết khoa học viễn tưởng vẫn thường viết như thế còn gì?”

Lưu Nghiễn cười, đáp: “Chúng ta cũng là một phần của trái đất mà, sao nó có thể giết chết chính mình được?”

Mông Phong chen vào: “Thật không, nhưng có rất nhiều người không cho rằng loài người là một phần của trái đất đâu.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Vậy anh nói cho em biết, trái đất là gì?”

“Núi non, sông ngòi, đất đai.” Lưu Nghiễn tiếp: “Bao gồm tất cả những sinh vật tồn tại trên mặt đất này, đều là bản thân trái đất, có lẽ loài người

thỉnh thoảng sẽ gây ra chút phiền toái nhỏ, song những việc đó cũng là bệnh của chính trái đất.”

Lại Kiệt cúi đầu nhìn bùn đất dưới chân, hỏi: “Virus đã được chứng thực đến từ ngoài hành tinh à?”

Lưu Nghiễn lắc đầu nói: “Nghe nói còn xa hơn cả ngoài hành tinh, từ một tầng vũ trụ còn cao hơn vũ trụ của chúng ta. Tần Hải cũng không thể giải thích một cách rõ ràng, đây chỉ là suy đoán của họ thôi. Họ cho rằng virus này có ý thức, thuộc dạng ý thức quần thể... Khu số 7 gọi ý thức của virus là ‘ma trận tư duy quần thể’, nghe nói hàng ngàn hàng vạn virus phân bố trên địa cầu tạo thành một bộ não khổng lồ, mỗi một đoạn gene virus chứa đựng một chỉnh thể ‘Huyền virus’... Giống như một vị khách không mời mà đến, thứ đó và ý thức của trái đất hình thành sự đối kháng lẫn nhau...”

Mông Phong nghe như vịt nghe sấm, chẳng hiểu mô tê gì. Lưu Nghiễn liếc anh một cái, vỗ vỗ đầu anh.

“Mẹ tôi bảo đánh người không được đánh vào đầu, sẽ bị ngốc đó.” Bạch Hiếu Đông đột nhiên nói.

Mông Phong: “Thì tôi bị cậu ấy đánh nhiều quá nên mới ngốc đấy.”

Lưu Nghiễn: “...”

Hoàng hôn, họ băng qua một đoạn đường quanh co khác, rời khỏi ngọn núi. Hôm sau vừa đi vừa nghỉ, cuối cùng đã tìm được một tháp tín hiệu.

Lại Kiệt để mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, trèo lên tháp phát sóng, Lưu Nghiễn thử một chút, tín hiệu rất rè.

“Gọi căn cứ trên vùng biển quốc tế, gọi căn cứ trên vùng biển quốc tế, đây là kỹ sư của đội Cơ Lốc, Lưu Nghiễn.”

“Gọi căn cứ trên vùng biển quốc tế... Đừng bảo là các người lại đụng phải bạch tuộc cá mực gì nữa đấy nhé!” Lưu Nghiễn bất chợt nổi đóa hét lên.

“Đây đây đây!” Một giọng nam vang lên: “Cậu là Lưu Nghiễn trong truyền thuyết phải không? Tình hình các cậu sao rồi? Lại Kiệt đâu?”

Lưu Nghiễn: “Chúng tôi đang trên đường bay thì bị bắn rơi, trong quá trình chấp hành nhiệm vụ bất ngờ phát hiện một nhóm người sống sót, tổng cộng có 2.071 người, tọa độ hiện tại đã đánh dấu trên bản đồ, chúng tôi cần có vật tư, đồng thời xin Tổng bộ phái một trung đoàn cứu viện đưa mọi người về vùng biển quốc tế.”

“Tổng bộ đã ghi nhận, mọi người hãy phát quang đất trống, trong vòng bốn mươi tám giờ trung đoàn cứu viện sẽ có mặt. Cậu còn yêu cầu nào khác không?”

Lưu Nghiễn móc ra một tờ danh sách, báo tên một đồng vật tư quan trọng, tín hiệu bên kia mỗi lúc một yếu dần, Lưu Nghiễn hỏi: “Chuyện gì thế?”

Thanh âm truyền tới từ máy liên lạc: “Đã ghi chép lại cụ thể, từ trường bị ảnh hưởng do bão mặt trời...”

Tiếng rè rè vang lên, mất tín hiệu, Lưu Nghiễn thử liên lạc vài lần nữa chờ bên kia xác nhận, sau khi chắc chắn mới ngắt máy.

Lần này đội cứu viện tới rất nhanh, mới hừng đông hôm sau mà đội trực thăng đã hạ cánh. Dưới chân núi hoang vu, nhân viên y tế nhanh chóng cho những người may mắn sống sót xếp hàng kiểm dịch.

Một vị trung tá bước xuống trực thăng, đến giải thích cùng Lại Kiệt: “Từ trường rối loạn, tín hiệu ở Trung tâm vùng biển quốc tế đã bị nhiễu sóng, các cậu phải đẩy nhanh tiến trình tìm cứu thôi.”

Lại Kiệt chỉ hỏi: “Xe đâu? Sao không có xe?”

Mấy anh lính khuôn thùng lớn thùng bé chứa vật tư xuống trực thăng, vị trung tá nói: “Tổ chức không có cách nào cấp lại thiết bị máy móc được, những vật tư mà kỹ sư của cậu xin là do Tiến sĩ Ngụy ở công xưởng trung tâm đặc biệt cung cấp, tặng cho học trò cưng của ông ấy, gồm cả máy sóng âm thăm dò địa hình kiểu mới và các loại robot nhỏ cải tiến...”

Lại Kiệt rú lên thảm thiết: “Vấn đề là không có xe, cho bọn tôi cả đồng máy móc thuốc nổ với lò xo sắt thế này để chơi trò xếp hình đĩa bay à!!!”

Viên trung tá: “Nghiêm chỉnh một chút! Thượng úy Lại Kiệt! Hãy tự mình khắc phục khó khăn! Đây chính là tử lệnh của Thiếu tướng Trịnh Phi

Hồ!”

Lại Kiệt vừa nghe thấy ba chữ kia thì rùng mình một cái, lập tức tự giác ngậm miệng, xoay vòng tại chỗ, nhớ ra gì đó quay lại làm động tác chào với trung tá, vung tay sai chân cùng chiều bước về phía Mông Phong hệt như người máy.

Đoàn người vẫn rỗng rảnh xếp hàng chờ kiểm dịch, Lại Kiệt mặt mũi thâm thẳm. Trên bãi đất trống có khoảng mười cái thùng lớn, Lưu Nghiễn xắn tay áo lần lượt mở nắp thùng ra, bắt đầu kiểm tra vật tư mà cậu xin được.

Cánh quạt trực thăng âm âm khởi động, Triệu Kinh chào tạm biệt họ rồi lên trực thăng quay về vùng biển quốc tế.

Gió lốc thổi quét cả khoảng đất rộng lớn, Lại Kiệt lần lượt đi đóng cửa từng khoang trực thăng, Trác Đình hướng về phía Mông Phong mà gọi: “Mông Phong!”

Mông Phong: “?”

Trác Đình đưa cho anh một bông hoa nhỏ, rồi nói: “Cảm ơn anh đã cứu chúng tôi, tặng anh này, xin hãy sống sót trở về.”

Mông Phong gật đầu, lén liếc mắt về phía Lưu Nghiễn đang đứng đằng xa, đoạn nhận lấy bông hoa, đáp lời: “Tôi cũng chúc cô lên đường bình an.”

Trác Đình xoay người leo lên khoang, chiếc trực thăng cuối cùng đã khởi hành bay vào không trung.

Mông Phong bước tới chỗ Lưu Nghiễn, cậu đang ngồi trên mớ thùng chất đống, Mông Phong chìa bông hoa mà Trác Đình tặng, lắc qua lắc lại như thôi miên trước mắt Lưu Nghiễn.

“Khụ, thấy chưa, có người thích anh đấy nhé.”

“Ờ.”

“Em không có ý kiến gì à?”

Lưu Nghiễn ngẩng đầu nhìn Mông Phong, rồi nhìn xuống bông hoa. Lá gan Mông Phong lập tức thu nhỏ lại, ngoan ngoãn giao nộp.

Lưu Nghiễn cầm lấy bông hoa.

Mông Phong: “...”

Lưu Nghiễn: “Giúp em gắn cái lò xo này vào đi... Sức em yếu quá.”

Mông Phong giống như một con gấu vâng lời, ngồi xổm xuống trước mặt Lưu Nghiễn, bắt tay giúp cậu lắp một cái đĩa kim loại nhỏ.

Lưu Nghiễn cắm hoa vào túi áo trước ngực Mông Phong, nói: “Tốt lắm, có người yêu thích, cô ấy tặng anh hùng một đóa hoa, còn em sẽ cho anh hùng một phần thưởng.” Dứt lời bèn vươn tay kéo anh lại, trao một nụ hôn.

Lại Kiệt tháo găng tay ra, thở phào một hơi thật dài, dẫn theo Trác Dư Hàng đến, lên tiếng: “Mọi người tập hợp nào.”

“Trác Dư Hàng đề nghị được gia nhập đội mình, các đồng chí có ý kiến gì không?” Lại Kiệt hỏi.

Lưu Nghiễn thuận miệng nói: “Hay đấy, thảo nào, tôi cứ thắc mắc sao anh ấy không lên trực thăng.”

Lại Kiệt vừa nghe liền biết mình bị Lưu Nghiễn vạch mặt, đội cứu viện đã rời khỏi mà Trác Dư Hàng vẫn còn ở đây, chứng tỏ Lại Kiệt đã tự quyết định trước rồi.

“Nếu các cậu không đồng ý, có thể kiếm một tháp tín hiệu khác rồi gửi anh ấy đi.” Lại Kiệt nói: “Bắt đầu bỏ phiếu.”

Mông Phong hỏi: “Sao anh còn ở lại? Vì em gái của mình à?”

“Có một phần nguyên nhân.” Trác Dư Hàng hét như bang chủ Cái Bang, tóc tai bù xù, râu ria xồm xoàm, lời thôi nhếch nhác, anh ta mở miệng nói: “Đội trưởng Lại Kiệt đã đồng ý cho tôi một cơ hội lập công chuộc tội, anh ấy sẽ giúp tôi giấu chuyện của Trác Đình mà không báo cáo lên cấp trên, để sau này xử lý.”

Lại Kiệt bảo: “Chỉ là kế sách tạm thời thôi, mọi người có ý kiến gì không nào? Chúng ta đang rất cần người, vì Tổng bộ chỉ cho thời gian thi hành nhiệm vụ chưa đầy sáu tháng. Bạch Hiểu Đông, cậu thấy sao?”

Bạch Hiểu Đông đáp: “Tôi... không biết nữa, theo ý các anh đi.”

Lưu Nghiễn: “Tôi không vấn đề.”

Mông Phong rất sáng khoái: “Được chứ, không gây cản trở là được.”

Trác Dư Hàng lạnh giọng nói: “Không đâu, tôi sẽ tự chứng minh bản thân.”

Lại Kiệt giao cho Trác Dư Hàng một tờ giấy, đoạn mở hộp ra, không ngần đầu lên: “Anh tuyên thệ đi.”

Trác Dư Hàng hít một hơi thật sâu, nhìn vào tờ giấy rồi tuyên thệ.

Lại Kiệt lấy một ống vắc xin tiêm cho Trác Dư Hàng, vắc xin trong người Bạch Hiếu Đông được tiêm từ khi còn ở Bộ tổng chỉ huy, chiếc hộp của đội Nộ Hải đã giao cho đội cứu viện đưa đi, còn cái hộp mà Lại Kiệt nhờ Tra Long Khê bảo quản lúc trước là đồ giả.

Đội Cơ Lốc chỉ còn sót lại một ống vắc xin cuối cùng.

“Được rồi, hiện tại anh đã là thành viên cuối cùng của đội Cơ Lốc, hoan nghênh gia nhập với chúng tôi.” Lại Kiệt đỡ lấy Trác Dư Hàng đâm đầu mồ hôi đang chực ngã xuống, đặt anh ta nằm một bên nghỉ ngơi.

Mọi người chia nhau bữa trưa, sau khi ăn xong Lại Kiệt cầm theo vài lon đồ hộp, cắm một tấm bảng trên mặt đất, viết mấy chữ “Chỗ này có đồ ăn”, để phòng trường hợp không tìm cứu được hết, kẻ xui xẻo nào bị lạc đàn cũng còn ít thức ăn lót bụng.

Khi Trác Dư Hàng tỉnh lại, Lại Kiệt nói: “Phân công mỗi người khuân một thùng vật tư, đồ hộp với lương khô thì khỏi cần, cái nào có thể mang được cứ mang đi hết.”

Cả bọn phân chia đồ đạc, Mông Phong khiêng một thùng trên vai, cánh tay còn cặp theo một thùng, còn lại thì mỗi người một thùng, hướng về phía quốc lộ.

Trác Dư Hàng rất cao, bước chân hẫng còn hơi loạng choạng vì tác dụng thuốc, anh nhìn Lưu Nghiễn không hiểu.

“Đừng có nhìn cậu ấy thế, OK?” Mông Phong lên tiếng: “Cậu ấy không cần bê thùng, vì tôi đã vác hai cái rồi.”

Lưu Nghiễn: “Anh có thể bỏ bớt một thùng xuống, để xem đội trưởng có dám bắt kỹ sư khuân vác hay không nhé.”

Mông Phong bực dọc: “Em bóc mẽ chẳng đúng lúc tẹo nào.”

Lại Kiệt ra dấu tay ngoắc Trác Dư Hàng tới, nhỏ giọng: “Anh phải nghĩ cách làm thân với cậu ta đi, bằng không về sau cuộc sống của anh sẽ rất khó khăn đấy.”

Trác Dư Hàng: “Chẳng qua chỉ là cậu học sinh không biết lý lẽ... Làm gì được tôi chứ...”

Lưu Nghiễn mỉm cười, chủ động công một cái thùng khá nhẹ, hai tay rút túi quần, đi chậm lại sau cùng, cậu nói với Bạch Hiểu Đông: “Cậu có biết ném đĩa không? Tôi đã thiết kế một loại vũ khí, chắc cậu sẽ thích đó.”

Bạch Hiểu Đông đáp: “Biết chứ, hồi còn học đại học tôi thích chơi trò đó lắm.”

Lưu Nghiễn: “Đây là vũ khí tôi mới phát minh, bên trong có chứa một ngòi nổ, khi được ném ra lực ly tâm sẽ khiến dây dẫn bắt vào thiết bị kích hoạt, ba giây sau phát nổ, bắn ra một trăm hai mươi miếng sắt mỏng, có thể giết rất nhiều thầy ma cùng một lúc. Tôi đã làm hẳn hai chục cái cho cậu, phải dùng cẩn thận đấy, uy lực quá mạnh cũng rất nguy hiểm, khi cậu ném nó ra hãy chú ý đừng để ngộ thương đồng đội, đồng thời nhớ phải nằm sấp xuống.”

Trác Dư Hàng: “...”

Lại Kiệt: “Hiểu chưa?”

Trác Dư Hàng không khỏi rùng mình gật đầu.

Cả bọn lặn lội đường trường, ba ngày sau cuối cùng đã rời khỏi vùng núi, bước lên đường cao tốc. Lại đi thêm một ngày một đêm, tìm được một chiếc xe buýt đậu bên trạm xăng.

Lưu Nghiễn đã gần kiệt sức, Lại Kiệt và Mông Phong ném vật tư lên xe, Bạch Hiểu Đông ngơ ngác hỏi: “Có chìa khóa xe không?”

Mông Phong kéo thi thể tài xế bị cắn đứt cổ trên ghế lái xuống, Lại Kiệt kiểm tra trạm xăng, thuận lợi bơm đầy xăng cho chiếc xe buýt. Lưu Nghiễn moi hai sợi dây điện ra chập vào nhau, chiếc xe nổ máy khởi động.

Bạch Hiểu Đông nhìn Lưu Nghiễn với ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Mông Phong ngồi vào ghế lái, mở radio, nghe thấy đài phát thanh đang phát lại tuyên ngôn tìm cứu của ba anh, thế là trở tay tắt luôn, lục một đĩa CD nhét vào.

Mọi người ngồi trên xe buýt, Lại Kiệt lái xe, tiếng hát ngọt ngào của Lisa Ono cất lên, các thành viên đội Cơ Lốc đều mỗi một kiệt sức, mỗi người tự tìm một ghế nằm xuống, chiếc xe buýt tiến lên đường cao tốc, xuất phát.

Ngày 10 tháng 6 năm 2013.

Trên quốc lộ 205, đường khá khó đi, khắp nơi ngổn ngang xe cộ bỏ hoang, chúng tôi còn cách sân bay Tế Nam khoảng một ngày đường. Lại Kiệt đã mở văn kiện ghi nhiệm vụ kèm theo, nội dung là đến vùng núi Đại Hưng An ở Hắc Long Giang, tìm kiếm tất cả dân chạy nạn cùng với “một nhà Sinh vật học người Mỹ đã bỏ trốn”.

Nhà Sinh vật học này không rõ giới tính, không rõ tuổi tác, đặc điểm nhận dạng cũng không rõ nốt, chẳng khác gì mò kim đáy bể. Tôi thậm chí còn hoài nghi Trịnh Phi Hồ làm cách nào mà có được tin tức của người này.

Nghe nói nước Mỹ xây dựng một trung tâm nghiên cứu khẩn cấp ở Alaska, năm nay đã bị thủy ma tấn công, có người trốn thoát khỏi đó. Những người hiểu rõ sự tình hầu như đã chết hết, cuối cùng chỉ còn sót lại một nhóm kỹ sư, mang theo tài liệu nghiên cứu vô cùng quý giá băng qua eo biển Bering, tiến vào núi Đại Hưng An.

Trong thời gian này họ đã từng phát tín hiệu cầu cứu với Trung Quốc, chính người của đội tìm kiếm cứu nạn đã nhận được tín hiệu. Bởi có liên quan đến một số quy tắc của Tổ chức Nhân đạo Quốc tế, mà các nhà khoa học cũng không nói rõ thân phận của họ, tín hiệu được coi như tín hiệu cầu cứu của dân thường. Vào thời điểm đó, đội trưởng của đội Thợ Săn đang phải đối mặt với một vấn đề phiền toái rất khó quyết định, anh ta cân nhắc, cuối cùng tạm thời bỏ qua nhóm người đó, để đội tìm cứu phụ trách khu vực nội Mông Cổ tới cứu họ sau.

Chúng tôi phải tìm kiếm ở Mạc Hà, khi bệnh dịch bùng phát ở ba tỉnh Đông Bắc, ước chừng mười vạn dân thường đã chạy về biên giới, ở nơi đó, họ đã phải vượt qua một mùa đông dài vô tận. Mạc Hà chính là cực bắc của

Trung Quốc, cũng là nơi có số người tị nạn đông nhất. Phải mang tất cả những con dân Trung Quốc trở về, còn Tây mũi lõ thì ở lại đó, Lại Kiệt nói vậy.

Cuối cùng chính anh ta đã tự bác bỏ quan điểm của mình, đổi giọng bảo rằng cứ dựa theo mệnh lệnh quân đội mà chấp hành, hễ là người sống đều đưa về vùng biển quốc tế, cứu viện nhân đạo quốc tế mà, phải đối xử bình đẳng.

Tôi chẳng hiểu sao Lại Kiệt phải để một kẻ trên trời rơi xuống gia nhập đội Cơn Lốc, nhìn anh ta chẳng khác gì trưởng lão Cái Bang, toàn nhìn tôi với cái nhìn thù địch, chắc bởi vì em gái anh ta thích Mông Phong. Lại Kiệt quả là một...

Lại Kiệt mắt liếc nhật ký của Lưu Nghiễn như trộm.

“Ai dà, Lưu Nghiễn.” Rốt cuộc Lại Kiệt không nhịn được lên tiếng: “Cuối cùng cậu đã chịu nói xấu tôi trong nhật ký rồi, tôi rất lấy làm vinh dự, có điều tôi vẫn muốn giải thích một chút...”

Lưu Nghiễn khép quyển nhật ký, lạnh giọng nói: “Tôi phát hiện trong cái đội này ngoại trừ lính mới, tất cả đều thích nhìn trộm nhật ký của tôi để giải trí nhì. Tôi có nên áp dụng biện pháp mạnh không? Ví dụ như đạn tia chớp hay gì đó, có thể khiến anh vĩnh viễn khắc ghi bài học này...”

“Nghe này.” Lại Kiệt cực kỳ thành khẩn, thấp giọng nói: “Rất nhiều lần tôi hỏi trước kia anh ta làm nghề gì, nhưng anh ta chỉ bảo mình chính là phạm nhân... Ngoài ra chẳng nói gì thêm cả.”

Lưu Nghiễn nhìn Lại Kiệt, cũng nhỏ giọng hỏi: “Anh tin tưởng anh ta được à? Lúc trước anh ta cùng một giuộc với Tra Long Khê đấy.”

Lại Kiệt bảo: “Anh ta không giết thành viên đội Nộ Hải, mà còn ngược lại ấy chứ. Tôi đã hỏi thăm những người khác, tập hợp được lời khai hoàn chỉnh của rất nhiều người: Trác Dư Hàng bởi vì bảo vệ thành viên đội Nộ Hải mới trở mặt với Tra Long Khê, cuối cùng mất đi vị trí lãnh đạo, bị giam giữ.

Về việc đó, tôi có thể đảm bảo tuyệt đối không bị lừa đâu, hồi còn ở K3 thành tích tốt nhất của tôi là về đàm phán và thẩm định nói dối mà. Cậu hãy

tin tưởng ở tôi, Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn miễn cưỡng: “Nhưng anh ta...”

Lại Kiệt: “Anh ta từng nói, cô em gái ruột đang ở trong tay chúng ta, còn chủ động đề nghị anh viết một bức thư giao cho người ở vùng biển quốc tế, nếu anh ta có gan làm hại bọn mình, thì bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết em gái anh ta để báo thù. Trên thế giới này anh ta chỉ còn mỗi Trác Đình, không thể nào đem tính mạng của em gái ra đùa được. Huống chi vẫn có tôi canh chừng ở đây, cậu đừng sợ gì hết.”

Lưu Nghiễn ngẫm nghĩ một lúc, Trác Dư Hàng vừa vượt ngục đã lập tức vội vàng đi cứu em gái, chính mắt cậu đã thấy việc đó, nói vậy thì cũng đáng tin. Mà Lại Kiệt đã để ý dè chừng, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Lưu Nghiễn bỗng nhiên hiểu ra điều gì, nhỏ giọng hỏi: “Anh ta bảo từng giết chết em rể của mình, là thật à?”

Lại Kiệt gật đầu đáp: “Ừm, thế nên anh ta không dám đối mặt với em gái mình, Trác Đình vẫn luôn hận anh ta, anh ta có đến vùng biển quốc tế cũng chẳng có nghĩa lý gì, đành phải lựa chọn ở lại đây.”

Lưu Nghiễn gật đầu.

Lại Kiệt vuốt vuốt chóp mũi: “Vớ lại, đến ngày 15 tháng 6 thì vắc xin sẽ... hết hạn.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt nhún vai: “Nhớ kỹ đừng kể cho bất kỳ ai đấy... Tôi... đã biết từ lâu rồi, vốn định cho thằng Út hoặc là cậu, nhưng cậu đã được tiêm rồi... nên... Ừm, là thế đó.”

Lưu Nghiễn thuận tay xóa đi đoạn cuối trong nhật ký, Lại Kiệt trở về bên kia ngồi xuống, ngắm nhìn cảnh vật lao đi vùn vụt bên ngoài cửa kính.

Chưa tròn một năm, chỉ trong vòng mười tháng ngắn ngủi, thiên nhiên đã lặng lẽ thu hồi phần lãnh thổ bị loài người xâm chiếm, hàng ngàn hàng vạn dây thường xuân xanh biếc mơn mớn che phủ gần hết các công trình kiến trúc, loài chim đã mang hạt giống tới, chúng dần mọc rễ nảy mầm, thuận lợi sinh trưởng ở những nơi đủ điều kiện sống.

Cỏ dại cao ngang đầu gối mọc khắp đường băng sân bay, lũ thây ma chạy thoát khá nhiều, không một ai biết chúng đã đi đâu, số ít thây ma hăng còn ở sân bay cào xé áp phích và pano quảng cáo của Đường Dật Hiếu.

Đội Con Lốc đã tìm thấy xe căn cứ bỏ lại ở sảnh sân bay một tháng trước, Mông Phong giải quyết sạch lũ thây ma xung quanh, Lại Kiệt và Bạch Hiếu Đông đi tìm toàn bộ lượng xăng hàng không còn sót lại.

Lưu Nghiễn chuyển vật tư lên xe, lần lượt kiểm tra tất cả các thiết bị, mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn, trong lòng mừng như bắt được vàng.

Lưu Nghiễn hết sức hài lòng, khoe môi vui vẻ nhếch lên. Cậu thoáng bắt gặp Trác Dư Hàng đứng sau xe nhìn mình, thế là thu lại nụ cười, nghiêng đầu nhìn anh ta một cái.

Trác Dư Hàng vờ như không có gì xảy ra, khoanh tay dựa lưng vào tường hút thuốc.

“Hồi trước anh làm nghề gì?” Lưu Nghiễn hỏi.

“Bán đậu phụ thôi.” Trác Dư Hàng đáp: “Tôi biết cậu coi thường tôi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Trác Dư Hàng: “Cậu muốn tìm hiểu gì đây?”

Lưu Nghiễn: “Anh đa nghi quá rồi đấy, tôi chẳng qua chỉ muốn thiết kế một loại vũ khí phù hợp với anh thôi. Anh biết dùng côn sắt không? Hay là chùy sắt? Hoặc dùng Lưu Tinh chùy gồm cả hai chức năng đó?”

Trác Dư Hàng lạnh giọng rằng: “Không cần đâu.”

Lưu Nghiễn ném cho anh ta một con dao găm, Trác Dư Hàng khẽ bắt chắc trong tay, miễn tiện hết một con báo săn.

“Đi cạo râu đi, tóc tai cũng sửa sang lại rồi tắm táp sạch sẽ, ở phía phòng nghỉ sân bay có một cái hồ tự nhiên đó.” Lưu Nghiễn nói.

“Đội trưởng dặn tôi bảo vệ cậu.” Trác Dư Hàng thờ ơ đáp.

Lưu Nghiễn: “Tôi nghĩ anh mới cần được bảo vệ hơn đấy.”

Trác Dư Hàng nhún vai, xoay người bỏ đi.

Lưu Nghiễn bật tất cả máy thăm dò lên, những thành viên khác đã lục tục quay về xe căn cứ, đợi thêm hai mươi phút nữa, một người đàn ông

bước tới.

Cả bọn: “...”

Người đàn ông kia với mái tóc ngắn gọn gàng, gương mặt sáng sủa, sống mũi cao thẳng gợi cảm, mắt to mày rậm, đôi môi cương nghị, khuôn mặt hơi gầy, da dẻ trắng trẻo, thân trên chỉ khoác chiếc áo jacket, để lộ bờ ngực trần sần chắc.

Cơ thể anh ta cân đối và cường tráng, lúc khom người tiến vào buồng xe mới phát hiện tất cả mọi người đang lom lom nhìn mình.

Giọng của Trác Dư Hàng cất lên: “Sao thế?”

“Không có gì.” Mọi người lập tức ra vẻ chẳng hề kinh ngạc, tản ra làm việc của mình.

Ngày 11 tháng 6 năm 2013.

Chúng tôi vừa tìm lại được chiếc xe căn cứ, vật tư đã chất đầy thùng xe, chắc phải mau mau dùng bột lựu đạn đi. Năm người cùng chen chúc trong một chiếc xe, Mông Phong và Trác Dư Hàng đều thuộc dạng to con, Trác Dư Hàng cao gần mét chín, trong khi Bạch Hiếu Đông và Lại Kiệt cũng không thấp. Nhiều người như thế chỉ cần ngồi không thôi cũng đã cảm thấy bức bối chật chội lắm rồi...

Lưu Nghiễn đang viết dở chùng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, ngoại trừ Trác Dư Hàng ngồi đằng trước lái xe, ba người còn lại đều chống mắt xem cậu viết nhật ký.

Mông Phong ngồi trên giường mé trái, nghiêng mắt liếc qua, Lại Kiệt nằm trên giường đối diện thò cổ dòm xuống, Bạch Hiếu Đông ở giường tầng trên nhô đầu ra ngó xuống dưới.

Lưu Nghiễn trở tay lấy một cái dùi cui ngắn, nhắm mắt lại, nhấn nút.

Tia chớp điện xoèn xoẹt vụt bắn ra, cả đám đồng thời rú lên thảm thiết.

Hoàng hôn.

Lại Kiệt: “Nghe này... Lưu Nghiễn, quên chuyện nhật ký của cậu đi, trước mắt chúng ta... không tệ, mùi gì thế, thơm quá!”

Trác Dư Hàng mặt không chút cảm xúc, khom người rang đậu phộng bằng bếp điện trên bàn làm việc, bếp cồn phía sau đang đun nồi canh cá nấu với rau tể thái, đường dấm dầu muối bày biện trên kệ đựng linh kiện máy móc tầng cao nhất, một hộp sắt đầy ắp cơm trắng thơm nức.

Còn là gạo tám thơm của Thái vét được trong siêu thị.

Bữa chiều thịnh soạn gồm món thịt hộp chiên, thịt bò xào dưa chuột, đậu phộng rang muối, canh cá rau tể thái, bốn món mặn một canh.

Cả đội dùng bữa mà nước mắt đầm đìa.

“Uống chút rượu đi, tối nay để tôi lái xe cho.” Trác Dư Hàng mở một chai rượu đế, mùa hè ngày dài đêm ngắn, các thành viên đội Cơn Lốc dùng chân dọc đường, mỗi người kiếm một chỗ ngồi xuống, bày biện món ăn lên một thùng giấy, cùng nhau ăn cơm.

Lại Kiệt nói: “Chính thức chào mừng anh Trác và Bạch Hiếu Đông gia nhập đội Cơn Lốc!”

Rượu đế rót vào từng ly giấy nhỏ, mọi người cùng cụng ly, Trác Dư Hàng nói: “Trong số bọn mình tôi đây già nhất, năm nay ba mươi ba, lớn hơn các cậu vài tuổi, tôi coi các cậu như em út, các cậu hãy coi tôi như anh cả, gọi một tiếng anh Trác là được rồi.”

“Nếu đã vào đội Cơn Lốc, sau này mọi người cùng đồng lòng hợp sức, lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần có chuyện, anh đây sẽ không nhân nhó dù chỉ một chút, chuyện gì anh làm không tốt thì các cậu cứ việc nói thẳng. Nếu sai, anh nhất định sửa, cạ ly!”

“Hoan nghênh... Hoan nghênh!” Bạch Hiếu Đông reo lên.

Bạch Hiếu Đông vẫn chưa được tận hưởng những tháng ngày tàn khốc với lương khô kẹp thịt hộp, Lưu Nghiễn, Mông Phong và Lại Kiệt đều rưng rưng nước mắt, sớm đã đem những bất mãn lúc trước đối với Trác Dư Hàng ném lên chín tầng mây.

Lại Kiệt uống rượu, sáng khoái khà ra một hơi: “Mọi người cùng kể chuyện của mình đi, anh Trác, trước kia anh từng làm gì?”

Trác Dư Hàng gấp một miếng thịt hộp bỏ vào bát Lưu Nghiễn, hờ hững nói:

“Nói ra thật xấu hổ, trước đây anh cũng chẳng tốt đẹp gì, đi làm sát thủ, chuyện này ngay cả em gái cũng không biết, đừng kể cho con bé nhé.”

Cả bọn: “...”

CHƯƠNG 55

PHÒNG TÂN HÔN

Một tay sát thủ biết nấu cơm...

Lưu Nghiễn trầm nghĩ, nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa có cả nghề sát thủ ư?

“Có.” Trác Dư Hàng như thể đọc được suy nghĩ trong lòng mọi người, trầm giọng nói: “Ở nơi mà các cậu chưa từng biết đến, có rất nhiều người theo nghề này.”

“Tôi biết là có.” Mông Phong lên tiếng.

Lưu Nghiễn liếc mắt nhìn Trác Dư Hàng, rốt cuộc đã hiểu tại sao ấn tượng đầu tiên với người này chẳng mấy tốt đẹp.

Đó là thứ âm khí lạnh lẽo toát ra tận sâu trong con người anh ta, đối lập hoàn toàn với khí khái quang minh chính đại trên người Lại Kiệt và Mông Phong, giống như quy luật tự nhiên, nước và lửa xung khắc bài xích lẫn nhau.

Lại Kiệt gật đầu, nói: “Chuyện quá khứ thôi quên đi, anh không cần kể ra làm gì, ở đây chẳng có ai biết cả.”

Trác Dư Hàng tiếp: “Sau này nếu có dịp anh sẽ tâm sự chuyện ở tổ chức sát thủ với mấy đứa, mặc dù giờ đây đã giải tán, nhưng năm ngoái khi thầy ma tấn công vẫn có kha khá chuyện để kể. Anh không muốn tùy tiện giết người nữa, nhưng cũng chẳng sợ phải giết người... Các cậu thì sao?”

Trác Dư Hàng giơ đũa quơ một vòng, ý bảo tới phiên những người khác kể chuyện.

Lại Kiệt nhấp ngụm rượu, tự nhận thấy chuyện của mình đem so với Trác Dư Hàng thật chẳng có gì đáng nói.

“Sao cậu lại nhập ngũ?” Trác Dư Hàng hỏi.

Lại Kiệt trầm ngâm một lát, đáp: “Chẳng còn đường nào khác, chỉ có nước đi lính thôi.”

“Không còn đường đi?” Mông Phong hỏi: “Ba mẹ anh đâu, họ cũng mặc kệ anh à?”

Lại Kiệt nghĩ một lát, tiếp: “Ba đã mất khi tôi còn rất nhỏ, mẹ thì thích rượu chè, uống xong lại đánh tôi suốt ngày, hồi nhỏ hay rút dây lưng ra quất tôi, véo thịt, néo lỗ tai, đây, nhìn này?”

Lại Kiệt nghiêng đầu, cho mọi người nhìn vết sẹo sau tai, bảo: “Bà ấy kéo đứt gân nửa cái tai luôn, tôi chịu không nổi nữa mới bỏ nhà đi. Chưa học xong đã nhập ngũ, làm tân binh được hai năm, đại đội trưởng bảo tôi rất ngoan cường, đề cử thi vào K3.”

Tất cả đều giữ im lặng, riêng Mông Phong mở miệng nói: “Mẹ anh với mẹ Lưu Nghiễn có phần giống nhau.”

Lưu Nghiễn ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong bụng thì gào thét, Chẳng hề giống chút nào, anh chết rồi, Mông Phong!

Mông Phong lại tiếp: “Mẹ của Lưu Nghiễn dữ lắm, hồi bọn tôi còn nhỏ, cả khu phố chẳng ai dám chọc vào bà ấy... Nhưng bà ấy vẫn tặng đồ cho người già, giúp bà nội tôi và những cụ già khác mua thức ăn, mỗi tháng còn đo huyết áp cho họ rất đều đặn...”

Lại Kiệt cười ha hả, gập cùi chỏ thúc nhẹ Bạch Hiếu Đông, hỏi: “Hiếu Đông, sao cậu gia nhập đội Cơ Lốc?”

“Hà? Tôi... tôi...” Bạch Hiếu Đông dán mắt vào miếng thịt hộp trong bát, đáp: “Tôi mới đánh xong giải đấu, vốn đang chuẩn bị tập huấn chờ năm 2012 lại tham dự cuộc thi tiếp theo, nào ngờ lúc ấy huấn luyện viên qua đời, cuộc thi đấu cũng bỏ luôn...”

“Mới đánh xong giải gì?” Mông Phong hỏi.

“Giải Thế giới.” Bạch Hiếu Đông cười hiền đáp.

“Oa!” Cả bọn líu cả lưỡi.

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Có giành được giải gì không?”

“Có.” Bạch Hiếu Đông gật đầu: “Huy chương vàng.”

Cả bọn: “...”

Khóe miệng Lưu Nghiễn giật giật, Bạch Hiếu Đông tiếp: “Còn có những giải đấu khác nữa... Nhưng đến tháng Tám... bệnh dịch bùng nổ nên đã hủy bỏ, bọn tôi muốn về nhà nhưng huấn luyện viên không cho, về sau thầy ấy đã chết, mà bạn gái của tôi cũng...”

Lại Kiệt bỗng hỏi: “Cậu có bạn gái à?”

Bạch Hiếu Đông đáp: “Ừ, cô ấy cũng thuộc đội tuyển quốc gia, bên Nhu Đạo, tôi còn đấu không lại cô ấy nữa kia.”

Mông Phong và Lại Kiệt gật đầu thông cảm.

Bạch Hiếu Đông cúi gằm đầu, nói: “Nhưng rốt cuộc cũng phải chia tay, hầy.”

“Tại sao?” Lưu Nghiễn hỏi: “Cô ấy còn sống chứ?”

Bạch Hiếu Đông nói: “Vẫn còn sống, cô ấy bảo tôi quá ngốc, hơn nữa... chẳng có chủ kiến gì cả. Đội tuyển quốc gia đã giải tán, cứ ngây người ở lại Trung tâm tị nạn cũng rất nhàm chán, cho nên tôi tìm ít việc giải sầu, thay đổi tâm trạng... Ừm, có điền vào một tờ đơn, đánh dấu vào câu ‘Nguyện hiến dâng vì Tổ quốc’... viết thêm sở trường, photo công chứng rồi nộp lên, một tuần sau họ tiêm vắc xin và gửi tôi tới đây.”

Lại Kiệt: “...”

“Tôi ngốc lắm hả?” Bạch Hiếu Đông mong đợi hỏi ra một câu.

“Không ngốc chút nào hết.” Mọi người đồng thanh đáp lời.

Bạch Hiếu Đông mỉm cười đầy cảm kích, Lại Kiệt vỗ vỗ vai cậu ta, khích lệ nói: “Hiếu Đông là một chàng trai rất tốt mà, sẽ có cô gái khác thích cậu thôi.”

Mông Phong gõ bát đánh “keng” một tiếng, ném cho Lưu Nghiễn cái liếc mắt cảnh cáo, Lưu Nghiễn lập tức hiểu rằng anh đang cảnh cáo “Em đừng

có mà quyền rũ cậu ta”. Cậu bực mình đứng phắt dậy, chui vào xe tiếp tục cầm đầu vào mớ đồ chơi của mình.

Sau khi ăn xong Lại Kiệt thu dọn bát đĩa, Trác Dư Hàng chủ động mời: “Tới đây, Hiếu Đông, hai anh em mình đánh vài đường cho vui nào.”

Bạch Hiếu Đông và Trác Dư Hàng cùng so chiêu dưới ánh hoàng hôn bên quốc lộ, mỗi lần Trác Dư Hàng đều không đấu nổi quá mười chiêu dưới tay Bạch Hiếu Đông. Lưu Nghiễn ngồi trong thùng xe đưa mắt nhìn ra xa, thấy động tác của Bạch Hiếu Đông vô cùng linh hoạt, nhịp chân sang trái sang phải, kết hợp giữa Quyền anh và Tán Đả, tuy bước chân không ngừng thay đổi nhưng mỗi lần cậu ta ra tay đều không chế được yếu điểm của Trác Dư Hàng, đích thị là cao thủ cận chiến số một của đội Cơ Lốc.

Tuy nhiên, nếu dùng toàn bộ sức lực mà liều mạng thì bất cứ người nào trong đội Cơ Lốc đều có khả năng giết Bạch Hiếu Đông, bao gồm cả Lưu Nghiễn.

Mông Phong dư thừa sức lực, kỹ thuật bắn súng rất tốt, chỉ cần một khẩu tiểu liên sáu nòng trong tay, anh gần như có thể bách phát bách trúng. Lại Kiệt thì nhanh nhạy và phản xạ thuộc mức thượng thừa.

Dù sao vẫn không thể phủ nhận một điều rằng, Bạch Hiếu Đông rất mạnh, sức chiến đấu của cậu ta còn có thể nâng cao rất nhiều, Lưu Nghiễn quyết định nghiên cứu vài món vũ khí kiểu mới thích hợp cho cậu ta sử dụng.

Đội Cơ Lốc của ngày hôm nay dường như đã có được sinh mệnh mới, Lưu Nghiễn không khỏi âm thầm cảm thán, mới tuần trước cả đội có vòn vẹn ba người, có thời gian cậu cho rằng sẽ mãi chỉ còn bọn họ.

Có điều từ khi cậu gia nhập Cơ Lốc, tiểu đội này phô bày ra trước mắt cậu sức sống kiên cường dẻo dai, thậm chí còn khiến cậu nghĩ rằng, nếu một ngày nào đó Lại Kiệt chẳng may hy sinh, chỉ cần đội Cơ Lốc vẫn còn một người sống sót, thì đội sẽ vĩnh viễn tồn tại.

Như Lại Kiệt đã từng nói: Tinh thần vĩnh viễn không tàn lụi, lòng nhiệt huyết mãi sôi trào.

Ngày 18 tháng 6 năm 2013.

Chúng tôi rời khỏi địa phận Sơn Đông, tiến vào Hà Bắc, chọn một tuyến đường đến Bắc Kinh, lũ thầy ma ở đây không nhiều như tôi tưởng.

Thủ đô chính là cứ điểm di tản an toàn đầu tiên, cho nên số người còn sống cũng nhiều, dân số hơn 20 triệu người sống sót gần nửa, hơn nữa đây cũng là nơi mà đội tìm cứu đặt chân đến trước tiên.

Đường xá nơi đây vắng tanh, hầu hết các tòa nhà đều còn nguyên vẹn.

Phía trước Thiên An Môn không một bóng người, chỉ có giấy vụn ẩm ướt chất đống. Chúng tôi cứ lái xe thẳng một mạch, Lại Kiệt và anh Trác tới siêu thị Wal-Mart trên đường Tri Xuân để tìm thức ăn, hy vọng có thể bổ sung thêm chút thực phẩm.

Tôi vẫn chưa thể chấp nhận Trác Dư Hàng, cảm giác anh ta hết như một người lẳng lặng đứng trong bóng tối, không ưa đùa giỡn, chẳng biết cười bao giờ.

“Hồi trước giá nhà ở đây tới hai trăm ngàn nhân dân tệ một mét vuông cơ đấy.” Bạch Hiếu Đông nói: “Đắt khiếp, tôi đem huy chương vàng đi cầm cũng chẳng mua nổi.”

Lưu Nghiễn ngồi xổm trước mui xe căn cứ hì hụi lắp một cái xéng, không ngẩng đầu lên nói: “Thế thì cậu phải kiếm thêm cái huy chương vàng Olympic nữa, sau khi trở về dùng tiền thưởng của quốc gia mới mua nhà được.”

Mông Phong phá sập một cánh cửa bảo vệ, vác khẩu súng máy trên vai tiến vào khu nhà nhỏ, nhìn ngó xung quanh.

“Vẫn chưa rao bán.” Lưu Nghiễn tháo gỡ được mấy thứ có ích, đi tới cạnh anh: “Nhà mẫu đó.”

Đây là một khu biệt thự sang trọng ở Hải Điển, Mông Phong đứng trong biệt thự mẫu quan sát một chút, nắng trời xuyên qua lớp kính mờ chiếu rọi vào trong, ngoài tường dây thường xuân xanh um, mọi cánh cửa sổ đều đóng kín, sàn nhà bằng gỗ đã phủ một lớp bụi mỏng, trên bàn bày biện hoa quả nhựa.

Thiết bị nội thất trong nhà rất đẹp, Mông Phong hỏi: “Nhà này giá bao nhiêu?”

“Chắc cỡ vài triệu.” Lưu Nghiễn vươn tay ấn cái công tắc đèn trên tường, tất nhiên là không có điện: “Thiết kế theo phong cách Bắc Âu, thay đổi chút chút thôi, kiến trúc sư này có thể là người Hàn, nhìn là biết tay này bắt chước phong cách của Min Yong Bo nhưng trình chưa tới. Cái ghế kia hơn bảy ngàn đấy... sô pha cũng mấy vạn...”

Mông Phong: “Em cũng biết luôn à? Căn nhà này đẹp thật, xem mấy đồ gia dụng này đi, chỉ dùng vài miếng ván gỗ lắp ráp tùy tiện mà đắt kinh khủng... Bắc Kinh thật lắm kẻ thừa tiền.”

Lưu Nghiễn: “Ừm, nhưng em không thích không gian nhà ở có phong cách hỗn hợp giữa Hàn, Bắc Âu và Bohemia, cảm giác rất rối loạn và không hài hòa.”

Mông Phong gật gù, Lưu Nghiễn tiếp tục đưa mắt nhìn quanh một lượt, hai người bất giác nắm lấy tay nhau khe khẽ đung đưa, cả hai như có thần giao cách cảm.

Chờ đến khi thăm họa chấm dứt, có được một căn nhà nhỏ của riêng mình, trải qua cuộc sống bình dị an nhàn, lên mạng lướt web, chat chit tâm sự, chỉ như vậy thôi cũng đủ hạnh phúc rồi. Lưu Nghiễn bỗng dưng cảm thấy tất cả chẳng còn quan trọng nữa, cậu nhìn thấy Mông Phong hệt như một chú gấu tò mò, mãi mê thường thức ngôi nhà trong mơ của cả hai, bỗng thấy có chút không đành lòng.

Thật ra Mông Phong vốn không biết làm gì, suốt ngày nằm ru rú trong nhà lên mạng chơi game, Lưu Nghiễn cũng không quá chỉ trích chuyện đó, tất nhiên cũng thầm oán trách chút xíu, song cho dù cậu không nói ra thì Mông Phong vẫn có thể cảm nhận được, chính bởi vì vậy nên anh mới để bụng đến thế.

Nhưng hiện giờ Lưu Nghiễn đã nghĩ thông được rất nhiều chuyện. Hồi trước hai người họ thường hay cãi vã, cậu nói Mông Phong không cầu tiến là vì anh chưa chịu thử làm bất cứ việc gì, những tháng ngày như vậy khiến Lưu Nghiễn rất chán nản, dường như chẳng biết tương lai nơi nào. Cậu chỉ sợ Mông Phong mãi không có công ăn việc làm, sống ưỡn phí cả cuộc đời.

Điều đó không chỉ ảnh hưởng tới Lưu Nghiễn, đối với Mông Phong mà nói, đó cũng là một sự thật vô cùng tàn khốc.

Nhưng ngày hôm nay, anh dùng mồ hôi máu thịt chứng minh được hoài bão của bậc anh hùng, những thứ khác đã chẳng còn quan trọng. Cho dù sau khi nhận được huân chương anh hùng anh lại phải tiếp tục đi bán bảo hiểm, Lưu Nghiễn cũng sẽ ghi nhớ thật kỹ, đây là một người bán bảo hiểm đã một thời là người hùng trượng nghĩa, mình không hề yêu lắm người. Cậu chợt nhớ lời thầy dạy triết từng nói: “Để chứng minh bản thân mình đang sống, trong cuộc đời chỉ cần một cơ hội mà thôi, một viên kim cương cho dù đã bị phủ bụi, ít ra chúng ta có thể mãi mãi khắc ghi khoảnh khắc được vụt sáng rực rỡ kia.”

Mông Phong từ nhỏ đến lớn chưa từng được ở trong một ngôi nhà xa xỉ như vậy, không tìm nổi bước dạo xung quanh, từ phòng đọc sách, kệ sách đến nhà vệ sinh đều được thiết kế đơn giản hiện đại, vô cùng khéo léo đẹp đẽ.

“Ngôi nhà sau này của bọn mình...” Lưu Nghiễn đứng trước cửa sổ sát đất, đút hai tay trong túi: “Cứ để em thiết kế lắp đặt hết cho. Tuy môn tạo hình trang trí của em chỉ đạt điểm trung bình, nhưng thiết kế một ngôi nhà cho riêng mình vẫn dư sức.”

Mông Phong hỏi: “Em thiết kế giống ở đây được hả? Y hệt luôn?”

Lưu Nghiễn đáp: “Tất nhiên, hồi còn đi học, cô bạn kế bên phòng em nếu không gặp phải đại nạn lần này đã trở thành kiến trúc sư nội thất hàng đầu thế giới rồi, đó là một cô gái có sức sáng tạo nhất mà em từng gặp...”

“Ê ê ê...” Mông Phong dài giọng: “Lại bắt đầu vênh mặt rồi. Đến lúc đó anh chịu trách nhiệm mua vật liệu, đóng đinh, ép gỗ, quét sơn, phun nước, em chỉ cần thiết kế mà thôi, nhưng em phải đảm bảo tái hiện giống hệt ngôi nhà này mới được.”

“Anh khinh người quá đấy Trung sĩ Mông Phong.” Lưu Nghiễn đáp trả: “Nếu có người bảo anh cầm súng máy đi giết một con gà thì anh thấy sao.”

Mông Phong: “Ừm... sau đó tụi mình sống cùng ba của anh nhé.”

Lưu Nghiễn thoải mái: “Sao cũng được, chỉ cần ba đừng ở nhà chơi trò tổng tấn công đánh bom năm sấp gì gì đó thì em vẫn khá là thích ông ấy, có lẽ có thể chung sống tốt đẹp.”

Mông Phong nói: “Ừ, em phải đặt ra ba điều quy ước, hạn chế ông ấy mỗi lần chỉ được dắt một tình nhân về nhà... Anh xem nào, chỗ này có thể đóng một kệ sách gỗ lim, bỏ thêm quyển Hồng Lâu Mộng hoặc vài thứ như thế, ông ấy thích mấy thứ gỗ lim lắm, trần nhà đổi sang đèn chùm Louvre...”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong tiếp: “Trong phòng đọc sách treo mấy bức tranh sơn thủy cho ông ấy, đặt thêm vài bức tượng phương Tây nữa.”

Lưu Nghiễn: “Rồi bỏ thêm hòn non bộ với chậu hoa, trên hòn non bộ treo một cặp kết đồng tâm, bàn làm việc làm từ gỗ lim và đá hoa cương, trong phòng đọc sách thiết kế suối phun xanh vàng rực rỡ. Phía sau là một đỉnh đồng ‘Tư Mẫu Hậu’ lộn lại làm ghế, bên trên để pho tượng Athena hoặc nàng Venus cụt tay, tường bên trái treo bức ‘Thanh minh thượng hà đồ’, tường phải là bức ‘Thượng đế truyền sinh lực cho Adam’, bên ngoài treo hai chiếc đèn lồng có chữ ‘Mông’ cỡ lớn...”

“Đúng đúng, ông ấy ưng kiểu đó lắm, phú quý, cổ điển, có khí chất. Anh cho phép bên trái treo đèn chữ ‘Mông’, bên phải treo chữ ‘Lưu’ đấy.”

“Kết hợp giữa Trung Quốc và Phương Tây à?! Mấy thứ đại phú đại quý này chẳng thèm xem xét mà dám treo bừa cả cặp, em thật sự tò mò không biết trong đầu hai cha con nhà anh suy nghĩ thứ gì...”

“Thích gì thì kệ người ta! Thời bây giờ kiến trúc sư phải chiều theo ý tưởng của chủ nhà, hiểu chưa?”

“Cái gu thẩm mỹ này quá tệ, quá quê mùa dở hơi, anh đừng hòng bắt em làm theo phong cách ông ấy thích.”

“Em không làm cũng không được, ông ấy là ba của anh. Em muốn kết hôn với người hùng thì nhất định phải chấp nhận người nhà của anh chứ...”

“Không thành vấn đề, nhưng chiếu theo lập luận của anh, trước tiên phải chấp nhận để em đặt bài vị của ba mẹ lên bàn trà ở phòng khách, có lẽ nên

mời đạo sĩ lên đồng hỏi xem bà ấy thích ở trong ngôi nhà kiểu gì nữa...”

Mông Phong: “Em đừng có giảo biện...”

Lưu Nghiễn: “Muốn biến nhà của em thành phong cách nửa tây nửa ta á, trừ phi cha con các người bước qua xác em nhé, cảm ơn!”

Lưu Nghiễn rời khỏi ngôi nhà mẫu, Mông Phong bám riết theo sau: “Em chỉ cần dành cho ba một phòng, rồi thiết kế nội thất theo phong cách ông ấy chỉ định là được mà.”

Lưu Nghiễn: “Miễn bàn! Anh tưởng em là lính chạy vật dấy à? Lại còn chỉ với định, làm ông tướng lâu quá nên mù cả đầu óc rồi...”

Mông Phong: “Anh bây giờ rất muốn tấn cho em một phát...”

Lưu Nghiễn: “Bạch Hiếu Đông! Cứu giá!”

Mông Phong: “...”

Bạch Hiếu Đông từ xa hét vọng tới: “Kỹ sư! Cứu tôi với!!!”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong lập tức kê súng lên vai, Lưu Nghiễn vội vàng guồng chân lao tới.

Ở một phía của khu nhà, có sáu con thầy ma mặc quần áo hàng hiệu đang lao đảo tiến về phía Bạch Hiếu Đông, dồn cậu ta lui dần về sau, không ngừng hô lên: “Tao cảnh cáo... cảnh cáo bọn mày nhé, đừng có chọc tao...”

“Mau tránh ra!”

Giọng Lưu Nghiễn vọng lại từ sau lưng, tiếng động cơ của chiếc xe căn cứ ầm ầm kêu vang, Bạch Hiếu Đông tức tốc phi người nhảy bổ vào bụi cỏ ven đường. Xe căn cứ bật mở gầu xúc, xúc lấy một chiếc Mercedes ở phía trước rồi dồn lực vào lò xo bật tung lên trước, chiếc xe bị hất xoay tít ra xa, nện thẳng xuống đầu bọn thầy ma.

Ngày 20 tháng 6 năm 2013.

Lúc này Quyết Minh có lẽ đang trong kỳ thi nhập học, chúc cậu bé đạt được kết quả thật cao.

Chúng tôi rời khỏi Bắc Kinh, những khu vực rộng lớn như quận Triều Dương và đại lộ Trường An hằng còn rất nhiều cây ma, để đó vẫn được bảo tồn vô cùng toàn vẹn, rồi sẽ có một ngày chúng tôi quay lại nơi đây.

Lại Kiệt đem về kha khá thức ăn, gồm cả đồ hộp, gạo và thực phẩm đóng gói.

Chúng tôi tiếp tục hành trình rong ruổi trên quốc lộ 102, tiến vào Cát Lâm và Liêu Ninh. Chỗ này vốn là vùng hoang vắng hẻo lánh, cách xa thành phố, suốt dọc đường có không ít tháp tín hiệu treo cờ tổ quốc trên đỉnh, chứng tỏ công việc tìm kiếm cứu nạn tại nơi đó đã kết thúc.

Ở chốn hoang vu mênh mông này, ngay cả cây ma cũng chẳng tìm được vài mống, giữa bầu trời mịt mờ âm đạm và mặt đất xanh bao la, chỉ có chiếc xe đơn độc này của chúng tôi.

Ngày 22 tháng 6, tiết Hạ Chí.

Xe căn cứ dừng bánh ở bờ sông tận cùng phía nam Hắc Long Giang, 5800 bắc, hiện giờ là mùa hè ngắn ngủi của năm. Nhiệt độ không khí bên ngoài chỉ có 13oC, thành phố không có đêm Mạc Hà.

Nền trời toàn một màu xám trắng kéo dài đến vô tận, ban ngày đã chiếm tới 19 tiếng đồng hồ, thượng nguồn dòng Hắc Long Giang từ phía tây thôn Lĩnh Lạc Cổ ào ào đổ xuôi, đem theo cả hơi lạnh.

“Lưu Nghiễn!” Lại Kiệt đang cúi người rửa mặt bên bờ sông: “Lấy thiết bị ra đi! Bắt đầu dò tìm!”

Lưu Nghiễn đứng dưới bầu trời xanh bao la, chăm chú điều chỉnh một cái máy dò tìm sinh mệnh kiểu mới, ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Bầu trời gần sát như thế chỉ cần vươn tay là chạm tới, dãy núi tuyết phủ quanh năm nhấp nhô trải dài tới tận phương xa. Cậu tháo kính râm xuống, đẩy phạm vi dò tìm lên mức tối đa, trên màn hình vẫn tối đen, mạng lưới xanh lục bao trùm khắp nơi, song không có lấy một điểm sáng nào.

“Không có ai hết.” Lưu Nghiễn báo cáo.

Lại Kiệt: “Sao thế được, cầm lại đây tôi xem nào.”

Lưu Nghiễn: “... Anh không biết dùng cái này đâu, đây là dòng mới mà, sao mỗi lần tôi nói không có người thì các anh lại không tin nhỉ?”

Mông Phong chen vào: “Xem một chút thôi mà, xem một chút cũng đâu có dính bầu...”

Mông Phong cướp lấy cái máy dò tìm, sức Lưu Nghiễn không bì nổi nên phải tùy ý anh, Mông Phong cứ bíp bíp bíp bíp ấn liên tục, mò mẫm cả buổi vẫn chẳng có động tĩnh gì. Lại Kiệt cũng ấn ấn một hồi.

Mông Phong: “Không thể nào, theo như bản báo cáo về số người sống sót ở ba tỉnh Đông Bắc của vùng biển quốc tế, thì trước khi đại dịch bùng phát họ đã di dời lên phía bắc cơ mà.”

Lại Kiệt “ừm” một tiếng đồng ý.

Mông Phong tiếp: “Dựa vào ước tính của tổ chức, chỗ này có ít nhất gần một trăm ngàn nhân khẩu, bọn họ chạy đi đâu cả rồi?”

“Hay là vượt biên rồi?” Trác Dư Hàng nói.

Lại Kiệt chậm rãi gật đầu, Lưu Nghiễn bảo: “Nhưng thực tế máy dò tìm hiển thị báo không có, mấy người phải tin vào khoa học kỹ thuật chứ...”

Mông Phong gập khuỷu tay làm động tác vỗ cánh: “Em đừng suốt ngày trưng cái bản mặt gợn đờn ấy ra nhé, có biết mỗi lần em liên tục vỗ cánh rồi chu mỏ vẹt quàng quạc ca ngợi mớ thiết bị khoa học của em, là anh lại vô cùng muốn...”

Lưu Nghiễn: “Anh lại vô cùng muốn nếm thử mùi vị của cuộn tesla đặc biệt...”

Cậu còn chưa dứt lời đã bị Mông Phong túm cổ áp lên thân xe, mạnh mẽ hôn thật sâu.

Cả bọn vờ như không thấy gì, Lại Kiệt tiếp tục nói: “Thế thì, phải tự đi tìm vậy.”

“Lấy cứ điếm tạm thời làm trung tâm, tôi, Mông Phong và anh Trác chia nhau đi tìm toàn thành phố.”

Lưu Nghiễn cho xe căn cứ dừng lại trên đoạn đường ven sông gần ngã rẽ vào thành phố, Lại Kiệt phân chia phương hướng, Trác Dư Hàng bỗng nói:

“Tôi muốn đổi với Tiểu Bạch, để tôi phụ trách bảo vệ kỹ sư cho.”

Lưu Nghiễn: “?”

Lưu Nghiễn nghiêng đầu liếc nhìn Trác Dư Hàng, rồi đưa mắt nhìn Lại Kiệt hỏi ý kiến, đáp: “Tôi không cần người bảo vệ.”

Lại Kiệt nhíu mày cân nhắc, đoạn gật đầu nói: “Chỗ này nguy hiểm rình rập, tuy Hiếu Đông rất có bản lĩnh, tốc độ linh hoạt, nhưng lại thiếu kinh nghiệm đối phó với tình huống đột phát. Anh Trác nói đúng, Lưu Nghiễn, nghe lệnh đi.”

Lưu Nghiễn đành phải lấy ra một đôi găng tay thép, giao cho Bạch Hiếu Đông, ra hiệu cậu ta đeo vào.

“Tôi thiết kế riêng cho cậu đấy.” Lưu Nghiễn nói: “Phần khuỷu tay và cánh tay có khóa lò xo, thuận tiện khi cậu đánh cận chiến có thể bắn thây ma văng ra, khó bị chúng bao vây hơn, dưới ngón út là nòng súng, nâng cánh tay lên đi...”

Bạch Hiếu Đông giơ cánh tay phải lên ngang tầm mắt, “cạch” một tiếng, phần cổ găng tay thò ra một nòng súng song song với mặt đất, Lưu Nghiễn tiếp tục nói: “Gập ngón trở lại.”

Bạch Hiếu Đông bèn co ngón trở, nòng súng lập tức nổ “pằng”, một phát đạn bắn ra.

“Lợi hại quá!” Bạch Hiếu Đông thốt lên.

“Súng liên thanh dạng găng tay.” Lưu Nghiễn giảng giải: “Mô phỏng theo súng pháo găng tay mới của công xưởng ở khu số 6, nòng súng tùy theo trọng lực mà xoay chuyển vị trí liên tục, sẽ luôn luôn hướng về phía trước, có điều độ chính xác vẫn cần phải tiếp tục điều chỉnh. Cậu cứ dùng thử trước xem hiệu quả thế nào rồi báo cho tôi biết, tôi còn gắn thêm lưỡi dao và bánh răng cửa, gập ngón cái, rồi nắm tay lại.”

Bạch Hiếu Đông lần lượt gập ngón cái, rồi co cả năm ngón thành nắm, bánh cửa và trường dao xoèn xoẹt bắn ra ngay lập tức. Bạch Hiếu Đông phục Lưu Nghiễn sát đất.

Lưu Nghiễn múa một chiêu đánh cận chiến: “Cậu hãy từ từ làm quen với các chức năng của nó, súng máy chỉ có hai mươi bốn phát đạn. Tôi không dám bổ sung thêm thiết bị vì nặng lắm.”

Bạch Hiểu Đông giơ tay áng chừng, đoạn cúi đầu vung hai cánh tay bắt chéo trước người, đôi găng tay lóe sáng, cười bảo: “Tốt thật đấy, không nặng chút nào, lát nữa về tôi sẽ báo cáo kết quả.”

Lại Kiệt nói: “Bây giờ xuất phát, dò tìm trong bán kính hai mươi cây số, cần khoảng một ngày một đêm, chuẩn bị tìm kiếm kỹ càng tất cả mọi vùng xung quanh, xem họ có lưu lại hướng di tản hay không, các cậu nhớ cẩn thận đấy.”

Lưu Nghiễn thêm vào: “Nếu vượt quá phạm vi thì máy liên lạc sẽ mất tác dụng.”

Mông Phong đáp: “Biết rồi, em phải cẩn thận bảo vệ mình đấy.”

Ba người tự chọn vũ khí, sau đó tản ra các hướng khác nhau để tiến hành tìm kiếm.

Tại cứ điểm chỉ còn lại Lưu Nghiễn và Trác Dư Hàng.

Lưu Nghiễn bóc một viên thạch trái cây Hỷ Chi Lang Quả mà Lại Kiệt mót về được ra ăn, cầm đèn sấm soi vỏ nhựa hình chén của viên thạch, ngẫm nghĩ cách tận dụng thứ này.

Trác Dư Hàng nheo mắt, dựa người vào đuôi xe hút thuốc, ánh mắt đượm vẻ khó hiểu dõi theo động tác của Lưu Nghiễn. Lưu Nghiễn vừa nhìn sang Trác Dư Hàng, anh ta liền đảo mắt ra chỗ khác.

Lưu Nghiễn chợt nhận ra bộ dạng của mình lúc này cứ như thẳng đờ hơi, bèn cầm theo cái vỏ nhựa định bước xuống xe, bị thân hình to con của Trác Dư Hàng chặn lại.

“Em đi nhờ cái, đại ca.” Lưu Nghiễn lên tiếng.

Trác Dư Hàng mặt lạnh te nhích người sang một bên.

Lưu Nghiễn đi xuống xúc đất vào vỏ nhựa rồi quay về, ngắt thêm một cành cây cắm vào trong.

Trác Dư Hàng bỗng nói: “Cậu coi thường tôi.”

Lưu Nghiễn: “Anh ở lại vì muốn tranh luận với tôi chứ gì, đại ca sát thủ?”

Trác Dư Hàng vứt điếu thuốc, lạnh lùng: “Biết không, mấy thằng loa choai như cậu anh đã gặp rất nhiều rồi.”

Lưu Nghiễn khoanh tay, nheo mắt, nhìn chăm chặp vào cái cây mới đặt trên bàn làm việc.

“Anh có thể tiễn tôi đi châu ông bà.” Lưu Nghiễn nói: “Như thế Mông Phong sẽ cưới em gái của anh.”

Trác Dư Hàng bật cười: “Muốn giết cậu thì dễ như trở bàn tay.”

Lưu Nghiễn nghiêng đầu quan sát anh ta, rồi nói: “Thế nên anh cũng coi thường tôi, chẳng phải à? Anh cảm thấy chỉ cần vung tay là dư sức bóp chết tôi, chúng ta là đồng đội, nhưng anh lại coi thường tôi vì tôi không bỏ sức lao động chân tay. Bị một người mình vốn coi thường xem nhẹ nên anh khó chịu chứ gì.”

Trác Dư Hàng: “...”

Lưu Nghiễn tiếp: “Một thằng kỹ sư máy tay không tấc sắt, mang theo cả mớ thùng sắt quái đản thì làm được trò trống gì? Toàn bộ những thứ vũ khí này đều không đáng tin cậy.”

Trác Dư Hàng không đáp, lạnh lùng nhìn Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn đã huých toẹt những lời cất giấu trong lòng Trác Dư Hàng nên anh ta đành thôi, bước ra sau xe nhóm lên một đồng lửa.

22 giờ 30 phút, những thành viên khác đều ra khỏi phạm vi hoạt động của máy liên lạc, mặt trời tỏa những tia nắng yếu ớt cuối ngày nơi chân trời, cuối cùng chậm chậm lặn xuống mặt đất.

Buổi tối chỉ có hơn bốn tiếng đồng hồ, chòm Bắc Đẩu đơn độc treo giữa trời đêm, tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Trác Dư Hàng ngồi bên đồng lửa làm sưởi ấm, anh ta gói khá nhiều, tạo thành hình những chú thỏ trắng nhỏ, bỏ vào nồi luộc chín rồi nhấc ra đặt trên tảng đá, không gọi Lưu Nghiễn, chỉ bưng một phần tới bờ sông ngồi ăn một mình.

Lưu Nghiễn nằm bò trên bàn làm việc, định bụng nghỉ ngơi một lát, song lại bất giác chìm vào giấc ngủ.

Cậu mơ thấy khắp núi đồi thân ma lúc nhúc, khuôn mặt của chúng xa lạ mà mơ hồ, chỉ đứng yên dõi mắt theo cậu. Trong mơ, dường như cậu đang đứng giữa biển thân ma, tất cả đều đứng yên không nhúc nhích, trợn trừng mắt chòng chọc nhìn cậu, cảnh tượng đó còn khiến người ta sợ hãi hơn lúc tháo chạy hay chiến đấu.

Chợt cậu phát hiện mình đang ôm một con thân ma nhỏ trong lòng, đưa bé mở to mắt, bình thản nhìn cậu, Lưu Nghiễn kinh hoàng hét lên, vội hất đứa trẻ thân ma xuống. Cậu hoảng hốt kêu gào trong cơn mơ, liên tục quay đầu tìm kiếm lối thoát, không có con thân ma nào ngăn cản, nhưng bất kể cậu chạy hướng nào, trước mặt đều là bầy thân ma ngút ngàn vô tận.

“Dậy ăn tối.” Trác Dư Hàng lạnh giọng gọi.

Lưu Nghiễn choàng tỉnh, trên đầu ướt rượt mồ hôi, cậu chống một tay đỡ trán, mặt mày tái mét dựa vào bàn làm việc thở dốc từng cơn.

Trác Dư Hàng hỏi: “Cậu bị cảm à?”

Lưu Nghiễn lắc đầu, run giọng đáp: “Tôi không sao... Đồ ăn đâu?”

Trác Dư Hàng cười giễu một tiếng, bước ra ngoài cầm hộp cơm đem vào. Lưu Nghiễn nường theo ngọn đèn, nhìn về phía chậu cây nhỏ mới trồng.

Cành cây cắm trong đất, trên viền lá xanh bắt đầu xuất hiện màu úa vàng, tựa như được mạ lên một sắc vàng ảm đạm.

Trác Dư Hàng đặt phịch hộp cơm lên bàn làm việc, Lưu Nghiễn lấy lại tinh thần, mở cặp lồng bắt đầu ăn sủi cảo.

CHƯƠNG 56

MẠC HÀ

Lưu Nghiễn khen: “Anh nấu ăn ngon thật đấy.”

Trác Dư Hàng hờ hững quan sát cảnh vật ngoài xe, gác một chân lên chiếc giường đối diện, chẳng nói chẳng rằng.

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Sát thủ cũng phải học nấu ăn à?”

Trác Dư Hàng đáp: “Sát thủ không cần biết ba thứ đó, nhưng anh trai muốn chăm sóc em gái thì phải biết.”

Lưu Nghiễn: “Anh lớn hơn Trác Đình mấy tuổi?”

Trác Dư Hàng: “Mười một tuổi, tôi đã chăm sóc con bé từ hồi nó mới lên năm.”

Lưu Nghiễn gật đầu, Trác Đình giờ đã hai mươi hai, Trác Dư Hàng ba mươi ba, chắc là Trác Đình vừa mới tốt nghiệp chưa lâu. Cậu không hiểu kỳ lắm, vì mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, giống như cha Lưu Nghiễn bỏ mẹ con cậu mà đi vậy. Hai anh em nhà họ Trác hẳn đã sống nương tựa nhau từ nhỏ tới lớn, Trác Dư Hàng phải gánh trên vai trách nhiệm của người làm anh.

Lưu Nghiễn cũng dần thay đổi cái nhìn với Trác Dư Hàng, ít ra anh ta có trách nhiệm, cũng rất dịu dàng.

Trong khoảng thời gian rời khỏi nhà tù Thanh Sơn, cậu chưa từng thấy Trác Đình nói với Trác Dư Hàng câu nào, có lẽ bởi bạn trai chết dưới tay anh mình nên cô không thể tha thứ. Mà thế cũng tốt, Lưu Nghiễn thầm nghĩ, dù có theo Trác Đình tới vùng biển quốc tế thì Trác Dư Hàng cũng khó lòng đối mặt với cô, chẳng bằng ở lại kết giao thêm vài người bạn mới.

“Ai?!” Trác Dư Hàng thình lình quát lên.

Lưu Nghiễn: “?”

Trác Dư Hàng phóng khỏi xe căn cứ như tên bắn, đuổi theo vài bước, tiếp tục quát lớn: “Đứng lại!”

Lưu Nghiễn nhíu mày: “Có người à?”

Trác Dư Hàng chui vào xe căn cứ: “Có một người mới chạy băng qua!”

Lưu Nghiễn: “Sao thế được, thiết bị đâu có cảnh báo.”

Trác Dư Hàng khẳng định: “Tôi đã thấy tận mắt!”

Lưu Nghiễn: “Nhưng thiết bị chưa kêu cơ mà, anh nhìn nhầm rồi, chắc là động vật hoặc gió lùa vào tán lá tạo thành ảo giác thôi.”

Trác Dư Hàng bực mình gắt: “Máy móc của cậu đúng hay trực giác của tôi đúng hả?”

Lưu Nghiễn: “Anh đùa à?! Đương nhiên thiết bị phải chuẩn xác hơn rồi! Sao có thể dựa vào trực giác mà quyết định được?!”

Trác Dư Hàng: “...”

Lưu Nghiễn dờ khóc dờ cười, tay mân mê nút điều khiển, Trác Dư Hàng chộp lấy một khẩu súng lên đạn, rồi đuổi theo. Lưu Nghiễn bất chợt thấy một thứ lóe lên trên màn hình, cậu vội kêu lên: “Anh chờ đã!”

Trác Dư Hàng buộc phải vòng về, Lưu Nghiễn nói: “Lái xe đi, quả thật có thứ gì đó.”

“Rốt cuộc cậu cũng chịu tin à?!”

“Tại tín hiệu bị nhiễu, đi nào.”

Trác Dư Hàng ngồi vào ghế lái, cau có khởi động xe căn cứ, Lưu Nghiễn giải thích: “Sóng hồng ngoại bị quấy nhiễu, có thể có một thiết bị đặc biệt nào đó, lái xe đi.”

Trác Dư Hàng lại ngồi im, bắt tay trước ngực, nhàn nhạt nói: “Kỹ sư, cậu biết tôi đang nghĩ gì không?”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn bỗng nhiên có loại ảo giác như nghe được giọng điệu của Mông Phong khi nói “chơi em”, thật thua anh ta luôn rồi, hỏi: “Lại sao thế?”

Xin lỗi nhé, tại hồi nãy máy dò tìm quả thật không hề báo nguy nên mới sai sót, là lỗi của tôi.”

Trác Dư Hàng: “Tôi bảo ngoài kia có người, cậu một mực không tin, tôi đuổi theo thì cậu kêu tôi về bằng được, giờ cậu lại bảo tôi lái xe, cậu có biết trước giờ chưa một ai dám ăn nói như thế với tôi không hả?!”

Lưu Nghiễn suyt chút nữa thì nổi điên.

“Xin lỗi mà.” Cậu lễ độ: “Sau này tôi sẽ chú ý hơn, anh Trác, tôi nghĩ rằng nếu ta đã là đồng đội thì bình thường đùa giỡn một chút cũng có sao đâu.”

“Tôi chưa từng có bạn bè, một người cũng không. Sau khi tôi muốn làm lại cuộc đời mà gia nhập đội Cơ Lốc mới gặp các cậu, là chiến hữu, cũng là nhóm bạn đầu tiên trong đời...”

Chiếc xe căn cứ vẫn dừng bánh tại chỗ, Lưu Nghiễn khóc ròn, Trác Dư Hàng chọn ngay thời điểm này để mà giải bày nỗi lòng, mặc kệ có người cũng không chịu đuổi theo. Cậu rốt cuộc nhận ra, Lại Kiệt quả là người tốt tính nhất trên đời.

“Xin lỗi, tôi sai rồi.” Lưu Nghiễn chân thành nói.

“Cậu nói xin lỗi thì tôi phải tha thứ cho cậu sao? Cậu tưởng là mọi người trên trái đất này đều phải nhường nhịn cậu đấy à?”

Lưu Nghiễn quả thực muốn nhét toàn bộ thuốc nổ vào mồm tên Trác Dư Hàng này.

Trác Dư Hàng thao thao xả một tràng, cuối cùng mới nhấn ga, chiếc xe căn cứ lao vụt đi.

“Gọi Lại Kiệt, gọi Lại Kiệt...” Lưu Nghiễn lần lượt kết nối máy liên lạc với từng người, nhưng khoảng cách đều quá xa.

“Gọi Bạch Hiếu Đông, gọi Mông Phong...”

Không thể liên hệ với người nào.

Trác Dư Hàng dừng xe trước một con đường, rồi mở cửa bước xuống, cách đó không xa là một biển hiệu ghi ba chữ “Yên Chi Câu”. Ngay phía trước có một con đường nhỏ hẹp quanh co dẫn vào núi sâu.

Trác Dư Hàng cúi xuống xoa lớp bùn đất, kiểm tra dấu chân.

Lưu Nghiễn ngẫm nghĩ một chút, bọn Lại Kiệt chỉ mới rời đi mười mấy tiếng, phải một ngày rưỡi nữa mới quay trở về.

Trác Dư Hàng bảo: “Xe không chạy vào được, cậu ở đây chờ tôi.”

Lưu Nghiễn: “Kẻ vừa chạy qua không phải người bình thường.”

Trác Dư Hàng trầm ngâm không đáp, Lưu Nghiễn tiếp: “Hắn mặc quần áo chống tia hồng ngoại và sóng điện ra đa, rất có thể là loại KT1997 được sản xuất hàng loạt vào năm 1996 của lính Nga...”

“Bớt khoe mẽ giùm, nói việc chính đi.”

“...” Lưu Nghiễn thật khóc không thành lời: “Tôi đoán vậy thôi, có lẽ hắn vẫn còn đồng bọn, nếu là lính Nga chỉ sợ anh gặp nguy hiểm.”

Trác Dư Hàng cười khẩy, nhảy xuống xe đi thẳng một mạch, Lưu Nghiễn nghĩ bụng đúng là một kẻ khó hợp tác.

Lưu Nghiễn lái xe rẽ vào rừng cây, thu gom vật dụng vào một ba lô rồi bước xuống, gắn huy hiệu liên lạc vào cổ áo, thở ra một hơi trắng xóa giữa đêm đen giá lạnh, nhanh chân đuổi theo Trác Dư Hàng.

Một tay sát thủ vô kỹ luật, biết nấu ăn, bụng dạ hẹp hòi, Lưu Nghiễn dán ba cái mác lên trán anh ta.

Trác Dư Hàng chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã mất hút, có điều dấu chân vẫn còn, Lưu Nghiễn theo đó mà đuổi tới, cứ thế chừng nửa tiếng đồng hồ, tiến sâu vào lòng núi.

Đột nhiên Trác Dư Hàng xoay người chộp tay bịt kín miệng Lưu Nghiễn, giật cậu tránh sau thân cây, lạnh giọng: “Đừng gây phiền phức.”

Lưu Nghiễn cố đẩy tay anh ta, thế nhưng Trác Dư Hàng rất mạnh, lực tay lớn, bụm miệng cậu đến mức mấy lần suýt nghẹt thở.

Đằng xa có hai tên lính trong trang phục rằn ri đang nói chuyện với nhau trước một hang núi, lát sau dập tắt tàn thuốc rồi bước vào trong.

Trác Dư Hàng lúc này mới chịu buông tay, Lưu Nghiễn thở hắt ra một hơi.

“Xe đâu rồi?!” Trác Dư Hàng hỏi: “Cậu cứ thế quăng xe mà đi được à?!”

“Tôi giấu trong rừng rồi, có làm ký hiệu trên thân cây, bọn Mông Phong lần theo dấu bánh xe sẽ phát hiện ra thôi, anh đeo huy hiệu liên lạc vào đi.”

“Tôi đã bảo cậu ở trong xe chờ cơ mà, có phải cậu coi lời tôi như...”

Lưu Nghiễn ngắt lời: “Anh Trác, hiện giờ ta đang thi hành nhiệm vụ, trước mắt hãy bỏ ân oán cá nhân sang một bên, OK? Tôi có nhiều kinh nghiệm hơn anh, đây là nhiệm vụ đội nhóm cùng nhau phối hợp, không phải cái kiểu một thân một mình xông lên giết người. Anh có thành kiến gì cứ việc nói, chúng ta cùng giải quyết trong hòa bình.”

Trác Dư Hàng lặng im không đáp, Lưu Nghiễn đưa máy liên lạc ra nhưng Trác Dư Hàng không nhận, cậu bèn thuận tay gắp đại lên người anh ta. Sau đó Lưu Nghiễn ngẩng đầu quan sát kỹ địa hình nơi đây, đoạn rút chiếc máy tính bảng trong ba lô ra để tìm kiếm tư liệu.

“Yên Chi Câu.” Lưu Nghiễn nói: “Nơi chúng ta vừa đi qua là nhà máy điện của Nhật xây dựng vào thế kỷ 19... Anh Trác, nhờ anh đặt cái này trước cửa hang giùm tôi, nhớ cẩn thận đừng làm kinh động người bên trong nếu có.”

Trác Dư Hàng mặt mày hậm hực cầm lấy cái hộp nhỏ từ tay Lưu Nghiễn, bước về phía cửa hang, Lưu Nghiễn khẽ nói vào máy liên lạc: “Tới gần thêm chút nữa, rồi mở nắp hộp ra, quay cái chấm đỏ hướng vào hang.”

Trác Dư Hàng làm theo lời cậu, xong xuôi liền lách người nấp ở ngoài vách hang, nâng súng lên đạn.

Nắp hộp bật mở, để lộ ra một đầu kim thăm dò, tiếng “bíp bíp bíp” không ngừng kêu vang, Lưu Nghiễn nói: “Họ đã đi vào rồi, hình như hang núi này rất lớn, anh chú ý tình hình bên ngoài, coi chừng bị đánh lén.”

Trác Dư Hàng gắt: “Không cần cậu nhắc, tôi vào xem đây.”

Lưu Nghiễn cầm máy tính bảng trong tay tiến về cửa hang: “Chờ chút đã, khu vực gần đó an toàn.”

Trác Dư Hàng sốt ruột hỏi: “Lại muốn làm cái gì nữa đây?”

Lưu Nghiễn cúi đầu kiểm tra máy tính trong tay mình, đoạn nói: “Anh hút thuốc đi, chờ tôi một lát, máy thăm dò sóng âm đang quét hang núi

này, nếu nó quá lớn thì phải cần tới năm phút nữa.”

Lưu Nghiễn bình tĩnh chờ đợi sóng âm phản hồi, đúng năm phút sau, máy tính bảng kêu “tít” một tiếng, hiển thị bản đồ hang núi.

“Trời đất.” Lưu Nghiễn lẩm bẩm: “Không gian trong này sao lớn vậy?”

Bản đồ thăm dò sóng âm hiển thị một lối đi trong hang núi quanh co khúc khuỷu, Lưu Nghiễn ấn phím thu nhỏ tới những mười hai lần, bất chợt phát hiện nơi hai người họ đang đứng là một lối vào nhỏ hẹp.

Dựa vào bản đồ mà sóng âm thu được, bên dưới ngọn núi này có một không gian khổng lồ chẳng thua gì một thành phố, Lưu Nghiễn né người qua để Trác Dư Hàng nhìn bản địa đồ.

“Thứ này có tin được không?” Cuối cùng thái độ của Trác Dư Hàng đã dịu đi một chút.

Lưu Nghiễn nói: “Tin được, vào xem thử nhé?”

Trác Dư Hàng trầm giọng: “Cậu phải tránh sau lưng tôi. Nếu có chút bất thường nào phải lập tức rút ngay.”

Lưu Nghiễn gật đầu, đeo ba lô bước theo sau Trác Dư Hàng, cậu mở đèn ống chiếu sáng, nhỏ giọng: “Tôi biết đây là chỗ nào rồi.”

Trác Dư Hàng không hé môi, Lưu Nghiễn lại tiếp: “Đây là mỏ vàng Mạc Hà, con đường ban nãy chúng ta đi qua là đường Hoàng Kim, dưới này có một hầm mỏ cực lớn...”

Trác Dư Hàng: “Tôi chỉ cần biết bản đồ là đủ rồi, đối với lịch sử chỗ này thì chẳng có chút hứng thú nào hết, cậu lẩm lời quá đấy.”

Lưu Nghiễn tỉnh bơ: “Tôi đang giới thiệu nội dung của phó bản hôm nay thôi, anh có thể ấn phím Esc để bỏ qua mục mở màn.”

Trác Dư Hàng: “Cái gì linh tinh thế?”

Lưu Nghiễn: “Không có gì.”

Lưu Nghiễn lại thầm dán thêm bên cạnh “sát thủ vô kỷ luật, biết nấu ăn, bụng dạ hẹp hòi” cái mác “không biết hài hước”.

Cậu bất chợt dừng chân: “Anh Trác này, rốt cuộc anh có ý kiến gì với tôi thế hả?”

Trác Dư Hàng xoay người, chăm chú nhìn cậu một lúc rồi bảo: “Chẳng ý kiến gì hết, nhưng tôi thấy cách cậu nói chuyện rất kỳ cục, khi trở về tốt nhất tìm một bác sĩ mà xem bệnh đi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Trác Dư Hàng tiếp tục tiến sâu vào hầm mỏ, Lưu Nghiễn chẳng thể làm gì nên đành đi theo anh ta, mãi đến khi Trác Dư Hàng ra hiệu đứng lại, bảo cậu núp vào hang núi.

Hai người đã đi tới tận cùng lối dẫn vào hầm mỏ, bên trong là khoảng đất bằng rộng lớn, tên lính gác đang chống súng ngắm gà ngủ gà, còn một tên khác đang nấu cá bằng nồi sắt, sau lưng họ có một thang máy dẫn xuống hầm sâu.

Lưu Nghiễn vừa nhìn đã hiểu, thì ra tên lính mới này ra ngoài bờ nam Hắc Long Giang bắt cá về nấu.

“Đừng nói chuyện, coi chừng ăn đạn đấy.” Trác Dư Hàng ra hiệu cho Lưu Nghiễn nấp tại chỗ, anh khom người rút ra hai con dao găm, vung ngón tay xoay tròn một vòng đẹp mắt, Lưu Nghiễn còn chưa kịp lên tiếng thì Trác Dư Hàng đã bật người lao đi như gió!

Trong tích tắc, Trác Dư Hàng giương tay, tên lính Nga ngồi bên chảo sắt vừa mới quay đầu đã thấy một con dao găm lóe sáng vọt tới, đâm xuyên vào động mạch chủ của mình, thậm chí còn chưa kịp kêu lên đã ôm cổ ngã lăn ra đất, đụng vào nồi sắt đổ xuống phát ra tiếng loảng xoảng. Tên lính đang ngủ gật sực tỉnh, mắng một câu tiếng Nga rồi nâng súng lên.

Trác Dư Hàng lập tức xoay người, kẹp lấy một con dao găm khác vung mạnh, lưỡi dao cắm phập vào chính giữa yết hầu tên kia.

“Ra đi.” Trác Dư Hàng rút lấy hai con dao, lau nó vào người tên lính cho sạch vết máu.

Mặt Lưu Nghiễn đầy vẻ khỗ sở.

“Không ra tay thì chờ chúng tới giết cậu à?” Trác Dư Hàng nhận ra biểu cảm trên nét mặt Lưu Nghiễn, lạnh giọng: “Đừng ngây thơ ngu ngốc thế...”

Lưu Nghiễn: “Người khác tới thay ca sẽ phát hiện ra, lúc đó tính sao?”

Trác Dư Hàng nheo mắt, Lưu Nghiễn tiếp: “Vốn dĩ chỉ cần dụ chúng rời đi là có thể xuống dưới rồi.”

Trác Dư Hàng: “Chẳng sao, căn bản chẳng ai biết là tôi giết người, nhanh chóng tiến vào rồi trốn kỹ là được.”

Trác Dư Hàng vẫn giữ thói quen của một sát thủ, đánh nhanh diệt gọn, giết được thì cứ giết bằng sạch, trong vòng vài phút xông thẳng vào điểm trọng yếu, giải quyết xong vấn đề thì tự nhiên có thể thoát thân an toàn.

Lưu Nghiễn nghĩ nếu dựa theo cách của Lại Kiệt, khi chưa biết rõ tình hình phe địch sẽ không tùy tiện hành động, trước tiên phải tìm hiểu tình huống đại khái, rồi Lại Kiệt mới ra mặt giải quyết theo hướng có lợi cho Chính phủ.

Bây giờ Trác Dư Hàng không thèm để ý đến lý lẽ mà tùy tiện giết người, đến giờ thay ca thì những binh lính khác sẽ phát hiện có người lạ xâm nhập thôi.

Lưu Nghiễn hỏi: “Anh chắc không giết lầm người chứ? Lỡ đâu những binh lính này vô tội thì sao? Nếu đội trưởng định đàm phán cùng người Nga mà chúng ta lại giết người của họ trước thì sẽ to chuyện đấy.”

Trác Dư Hàng không nói gì, lát sau mới đáp: “Cậu nói đúng, tôi không nghĩ tới vấn đề này. Mọi chuyện tiếp theo tôi sẽ nghe cậu.”

Người này nhận lỗi cũng rất thẳng thắn, Lưu Nghiễn thầm nhận xét. Cậu trầm ngâm một chốc, đoạn kiểm tra bản đồ địa hình, tìm những lối thoát khác.

“Chúng ta sẽ từ nơi này đi xuống dưới.” Lưu Nghiễn bảo: “Tiến về hướng bắc, tìm lối ra mới.”

Lưu Nghiễn bước phía thang máy, bám vào dây thép tụt xuống, Trác Dư Hàng nổi gót bám theo, hai người nhảy xuống đất, bên dưới cũng có một trạm canh gác với hai tên lính.

Nơi này không đơn giản chút nào, Lưu Nghiễn mơ hồ nhận ra, có lẽ họ đã phát hiện ra một địa điểm cực kỳ quan trọng.

Giữa hầm mỏ mờ tối có hai mặt tường treo những trần đèn tù mù, trong trạm gác có một tay sĩ quan, khúc cua bên trái trạm gác hình như có một tầng hầm rộng hơn, bên phải là một kho hàng nhỏ.

Lưu Nghiễn đối chiếu so sánh với bản đồ, cậu nói: “Đằng sau trạm gác là một sảnh lớn, hy vọng trong đó không có gì rắc rối.”

Trác Dư Hàng nói: “Cậu không cho tôi giết người, giờ tới lượt cậu đấy? Không giết người thì làm cách nào tiến tới?”

Lưu Nghiễn liếc Trác Dư Hàng một cái, đoạn móc trong ba lô ra một quả cầu nhỏ, đặt xuống đất, lấy cái điều khiển từ xa mini gắn trong chùm chìa khóa xe ra rồi nhấn nút.

Quả cầu nhỏ lăn về phía cuối lối đi, theo sự điều khiển của Lưu Nghiễn, sau khi băng qua trạm gác thì lăn sang kho hàng nhỏ bên phải, nửa phút sau một tiếng nổ vang phát ra.

Hai gã lính gác hô lên, xoay người chạy về phía kho hàng, tay sĩ quan trong trạm gác lập tức bưng tỉnh, ngồi dậy ngẩng đầu nhìn lên.

Trong kho hàng lửa bốc cuồn cuộn, lính gác tháo bình cứu hỏa phun loạn xạ, Lưu Nghiễn và Trác Dư Hàng guồng chân chạy tới, khom lưng chui qua trạm canh gác tiến vào trong.

Hai người từ phía sau trạm gác chạy tới lối đi, áp lưng vào tường nhìn quanh một lượt, không có người. Bên trong có một cầu thang sắt màu đỏ gỉ sét loang lổ, cả hai rón rén bước xuống. Trác Dư Hàng tay phải cầm súng, tay trái nắm dao găm. Bên dưới cầu thang chất đống không ít xe mỏ, vừa rời khỏi đó, một không gian ngầm khổng lồ lập tức hiện ra trước mắt họ.

Đó là một khu chợ lớn rộng gần một ngàn mét vuông, chỗ hai người vừa đi qua chính là lối thoát hiểm bên trên chợ.

“Thảo nào chẳng tìm được ai, chắc một trăm ngàn người mà chúng ta muốn tìm đều ở chỗ này cả rồi.” Lưu Nghiễn ngẩng đầu quan sát, vòm trần rộng lớn được gia cố bằng những tấm thép chắc chắn, ngăn chặn luồng sóng của máy dò tìm sự sống. Trong chợ tràn ngập tiếng người ồn ào huyên náo, xem không khí này đã thấy nhân số không hề kém cạnh căn cứ ở vùng biển quốc tế.

Trác Dư Hàng nói: “Lộn trái áo khoác ra mặc, bỏ mũ xuống.”

Trong chợ vô cùng hỗn loạn, khắp nơi đều có người lớn giọng cò kè trả giá, hầu như không một ai chú ý tới hai người họ. Lưu Nghiễn cất mũ vào ba lô, lấy ra một xấp vàng lá mà Hồ Giác cho lúc trước, cậu nhìn quanh, chọn một nơi có nhiều người tụ tập nhất, rồi cùng Trác Dư Hàng lẩn vào trong.

Khu chợ vừa dơ bẩn vừa hỗn loạn, đã sắp tới lúc dọn hàng, hơn nữa tất cả đều là người Trung Quốc.

Có mấy gã đàn ông lôi kéo một cô gái tới phía sau quầy hàng, bạt tai cô hai phát, cô gái tức tối quát mắng sa sả, mấy người kia liền đập đổ thùng gỗ bên cạnh, khiến thịt khô đổ tràn ra đất, bọn chúng nhặt thịt nhét vào túi rồi nghênh ngang bỏ đi.

Mọi người xung quanh chỉ đứng nhìn, chẳng ai hé răng. Lưu Nghiễn đứng tại một góc khuất cúi đầu kiểm tra bản đồ trong máy tính, nhận thấy địa hình khu vực này rất có quy tắc: Năm khu hầm vây quanh quặng mỏ trung tâm, máy đo cho thấy vị trí hiện tại đang ở ba ngàn mét dưới mặt đất. Cậu đề ngón cái lên màn hình rồi vuốt lên trên, lật tới: “Cách khai thác mỏ vàng trong hang núi”, sâu trong lòng Đại Hưng An, mỏ vàng này chắc chắn đã bị vét sạch.

Cô gái khi bị ức hiếp không hề khóc, lúc bọn cướp ngày rời đi mới đỏ hoe mắt, cúi người lật thùng gỗ lại. Trác Dư Hàng đứng trước mặt cô gái, đặt một xấp vàng lá lên quầy hàng của cô.

Cô ngẩng đầu nhìn Trác Dư Hàng.

“Tôi có mấy câu muốn hỏi cô.” Trác Dư Hàng nói: “Không cần mua hàng, xin giữ bí mật giùm cho.” Dứt lời bèn nghiêng người, lộ cho cô ta thấy khẩu súng giấu trong áo khoác.

Cô gái ngồi dậy, nghiêng đầu quan sát những người trong chợ, đưa mắt nhìn quanh một vòng, cuối cùng chăm chú nhìn Trác Dư Hàng, hỏi: “Anh không phải là người nơi này, anh từ đâu tới?”

Trác Dư Hàng: “Là tôi hỏi cô, chứ không phải cô hỏi tôi.”

Cô gái đẩy lá vàng về phía Trác Dư Hàng, thấp giọng: “Sao anh lên vào đây được? Mau chạy đi, đừng để họ bắt.”

Trác Dư Hàng nheo mắt không hiểu, vươn tay đề lên tay cô, cô gái khẽ run, Trác Dư Hàng nắm lấy tay cô lật ngửa ra, tỉ mỉ xem xét năm ngón tay.

Đầu ngón tay của cô đã phân hủy, móng tay xám ngắt, riêng ngón áp út và ngón út bong cả móng, toàn bộ bàn tay thối rữa tới mức nhăn nheo, Trác Dư Hàng bèn hỏi: “Cô bị lây nhiễm?”

Cô gái đột nhiên rút tay về, một cái móng tay bị bong ra, đau tới phát khóc.

“Anh mau đi đi.” Cô gái nói: “Bọn chúng rất hung dữ, có nhiều người lắm...”

“Gọi anh Trác.” Giọng Lưu Nghiễn phát ra từ huy hiệu liên lạc: “Đừng quay đầu nhìn, chuyện tốt mà anh làm đã lòi ra rồi, có lính Nga bắt đầu đi kiểm tra, bây giờ anh hãy nghe theo lời chỉ huy của tôi, rẽ bên phải.”

Trác Dư Hàng liếc nhìn cô gái kia, không nói thêm lời nào, xoay lưng về phía cửa chợ mà bước đi.

“Cúi đầu, khom lưng xuống.” Lưu Nghiễn tiếp: “Anh quá cao nên rất dễ bị chú ý... rẽ đi.”

Trác Dư Hàng rẽ qua một đồng hàng, ánh mắt của Lưu Nghiễn vẫn dõi theo mấy gã lính kia, khi thấy Trác Dư Hàng đã núp kỹ, cậu mới nhanh chóng cất máy tính rời khỏi đó.

Trác Dư Hàng và Lưu Nghiễn núp phía sau đồng thùng, quan sát động tĩnh ngoài chợ qua một khe hở, bắt gặp một kẻ phiên dịch dẫn đám lính Nga đi quanh dò hỏi, khi bọn chúng hỏi đến quầy hàng cô gái kia, đột nhiên tát mạnh vào mặt cô đến ngã nhào ra đất.

Trác Dư Hàng: “...”

“Đừng kích động.” Lưu Nghiễn khẽ nói.

Bọn lính sốt ruột quát mắng vài tiếng, tay phiên dịch cười xòa nói đôi câu làm lành, mời bọn lính kia rời đi.

Sau khi đám người đó ra khỏi chợ, đèn đóm xung quanh liền tắt ngóm, cửa chính âm ầm đóng lại, mấy tên lính bước tới cầu thang đi lên, gã phiên dịch tự giác đứng lại bên ngoài, cun cút cúi đầu tiên, sau đó rẽ vào một lối ngoặt khác.

“Khoan, chờ chút.” Lưu Nghiễn ngăn Trác Dư Hàng đang định tiến vào khu chợ: “Tạm thời đừng tới đó, đi theo tôi.”

Lưu Nghiễn ra hiệu cho Trác Dư Hàng giúp mình đeo ba lô, hai tay rút túi quần, thông thả đi ra ngoài, bước chân khẽ khàng không tiếng động, rẽ vào góc.

Gã phiên dịch lấy điếu thuốc ngậm vào miệng, thỉnh thoảng một luồng điện cao thế phóng tới sau lưng gã, xẹt xẹt giật khiến gã trợn trắng hai mắt, ngã bịch xuống đất.

CHƯƠNG 57

CỨU VIỆN

Lưu Nghiễn kiểm tra gã phiên dịch kia, đó là một người Trung Quốc, nhỏ thó gầy guộc, nhìn như thể bị suy dinh dưỡng, mặc một bộ vest rách rưới. Cậu mò được trên người gã một mớ thẻ đóng dấu mộc, bèn cất kỹ, đoạn túm chân gã lôi ra ngoài, núp ở góc ngoặt xem xét tình hình.

Trong chợ lúc này hầu như chẳng còn ai, cô gái ban nãy đang đẩy một xe sắt chất đầy thùng gỗ, đầu tóc rối bù, chậm chạp tiến về con đường phía đông.

Tại góc ngoặt bất ngờ xuất hiện hai người, cô gái liền dừng bước.

Trác Dư Hàng túm cằm chân của gã phiên dịch tới, ném phịch gã lên xe, đánh mắt ngó cô gái kia, hỏi: “Cô tên gì?”

Cô gái nhìn lướt qua gã phiên dịch, bảo: “Mấy người to gan quá rồi.”

Lưu Nghiễn nghĩ bụng, khả năng ăn nói của mình đã kém lắm rồi, ai dè Trác Dư Hàng còn tệ hơn, cậu gỡ găng tay ra định bắt tay với cô ta, hỏi: “Tôi là Lưu Nghiễn, anh ấy là Trác Dư Hàng, lần đầu gặp mặt, xin hãy giúp đỡ. Cô tên gì thế?”

“Ôn Ngọc Hồng.” Cô gái khẽ cắn môi dưới, ngạc nhiên quan sát hai người họ, nói: “Các anh không sợ tôi hô lên sao?”

Lưu Nghiễn đáp: “Nếu cô tính bán đứng chúng tôi thì đã mách với bọn chúng từ sớm rồi, đúng không? Cô để anh chàng to con này trốn đi, chúng tỏ ngay từ đầu cô đã chẳng có ý định tố cáo bọn tôi.”

Ôn Ngọc Hồng tránh né ánh mắt của Lưu Nghiễn, nhìn xuống tay cậu, đoạn giương mắt bảo: “Tay tôi... rất xấu xí, bị bệnh rồi, đây không phải

chỗ thích hợp trò chuyện đâu, theo tôi.”

Cô đẩy xe đi trước, băng qua một đoạn hành lang, đây chính là hầm tị nạn đã được cải tạo từ hầm mỏ, bốn phía thông nhau, hai mép đường hầm chẳng có lấy một cái biển báo giao thông, có chỗ dùng xi măng trát tường, có đoạn u tối ẩm ướt dùng cọc gỗ chống gia cố. Ôn Ngọc Hồng ra hiệu cho hai người dừng lại, còn cô tiến tới lối ra nhìn quanh xem xét.

Một đội lính tuần tra lười nhác ngồi trên xe mô chạy băng qua, tay Lưu Nghiễn mở một thiết bị mini, tắt âm báo, bắt đầu thăm dò.

Trác Dư Hàng thấp giọng hỏi: “Cái gì đấy? Cậu nghĩ có thể tin được cô ta không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Thiết bị thăm dò máy móc của Tiến sĩ Ngụy cho tôi, có thể dò ra mọi máy móc cơ quan, mìn và cả súng ống xung quanh, tôi phụ trách dò tìm cạm bẫy, còn anh phụ trách đề phòng người khác, hăng hái chút nào... Anh thấy cô ta không đáng tin à?”

Mặt Trác Dư Hàng lạnh lùng nghiêm nghị, không hé nửa lời, một lúc sau nói: “Tôi không biết, trực giác của một sát thủ cho tôi hay, cô ấy tin được.”

Lưu Nghiễn thuận miệng rằng: “Anh biết người lần trước nói với tôi và Mông Phong câu ‘đây không phải chỗ thích hợp trò chuyện, theo tôi’ là ai không?”

Trác Dư Hàng không đáp, Lưu Nghiễn chậm rãi tiếp: “Chính là em gái của anh, bọn tôi đi theo cô ta, kết quả Mông Phong bị nổ văng gần hai mươi mét.”

Trác Dư Hàng lạnh giọng: “Vì thế ban nãy cậu để mặc cô gái này...”

Lưu Nghiễn nói: “Ừm, bởi vì lúc đó, nếu tôi bắn chết em gái anh thì mọi việc dễ dàng hơn nhiều, đúng không? Nhưng tôi không chắc rằng cô gái này không có một vị anh trai sát thủ tội nghiệp, luôn thương yêu, ngóng trông em gái về nhà an toàn hay không.”

Trác Dư Hàng lặng im.

Bọn lính đi qua, Ôn Ngọc Hồng mới đón lấy chiếc xe Lưu Nghiễn đẩy tới, tiếp tục bước đi.

Vòng vèo trong đường hầm gần nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng bọn họ đến một hầm mỏ tầm tối.

Bên trong đó hết như một trại tập trung, được thắp sáng bằng những ngọn đèn leo lét tù mù, hầm mỏ chính lại chia ra nhiều hầm phụ thông nhau như mạng nhện. Ôn Ngọc Hồng đẩy xe vào trong một khoang hầm nhỏ, Lưu Nghiễn đứng chỗ khuất, đưa mắt nhìn quanh, bên ngoài có không ít người đang nằm la liệt đau đớn rên rỉ.

Cậu chậm chậm bước tới trước, quỳ một gối xuống đất, vạch tấm thảm đắp trên chân một ông cụ đang nằm thở thoi thóp, thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

Chân của ông cụ đã thối rữa.

Lưu Nghiễn vươn tay áp vào trán ông, khẽ hỏi: “Ông có nghe thấy con nói không?”

Ông cụ hé mắt nhìn cậu.

Không phải là thầy ma.

Không phải thầy ma?! Vì sao? Virus đã biến dị rồi ư?! Bệnh nhân không mất lý trí, cũng chẳng hề cắn người khác.

Trong thoáng chốc Lưu Nghiễn phát hiện được chi tiết đáng ngờ, đột nhiên ý thức được điều gì, vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp một người phụ nữ trung niên đang đứng đối diện quan sát cậu.

“Vào trong đi.” Trác Dư Hàng nhỏ giọng: “Đừng ở ngoài này, dễ bị lộ lắm.”

Lưu Nghiễn lễ phép gật đầu chào người phụ nữ kia, rồi xoay người bước vào hầm mỏ náu thân của Ôn Ngọc Hồng.

“Đừng tùy tiện nói chuyện với người khác.” Ôn Ngọc Hồng khẽ dặn: “Tôi chẳng biết bọn họ có đi tố giác các anh không...” Cô lấy hai tấm ván gỗ mục nát chắn trước cửa hầm.

Lưu Nghiễn túm gã phiên dịch quẳng vào một xó, kéo cái thùng ngồi lên và rút súng ra.

“Cậu định thăm dò tin tức của gã à?” Trác Dư Hàng hỏi.

“Người tham sống sợ chết, kiêu gì cũng sẽ nói thật thôi.” Lưu Nghiễn thân nhiên hất một bát nước lạnh vào mặt gã phiên dịch.

“Á!” Gã phiên dịch bừng tỉnh, lập tức rúm ró cuộn người rúc vào góc tường, nước mắt nước mũi tèm nhem: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi...”

Lưu Nghiễn nhún vai kiểu ‘Anh thấy chưa, tôi đoán đúng rồi’, đoạn cậu mở tờ giấy chứng nhận lục tìm được trên người gã phiên dịch: “Tên là... Hà Kỳ Huy, đúng không?”

“Đúng đúng đúng...” Gã phiên dịch nọ cuống quýt xoay người quỳ sụp, lắp bắp hỏi: “Ngài là ai ạ? Không không... xin hỏi quý danh của ngài ạ?”

Lưu Nghiễn bảo: “Cứ nói tình hình ở đây trước đã, Ôn Ngọc Hồng, cô cầm súng đi, chỉ cần gã nói láo nửa chữ thì tọng liền một phát đạn.”

Ôn Ngọc Hồng đón lấy khẩu súng, nắm chắc trong tay, chia vào gã phiên dịch kia, không ai phát hiện ra cô đang khẽ run rẩy.

Gã phiên dịch vội vàng nói: “Để tôi nói, đừng nổ súng! Tôi có tự nguyện đầu! Tôi có thể giúp ngài một tay, xin ngài đừng giết tôi, cô ta chắc chắn sẽ nổ súng đấy, ngài giết một kẻ con con như tôi...”

Cặp giò của gã run bần bật, dưới đất đã thấm ướt một vũng.

Trác Dư Hàng lên tiếng: “Mày còn lảm mồm hơn cả tên nhóc kiêu ngạo này nữa, nếu không nói thì tao xử mày luôn đấy.”

Lưu Nghiễn: “...”

Khi bệnh dịch bùng phát đợt đầu tiên vào tháng Tám năm ngoái, toàn bộ người dân sống sót thuộc ba tỉnh Đông Bắc bắt đầu di tản lên phía bắc, đó là nơi mà mùa hè dài chưa tới một tháng, nhiệt độ quanh năm luôn dưới -200C.

Cho tới mùa đông tháng Mười, trận tuyết đầu tiên đến sớm hơn dự tính, điều này giúp cho ba tỉnh Đông Bắc trở thành nơi có nguồn sinh lực lớn nhất được bảo tồn, cũng là một trong những địa điểm tìm cứu quan trọng nhất của quốc gia.

Lũ thủy ma bị đóng băng trong tiết trời giá buốt, tế bào toàn thân kể cả trung khu thần kinh dần bị hoại tử, không thể cự cựa. Thêm vào đó, khi

vùng biển quốc tế phát tín hiệu truyền thanh có đề cập rằng, vùng khí hậu lạnh an toàn hơn các vùng duyên hải dân cư đông đúc, bởi thế dân chạy nạn dạt dứu nhau không ngừng trốn lên phương bắc, mãi tới khi đến khu vực Hắc Long Giang mới dừng chân.

Trong thời gian đó, đội tìm kiếm cứu nạn có tới vài lần, song đội ngũ di dân lại khá phân tán, ở tận cùng phía đông của Hắc Long Giang, Vladivostok, eo biển Bering và những vùng khác, có rất nhiều người Nga đào vong tiến về hướng tây bắc.

Quân đội Nga cũng đến mạn bắc Hắc Long Giang tìm kiếm dân chạy nạn, song dịch bệnh đã cắt đứt đường lui ở hướng đông. Trung tâm tị nạn xây dựng tại vùng biển quốc tế của Nga và Trung Quốc rất giống nhau, đều là trụ sở ngầm dưới mặt biển kèm theo thiết bị nghiên cứu khoa học. Tuy nhiên vẫn có người không muốn tiếp nhận cứu viện quốc gia, lại cực kỳ tức giận với tình hình hiện tại, bọn họ nổi dậy đảo chính, cuộc bạo động giữa dân thường và quân đội gây ra vô vàn hậu quả, bất kể là trên lợi ích toàn cục hay lòng người.

Trước khi Trung tâm tị nạn kiểm soát được thế cuộc thì đã có không ít người bỏ trốn, một đội lính đào ngũ bị phân hóa, dẫn theo dân chúng nước Nga xâm nhập vào lãnh thổ Trung Quốc. Tới lúc này, Công ước quốc tế gần như đã biến thành giấy vụn.

Thủ lĩnh của nhóm người đào ngũ là một sĩ quan từng đóng ở biên giới Nga - Hoa, gã lợi dụng tư liệu cũ trong tay mình tìm được mỏ vàng ở bờ sông, gấp rút cải tạo trong thời gian ngắn, tuyên bố noi theo tinh thần của Công ước quốc tế về cứu trợ nhân đạo, thu nhận tất cả dân chạy nạn. Còn việc dùng cách gì để thu nhận, tự nguyện dân chủ hay súng pháo ép buộc, thì chẳng thể biết được.

Tên của gã là Andrey Kaposenkinovic.

Andrey vốn chỉ là một trung tá, sau khi xây dựng căn cứ địa thì thăng lên chức Nguyên soái, tự mình làm chủ một vùng, đưa tất cả những người sống sót dời vào hầm mỏ. Trong này người Nga chiếm ba mươi ngàn, người

Trung Quốc hơn tám mươi ngàn, đặt tên cho khu hầm mỏ này là vương quốc Hoàng Kim.

Thần dân của Nguyên soái bị chia làm dăm bảy loại, thành phần thống trị cốt lõi đương nhiên là bọn lính đào ngũ từ vụ bạo động ở Siberia, đây là cấp bậc cao nhất.

Tầng lớp thứ hai chính là dân Nga, bọn họ có khu vực của riêng mình, tự giao dịch buôn bán và trồng trọt chăn nuôi.

Tầng lớp tiếp theo là người Trung Quốc. Họ sống trong khu hầm khác tạo thành một xã hội thu nhỏ, một số người hưởng ứng lệnh triệu tập đi lên mặt đất cày cấy, quần quật làm việc. Ban đầu có nhiều người cho rằng đã được cứu trợ, nhưng sau khi vào hầm tị nạn mới phát hiện mình biến thành lao động bị bóc lột.

Cấp thấp nhất chính là người Triều Tiên và người Hàn.

Hàn Quốc đã xây dựng một khu trú ẩn mới dưới đáy biển, nhóm người Nam - Bắc Triều Tiên đã tập trung di tản, nhưng vẫn có nhiều người chưa tìm được tổ chức cứu trợ. Bộ phận người này trốn vào lãnh thổ Trung Quốc, đi theo dân Trung Quốc chạy nạn lên phương bắc.

Dân Nga là tầng lớp thống trị trong vương quốc Hoàng Kim, tiếp đến là dân Trung Quốc người đông thế mạnh, còn địa vị của dân tị nạn Nam Bắc Triều Tiên là tầng dưới chót, cứ thế cấu thành quần thể xã hội với ba giai cấp rõ rệt.

Đầu năm nay, trong hầm mỏ đột nhiên lan tràn một loại bệnh lạ.

Suốt khoảng thời gian đó, người dân rơi vào trạng thái kinh hoàng tột độ, rất may hiện giờ dịch bệnh đã ngưng không lây lan nhiều hơn nữa.

Lưu Nghiễn nghiêng đầu đưa mắt nhìn Ôn Ngọc Hồng, cô chậm rãi hạ súng xuống.

“Mọi việc đúng như tên này nói sao?”

Ôn Ngọc Hồng chậm chậm gật đầu, Lưu Nghiễn tiếp: “Phải nghĩ cách thông báo cho quân đội ở vùng biển quốc tế tới đây... Chuyện này không

đơn giản chỉ là mâu thuẫn về vấn đề sống còn nữa, cần phải điều tra rõ nguyên nhân gây bệnh.”

Trác Dư Hàng nói: “Cứ giết phút cái gã Andrey kia rồi dẫn mọi người rời đi là xong chuyện mà? Bệnh này cũng do gã mà ra thôi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Chuyện này quá phức tạp... Phải lên mặt đất thông báo với Lại Kiệt. Máy người tự nguyện hay bị ép buộc vào đây, đầu tiên phải làm rõ việc này mới được, tiếp theo là tìm hiểu rõ ràng nguồn phát bệnh của trận dịch.”

Hà Kỳ Huy khóc bù lu bù loa: “Tôi tôi tôi tôi bị chúng ép buộc mà... Mấy anh ơi, tôi là gián điệp, tôi chỉ muốn lên vào nội bộ của bọn chúng để thăm dò tin tức... Tôi không hề có ác ý gì đâu. Anh có thể giết tôi...” Gã phiên dịch lấy lại bình tĩnh, mắt ầng ậng nước: “Nhưng tôi thật sự là... là vì đồng bào mình thôi, có nhiều việc, tôi chẳng còn cách nào khác, tôi phải giữ mạng để giúp đỡ dân mình...”

Lưu Nghiễn chỉ nói: “Bọn tôi cần dẫn một nhân chứng trở về vùng biên quốc tế, chứng minh người dân buộc phải tiếp nhận cứu trợ một cách không tự nguyện.”

Ôn Ngọc Hồng thở dài: “Thật ra phần lớn mọi người đều tự nguyện mà, chỉ có rất ít người thì không... anh xem.”

Cô vươn đôi tay khe khẽ run rẩy, Trác Dư Hàng lấy ra từ túi áo một chiếc bấm móng tay, áp vào miệng vết thương, da tay của cô đã bong ra từng mảng, hiện ra lớp thịt nứt nẻ tím đen. Lưu Nghiễn ngăn lại động tác của Trác Dư Hàng, không chạm vào tay cô mà chỉ quan sát tỉ mỉ.

Ôn Ngọc Hồng nói: “Đừng sợ, không bị lây nhiễm đâu, mọi người đều mắc phải căn bệnh quái lạ này, rất nhiều người, từ khi vào hầm mỏ đã dần dần bị nhiễm bệnh, kể cả người Nga... Người bị bệnh không được cứu chữa, lại chẳng thể lên mặt đất, cho dù có lên đó rồi... cũng không tìm được cách giải quyết nào hết.”

Lưu Nghiễn chau mày: “Triệu chứng của bệnh rất quái đản, không biến thành thây ma mà chỉ thối rữa từ từ, cũng không phải bị cưỡng...”

Ôn Ngọc Hồng hỏi: “Rốt cuộc các anh là ai?”

“Đội Cơn Lốc.” Lưu Nghiễn đáp: “Lính tìm kiếm cứu nạn quốc gia, xin lỗi vì chúng tôi đã đến chậm, cũng may chưa thật sự quá trễ.”

“Phải lập tức ra ngoài ngay.” Lưu Nghiễn rút dùi cui điện ra, giật cho Hà Kỳ Huy ngất lảo, nhìn quanh một vòng, hỏi: “Cô còn biết lối ra nào khác không?”

Ôn Ngọc Hồng nói: “Tôi cũng không rõ lắm... Anh tin lời tên này sao? Ý tôi là... gã nói mình là gián điệp, nếu lỡ đó là thật thì sao?”

Lưu Nghiễn chẳng thèm liếc mắt gã phiên dịch kia lấy một cái, đáp: “Tôi không mấy tin tưởng trên thế giới này có một tên gián điệp mới bị còng tay tra khảo đã sợ tới mức sồn ra quần... Cô có tin không?”

Ôn Ngọc Hồng phì cười, Lưu Nghiễn lại nói: “Gã này đã làm những việc xấu gì rồi?”

Ôn Ngọc Hồng lắc đầu, Trác Dư Hàng bảo: “Giết gã đi, tránh để lộ tin tức.”

Lưu Nghiễn phản đối: “Anh Trác à, đừng hờ một cái là lôi giết chóc ra để giải quyết vấn đề.”

Trác Dư Hàng: “Tôi chờ đợi cách giải quyết tốt hơn của cậu.”

Lưu Nghiễn: “Trước mắt ta đưa Ngọc Hồng cùng lên mặt đất, xin chỉ thị của đội trưởng.”

Trác Dư Hàng nói: “Không làm nổi đâu, thiếu một con chó ton hót, cộng với tai vạ mà chúng ta gây ra vừa rồi, bọn chúng chắc chắn sẽ canh gác nghiêm ngặt hơn.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Vậy anh tính sao?”

Lưu Nghiễn không muốn truy cứu trách nhiệm, xét đến cùng là do Trác Dư Hàng quá lỗ mãng, giết chết hai tên lính gác kia để lộ ra việc có người lén vào hầm mỏ.

Trác Dư Hàng: “Giết chết gã phiên dịch này, kỹ sư ở lại đây chờ, Ngọc Hồng dẫn tôi đến chỗ của Nguyên soái Andrey, tôi sẽ giết chết gã, sau đó nghĩ cách đưa hai người ra ngoài...”

Lưu Nghiễn: “Anh điên à! Ở đây... ít nhất... có hơn hai, ba ngàn binh lính đấy!”

Trác Dư Hàng: “Nếu ra ngoài sẽ rất khó lén vào lần nữa! Andrey chắc chắn sẽ phòng bị, trong cái hầm mở như mê cung này làm sao cậu tìm được gã? Cậu phải tin rằng tôi dư sức ám sát gã đó, dưới tình huống này, bọn Lại Kiệt hăng còn trên mặt đất nên có thể tiếp ứng, hiện giờ đây là cách tốt nhất.”

Lưu Nghiễn cương quyết bảo: “Không được, tuyệt đối không... ít nhất... cần có hai người là anh và Mông Phong.”

Trác Dư Hàng bực mình gắt: “Nhiều người thì ích gì? Cho tôi một lý do coi nào?”

Lưu Nghiễn: “Tôi thấy anh không đáng tin! Thế thôi.”

Trác Dư Hàng kéo khóa nòng khẩu súng bắn tỉa, nói: “Cậu chờ ở đây.”

Lưu Nghiễn: “Anh đừng đi! Đừng giết Hà Kỳ Huy!!”

Ôn Ngọc Hồng lên tiếng: “Các anh chẳng giết nổi Andrey đâu, gã là một quái vật.”

Lưu Nghiễn chau mày hỏi lại: “Cái gì cơ?”

Ôn Ngọc Hồng nói: “Tôi... đã từng gặp Andrey, đầu của gã, rất kỳ dị, da dẻ cũng quái lạ, chẳng hề giống con người... Cứ như một thầy ma, nhưng lại không hấn.”

“Cho dù là thầy ma.” Trác Dư Hàng nói: “Ngắm vào đầu là có thể bắn chết gã.”

Lưu Nghiễn bảo: “Ít nhất phải chờ Mông Phong quay về đã.”

Trác Dư Hàng: “Phải chờ tới năm giờ chiều nay họ mới về tới nơi...”

Lưu Nghiễn nói: “Anh ấy sẽ về sớm.”

Trác Dư Hàng: “Sao cậu biết? Cậu nghĩ có thêm đội phó thì đáng tin hơn hả?”

Đúng lúc Lưu Nghiễn đang suy nghĩ thì bên ngoài vọng tới tiếng quát hỏi hung hãn của bọn lính Nga, chúng lần lượt đập cửa từng căn hầm nhỏ, lớn tiếng la hét. Ba người đồng loạt biến sắc, Ôn Ngọc Hồng lập tức ra dấu

cho hai người họ chia nhau chui xuống gầm hai chiếc xe đẩy, cô kéo vải bạt phủ kín, rồi lại đắp chặn lên nửa người Hà Kỳ Huy, xoay mặt gã quay vào tường.

Bọn lính Nga hùng hổ cầm báng súng đập mở ván gỗ chặn trước cửa hầm, nhảy bổ vào, túm tóc Ôn Ngọc Hồng, cô hét lên, ra sức giãy giụa.

Tên lính kia dùng thứ tiếng Trung ngọng nghịu tra hỏi: “Có người! Người nào! Nói... nói!”

Ôn Ngọc Hồng hét: “Không có ai hết! Chỉ có tôi với anh ấy! Anh ấy bị bệnh rồi! Bị bệnh!!”

Một tên lính bước vào kiểm tra Hà Kỳ Huy, ngay cả chặn cũng chẳng thềm vén lên, tiện thể lục soát trong căn hầm một vòng, kéo xốc tấm bạt phủ trên xe đẩy bằng gỗ, dùng súng chọc vào mớ thịt khô mốc meo bên trong.

Lưu Nghiễn và Trác Dư Hàng vội nín thở.

Một giây sau, máy liên lạc của Lưu Nghiễn đột ngột vang lên.

Là tiếng của Mông Phong: “Oa, bà xã ơi, đúng dịp có cực quang này, em đang ở đâu vậy?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong không nghe tiếng đáp lại, lo lắng hỏi dồn: “Lưu Nghiễn! Em đang ở đâu?! Nói đi chứ?!”

“Em không sao chứ Lưu Nghiễn?! Nói gì đi nhanh lên!” Mông Phong cuống lên.

Bọn lính Nga lập tức gầm lên, vung chân đạp ngã xe đẩy, bất ngờ một con dao găm lóe sáng bay vụt ra, tiếng quát tháo nín bật, đồng thời dưới gầm chiếc xe đẩy còn lại phát ra tia lửa điện, giật tên lính ngã sõng soài.

Trác Dư Hàng rút con dao cắm trên cổ tên lính, máu tươi phụt ra, lia dao cắm phập giữa ngực tên lính đang trốn bên cạnh, giết sạch.

Lưu Nghiễn đứng giữa căn hầm, đầu óc thật sự muốn vỡ tung, ngoài cửa hầm tụ tập lại một đám người, ai nấy đều hải hùng giương mắt nhìn.

“Lưu Nghiễn!” Mông Phong hét gọi.

“Em nghe rồi, Mông Phong.” Lưu Nghiễn khóc không ra nước mắt.

Trác Dư Hàng bước tới kéo tấm ván gỗ che lại, Mông Phong thở phào nhẹ nhõm: “Em ở chỗ nào đấy? Anh Trác đi đâu rồi?”

Lưu Nghiễn: “Em mở phó bản trong mỏ vàng, đang giúp anh Trác vá lại mấy chỗ hở mà anh ấy đâm thủng, ra không được, vào chẳng xong. Lại Kiệt nói không sai, nhiệm vụ lần này vô cùng phiền phức.”

Mông Phong: “Ờ, hình như anh thấy lối vào phó bản rồi, hai người có ở trong đó không? Mẹ kiếp, khó nhằn đây, sao hai người chui vào đó được thế? Có hàng tá người tuần tra.”

Lưu Nghiễn: “Anh nghĩ cách lén vào đi, đến đây rồi bàn tiếp.”

Mông Phong: “Hai người nhắc một viên ‘đá triệu hồi’ hoặc ‘cổng truyền tống’ để đưa anh vào trong đi, chạy bộ quá phiền đấy.”

Trác Dư Hàng: “?”

Lưu Nghiễn: “Đội ngũ chỉ có hai người, làm sao mở được cổng truyền tống?! Em phải trốn đây, chỗ này toàn lính Nga đào ngũ, chúng giam giữ gần tám mươi ngàn người Trung Quốc đấy.”

Trác Dư Hàng: “?”

Mông Phong: “Thôi, vậy để anh vào.”

Mười giây sau, từ máy liên lạc vang lên tiếng lựu đạn phát nổ, liền sau đó là tiếng gầm của Mông Phong và súng máy xả đạn điên cuồng.

“Cái khe này càng chọc càng rách to rồi!” Lưu Nghiễn điên tiết nói.

Mông Phong: “Không sao! Cứ để Lại Kiệt tới vá! Anh xuống dưới đây! Mẹ kiếp! Bọn Tây đông quá! Chỉ đường chỉ đường!!”

Lưu Nghiễn: “Trước tiên phải cắt đuôi bọn quái vật đã! Đừng dẫn chúng tới đây!”

Lại thêm một tiếng nổ rền, Lưu Nghiễn cúi đầu kiểm tra máy tính bảng, có một chấm sáng đang nhanh chóng len lỏi trong địa đồ hầm mỏ, Trác Dư Hàng nói: “Để tôi ra tiếp ứng.”

“Không cần đâu.” Lưu Nghiễn bảo: “Rẽ sang trái!”

Mông Phong nhảy bật lên giữa khúc cua, kéo theo mười tên lính Nga chạy về phía cuối đường hầm, giọng Lưu Nghiễn lại vọng tới: “Rẽ phải, nhảy lên! Coi chừng vấp chân!”

Mông Phong nhảy xuống đồng thùng trong khu chợ, lộn một vòng, an toàn đáp xuống hàng thùng gỗ thứ hai, Lưu Nghiễn nói: “Áp vào tường mà chạy!”

Mông Phong lập tức guồng chân chạy, Lưu Nghiễn tiếp: “Sang phải!”

Điểm sáng linh hoạt lách qua một khe hẹp dài, Mông Phong xông tới bức tường bật mình vọt lên, vừa vắn nhảy vào khe nứt trên nóc một cái hầm, đáp người xuống đồng khoáng thạch bỏ đi.

Lưu Nghiễn và Mông Phong đồng thời nín thở, Mông Phong mò lấy một quả lựu đạn chuẩn bị ném lên, tiếng bước chân dồn dập băng qua trên đầu, bọn lính vẫn hô hào rượt đuổi.

Mông Phong nói: “Đã ngắt đuôi thành công, em ở đâu thế?”

Lưu Nghiễn thở phào, nói: “Anh chờ một lát, ra khỏi đó em sẽ chỉ đường cho anh.”

Mông Phong nghênh ngang bước ra, dựa theo hướng dẫn của Lưu Nghiễn đi tới, lướt qua đám người trong hầm mỏ, chủ động đưa mắt chào hỏi họ: “Chào mọi người.”

Ai nấy đều đáp lại Mông Phong bằng ánh mắt sợ hãi dè chừng, Mông Phong thuận tay móc sôcôla trong túi áo ra cho một đứa bé, bảo: “Tặng cho bà em ăn nhé.” Rồi đứng lại giữa trung tâm hầm mỏ một hồi lâu.

Bầy trẻ con xúm tới xin sôcôla, Mông Phong bèn lôi ra hết, cánh cửa bên mé phải hang núi mở ra, anh lách người tiến vào.

Ôn Ngọc Hồng hỏi: “Đội của các anh có bao nhiêu người?”

Mông Phong xòe bàn tay ra: “Năm người.”

Ôn Ngọc Hồng lại nói: “Và hiện giờ đã có ba người bị vây nhốt ở đây rồi.”

Mông Phong nhìn qua mấy cái xác phơi trên đất: “Nói nghe xem tình hình thế nào, trên thế giới này vẫn chưa có thứ gì nhốt được tôi đâu.”

Lưu Nghiễn khoanh tay dựa vào tường, bắt đầu kể lại những chuyện đã xảy ra.

Mông Phong im lặng lắng nghe, ngón tay đảo quanh súng, Lưu Nghiễn vừa dứt lời thì Trác Dư Hàng liền hỏi: “Sao cậu về sớm thế? Đội trưởng đâu rồi?”

Mông Phong bèn đáp: “Nhớ vợ thì về sớm chứ sao. Chẳng biết đội trưởng đi đâu, anh đừng có mách lẻo với Lại Kiệt, nếu không về sau tôi sẽ chơi khó anh đấy.”

Lưu Nghiễn: “Anh đúng là cái loại chỉ biết trốn việc, mỗi lần có nhiệm vụ là đều lười biếng chuồn sớm...”

Mông Phong: “Ê, anh trốn việc vì cái gì?! Là để về nhà với em đấy! Em phải vui mới đúng chứ?!”

Lưu Nghiễn: “Nói ít thôi, giờ phải tính sao đây? Có kế hoạch gì không?”

Mông Phong: “Anh thì có kế hoạch gì? Trước giờ toàn đi tới đâu tính tới đó, trời sập thì lấy làm chặn mà đắp.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “Có tình huống bất ngờ cũng xử gọn cả thôi. Thế này nhé, anh với anh Trác đi tóm cái gã Nguyễn soái gì đó rồi thả mọi người ra ngoài.”

Lưu Nghiễn cầm cúi xem xét bản đồ: “Phải khẩn trương lên vì có hai tên lính chết ở đây nên bọn chúng sẽ mau chóng tìm đến. Em sẽ đi cùng hai người. Em cho rằng nhà sinh vật học người Mỹ trốn ra từ phòng thí nghiệm Alaska cũng ở trong này.”

Ôn Ngọc Hồng nói: “Đừng đùa, chẳng phải các anh nên xin cứu viện từ Tổng bộ trước sao? Chỉ có ba người các anh thì hành động kiểu gì? Cho dù có thêm hai người kia nữa cũng không đủ đâu, kẻ địch có tới mấy ngàn người đấy!”

Mông Phong chỉ chỉ vào Lưu Nghiễn, nói như an ủi Ôn Ngọc Hồng: “Bạn cứ yên tâm, cậu này rất giỏi vận dụng sách lược thủ đoạn để nghiên sát đối thủ một cách tàn nhẫn, đã kích tinh thần chiến đấu của phe địch!”

Cậu ta lại luôn mang bên mình công truyền tống, khi hành động sẽ triệu hồi thiên binh vạn mã, bao gồm cả lính hải quân lục quân và không quân, cùng với năm chiếc tàu sân bay khổng lồ và hai thứ... ờ đúng rồi, cuộn dây Mc.Donald!!”

Trác Dư Hàng: “...”

CHƯƠNG 58

CƯỜNG ĐỊCH

Lưu Nghiễn đĩnh chính: “Cái đó là cuộn tesla.”

Cậu vừa gặm bánh mì đen, vừa chăm chú xem xét bản đồ, gã phiên dịch Hà Kỳ Huy co giật vài cái rồi tỉnh lại.

“Tới đây.” Mông Phong ngoắc Hà Kỳ Huy: “Chỉ đường đi, giải thích không gian trong hầm mở một chút, Nguyên soái Andrey kia ở xó nào?”

“Cậu không sợ tên này cho vào bẫy à?” Trác Dư Hàng hỏi: “Lát nữa mà nó la làng còn rắc rối hơn, toàn bộ bọn lính Nga kia sẽ ủa đến.”

Lưu Nghiễn: “Anh Trác này, đừng có lạnh lùng tàn nhẫn như thế, hờ một chút là đem súng đạn ra giải quyết vấn đề. Khi chúng ta hành động, bất kể là đi nghe trộm, phá hỏng thiết bị hay chỉ đơn giản là tìm đường thôi, đều cần phải có một người phiên dịch, nếu không sao anh đảm bảo có thể hiểu được tiếng Nga trên biển báo chỉ đường cơ chứ?”

Mông Phong ra dấu ý bảo Lưu Nghiễn cứ yên tâm, đoạn túm Hà Kỳ Huy kéo tới, móc hộp thuốc quân dụng nhỏ từ túi, đổ ra một viên Aspirin, không thèm nhìn đã nhét thẳng vào miệng gã rồi giơ tay chém thẳng vào gáy khiến Hà Kỳ Huy trợn mắt, nuốt ực xuống.

“Đây là thuốc độc thần kinh loại mới.” Mông Phong nói: “Chỉ mình tao mới có thuốc giải, mau chỉ đường đi, nếu bọn tao chết thì mày cũng không sống nổi đâu.”

Chiêu này cũ lắm rồi, Lưu Nghiễn thầm nhủ.

Hà Kỳ Huy mặt mày ử ê, chỉ vào một chỗ trên bản đồ, bảo: “Nơi này là phòng làm việc của gã... Tôi nghe nói, nếu gã không ở đó thì chắc sẽ ở đây,

đây là phòng ngủ... Thịnh thoảng gã cũng sẽ đến chỗ này, đây là... nhà máy điện, đây là nơi luyện quặng vàng, còn đó là khu dân cư..."

Lưu Nghiễn đánh dấu địa điểm trên bản đồ, những nơi đó đều cách vị trí của họ rất xa.

Mông Phong cúi đầu kiểm tra đạn dược, trên màn hình của khẩu tiểu liên sáu nòng hiển thị còn hơn một ngàn bảy trăm phát đạn.

Thêm mười hai quả lựu đạn và một khẩu súng bắn tỉa, trong ba lô của Lưu Nghiễn còn bốn quả bom đĩa.

"Hiện tại chúng ta đã đánh động bọn lính trong tòa thành dưới lòng đất này rồi." Lưu Nghiễn nói: "Chắc chắn Andrey đã biết có người xâm nhập."

"Ừm." Mông Phong gật đầu bảo: "Bởi vậy gã chỉ có thể đến những chỗ này thôi, phòng làm việc có xác suất cao nhất, vì đó là trung tâm chỉ huy, thêm nữa, gã sẽ cho rằng đó là nơi quan trọng nhất cần được bảo vệ, cho nên phải đích thân vào đó trấn thủ."

Lưu Nghiễn chậm chậm gật đầu, Trác Dư Hàng lại nói: "Thế nếu gã là một kẻ cực kỳ tự tin, kiêu ngạo, thì sẽ ở đâu?"

"Phòng ngủ." Lưu Nghiễn và Mông Phong đồng thanh đáp.

Mông Phong: "Vậy lúc này nếu không ngủ thì sẽ là chơi gái."

Lưu Nghiễn: "Ừm, loại người coi trời bằng vung sẽ hoàn toàn chẳng sợ cái gì hết."

Khóe miệng Trác Dư Hàng giật giật, hỏi: "Ngọc Hồng, gã Nguyễn soái Andrey này là người thế nào?"

Ôn Ngọc Hồng ngẫm nghĩ một chốc, đáp: "Cũng hơi khó nói. Rất tàn nhẫn, kiêu ngạo... Đúng là có chút... tự cao tự đại."

"Thế thì được rồi." Mông Phong nói: "Lát nữa tới phòng ngủ của gã xem thử, biết đâu có thể tìm được thứ gì đó. Nhưng trước hết chúng ta sẽ chọn địa điểm công phá đầu tiên là ở đây."

Mông Phong vươn tay chỉ vào một chỗ trên bản đồ, trên đó ghi ba chữ: Trạm phát điện.

“Tới trạm phát điện làm cái gì?” Trác Dư Hàng lạnh giọng hỏi: “Cứ giết gã xong thì rút thôi.”

Mông Phong khoát tay một cái, ném cho Lưu Nghiễn một cái nhìn dò hỏi.

Lưu Nghiễn khẽ gật đầu, đoạn nhìn sang Trác Dư Hàng: “Để gây hỗn loạn. Anh nghĩ mà xem, nếu toàn bộ khu hầm mỏ bị cúp điện, trong bóng tối nhất định sẽ phát sinh hỗn loạn, hơn nữa thành phố dưới lòng đất này được xây dựng rất vội, có lẽ không có thiết bị dự trữ nguồn điện cỡ lớn, đi thôi.”

Mông Phong đeo cả ba lô của Lưu Nghiễn và túi của mình, Ôn Ngọc Hồng đi tới mở cửa.

Trác Dư Hàng giao cho cô một dùi cui điện và một khẩu súng lục, bảo: “Chờ tới khi rối loạn, cô hãy dẫn theo người dân tới cổng bên hông chợ để leo ra ngoài.”

Ôn Ngọc Hồng chăm chăm ngó khẩu súng trong tay, Mông Phong hỏi: “Thế có được không?”

Lưu Nghiễn dừng chân: “Không được, chúng ta sẽ nghĩ cách cứu mọi người sau.”

Trác Dư Hàng nói: “Không, tôi tin rằng cô có thể làm được.”

Ôn Ngọc Hồng đón lấy khẩu súng, Trác Dư Hàng tiếp: “Không thể cứ ngồi chờ người khác tới cứu mình được.”

Cô gái gật đầu, Trác Dư Hàng lại nói: “Cố gắng, hãy chiến đấu bằng chính sức lực của mình.”

Cả bọn xoay người rời khỏi đó, Mông Phong búng ngón tay chào tạm biệt Ôn Ngọc Hồng. Một tay anh dứt túi quần, áo khoác tháo hết cúc, tay còn lại nắm khẩu súng máy chọc vào lưng Hà Kỳ Huy, vô cùng khí phách áp giải gã tiến nhanh hơn vào hầm mỏ.

Mông Phong đánh động lính gác trong hầm mỏ, trong phút chốc chỗ nào cũng là lính cảnh vệ, chúng dàn thành đội dắt theo chó băng qua đường hầm, ồn ào quát tháo, dọc đường bắt tất cả người dân dừng lại để tra hỏi.

Mông Phong lách người nấp sau một góc khuất, chờ một đội lính chạy băng qua, ra hiệu cho Lưu Nghiễn tiến tới.

Lực lượng canh gác ở nơi này không quá nghiêm ngặt, ít hơn ở chợ và khu vực hành chính, mỗi ngách hầm chỉ có khoảng chục tên. Nếu có thể thì không đánh động bọn chúng là tốt nhất.

Trác Dư Hàng mất kiên nhẫn, dựa theo kế hoạch của anh thì chỉ cần có Mông Phong, cả hai có thể xông pha mở đường máu tiến thẳng lên. Song mọi việc bây giờ đều do Mông Phong quyết định, anh đành chịu thua.

Lưu Nghiễn và Trác Dư Hàng áp giải tên phiên dịch kia rón rén đi tới.

Mông Phong xua tay, ra hiệu cho họ xoay ngang mà đi, bốn người len lén tới cửa đường hầm với tư thế cua bò.

Ở phía trước có một tên lính gác đang phì phèo kéo thuốc dưới ánh đèn lờ mờ, xoay lưng về phía cả bọn. Tất cả rón rén nhón chân, đi được nửa đường thì máy liên lạc phát ra giọng của Bạch Hiếu Đông: “Woa, cực quang kìa! Kỹ sư, các anh có đó không? Đang làm gì thế? Xe đâu rồi?”

Mông Phong tức tốc giương súng, tên lính Nga vừa nghe tiếng động liền xoay phắt người lại, hai phát “pằng pằng” nhanh gọn bắn ngã tên lính.

Lưu Nghiễn ngao ngán đáp: “Bọn tôi đang mở phó bản.”

Bạch Hiếu Đông: “Phó bản cấp mấy? Kéo tôi theo với được không?”

Mông Phong: “...”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn hăng giọng: “Lên theo dấu chân đi vào trong...”

Bạch Hiếu Đông: “Tôi thấy cửa vào phó bản rồi, bên ngoài chỉ có một tên lính thôi.”

Lưu Nghiễn: “Chắc đã bị Mông Phong kéo vào trong hết rồi... Cậu và bọn tôi đang ở chung một kênh phó bản đấy, tìm cách vào đây được không?”

Bạch Hiếu Đông: “Hây a!”

Mông Phong reo hò cổ vũ, từ máy liên lạc tiếng Bạch Hiếu Đông lại vọng tới: “Vì chỉ huy, hây a!”

Liền sau đó là tiếng vật nặng rớt phịch xuống đất, Bạch Hiếu Đông phúi tay: “Đã vào được rồi, không giết ai hết.”

Lưu Nghiễn bắt đầu chỉ đường, mười phút sau Bạch Hiếu Đông từ đầu đường hầm chạy tới, trên tay còn đeo găng tay thép, vung ra một đường quyền xé gió, hưng phấn hỏi han: “Giờ mình đi làm gì?”

Lưu Nghiễn kéo Hà Kỳ Huy lặng lẽ giao cho Bạch Hiếu Đông: “Cậu phụ trách trông chừng người này, bọn mình đi phá nổ nhà máy điện, sao cậu lại về sớm thế?”

Bạch Hiếu Đông: “Tại đói quá, muốn ăn mấy món anh Trác nấu.”

Trác Dư Hàng nghe vậy tối sầm mặt.

Đã gom được bốn đội viên, sức chiến đấu cũng đủ để quét bay hầm mỏ, Mông Phong như thế nắm chắc 120% thắng lợi trong tay, nói: “Theo tôi.”

Rẽ vào một lối khác, đầu đường là một khu hầm to lớn, diện tích ước chừng mười ngàn mét vuông. Than đá chất đống trên cao, nhiệt độ cực kỳ cao, trong khu hầm liên tục văng ra tiếng nổ đing tai nhức óc, mười sáu cột hơi nước cao tám mét kéo dài từ trên xuống dưới, bốn góc bố trí các nồi hơi cỡ lớn, mỗi nồi hơi được trông coi bởi một tổ gồm bốn công nhân, chính giữa là cuộn cảm phát điện và những sợi cáp điện khổng lồ ba người ôm mới hết.

“Hiếu Đông hộ tống Lưu Nghiễn đến phòng máy điều khiển.” Mông Phong thấp giọng phân công.

“Cứ cho nổ luôn đi.” Trác Dư Hàng đề nghị.

Mông Phong bảo: “Không được đâu anh Trác, thử nghĩ xem một khi khu hầm này bị mất điện cục bộ, phản ứng đầu tiên của mọi người là gì nào?”

Trác Dư Hàng trầm ngâm không đáp, hồi sau mới chậm chậm gật đầu: “Một phần sẽ chạy ulla tới đây, phần khác sẽ ở lại những nơi có điện.”

Mông Phong tiếp: “Vậy nên ta sẽ gài một quả bom hẹn giờ ở đây, chờ cho đám đó tập trung đông đúc rồi mới cho nổ, sau nhanh chóng đi tìm Andrey, hành động!”

Lưu Nghiễn lục ba lô lấy ra bốn ống mìn, Mông Phong và Trác Dư Hàng mỗi người nhận hai cái, chia nhau đi gắn, còn Bạch Hiếu Đông áp giải Hà Kỳ Huy đi theo Lưu Nghiễn.

Một hàng cầu thang sắt thông lên phòng máy điều khiển trên cao, luồng khí nóng cuốn tới bỏng rát, Lưu Nghiễn vuốt mồ hôi, ra hiệu cho Bạch Hiếu Đông núp dưới gầm cầu thang.

Trác Dư Hàng quỳ một gối xuống đất, nã một phát súng xuyên đầu tên lính tuần tra đứng cách đó gần một trăm mét.

Tiếng súng nổ lên kinh động đám lính gác trong phòng điều khiển máy, đám người Nga hò hét lao xuống dưới, Bạch Hiếu Đông vịn tay vào lan can cầu thang, hét lên một tiếng rồi nhảy bổ ra, một chân đá bay hai tên lính, hai tay tóm cổ chân của chúng hoặc vịn hoặc chém, đánh chúng văng khỏi cầu thang, chớp mắt đã giải quyết gần chục tên.

Mông Phong nhảy vọt xuống hầm, tiếng súng tiểu liên cộng thêm âm thanh từ súng bắn tỉa của Trác Dư Hàng vang lên, âm thanh kêu gào hoảng loạn vang khắp nơi.

Mông Phong hô lên: “Đồng bào có thể rời đi! Chúng tôi là đội tìm kiếm cứu nạn quốc gia Cơ Lốc! Hãy chạy lên cầu thang ngay lập tức!”

Rất nhiều công nhân kinh hãi la hét, Mông Phong thu súng quát: “Mau rời khỏi chỗ này! Quay trở về khu vực cư trú! Đồng bào người Hoa hãy tập trung lại một nơi! Sẽ có người dẫn các bạn ra ngoài! Đi mau!”

Đến lúc đó những công nhân trong nhà máy điện mới chịu di chuyển, Lưu Nghiễn đẩy cửa phòng máy điều khiển, ấn nút dừng băng chuyền tải than đá.

Trên toàn bộ nút bấm đều là chữ Nga, Lưu Nghiễn thầm cảm thán may mà cậu đã tính trước.

“Anh kia.” Lưu Nghiễn ngoắc Hà Kỳ Huy tiến tới: “Phiên dịch thứ này đi.”

Hà Kỳ Huy nói: “Đây là khu hành chính, đó là chợ... còn kia là...”

Lưu Nghiễn nhặt găng tay cách điện bên cạnh bàn điều khiển đeo vào, tìm được thùng dụng cụ, ngồi quỳ một chân xuống đất cầm cờ lê lục giác, vặn đai ốc gắn trên nắp ván dưới bàn điều khiển, khom người mở bung ra. Cậu nhìn qua đồng nút một lượt rồi rút dây kim loại từ trong ba lô ra làm cầu chì thay thế.

“Hiếu Đông giơ găng tay sắt của cậu lên cao, đừng chạm vào bất kỳ thứ gì hết.” Lưu Nghiễn dặn.

Bạch Hiếu Đông giơ cao hai tay giống như tư thế đầu hàng.

Lưu Nghiễn lấy bật lửa đốt cháy lớp cao su bao quanh dây điện, chập hai lõi dây trần vào nhau phát ra một tiếng nổ lớn, cậu vội vàng vòng tay chắn trước người, tia điện loẹt xoẹt phóng ra loạn xạ, toàn bộ phòng máy điều khiển đều bị giật điện tán loạn.

“Тревога, тревога.” Giọng nữ vang lên, đèn đỏ liên tục chớp lóe trong nhà máy điện, bắt đầu phát ra tiếng cảnh báo. Lưu Nghiễn vẫn tiếp tục lần lượt chập từng mối dây điện, đến cái cuối cùng thì thấy ghi chú ký hiệu lạ.

“Cái này nghĩa là gì?” Lưu Nghiễn hỏi.

Gã phiên dịch xem xét một hồi, đoạn lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

Bên cạnh cái công tắc nằm tận cuối góc trái có dán một ký hiệu hình đầu lâu, vẫn còn đang đóng, Lưu Nghiễn thử đẩy nó ra, xung quanh không xảy ra bất cứ động tĩnh gì.

Lưu Nghiễn bèn mặc kệ nó, kéo sợi dây khác làm chập mạch, chỉ trong vài giây ngay cả nhà máy điện cũng đã tối đen như mực.

Mông Phong thấp giọng: “Chuẩn bị xong hết chưa, rời khỏi đây ngay, tắt cái máy tính bảng đang phát sáng của em đi Lưu Nghiễn, tất cả theo tôi.” Dứt anh lờ đi đeo kính hồng ngoại, dẫn đầu nhóm người chạy vọt vào đường hầm.

Mông Phong vẫn tay phải cầm cannon, tay trái nắm súng bắn tỉa như trước, hóa thân thành một con báo săn lặng lẽ luồn vào đường hầm tối tăm. “Pằng”, tiếng chửi bới và la hét lập tức vang lên. Giữa tiếng hò hét hỗn tạp, Trác Dư Hàng cũng nâng khẩu súng bắn tỉa lên, “pằng pằng” mấy phát, Lưu Nghiễn há mồm kinh ngạc.

“Anh... anh có đeo thấu kính hồng ngoại đâu.” Lưu Nghiễn ngờ ngàng.

Trác Dư Hàng: “Dựa vào tiếng gió thổi và tiếng bước chân để phán đoán vị trí địch, phải khổ luyện mới thành.”

Mông Phong giục: “Đi mau.”

Cả bọn nhanh chóng rút khỏi nhà máy điện, tiến vào khu sinh hoạt phân bố như mạng nhện của người Nga, lối ra của khu hầm nằm lơ lửng trên vách cao của sảnh lớn, bên dưới tràn ngập âm thanh ầm ĩ nhộn nháo, mọi người hoặc là khe khẽ chuyện trò, hoặc lớn tiếng kêu gọi giúp đỡ.

Trác Dư Hàng lại nói: “Cho một quả bom.”

“Thôi đi.” Mông Phong nói: “Khi tuyên thệ anh đã nói những gì hả? Không được nổ súng vào thường dân tay không tấc sắt, giết lính địch thì cũng được đi, nhưng tàn sát hàng loạt người vô tội như thế làm gì, tôi không muốn sau khi kết thúc trận chiến lại bị ông già không có tình thân của mình áp giải lên tòa án quân sự đâu.”

Trác Dư Hàng trầm mặc một lúc, đột nhiên cánh cửa chính trên cao ầm ầm mở rộng.

Trên bục cao có một người bước ra, hô to vài câu tiếng Nga, người ở bên dưới liền im lặng.

“Dịch tôi nghe.” Lưu Nghiễn vỗ vỗ lên đầu Hà Kỳ Huy, cảm thấy dặt tên này theo đúng là có ích.

Hà Kỳ Huy run rẩy nói: “Có kẻ địch xâm nhập, nhà máy điện gặp chút trục trặc, mọi người tập trung chờ tại đây, khi nào tìm được kẻ do thám mới được quay về chỗ ở.”

Có một người cầm phấn hô lên, Hà Kỳ Huy tiếp tục phiên dịch: “Tại... tại sao... nhà máy điện bị phá hỏng là trách nhiệm... của ông.”

Người kia vốn định xoay người lùi về sau bục, nhưng khi nghe nói vậy đột nhiên rút súng, hướng về đám người nhả một phát đạn.

Bên dưới lập tức bùng nổ, người người kêu gào la hét, đám đông hỗn loạn cuống cuống né tránh, kinh hãi đổ mắt vào người đàn ông đang nằm

sóng xoài trên khoảnh đất trống, đầu người nọ bị khoét một lỗ, máu chậm chậm rỉ ra từ lỗ đạn.

Trong đại sảnh lặng phất như tờ, gã đàn ông cười khẩy, xoay lưng bước vào.

“Tên đó là Andrey hả?” Mông Phong khẽ hỏi.

Hà Kỳ Huy đáp: “Ông ta là cấp dưới của Nguyên soái... thuộc đội lính cận vệ.”

Mông Phong lại hỏi: “Hắn là đội trưởng à?”

Phiên dịch: “Chỉ là... đội viên thôi.”

Mông Phong chau mày: “Kỹ thuật bắn súng cực chính xác, không cần nhìn đã tìm được người lên tiếng giữa đám đông... Một phát ngay giữa trán...”

Lưu Nghiễn hỏi: “Có xử được không đấy?”

Mông Phong nói: “Cứ thử xem, tụi mình có ba chiến sĩ cơ mà, đi nào.”

Mông Phong dẫn đầu cả bọn nép vào mép gian đại sảnh len lén đi qua, Trác Dư Hàng bọc hậu, bọn họ lách mình núp vào cánh cửa trên bực cao.

Nguồn điện nơi này không bị ngắt, trước mặt là một hành lang đèn sáng rực rỡ, tiếng bước chân chậm rãi vang lên, gã đàn ông tóc nâu đã bỏ đi rất xa.

Lưu Nghiễn ra hiệu cho mọi người giữ im lặng, nhìn trái nhìn phải một cái rồi nhanh tay mở hộp điện gắn trên tường.

Mông Phong hơi khom người lấy đà, Lưu Nghiễn búng tay một cái, công tắc bật lên cái “tách”. Chớp mắt hành lang đã chìm vào bóng tối, một giây tiếp theo, Mông Phong lao vọt ra ngoài như mũi tên!

Bỗng nhiên, súng máy vừa “tạch tạch” hai tiếng đã nín bật, Mông Phong bật ra một tiếng kêu đau đớn, thân thể nặng nề đập vào tường, Lưu Nghiễn thềm than hồng bết. Cậu lập tức đóng công tắc điện, hành lang lại tràn ngập ánh sáng.

Bạch Hiếu Đông vừa lấy găng tay thép ra đã hét lên một tiếng thê thảm, gã đàn ông kia đã áp sát ngay trước mặt, Bạch Hiếu Đông bị ăn một đá vào

bụng, phun ra một ngụm máu tươi. Trác Dư Hàng đứng sau định bóp cò thì bị một ngón tay bịt kín họng súng, tiếp đó là tiếng nổ lớn, một nửa cánh tay của gã đàn ông bị bắn nát bấy, gã tung ra một cước đạp Trác Dư Hàng văng mạnh vào tường.

Trác Dư Hàng bị đập đầu chảy máu ngã gục xuống.

Lưu Nghiễn lui ra sau một bước.

Từ lúc Mông Phong bị đánh lén còn chưa đến năm giây, ba chiến sĩ phe mình bị xử gọn chỉ trong vòn vẹn có năm giây.

Đây là thứ sức mạnh gì? Tốc độ, sức bật và khả năng phản xạ còn vượt quá Mông Phong? Họ đã quá khinh địch rồi.

Gã đàn ông phía trước tóc nâu, môi hé ra, để lộ vùng lợi bên dưới, hốc mắt sâu hoắm, hai mắt trợn lồi, tai và mũi như thể bị đập vá vào mặt, có thể nhìn rõ vết rách sâu tận xương.

Cánh tay phải bị súng bắn nát đang bắt đầu từ từ khép lại, máu thịt ngồn ngộn cuộn lên như giun, quần lên phần xương trắng rợn người trơ ra giữa không khí.

Gã đàn ông xấu xí kia nghiêng đầu nhìn Lưu Nghiễn, nhếch một nụ cười đầy ẩn ý.

Tên phiên dịch Hà Kỳ Huy sợ đến són ra quần, liên tục la hét chuồi mình về sau, Lưu Nghiễn suy nghĩ thật nhanh, khéo mắt bắt gặp Mông Phong đang dồn hết sức lực rút ra con dao găm đang cắm trên vai, gượng mình đứng dậy.

Phải kéo dài thời gian, Lưu Nghiễn thầm nhủ, cậu liếc mắt trông thấy Mông Phong đang cố gắng đứng lên, từng bước tiến gần gã đàn ông chuẩn bị đánh lén.

Cậu bày ra một thế võ đánh cận chiến, ngoắc gã quái vật nửa chết nửa sống kia, lạnh giọng nói: “Xưng tên đi, ông đây không giết tướng vô danh bao giờ.”

Gã quái vật liền vung quyền.

CHƯƠNG 59

TÚY QUYỀN

Lưu Nghiễn bị đâm trúng ngay bụng, trong khoảnh khắc thấy như muốn nôn cả tim gan phèo phổi ra ngoài. Một đấm đó vừa hạ xuống khiến toàn bộ máu trong người như dồn hết lên não, ộc một phát ra ngoài.

Gã đàn ông kia toan vung dao găm đâm về phía Lưu Nghiễn, ngay lúc đó Mông Phong hét lên nhào tới lần nữa, Lưu Nghiễn dùng hết chút sức lực cuối cùng còn sót lại nghiêng người né tránh, Mông Phong giơ tay ra chặn, con dao găm cắm phập vào cánh tay anh!

Hai mắt Lưu Nghiễn hấn tia máu, cậu chặt vật dựa vào tường, trong chớp mắt Mông Phong đã đấu năm sáu chiêu với gã đàn ông, anh bị đánh ngã quăn quại trên đất, mấy lần vừa giương súng đã bị đập văng, ăn đòn nhiều mà trả đòn thì ít, lúc đó đột nhiên vang lên một tiếng “tách”, hành lang nhỏ lại tối đen.

Gã đàn ông sửng người khựng lại trong giây lát, Mông Phong nắm lấy cơ hội dứt khoát tung một quyền, xương gáy của gã phát ra tiếng “rắc”, bay thẳng ra ngoài như đạn pháo!

Gã va sầm một cái vào tường hành lang, ánh đèn lại được bật sáng khiến đồng tử của gã đột ngột co rút, ngay sau đó Lưu Nghiễn nhanh chóng ngắt điện, ba bóng đèn không ngừng chớp tắt, đen kịt rồi lại sáng rực.

Gã đàn ông cầm dao găm nhào tới Mông Phong, nhưng đồng tử của gã dưới ánh đèn lúc tỏ lúc mờ liên tục dần mở, hình ảnh của Mông Phong sai lệch đi, chỉ còn là một ảo ảnh trắng đen lưu lại trên võng mạc.

Mông Phong đeo ống kính hồng ngoại lên, ánh mắt luôn gắn chặt hình ảnh màu sáng lục của gã đàn ông, anh chớp lấy thời cơ xông tới đâm một

dao vào bụng gã rồi xé ngược lên cổ, chiếc áo ba lỗ bị rách đôi, dính liền với lồng ngực bị rách bắn ra một đường máu nhọt nhạt.

Giây tiếp theo, Mông Phong nhảy lùi về sau, bàn tay trái xoay ngược chộp lấy cổ tay gã xoay nửa vòng đập mạnh lên tường, đoạn quát to một hơi, dùng khẩu cannon gắn trên tay phải bổ tới, đá vụn bắn tứ tung, động đầu gã quái vật cắm ngập vào vách tường!

Mông Phong nâng khẩu súng tiểu liên lên xả đạn, nã bắn tung tóe mặt tường, gã đàn ông không ngừng co giật, cuối cùng gục xuống.

Lưu Nghiễn liên tục ho khan, Mông Phong sức cùng lực kiệt, nặng nề dựa vào tường, thở hắt ra một hơi thở dài.

Lát sau anh lại gần kiểm tra thân thể Lưu Nghiễn, nâng cằm cậu lên, ấn nhẹ vào bụng cậu, Lưu Nghiễn ho vài tiếng, Mông Phong lấy ra một hộp thuốc, tìm được viên thuốc cầm máu dùng khi hành quân cho cậu uống.

“Ba đánh một mà còn khốn đốn như vậy...” Lưu Nghiễn cảm thán: “Trịnh Phi Hồ dạy ra thể loại học trò thể này... thật chẳng biết giấu mặt vào đâu.”

Mông Phong tức khí: “Mẹ kiếp, em... đừng có suốt ngày chỉ chực nói kháy như thế.”

Mông Phong bước tới đỡ Bạch Hiểu Đông dậy, cậu ta nói: “Tôi có thuốc rồi...”

Bạch Hiểu Đông đổ ra một viên thuốc Vân Nam Bạch Dược uống vào, Mông Phong lại tới lay tỉnh Trác Dư Hàng.

Đám tàn binh bại tướng ngồi dựa vào tường thở dốc từng cơn.

Bạch Hiểu Đông: “Xin... xin lỗi, tại tôi không tốt, kỹ sư, hồi nãy anh đã phát hiện ra nhược điểm của hãn à, đối phó bằng cách nào thế?”

Lưu Nghiễn: “Mấy chiêu Thái Cực quyền hù người thôi.”

Từ máy liên lạc đột nhiên vang lên hai tiếng gõ, rất khẽ.

Lưu Nghiễn lập tức cúi đầu nghe ngóng, lại thêm một tiếng gõ nữa, cậu vội hỏi: “Lại Kiệt hả?”

Lại Kiệt thấp giọng: “Lưu Nghiễn? Các cậu đang ở đâu, vị trí hiện tại có an toàn không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Anh mau đến đây! Ổn trời... Bọn tôi đang ở trong mỏ vàng.”

Lại Kiệt: “Tôi thấy lối vào hầm mỏ rồi, không có lấy một tên lính gác, cậu chắc đây không phải là bẫy chứ?”

Mông Phong: “Đã bị Hiếu Đông xử đẹp rồi, anh nhớ mang theo một đầu đạn hạt nhân mini, đi vào cẩn thận. Bọn tôi mới bị tẩm quất, mẹ kiếp, Lưu Nghiễn bị đánh đến giờ còn đứng không vững...”

Lại Kiệt nghe thế bỗng chốc nổi sung: “Mẹ kiếp! Thằng đui nào thế hả? Nhân viên kỹ thuật của ông nội mày mà cũng dám đánh à! Bảo nó đợi đấy!”

Cả bọn: “...”

Mông Phong nói: “Nghỉ ngơi hồi sức tại chỗ, chờ đội trưởng tới.”

Mông Phong nhắc khẩu súng máy lên, cảnh giác nhìn chăm chăm về phía tận cùng hành lang, đề phòng lại có kẻ khác xuất hiện. Lưu Nghiễn nhìn xuống đồng hồ, tính từ khi cậu đi vào hầm mỏ này đã trải qua mười mấy tiếng, hiện tại là 7 giờ sáng ngày thứ hai rồi.

Lưu Nghiễn lấy từ ba lô ra mấy lon nước khoáng tăng lực chia cho đồng đội, cũng không quên đưa cho gã phiên dịch một lon, rồi cậu bắt đầu chỉ đường cho Lại Kiệt.

Âm thanh bên phía Lại Kiệt vô cùng âm ỉ, dường như ở đó có rất nhiều người, Trác Dư Hàng hỏi: “Đội trưởng, dân chúng đang rời đi phải không?”

Lại Kiệt nói: “Đông người quá vậy? Các cậu cứu hết toàn bộ luôn à? Cẩn thận!”

Tiếng đi đoàn vang lên, tiếp đó là tiếng dân chúng la hét kinh hoàng, tiếng súng lúc to lúc nhỏ, nghe được Lại Kiệt đã giải quyết xong mấy tên, Trác Dư Hàng lại nói: “Cậu bảo một cô gái tên là Ôn Ngọc Hồng dẫn mọi người lên mặt đất chờ đi.”

Lại Kiệt: “Tôi tìm được cô ấy rồi... Sao lắm người thế, vậy mà mấy đội cứu hộ trước kia không hề phát hiện ra? Đội Thợ Săn phen này bị phạt chắc rồi.”

Sau khi sắp xếp xong mọi việc ngoài cửa hang, Lại Kiệt lao như gió vào trong, thở ra một hơi: “Cho năm phút, đội phó vẫn tắt báo cáo tình hình đi.”

Mông Phong bèn kể đại khái một lượt, Lưu Nghiễn bổ sung thêm tình huống lúc trước, Lại Kiệt bình tĩnh lắng nghe, sau đó gật đầu bảo: “Tốt, Andrey vẫn còn ở trong hầm mỏ.”

“Bọn người Nga bên ngoài thì sao?” Trác Dư Hàng hỏi.

Lại Kiệt đáp: “Đều chạy thoát cùng đồng bào mình rồi, còn có không ít người Triều Tiên giữ quy củ, đây chính là mối bất hòa quốc tế mà... Rất khó giải quyết.”

Lưu Nghiễn không nói gì, lát sau Lại Kiệt bảo: “Lưu Nghiễn, lần này cậu xử lý cực kỳ tệ.”

Lưu Nghiễn nói: “Là lỗi của tôi.”

Lại Kiệt lên lớp: “Đáng lẽ cậu và anh Trác không được đánh động bất cứ kẻ nào, nghĩ cách lén vào trong, sau khi điều tra đủ manh mối thì báo cho anh biết, để anh đường hoàng mà đi thẳng vào hầm mỏ tìm Andrey thương lượng, nếu đàm phán không thành mới dùng vũ lực giải quyết. Lỡ mãng hung bạo gặp ai giết đó, xồng xộc đâm đầu tới, như thế đâu có giống với thói quen của cậu?”

Lưu Nghiễn liếc mắt sang Trác Dư Hàng, anh ta vô cùng lúng túng, cậu gật đầu đáp: “Sau này tôi sẽ chú ý.”

Lại Kiệt bước tới kiểm tra cái xác bị Mông Phong bắn nát đầu, trầm ngâm một chốc, đoạn nói: “Andrey là một quái vật...”

Lưu Nghiễn tiếp: “Biết đâu hoàn toàn không cách nào thương lượng với gã được, anh thấy đấy, đàn em của gã đã biến thành thế này rồi.”

Lại Kiệt gật đầu: “Có ai mất khả năng hành động không? Nếu không chiến đấu được thì để Mông Phong đưa ra ngoài trước.”

“Vẫn hành động được.” Lưu Nghiễn nói.

“Không thành vấn đề.” Trác Dư Hàng nói.

“Được mà.” Bạch Hiếu Đông nói.

“Thế thì tất cả theo sau lưng tôi, nhớ đừng khinh địch đấy.” Lại Kiệt liếc mắt xem đồng hồ: “Lưu Nghiễn chuẩn bị cho phát nổ bom hẹn giờ gài trong nhà máy điện đi, hồi nãy tôi thấy có hơn trăm tên lính chạy tới chỗ đó.”

Lưu Nghiễn liền khởi động nút điều khiển, mặt đất truyền tới từng đợt chấn động từ phía xa, trên trần hành lang hầm mỏ bụi mịt mù đổ xuống.

“Cài đặt 5 phút 30 giây cho kíp nổ tiếp theo.” Lại Kiệt dặn: “Bây giờ chúng ta sẽ cùng hành động, tiến vào xem mặt cái gã kia. Nếu tôi chưa nói ra tay thì không ai được phép manh động. Thận trọng, đừng cảm, cảnh giác tiến lên.”

Lại Kiệt vừa xuất hiện, bỗng chốc đã xốc lại tinh thần cho cả bọn, tất cả theo sau Lại Kiệt, tiến vào lối đi. Lưu Nghiễn áp giải Hà Kỳ Huy, Trác Dư Hàng tự giác đi bọc hậu, hình thành đội hình tiến công.

Cuối hành lang là một vùng đất trống trải, bên dưới có một cái rãnh rộng gần hai chục mét, Lưu Nghiễn xem xét địa đồ, sau đó báo lại: “Hiện tại chúng ta đang đứng ở trung tâm mỏ.”

Lại Kiệt rút khẩu cannon ra, nhanh chân men theo cầu thang sắt đi xuống dưới.

Nhóm người đi xuống rãnh ngầm, trong đó có vô vàn lối rẽ, Lưu Nghiễn nhỏ giọng hỏi: “Phòng ngủ của Andrey ở đâu?”

Gã phiên dịch đáp: “Tôi... tôi cũng chỉ ghé qua một lần thôi, nên chẳng nhớ rõ lắm, nơi này là chỗ ở của Nguyên soái và đội lính cận vệ của ông ta...”

Trước một lối ngoặt của khe ngầm thành linh có người bước ra.

“Ấy chà chà...” Lại Kiệt huýt sáo: “Người đẹp? Em là thư ký hả? Nguyên soái của em đang ở đâu thế? Anh có hẹn trước này.”

Người đàn bà tóc vàng kia mặc quân phục, vòng eo thon nổi bật, cặp mông tròn và bờ ngực đầy đặn, làn da xám ngoét khác thường hết như một

xác chết biết đi, đôi mắt màu xanh xám nhìn chòng chọc vào họ.

Cô ta nói bằng thứ tiếng Trung cứng ngắt nhưng chuẩn xác, rõ từng chữ một: “Tìm ngài làm gì?”

Lại Kiệt đứng dang chân, chắp tay sau lưng, đội chiếc mũ lệch màu xám trắng, nghiêng đầu cười bí ối: “Tay sai của gã dám đánh mấy thằng em của anh, tới tìm gã nói chuyện chút.”

Người đàn bà tóc vàng buột miệng nói một câu tiếng Nga, gỡ nón lính xuống ném vèo sang một bên, tay phiên dịch nhất thời sợ đến tè ra quần.

Lại Kiệt quay đầu bảo: “Mấy cậu đi tìm người, để tôi đối phó với ả, xong việc sẽ lập tức tập hợp với mọi người, tản ra!”

Ả tóc vàng và Lại Kiệt đồng thời rút súng, các đội viên chia nhau nhảy sang hai bên, lộn nhào núp sau mớ thùng chất đống dưới rãnh ngầm, tiếng súng nổ dữ dội, Lại Kiệt nhảy bật ra sau, lộn vòng tại chỗ né đạn, bắt đầu phản công!

Mông Phong phất tay ra hiệu mau rời đi, anh dẫn những người khác chạy khỏi trung tâm rãnh ngầm, lao thẳng vào lối rẽ, trong đó treo bảng hiệu đề tên, Hà Kỳ Huy nói: “Đó... chính là chỗ này... Ghi tên của Andrey...”

Lưu Nghiễn bảo: “Anh vào trong gọi gã ra đây, cứ nói nhà máy điện có chuyện rồi, người ta kêu anh tới báo tin.” Dứt lời bèn nhìn xuống đồng hồ, ấn lên cái nút thứ hai trên điều khiển kíp nổ, đằng xa lập tức truyền tới một trận chấn động nữa.

Tay phiên dịch run lấy bấy tiến lên, bốn người còn lại chia ra mai phục ở hai bên, Hà Kỳ Huy gõ cửa, một gã vạm vỡ mở cửa, lớn giọng quát bằng tiếng Nga.

Tay phiên dịch mới nói chuyện với gã một chốc thì cửa đã đóng sầm lại, tay phiên dịch quay về báo: “Ông ta... không ở... trong phòng ngủ.”

Mông Phong liền hỏi: “Không có trong đó? Thế đi đâu?”

Tay phiên dịch đáp: “Nói là... ở phòng làm việc, tính sao đây?”

Mông Phong: “Trong phòng ngủ của gã có gì à?”

Tay phiên dịch: “Có... Nghe bảo phòng ngủ của ông ta chứa rất nhiều bí mật... Nhưng tôi không biết gì hết.”

Mông Phong: “Vào xem thử đi, Hà Kỳ Huy, anh trốn ngoài này, khi nào gọi hăng tiến vào.”

Tay phiên dịch vội vàng tìm chỗ trốn, Mông Phong hít một hơi thật sâu lùi ngược vài bước, đoạn lấy đà nhảy bật lên, tung cước đập bung cánh cửa, giương khẩu cannon gắn tay vãi ra một luồng đạn hình quạt, trong phòng tràn ngập khói thuốc súng, sô pha văng lên, tiếng súng nổ vang!

Mông Phong hét: “Đừng khinh địch! Mỗi người xử một tên! Đều khó nhằn như tên mới này đây!”

Một kẻ đầu trọc bổ nhào đến bên cạnh, Mông Phong lập tức giật lùi về sau, Bạch Hiếu Đông vọt tới như một mũi tên, bật mở lưỡi dao găm dưới găng tay thép giao chiến với đầu trọc.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Lưu Nghiễn vội thụp người, lưỡi dao trên găng tay thép của Bạch Hiếu Đông phóng ra, lao xẹt qua đỉnh đầu cậu.

Tên vệ sĩ người Nga lách mình né tránh, dây xích treo chìa khóa đeo trên hông bị lưỡi dao cắt đứt.

Lưu Nghiễn nhanh như cắt vươn tay ra chụp lấy, sau khi bắt được chìa khóa thì lộn vòng tại chỗ, chạy về phía cửa phòng ngủ.

Tiếng súng vang lên không dứt, đạn bay tán loạn, Trác Dư Hàng vung chân hất cái bàn bằng thép che phía sau cho Lưu Nghiễn, đoạn xoay mình bắn tĩa ra.

Tiếng đạn nổ dồn dập đập vào cánh cửa sắt của phòng ngủ bên trong cùng, Lưu Nghiễn không dám ngóc đầu lên, tay run rẩy nhét chìa khóa vào ổ vặn một vòng, nắm khóa cửa đẩy ra rồi nhào vào trong, liền sau đó cậu tung ra một quả lựu đạn, hét to: “Năm sắp xuống!”

Ba người đứng trong phòng khách lập tức xoay người nhảy bổ xuống, quả lựu đạn nổ tung, máu thịt văng đầy vách tường, bọn vệ sĩ cũng giống như gã lính cận vệ lúc trước, dù bị thương vẫn không mảy may sợ hãi, một tên trong số đó giật phứt cánh tay bị nổ nát của mình ném xuống đất, hét lên điên cuồng lao tới Mông Phong!

“Em vào trước đi! Mặc kệ bọn anh!” Mông Phong hô lên.

Lưu Nghiễn không nhìn thêm nữa, xoay lưng guồng chân chạy đi, băng qua lối đi nhỏ hẹp, dừng lại trước một cánh cửa khác, cậu đưa mắt quan sát xung quanh một lượt, đặt ba lô xuống rồi móc trong đó ra một máy thăm dò gắn lên trên cửa, lần lượt ấn vào mấy cái nút.

Máy thăm dò bắt đầu títtít hiển thị, đây là sản phẩm điện tử của Tiến sĩ Ngụy ở khu số 6, có thể thăm dò toàn bộ sóng điện quanh đó.

Lưu Nghiễn không muốn vừa mới bước vào đã trúng tia laser hoặc ăn đạn từ hệ thống phòng ngự.

Trong vách tường chôn khá nhiều dây điện, Lưu Nghiễn men theo chân tường xem xét một lượt, đoạn dùng dao cạy một viên gạch lên, giữa vách tường đắp đất màu xám, cậu dễ dàng móc được một đoạn dây điện.

Lưu Nghiễn kéo dây điện ra, đốt chảy hai đầu rồi chập hai lõi dây vào nhau khiến chúng bị chập, tiếp tục xác định cách dòng mạch xoay chiều hiển thị trên máy thăm dò, chỉ để lại mạch điện chiếu sáng, lúc này cậu mới lấy chiếc chìa khóa ra, mở cửa bước vào trong.

Phòng ngủ tối om như mực, Lưu Nghiễn với tay mở đèn chiếu sáng, một giọng đàn ông cất lên nơi góc phòng: “Người Trung Quốc à?”

Trong tích tắc, Lưu Nghiễn bị giọng nói thành linh phát ra dọa cho mất vía, toàn thân lạnh toát, máu trong người như đông cứng lại.

“Phải, là người Trung Quốc.” Lưu Nghiễn đáp lời.

Giữa phòng đặt một chiếc giường lớn hoa lệ, tủ trưng bày kê bốn phía, bên trong bày biện không ít rượu quý và xì gà, ở góc phòng còn có một chiếc bàn ăn phủ vải nhung thiên nga, người đàn ông ngồi ngay sau bàn, trước mặt là một ly rượu whisky.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, vô số ý tưởng vụt lóe rồi biến mất trong đầu Lưu Nghiễn. Đây chẳng phải là phòng ngủ của Andrey sao? Không phải gã đi rồi à? Thế sao lại có người ở đây được? Tên vệ sĩ bảo gã đang ở trong phòng làm việc cơ mà, nhưng chỗ này là phòng ngủ của gã, mà cửa còn khóa trái nữa... Người này chắc là tù nhân... bị nhốt trong phòng ngủ của Andrey?

Lưu Nghiễn nói tiếp: “Tôi tới cứu ông đây, ông được tự do rồi.”

“Tôi tự do à?” Người đàn ông kia đặt điều xì gà xuống gạt tàn, đứng dậy bước ra trước bàn, nhàn nhạt hỏi: “Cậu biết tôi là ai chứ?”

Lưu Nghiễn đứng đối mặt với người đàn ông đó, quan sát bộ quân phục thẳng thớm trên người anh ta.

Cơ thể anh ta gầy gò, mang vẻ ốm yếu bệnh tật, gương mặt hốc hác nhưng vô cùng đẹp, đôi mắt ánh lên màu lam của dòng máu lai Đông Âu, tựa như một viên ngọc bích trong nước, những lọn tóc xoăn màu nâu đậm lộ ra dưới vành mũ, bên vành tai trái đeo một chiếc hoa tai kim cương.

Lưu Nghiễn nhìn thấy huy hiệu trên vai áo anh ta, chính là quân huy búa liềm của Liên Xô cũ, bên dưới còn có một ngôi sao vàng năm cánh.

“Ông là Nguyên soái Andrey?” Lưu Nghiễn nheo mắt, lăm lăm: “Sao lại thế được? Ông bị thuộc hạ nhốt à?”

Andrey nói: “Ừm... Để tôi nghĩ xem, các cậu tới đây vì muốn cứu đồng bào của mình đúng không?”

Lưu Nghiễn vừa rồi đã đoán nhầm, không dám nói nhiều để tránh lộ chuyện, vừa đề cao cảnh giác vừa hỏi vặn lại: “Ông đã làm gì với những người ở đây?”

Andrey nheo mắt, dường như cũng đang suy nghĩ về lai lịch của Lưu Nghiễn, tạm thời không ai có động tĩnh gì.

Mãi hồi lâu sau, Andrey mới hỏi: “Sao cậu tìm được chỗ này?”

Tiếng Trung của Andrey tuy hơi ngọng nhưng Lưu Nghiễn vẫn hiểu được, lúc này cậu chỉ thầm mong bọn Mông Phong nhanh chóng giải quyết đám lâu la ngoài kia rồi chạy vào giúp đỡ, đàn em cấp dưới đã lợi hại thế rồi, gã Nguyên soái này nếu muốn giết mình thì dễ như trở bàn tay.

Lưu Nghiễn dẫn sự lo lắng trong bụng xuống, hỏi: “Cái gì?”

Andrey dường như không nhận ra cậu đang cố kéo dài thời gian, lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Lưu Nghiễn đáp: “Nhà sinh học bị ông nhốt đã phát tín hiệu cầu cứu, căn cứ Trung Quốc tại vùng biển quốc tế phái một đại đội tới đây để nghĩ cách

cứu viện.”

Andrey cười khẩy: “Cậu nói dối.” Dứt lời liền trở tay rút súng!

Lưu Nghiễn đã có phòng bị từ trước, cùng lúc với tiếng súng nổ cậu đã xoay người nhảy lên, lăn người núp vào gầm giường, Andrey bóp cò không chút nương tay, đạn bay tứ phía, bình hoa đặt đầu giường vỡ tung, lỗ đạn kéo từ trên tường xuống giường, Lưu Nghiễn hai tay ôm đầu trốn dưới gầm giường.

Tiếng súng của Andrey vừa dứt, Lưu Nghiễn với tay túm lấy tấm khăn trải bàn rũ bên cạnh giường nghiễn răng giật mạnh, chiếc bàn theo lực kéo đổ rầm xuống, khăn trải bàn rớt xuống thảm trải sàn, tiếng súng lại nổi lên!

Luồng đạn gần như sượt qua da đầu Lưu Nghiễn, vết đạn mỗi lúc một nhiều thêm, Andrey chậm chậm áp sát, Lưu Nghiễn giật mạnh khăn khiến Andrey lão đảo, mất đi đích ngắm. Cậu nhanh chóng nhào ra khỏi gầm giường, tung chân đạp văng gã.

Khẩu súng lục bay lên rơi cộp xuống thảm, hai người đồng thời xoay người, Andrey vươn hai tay chụp, Lưu Nghiễn vung chân đá khẩu súng văng ra xa hơn. Gã gầm lên giận dữ chuyển hướng vồ tới cậu.

Cậu vớ ngay cái ghế táng thẳng vào đầu Andrey, tiếp theo lại hất ngã toàn bộ tủ kệ trưng bày, khiến chai rượu, gạt tàn, phù điêu rơi đầy đất, Andrey phải lùi lại tránh né, Lưu Nghiễn nắm chai Vodka vung lên một đường vô cùng đẹp mắt, quát: “Quỳ xuống cho tao!”

Dứt lời đã sải tay đập chai rượu vào thái dương của Andrey, chai Vodka vỡ choang, Andrey toác đầu chảy máu, ngất lả ra đất.

Lưu Nghiễn vứt nửa chai rượu kia đi, mệt lả thở dồn.

Andrey sao lại yếu xìu thế này? Lưu Nghiễn lấy lại bình tĩnh, thầm nhủ Nguy hiểm thật.

Phải rồi, nom dáng vẻ thì gã không tiêm thứ kỳ quái gì vào người nên khác với bọn tay sai, nhưng...

Tại sao gã lại tự nhốt mình ở cái chốn quỷ quái này?

Những nghi vấn trong lòng Lưu Nghiễn phút chốc đã sáng tỏ, gã vừa mới tiêm vắc xin!

Nhưng vắc xin ở đâu? Lưu Nghiễn nhìn trái ngó phải, phát hiện Andrey không giống dáng vẻ mệt mỏi sau khi được tiêm vắc xin mà cậu từng thấy, hình như có chỗ nào đó khác biệt.

Cậu cúi người ấn lên động mạch chủ của Andrey, vẫn còn sống, nhưng nhịp thở càng lúc càng chậm.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Lưu Nghiễn vội vàng nép mình sau tường, Mông Phong dắt theo những người còn lại xông vào.

Lưu Nghiễn thở phào, giới thiệu: “Đây là trùm cuối của phó bản lần này, Nguyên soái Andrey.”

Mông Phong: “...”

Mông Phong không tin nổi hét lên: “Không thể nào! Tay không mà em đánh trùm cuối bẹp dí thế này á?! Thế mặt mũi của bọn anh biết giấu vào đâu?!”

Lưu Nghiễn khiêm tốn: “Quá khen, thật ra em còn xài một chai rượu nữa, đều là công lao của chai rượu đó.”

Trác Dư Hàng: “Đây là rượu Vodka năm 1986.”

Lại Kiệt xử gọn cô ả tóc vàng ngoài kia, lôi Hà Kỳ Huy lao như bay vào, khoe miệng anh ta giật giật: “Cậu điên rồi sao Lưu Nghiễn.”

Mọi người đứng vây quanh phòng ngủ, Bạch Hiếu Đông hỏi: “Giờ làm sao?”

Lại Kiệt: “Trói lại, đập gã tỉnh dậy để hỏi chuyện. Cậu quen người này không, Tiểu Hà?”

Hà Kỳ Huy hướng ánh mắt sợ sệt về phía Andrey, gật đầu lia lịa bảo: “Ông ấy... chính là Nguyên soái Andrey. Các anh dám...”

Lưu Nghiễn nói: “Gã này yếu như sên ấy, vốn không giống quân nhân chút nào, chắc gã chẳng giống bọn đàn em của mình, tiêm thuốc biến dị gì đó vào.”

Hà Kỳ Huy hoảng hốt: “Sao thế được! Tôi đã tận mắt chứng kiến ông ta dùng tay không... bóp nát đầu của một người!”

Mọi người: “...”

Khóe miệng Mông Phong giật giật, nhìn Lưu Nghiễn với ánh mắt hết sức phức tạp.

Lưu Nghiễn: “À, chắc là thế, có thể gã... Ừm, nói chung gã không phải đối thủ của tôi. Mông Phong, giờ anh đã thấy sự lợi hại của em chưa.”

Trác Dư Hàng khom người giật thử sợi dây trói, rồi dò hơi thở của gã, đoạn nói: “Gã chết rồi.”

Lưu Nghiễn chau mày: “Vô lý! Tôi chỉ dùng bình rượu đập đầu gã thôi mà!”

Bạch Hiếu Đông cũng nắm áp vào ngực nghe nhịp tim của gã, bảo: “Không nghe thấy tim đập, cũng không còn hơi thở nữa.”

Lưu Nghiễn nhủ rắc rối rồi, lúc này cậu chạm vào rõ ràng gã vẫn còn sống, sao mới đó mà đã ngỏm rồi?

Mông Phong nói: “Những kẻ ngoài kia chẳng biết là thế loại gì, vẫn giữ lại ý thức, nhưng thân thể đã hóa thành thân ma, biết đầu gã này còn biến dị được thì sao?”

“Có thể lắm.” Lưu Nghiễn rùng mình: “Chờ thêm lát nữa, xem thử sau khi chết gã có biến dị hay không?”

Lại Kiệt lên tiếng: “Thế này rất liều lĩnh, tôi hết hơi mới dẹp được cô ả kia, không đáng đâu.”

Lại Kiệt nã cho Andrey một phát súng, bắn nát đầu gã, nói: “Nhiệm vụ của chúng ta gần như đã hoàn thành rồi, chuyện còn lại đều do vùng biển quốc tế xử lý, không thể lấy tính mạng của đội viên ra mạo hiểm được. Tiếp theo chỉ cần tìm mấy nhà sinh vật học người Mỹ kia rồi dẫn đồng bào mình đến nơi chờ cứu viện là xong việc.”

Mông Phong gật đầu, liếc mắt nhìn tay phiên dịch.

Hà Kỳ Huy nói: “Nhà sinh vật học... tôi... không biết, những gì tôi biết... chỉ có nhiêu đó thôi.”

Lại Kiệt nhìn sang Lưu Nghiễm, hỏi: “Cậu vào đây lâu nhất, có manh mối gì không? Nếu không có thì chúng ta lên mặt đất trước, lần lượt hỏi thăm người Nga và đồng bào người Hoa, kiểu gì cũng có tin tức.”

Lưu Nghiễm nói: “Tôi nghĩ phòng thí nghiệm sinh hóa chắc nằm ngay trong hầm này.”

Lại Kiệt gật đầu, Lưu Nghiễm kể lại việc bắt gặp dấu hiệu hình đầu lâu ở nhà máy điện, rồi tiếp: “Có lẽ cái nút đó chính là công tắc nguồn điện của phòng thí nghiệm, nhưng sao nó lại bị đóng? Vì lý do gì? Trước khi đi tôi đã bật nó lên rồi.”

Lại Kiệt trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Có lý, hai quả bom còn lại từ từ hăng nổ, chúng ta chia nhau ra tìm nhé?”

Lưu Nghiễm nhớ ra đây là một hầm mỏ, vội bảo: “Chờ đã, hồi nãy trên đường tới đây tôi thấy máy thăm dò tia β , dùng trong việc khai thác mỏ và dò tìm quặng mỏ, các anh giúp tôi lấy một cái tới đây.”

Lưu Nghiễm miêu tả hình dáng của cái máy đó, Lại Kiệt chủ động đi tìm, những người còn lại đều ở trong phòng ngủ nghỉ ngơi tạm thời hồi phục thể lực.

Người nào người nấy đều sứt đầu mẻ trán, lồi thoi lệch thếch.

Bạch Hiếu Đông kiểm tra thương tích cho các đội viên, may mà không có gì nghiêm trọng, Mông Phong được cầm máu đơn giản với băng vải quấn trên tay, Lưu Nghiễm bắt đầu lục lọi tìm kiếm trong đồng đồ nát.

Bạch Hiếu Đông cảm thán: “Cái giường này êm thật, ha ha.”

Bạch Hiếu Đông ngồi bên giường nhún một cái, cả người lấm lem máu me bụi bặm cứ thế nằm vật ra, lấy một cái gối vải nhung thiên nga mềm mại kê dưới đầu, nói: “Kỹ sư cũng chợp mắt một lát đi, vất vả nhiều rồi.”

Trác Dư Hàng vặn mở một chai rượu trong bộ sưu tập của Nguyên soái Andrey, nốc vài hớp, khà một hơi đầy sáng khoái. Anh ta xem xét tỉ mỉ nhãn hiệu chai rượu rồi bảo: “Đều là rượu quý cả, cái này này.”

“Mấy tên gốc các người...” Lưu Nghiễm ngán ngẩm nói.

“Không lấy cũng phí, cứ ừ.” Mông Phong vơ mấy hộp xì gà nhét vào ba lô, toàn hàng xịn, đoạn quay sang cự nự với Hà Kỳ Huy đang lui cui tìm đồ vật quý giá: “Làm gì đấy! Ra ngoài mau! Không ai bảo anh quét nhà đâu!”

“Dạ dạ dạ... Tôi ra ngoài ngay đây.” Hà Kỳ Huy đã kịp thó được một cái đồng hồ vàng và kha khá thứ ngon lành khác, rồi rít nói rồi gập người chạy biến.

Mông Phong móc vài điếu xì gà chia cho Trác Dư Hàng.

“Tôi... không hút thuốc.” Bạch Hiểu Đông khoát tay từ chối.

Lưu Nghiễn kiểm tra mọi góc ngách trong phòng, chẳng thấy có gì quan trọng nên cũng mặc kệ. Cậu ngồi xuống giường, gối đầu lên cánh tay của Bạch Hiểu Đông, thoải mái nói: “Anh có thể xách vài hộp về, biếu cho ông ba mặt gỗ của mình.”

Mông Phong tìm diêm, cùng với Trác Dư Hàng đốt xì gà hút rồi bước tới bên giường, Trác Dư Hàng đưa rượu cho Bạch Hiểu Đông, bốn anh chàng nằm xoài trên một chiếc giường lớn, cùng nhau uống rượu, hút thuốc, thư giãn, chém gió.

Lại Kiệt thở hồng hộc đẩy một chiếc máy thăm dò tia β cỡ lớn đi vào, tới nơi thì cái máy mắc kẹt ở ngoài cửa, trông thấy bọn cấp dưới nuốt mây nhà khói, chén tạc chén thù, điên tiết quát lên: “Mấy người làm trò gì đấy! Đội phó! Lại là cậu đầu têu!”

Lưu Nghiễn ngồi dậy điều chỉnh máy móc. Lại Kiệt nhảy qua cái máy tiến vào phòng ngủ, thả người nằm phịch xuống chỗ trống của Lưu Nghiễn, mình mẩy dính đầy máu và bụi, thở hắt ra: “Năm nghỉ chút... Đồng chí tiểu Bạch, cho tôi ngụm rượu xem nào. Có gì ăn được không? Mọi người ăn chút gì bổ sung thể lực đi, đừng uống rượu nhiều quá, ảnh hưởng tới khả năng phán đoán.”

Lại Kiệt chỉ uống một ngụm Vodka là bỏ chai xuống, Mông Phong phân phát ít lương khô, cả bọn chia nhau ăn, ai nấy đều mệt lử cả rồi.

Lại Kiệt nói: “Mông Phong và anh Trác không thể uống rượu được, lát nữa chúng ta phân ra hành động, anh Trác dẫn Hiểu Đông ra ngoài bảo vệ

đồng bào đi lên mặt đất, đám Tây mũi lõ đám động tay động chân thì giết thẳng tay, nếu bằng lòng đến vùng biển quốc tế thì tiếp nhận họ, xong việc hãy trở lại đây. Lưu Nghiễn, Mông Phong và tôi đi tìm phòng thí nghiệm sinh hóa.”

Lưu Nghiễn rút dây điện ở góc tường ra, kéo phích cắm của máy thăm dò năng lượng nối dây vào.

Điện áp của máy thăm dò ổn định, bắt đầu vận hành, Lưu Nghiễn cài đặt phạm vi sóng rà quét toàn bộ phòng ngủ, títtítít, màn hình hiển thị bản đồ đan xen ngang dọc của tầng ngầm bên trong.

“Có lối đi bí mật à?” Lại Kiệt nhả ra làn khói xì gà, hai chân bắt chéo nhịp nhịp khoan khoái.

“Không có lối đi ngầm, nhưng có tủ âm tường.” Lưu Nghiễn nói: “Trong phòng ngủ chỉ có một hộp tủ âm tường rất nhỏ.”

“Xem nào?” Mông Phong nhảy khỏi giường, ghé tới xem xét.

Lưu Nghiễn tiếp: “Chắc là một két sắt... ở đó. Đi, Hiếu Đông tìm cho tôi ít dung dịch H₂SO₄ hoặc nước cường toan tới đây, những mỏ luyện kim chắc chắn phải có mấy thứ đó, cứ tìm mấy cái thùng có đánh dấu nguy hiểm ấy, một lọ là đủ rồi... Mà thôi, để tôi tự đi tìm.”

Lại Kiệt và Trác Dư Hàng kéo cái giường ra chỗ khác, Bạch Hiếu Đông đã hơi say, làm nhảm: “Tôi bảo vệ anh...” Cậu ta lão đà lão đảo bò qua cái máy, theo chân Lưu Nghiễn đi ra cửa.

Lưu Nghiễn đút hai tay trong túi áo, trở lại giữa hầm mỏ, băng qua mớ máy móc lộn xộn chất đầy đất, tìm kiếm rương gỗ chứa chất nguy hiểm. Mỏ vàng ở bờ sông này vẫn còn dùng cách luyện kim bằng dung dịch H₂SO₄ có từ thời xưa, nên ở đây có khá nhiều axit này.

Bạch Hiếu Đông uống tới mức ngật ngưỡng, neho mắt lơ lơ nhìn Lưu Nghiễn, bất ngờ Lưu Nghiễn quay đầu hô lên: “Cẩn thận!”

Cái xác bị nổ mất một phần gáy lại còn bị đạn bắn thủng trán của ả tóc vàng nhẽ ra phải nằm xoài ở một góc, nay chằm chằm đứng dậy, ngoác rộng miệng nhào về phía Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn lập tức lùi ra sau, vặn mở bình chứa dung dịch H₂SO₄, Bạch Hiếu Đông lại thụp đầu xuống hét: “Có có có kẻ địch.”

Lưu Nghiễn hét lớn: “Xin trợ giúp! Lại Kiệt! Mông Phong!!”

Cô ả tóc vàng kia rõ ràng vẫn chưa chết hẳn, xoay người vỗ Bạch Hiếu Đông. Cậu ta lão đảo, chân nam đá chân chiêu, thủ thế: “Hây a!”

Ả tóc vàng nhanh như chớp vung một tay định chộp vào mặt Bạch Hiếu Đông, cậu ta lắc lư, bước chéo lên trước, liêu xiêu chực ngã, vươn hai tay khóa lấy cánh tay cô ta rồi xoay mình, theo đà kéo cô ả quay một góc 180 độ, tung chân đá ả bay thẳng ra xa.

“Tay... tay là hai cánh cửa, toàn nhờ... cước đá người.” Bạch Hiếu Đông múa Túy Quyền, cô ả thân ma trợn mắt tiếp tục nhào đến. Bạch Hiếu Đông chột ngã giữa xuống đất, hai chân vung lên trước, kẹp lấy bắp chân ả quăng mạnh, ả thân ma lại tiếp tục bay đi.

Lưu Nghiễn nghiêng người lách tới, ném bình H₂SO₄ đập vào vách đá khiến dung dịch axit bắn tung tóe, mùi tanh tươi lập tức bốc lên kèm theo tiếng xèo xèo của thịt cháy, trên đầu thân ma bốc lên khói trắng, cháy khô.

Lại Kiệt và Mông Phong lao tới, trông thấy Bạch Hiếu Đông rũ hai tay đứng liêu xiêu, Lưu Nghiễn mặt co giật, bị một phen sợ bóng sợ gió.

“Không sao rồi...” Lưu Nghiễn dở khóc dở cười: “Hiểu Đông đang đánh Túy Quyền đấy.”

Lưu Nghiễn cầm một bình H₂SO₄ đi vào, làm tan chảy khóa của két sắt, Trác Dư Hàng lấy báng súng cạy cửa két.

Bên trong có một thiết bị điện tử hình tròn và một ống tiêm trống rỗng.

“Đây là gì?” Mông Phong đeo găng tay hở ngón, lấy dụng cụ điện tử đó ra, đặt vào tay mới thấy nó chưa lớn bằng lòng bàn tay: “Quả tim nhân tạo của Iron Man à?”

Mông Phong cầm vật hình tròn đó làm bộ áp lên ngực trái, Lưu Nghiễn giật lấy, thử xoay tròn cái hộp rồi bảo: “Là một chìa khóa, có lẽ là vật quan trọng dùng để khởi động thứ gì đó, cần phải tìm được cái hốc khớp với thứ này.”

Lại Kiệt lấy cái ống tiêm trống không kia ra, bên trong vẫn còn sót lại ít dung dịch màu xanh nhạt, Lại Kiệt đựng nó trong một túi nhựa trong suốt, cất vào hộp sắt: “Lấy cái này về cho khu số 7 xét nghiệm, đi thôi.”

Họ ra khỏi hầm mỏ, Lưu Nghiễn lại bật máy thăm dò lên, nói: “Sóng β hiển thị cho thấy, có một không gian ngầm còn thấp hơn chỗ này, lối vào ngay tại đầu khe rãnh, sóng âm đúng là không thăm dò được nơi này, diện tích chưa tới một ngàn mét vuông.”

“Chắc là ở đây rồi.” Lại Kiệt nói: “Giờ bắt đầu chia nhau ra hành động... Đồng chí Tiểu Bạch ổn chứ, không uống rượu được thì đừng có uống, khi trở về anh sẽ báo cáo phê bình chú mày đấy.”

Bạch Hiếu Đông gật đầu.

Trác Dư Hàng và Bạch Hiếu Đông dắt theo gã phiên dịch đi lên mặt đất, Lại Kiệt, Mông Phong và Lưu Nghiễn nhanh chóng chỉnh đốn trang bị, tiếp tục tiến sâu vào địa điểm cuối cùng của nhiệm vụ.

CHƯƠNG 60

MÁY TÍNH PHOTON

Trong máy bộ đàm, giọng của Bạch Hiếu Đông: “Một người canh giữ ải, muôn người không vượt nổi... Thánh hiền tự cổ đều cô đơn...”

Trác Dư Hàng: “Cậu định làm gì?! Này, Bạch lão đệ! Đừng manh động!”

Bạch Hiếu Đông: “Kẻ cản đường ta... phải chết! Hãy a!”

Mọi người: “...”

Trác Dư Hàng: “Cậu ta... vừa... tay không giải quyết hai chục gã cầm súng! Chuyện gì thế này? Hiếu Đông lợi hại đến thế sao??”

Mặt Lưu Nghiễn đen sì: “Tôi biết rồi, anh để cậu ta làm tiên phong là được.”

Cuối đường hầm, có một cánh cửa được khảm chặt vào tường. Lại Kiệt nói: “Có lẽ chính là chỗ này rồi.” Nói xong bước tới trước đẩy cánh cửa, nửa thân trên áp sát vào tấm cửa sắt, đột nhiên anh phát giác ra điều gì đó.

“Có tiếng động, bên trong rất nóng.”

Lưu Nghiễn bước tới gần máy cảm ứng lên cửa, kiểm tra mức điện lưu và nguồn mạch của máy móc bên trong.

“Trong đó là một công trường.” Lưu Nghiễn nói.

Mông Phong cài bom, tiếng nổ trầm đục vang lên, cánh cửa bị thủng một lỗ méo mó, miễn cưỡng đủ cho họ chui vào.

Bên trong cánh cửa là một công trường ngầm cực kỳ rộng lớn, tiếng máy móc hoạt động đinh tai nhức óc, đường băng chuyền dài cả trăm mét từ trên cao nghiêng nghiêng chạy xuống, vận chuyển quặng đá tới một sàn phẳng.

Chiếc búa lớn vung lên hạ xuống, đập nát viên quặng trên đe, đổ xuống một máng nghiêng cỡ lớn bằng thép không gỉ.

Quặng đá trên máng giờ đã thành những viên nhỏ, lăn nhanh trên máng dốc cao hai mươi mét, sau khi lọc qua lưới thì được chia thành từng nhóm, chuyển vào ba cái lò bằng điện cao năm mét rồi dùng H₂SO₄ tôi luyện.

Băng chuyền nhỏ cuối cùng là nối từ lò ra, trong nồi nấu quặng chứa đầy vàng lỏng lánh.

“Trước tiên phải tìm được bàn điều khiển!” Chỗ này quá ồn ào, Lưu Nghiễn nhón chân nhảy xuống thang sắt. “Phòng thí nghiệm có lẽ ở phía trong cùng của công trường.”

Lại Kiệt: “Mông Phong...”

Bước chân Lưu Nghiễn dừng lại, quay đầu lại nhìn, cả thân hình của Lại Kiệt vẽ một đường hình vòng cung bay thẳng ra ngoài, máu tươi phun đầy không trung.

“Pằng!” Một tiếng súng vang lên, Lại Kiệt còn đang lơ lửng trên không đã bị bắn trúng vai.

Bị tập kích rồi! Lưu Nghiễn lập tức định thần lại nhảy sang một bên úp người xuống, túm được sợi dây thừng của thang sắt vội vàng tung về phía Lại Kiệt.

Mông Phong gào lên: “Cẩn thận...”

Lời còn chưa dứt, súng của Mông Phong còn chưa lên nòng thì ba âm thanh trầm đục đã vang lên, tiếp đó lại là một tiếng súng nữa. Tất cả chìm vào yên lặng.

Trong khoảnh khắc, Lưu Nghiễn chỉ cảm thấy sự phẫn nộ như muốn xé tan lồng ngực. Sự khát máu trong nháy mắt bị gọi dậy, cậu gầm lên, điên cuồng xông tới.

Đó là khuôn mặt của một người đàn ông, mái tóc xoăn màu nâu đen, làn da xám ngoét không giống người còn sống, hai má hõm sâu.

Andrey? Lưu Nghiễn giật mình kinh hãi.

Andrey!!! Trong khoảnh khắc rất nhanh ấy, Lưu Nghiễn nhận ra đó là Andrey, gã giơ tay, lại một phát súng nữa.

Mặc dù Lưu Nghiễn đã mặc áo chống đạn nhưng bị bắn trong khoảng cách gần như vậy vẫn khiến lục phủ ngũ tạng của cậu phải chịu một xung lực rất lớn, vô cùng đau đớn.

Lưu Nghiễn bị đập một cái ngã lăn ra sàn, cố gắng chống tay gượng dậy. Andrey chĩa thẳng súng vào đầu cậu.

Cùng một lúc, Lại Kiệt nắm được dây thừng lộn vòng lại, hai chân đạp một phát lên người Andrey khiến họng súng bị chệch đi, viên đạn bay ra chệch khỏi đầu Lưu Nghiễn, bắn trúng vào tay trái của cậu.

Lưu Nghiễn đau đớn, một lần nữa lại ngã lăn ra đất. Lại Kiệt hét lên: “Lưu Nghiễn! Mau chạy đi!”

Lưu Nghiễn ôm cánh tay bị thương chạy về phía sau, Mông Phong cũng mặc áo chống đạn, lúc này đang cố gắng kìm nén cơn ho, khẽ khàng quan sát nhất cử nhất động của Andrey.

“Andrew!” Giọng của Andrey khàn đặc và điên cuồng.

Sau lưng vang lên tiếng hét giận giữ của Lại Kiệt, đầu óc Lưu Nghiễn trong thoáng chốc trống rỗng rồi rất nhanh lại bắt đầu suy nghĩ. Andrew là ai? Cậu đột nhiên hiểu ra, đây là một cặp anh em sinh đôi!

Lưu Nghiễn xoay người khó nhọc nhặt súng lên, Lại Kiệt lại bị đá văng khỏi bệ cao, rơi mạnh xuống dải băng chuyền, đau đớn co giật.

Andrey chậm chậm tiến về phía Lưu Nghiễn, Lưu Nghiễn ngược mắt lên, phát hiện Mông Phong đã đứng dậy được.

Anh khẽ khàng quay người sau lưng Andrey, khom mình với lấy khẩu cannon bị hất văng ra xa lúc nãy.

Lưu Nghiễn bóp cò.

“Pằng”, viên đạn xuyên qua trán Andrey thành một cái lỗ. Chân gã chỉ hơi khựng lại, sau đó tiếp tục bước tới.

Bốn bên máy móc ồn ào, ánh lửa vàng ối của lò luyện khoáng mang theo hơi nóng hầm hập phả vào mặt, Lưu Nghiễn mồ hôi đầm đìa, cánh tay bê

bết máu, tiếng búa đập uỳnh uỳnh khiến cả công trường rung lên từng chập.

Lưu Nghiễn bắn một phát nữa, trên mũi Andrey hõm một hố sâu, thấp thoáng có thể thấy dịch não chảy ra, dính trên khóe miệng.

“Là mà.” Andrey cất tiếng: “Mày đã giết Andrew...”

Lưu Nghiễn lạnh như băng: “Mày biết?”

Andrey: “Anh trai trước lúc chết... Nhất định là mày...”

Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, Mông Phong vớ được khẩu súng, Lưu Nghiễn xoay người nằm úp xuống, viên đạn pháo rít gió lao tới, Andrey bị xung lực của nó hất văng ra đất, vùng ngực bị bắn nát toét.

Mông Phong vừa bắn vừa lao tới, Andrey phi thân lộn vòng, một tay phình to ra, túm lấy đầu Lưu Nghiễn chặn phía trước.

Tiếng súng dừng trong chớp mắt.

Trên mặt Andrey xuất hiện nụ cười quái dị, tay trái của hắn to ra đến ba lần, cánh tay to như thùng nước, phần da trên nó nứt toác, lộ ra cơ thịt đỏ lôm, móng tay sắc nhọn như quái thú, túm chặt đầu Lưu Nghiễn.

“Mày là thứ quái vật gì?” Mông Phong lạnh lùng hỏi.

Máu thịt của Andrey giống hệt lũ giun đất, lúc nhúc loi nhoi khắp người gã. Từ phần ngực bị bắn nát mọc ra chục cái xúc tu, siết vào cổ Lưu Nghiễn. Lưu Nghiễn run rẩy, mắt hướng về phía góc phải hành lang ra hiệu.

Mông Phong ném khẩu cannon đi, trầm giọng: “Thả cậu ấy ra.”

Andrey chăm chú nhìn vào mắt Mông Phong, khoảnh khắc ấy gã dường như có chút dao động, trong ánh mắt chứa đầy sự thù hận, lại dường như có nét mừng rỡ. Ngay giây tiếp theo, Mông Phong rút dao ra găm lên! Một đường quét qua, gần như muốn chém phần bụng nát bầy của Andrey ra làm đôi. Thế nhưng từ bụng gã lại mọc ra một cái xúc tu khác rất nhanh, cắm phập vào cánh tay anh.

Máu phun ra từ cánh tay Mông Phong, Lưu Nghiễn lại bị thả rơi xuống, Mông Phong hét lên: “Mau chạy đi!”

Lưu Nghiễn thoát hiểm, lao thẳng về phía sau, lăn xuống cầu thang, gào to: “Lại Kiệt! Lại Kiệt!”

Lại Kiệt khó khăn lật người lại trên tấm băng chuyền, anh bị rơi từ trên hành lang cao mười mét xuống, thần trí gần như đã không còn tỉnh táo, miễn cưỡng gượng dậy lại ngã vật ra. Tiếng hét của Lưu Nghiễn mơ hồ truyền tới như đã xuyên qua cả trăm dặm, Lại Kiệt đột nhiên nhìn thấy cái búa sắt đập đá đang giã xuống trước mặt, thần trí lập tức tỉnh táo, xoay người lăn tránh sang một bên.

Lưu Nghiễn cuống cuồng hét lên, vừa hét vừa chạy, nhưng không làm gì được vì Lại Kiệt cách cậu quá xa. Cậu ngược đầu nhìn lên rồi xoay người lao đảo lao lên một cái cầu thang bằng thép khác.

Lại Kiệt phải ra sức tránh cái búa đập khoáng khổng lồ, ở bên kia, Mông Phong đã túm chặt lấy quái vật Andrey, cùng rơi mạnh từ trên cao xuống.

Vào khoảnh khắc đó, Lại Kiệt vừa kịp xoay người, tránh được nhát búa nặng nghìn cân, nhưng lại trượt chân giẫm phải khoáng vụn, rơi vào ống sắt, trượt thẳng xuống.

Lại Kiệt bị rơi một cú trời đất quay cuồng, mấy lần đưa tay muốn nắm lấy tấm lưới lọc, nhưng những mắt lưới dày đặc ấy quá nhỏ, đập vào mặt là càng nhiều hạt khoáng và bụi khoáng hơn, cứ thế rơi vào trong lò luyện.

Phía cuối là cuộn điện trở hình xoắn ốc phát ra thứ ánh sáng đỏ rực nhức mắt, bên dưới là nồi H₂SO₄ đang nổi bong bóng sùng sục sôi.

Lại Kiệt không ngừng vùng vẫy, hai chân đạp tứ tung, bồng một tay mắc vào đường băng chuyền.

Lưu Nghiễn xiêu vẹo leo lên phòng điều khiển, bất ngờ Andrey từ sau lưng xông tới, vươn tay định túm lấy đầu cậu!

Andrey đuổi theo Lưu Nghiễn, nhưng Mông Phong đã nhanh hơn một bước đuổi kịp hẳn. Lưu Nghiễn có cảm giác như các móng tay của hắn gần như đã vồ được vào da đầu cậu, có điều đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc đó thì Mông Phong hét lên túm được gáy Andrey, quật hắn ngã sang một bên, tiếp đó cầm dao đâm mạnh xuống, găm chặt hẳn xuống băng chuyền.

Mông Phong nhảy bật lên lùi lại, còn đang ở trên không đã chĩa nòng súng vào Andrey, lên đạn. Từ ngực hắn bỗng phóng ra một xúc tu, bắn về phía Mông Phong như một mũi tên.

Mông Phong lập tức ý thức được nguy hiểm, vội vàng nghiêng người né tránh. Ngay lập tức cái xúc tu quật ngang qua, xé rách cả áo chống đạn lẫn chiếc ba lô bên trong của anh, khẩu súng bị hất văng ra xa. Mông Phong rơi ầm xuống đất, trên lưng là một lỗ roi sâu đến mức thấu vào tận xương, máu trào ra từ mồm.

Andrey nở nụ cười quái dị từ từ đứng dậy, cố gắng giữ con dao găm quân dụng trên cổ.

Mông Phong không tìm được ho ra một búng máu, trong nháy mắt, đầu xúc tu tách ra làm đôi, quần lầy chân Mông Phong, xách ngược anh dậy.

Lưu Nghiễn leo lên được tới bàn điều khiển, gạt mạnh cần điều khiển xuống.

Ầm một tiếng, cả công trường rung chuyển dữ dội, tất cả đèn đóm tắt phụt.

Vào đúng khoảnh khắc tắt đèn đó, tiếng súng vang lên, Lại Kiệt ở cách đó hai trăm mét nổ súng.

Một phát đạn bắn đứt đôi cái xúc tu, chất dịch nhầy nhựa bắn ra tung tóe. Mông Phong rơi xuống sàn, xoay mình mò mẫm trong bóng tối. Lại Kiệt mình đầy thương tích leo ra khỏi ống thép.

“Ầm” một tiếng nữa, hệ thống điện của công trường được khởi động trở lại, bốn bề lại được chiếu sáng, băng chuyền chuyển cơ thể nát bươm của Andrey vào hệ thống nghiền. Lưu Nghiễn khởi động bốn cái búa liên một lúc, tiếng động ầm ầm vang lên, bên trong máu thịt tung tóe, bắn đầy vào vách chắn. Máu theo khe hở tràn ra ngoài, chảy đầy đất.

Lưu Nghiễn khởi động một nút khác, băng chuyền lại hoạt động, đẫy đồng xương thịt bị nghiền nát của Andrey vào lò luyện.

Cuối cùng, khi tất cả các thiết bị đều đã dừng, cậu mệt mỏi đổ gục bên bàn điều khiển, thở ra một hơi dài.

Mông Phong ho khan mấy tiếng, tay áp lên vết thương trên người, loạng choạng leo lên bục điều khiển.

Lưu Nghiễn quay lại kiểm tra cho anh, vai Lại Kiệt máu cũng chảy không ngừng, leo lên mở ba lô, lôi băng gạc ra.

Vừa rồi chiến đấu quá ác liệt, cả bọn dường như quên mất bản thân đã trúng đạn bị thương, bây giờ tĩnh lại, cơn đau mới ập đến dữ dội.

“Em xem nào.” Lưu Nghiễn lôi cõn ra kiểm tra vết thương trên vai và lưng Mông Phong: “Bị lây nhiễm rồi sao?”

Mông Phong: “Đừng sợ, anh vẫn còn hai mạng.”

Lưu Nghiễn: “Không biết vắc xin có tác dụng với loại virus này không.”

Lại Kiệt: “Nhìn màu sắc vết thương, nếu không chuyển thành màu tím đen tức là đã kháng được truyền nhiễm... Để tôi xem nào... Cậu không sao đâu.”

“Anh thì sao?” Lưu Nghiễn hỏi: “Anh còn mấy mạng nữa?”

Lại Kiệt khoát khoát tay: “Tôi không chạm vào nó. Nào, lại đây giúp tôi lấy viên đạn ra.”

Mông Phong giúp Lại Kiệt lấy viên đạn ra, lại lấy băng gạc quấn vào, cuối cùng mới băng bó cho Lưu Nghiễn.

Cánh tay Lưu Nghiễn không có đạn găm vào mà bị bắn xuyên qua, Mông Phong dùng băng thắt chặt chỗ bị thương lại, anh ôm lấy cậu không ngừng hôn lên má, lên má, lên sống mũi...

“Đủ rồi đấy.” Lại Kiệt ngửa mắt: “Còn chưa thoát hiểm đâu.”

Mông Phong và Lưu Nghiễn cùng bật cười, tì đầu cọ cọ mũi vào nhau. Một lát sau Mông Phong cõng Lưu Nghiễn đứng dậy, đi qua công trường luyện vàng, tiến đến trước cánh cửa cuối cùng ở sâu phía trong.

Trên cánh cửa có một vết hõm hình tròn, Lưu Nghiễn cố định lại các thiết bị máy móc, khởi động chế độ cảm ứng nhiệt.

“Bên trong không có người, cũng không có bất kỳ sinh vật sống nào.” Lưu Nghiễn thông báo.

Lại Kiệt chau mày: “Các nhà sinh vật học không ở trong đó?”

Lưu Nghiễn lắc đầu không hiểu: “Phòng thí nghiệm này không lớn lắm.”

Mông Phong nói: “Không phải được điều khiển bằng điện đấy chứ? Anh không muốn vừa vào đã bị robot bắn cho mấy phát đầu nhé.”

Lưu Nghiễn nói: “Màn hình hiển thị cho thấy không có thiết bị phòng ngự bằng máy móc.”

Lại Kiệt cúi đầu gọi vào bộ đàm: “Gọi anh Trác, gọi anh Trác.”

Giọng của Trác Dư Hàng vang lên: “Nghe rõ.”

Lại Kiệt: “Chúng tôi đã tới phòng thí nghiệm sinh hóa rồi, nhưng bên trong không có người, anh nói Hà Kỳ Huy thử hỏi xem trong những người còn sống sót trên ấy có ai là người Mỹ không?”

Lưu Nghiễn lôi chiếc máy kích hoạt lấy được từ tủ bảo hiểm của Andrew ra, trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Bây giờ sao?”

Lại Kiệt im lặng suy nghĩ một hồi, sau đó nói: “Thử xem, không được sơ xuất.”

Lưu Nghiễn cài cái hộp sắt tròn vào chính giữa cửa, vặn nút, chỉnh về phía có ký tự “ON”.

Cánh cửa lớn kêu lên âm âm, chậm rãi mở ra, bên trong tối đen như mực.

Cửa vừa mở được một nửa là Lưu Nghiễn tháo thiết bị hình tròn được coi như chìa khóa kia ra, Lại Kiệt xông vào trước tiên, bật cái đèn dùng ánh sáng lạnh lên.

Mông Phong đeo kính hồng ngoại vào quét qua hết một lượt, không hề có bất kỳ dấu vết của sinh vật sống nào. Anh gắn cố định ba thiết bị đang phát ra thứ ánh sáng màu xanh vào trong góc, phòng thí nghiệm sáng hơn được một chút. Ở chính giữa căn phòng hình bầu dục này có một thiết bị giống như bộ vi xử lý của máy tính, xung quanh là năm, sáu cái ghế.

Ngoài những thứ đó ra thì chẳng còn gì nữa, khác xa so với những gì mà mọi người vẫn hình dung về một phòng thí nghiệm sinh hóa với đầy những ống nghiệm và phiêu giống.

Chỗ này giống như một phòng họp nhỏ, căn bản chẳng hề có nguyên liệu sinh hóa, đến bàn tủ cũng chẳng có lấy một cái.

Lại Kiệt đeo kính hồng ngoại vào tìm kiếm xung quanh: “Chẳng có gì cả. Kỳ lạ thật, người đi đâu rồi?”

Mông Phong: “Nhiều khả năng bị chúng chuyển đi rồi, lại phải đi chỗ khác tìm.”

“Các anh nhìn này.” Lưu Nghiễn tìm thấy một bục điều khiển rất nhỏ ở trong góc khuất, trên đó có một ống thủy tinh rỗng cỡ lớn.

Cạnh đó còn có một cái cặp, trên cặp dính một chữ cái Hy Lạp: β

Mông Phong ấn vào chiếc kính hồng ngoại, chuyển sang chế độ quét, phát hiện cặp đã bị cài khoá mật mã và bên trong có hai ống thuốc.

“Đem cái cặp này về.” Lại Kiệt nói: “Bên trong có lẽ có tư liệu gì đó. Chuyển này thật phí công, thứ quan trọng nhất thì không còn nữa.”

“Không.” Lưu Nghiễn đi về phía bộ vi xử lý, phát hiện có một chỗ lõm giống hệt như trên cánh cửa: “Thứ quan trọng nhất... có lẽ là ở chỗ này.”

“Thứ này chúng ta không đem đi được.” Mông Phong nói: “Nó được gắn với mặt đất... Em cho rằng trong đó có thông tin quan trọng à? Cái máy tính nhỏ thế này thì chứa được bao nhiêu dữ liệu chứ.”

Lại Kiệt đưa ra ý kiến: “Thử cạy mặt đất lên xem, nói không chừng bên dưới còn giấu một hệ thống máy tính lớn.”

Lưu Nghiễn lắc đầu, nói: “Không có hệ thống máy tính nào đâu, đây không phải là máy tính thường, em bảo đảm là các anh chưa từng gặp thứ này đâu... Trước đây em từng... nghe nói về nó trên sách.”

Cậu cúi đầu kiểm tra chỗ lõm, đặt chiếc hộp tròn cố định trên đó rồi ấn nút bật trên bệ điều khiển.

Xung quanh chiếc hộp phát ra một vòng sáng.

Lưu Nghiễn tiếp: “Nếu em đoán không nhầm thì đây rất có thể là một cái máy tính photon.”

Chính giữa hộp tròn phát ra một chùm sáng màu xanh, những tia sáng đan vào nhau, thành hình một đĩa bé.

“Ngôn ngữ thao tác, tiếng Trung.” Lưu Nghiễn cất tiếng.

“Xin chào.” Giọng một đứa bé vang lên trong phòng thí nghiệm: “Máy tính thông minh photon số hiệu U -103 xin được phục vụ. Tên tôi là Tiên Tri.”

Mông Phong và Lại Kiệt cùng chìa ra bộ mặt không thể tin nổi.

“Máy tính photon là cái gì?” Lại Kiệt hỏi: “Có thứ này sao?”

Tiên Tri: “Máy tính photon là một dạng máy tính cao cấp hơn máy tính thông thường rất nhiều, phân tích xử lý thông tin theo mô hình lợi dụng công nghệ ánh sáng để tiến hành truyền dữ liệu từ điểm tới điểm. Tốc độ của lượng tử ánh sáng nhanh gấp sáu mươi đến một trăm lần tốc độ của hạt điện tử trong dây cáp, ánh sáng cũng là thứ vật chất có tốc độ nhanh nhất trong vũ trụ, các tia sáng có thể giao thoa với nhau mà không hề bị ảnh hưởng, kích thước của bộ xử lý cực kỳ nhỏ, tốc độ tính toán tăng lên gấp nhiều lần, nhờ đó có thể xử lý số liệu nhanh hơn và nhiều hơn. Vào năm 1996, Tiến sĩ Hau đã giải quyết được vấn đề nan giải về việc kiểm soát các số liệu giao thoa, thời đại của định luật Moore kết thúc, các kỹ sư máy tính đã chế tạo ra chiếc máy tính photon đầu tiên trên thế giới, máy tính truyền thống sẽ dần dần bị đào thải. Sự ra đời của máy tính photon sẽ đưa con người vào một kỷ nguyên thông tin mới. Câu trả lời kết thúc.”

CHƯƠNG 61

TIÊN TRI

Lưu Nghiễn ra hiệu cho Mông Phong và Lại Kiệt yên lặng để cậu làm việc. Lưu Nghiễn cất tiếng hỏi: “Sao cậu lại tên là Tiên Tri?”

Tiên Tri: “Tiến sĩ Eli Roth đã chế tạo ra tôi, bà dùng tôi để tiến hành chinh lý và kết hợp tất cả các số liệu, dựa vào những nguyên lý đã biết về Sinh vật học, Di truyền học và Vật lý học, tổng hợp khoa học tự nhiên với khoa học xã hội để tái hiện lại nguyên nhân hình thành của virus Oaks, đồng thời đưa ra suy đoán về xu hướng phát triển của tình hình.

Lưu Nghiễn: “Tiến sĩ Eli Roth đâu?”

Tiên Tri: “Trước khi thể hoàn thành cuối cùng của Oaks đi tìm chỗ trú ngụ thì tiến sĩ cùng với bốn trợ lý của bà đã bị nhiễm virus chết rồi.”

Lưu Nghiễn: “Giải thích danh từ: Thể hoàn thành cuối cùng của Oaks.”

Tiên Tri: “Thể hoàn thành cuối cùng của Oaks: Hình thái đếm ngược thứ hai của virus trong quá trình sinh sôi và tiến hóa, lấy tiết điểm là năm mươi triệu cá thể lây nhiễm, thành lập nên các trung khu tư duy trên cơ thể vật chủ, có được ý thức cấp độ hai, có thể dùng hiệu ứng ma trận ‘Huyền’ để kêu gọi tất cả các cá thể nhiễm bệnh, đồng thời tiến hóa tới hình thái cuối cùng.”

Lưu Nghiễn: “Giải thích danh từ: Hiệu ứng ma trận ‘Huyền’ và hình thái cuối cùng.”

Tiên Tri: “Hiệu ứng ma trận ‘Huyền’: Lợi dụng một cá thể nhiễm bệnh làm trung khu điều khiển, khiến cho tất cả các tiết điểm virus ký sinh trong các thân ma ở khu vực xung quanh đó phối hợp chặt chẽ được với nhau, lấy

‘Huyền’ làm trung gian truyền đạt, lợi dụng đại não của vật chủ trung tâm để tư duy.”

“Trong ma trận này, mỗi một cá thể nhiễm bệnh độc lập giống như một tế bào thần kinh trong đại não, chúng tiếp nhận tín hiệu, đồng thời phát ra ‘Huyền’ về phía trung khu truyền nhiễm, thủ lĩnh sẽ tiến hành suy nghĩ và biểu đạt ý thức. Cứ năm mươi triệu thân ma chịu sự chi phối của một thủ lĩnh, hình thành một quần thể tự phát. Quần thể này chính là đại não của ‘Huyền virus’, cùng hợp tác tư duy và hành động.

Hình thái cuối cùng của Oaks: Hình thức cuối cùng của ‘Huyền virus’ sau khi hoàn toàn thức tỉnh. Dựa vào suy luận, virus tồn tại bốn giai đoạn tiến hóa hình thái. Khi hoàn thành điều kiện tiến hóa của giai đoạn bốn, số lượng virus đạt đến mức giới hạn, tổng thủ lĩnh mới của thân ma tiếp nhận trung khu hình thái cuối cùng, thân ma bao phủ trên khắp thế giới này sẽ trở thành một thể thống nhất. Sau khi hình thái cuối cùng thức tỉnh nó sẽ trở thành cá thể độc lập. Việc giết hay làm giảm số lượng thân ma cũng không tiêu diệt được năng lượng của ‘Huyền’ nữa.

Một khi đạt được điều kiện tiến hóa, hình thái cuối cùng sẽ không dựa vào các thân ma khác để sinh tồn nữa, năng lượng ‘Huyền’ của nó vô cùng lớn, đủ để đối kháng với ‘Huyền địa cầu’.”

Lưu Nghiễn: “Giải thích: Điều kiện tiến hóa.”

Tiên Tri: “Điều kiện tiến hóa do Tiến sĩ Qsolar nêu ra, dựa vào quan sát những cá thể nhiễm bệnh, cứ năm đến mười cá thể sau khi bị nhiễm virus thì hình thành nên một quần thể nhỏ, từ năm triệu đến mười triệu cá thể bị nhiễm thì chúng có được ý thức bậc thấp, từ năm mươi triệu đến một tỉ cá thể bị nhiễm thì virus tiến hóa ra được một thủ lĩnh hình thái. Khi đạt đến năm tỉ thân ma hoàn thành chuyển hóa thì ‘Huyền virus’ thức tỉnh ở cấp độ một...”

Lưu Nghiễn: “Tôi hiểu rồi...”

Mông Phong: “Hiểu gì?”

Lưu Nghiễn: “Loại virus này là một chỉnh thể, nếu như anh coi nó là ‘người’... thì tất cả virus thực ra chỉ là cùng một người. Linh hồn của

người này chia ra trong các virus trên tất cả cây ma... Cây ma càng đông thì khả năng của hãn càng lớn. Lúc đầu hãn rất bé nhỏ yếu ớt, thông qua quá trình phát tán truyền nhiễm, năng lực của hãn tăng dần. Anh còn nhớ khi chúng ta ở công trường không? Lúc đó khả năng là đã có năm triệu người bị nhiễm rồi, thế nên Vương Huy và Tiêu sư huynh mới có khả năng tự tư duy. Tiên Tri, giải thích danh từ: Huyền virus.”

Tiên Tri: “Huyền virus: Theo suy luận từ những tư liệu đã có và những tư liệu chưa đầy đủ, đây là một loại sinh vật sống đến từ vùng rất sâu trong vũ trụ, hoặc đến từ một tầng cao trong vũ trụ đa chiều. Vào 4 tỉ năm trước, ‘Huyền virus’ đã theo thiên thạch đến trái đất, có thể nó đã gây ra một hoặc nhiều đợt ảnh hưởng đến trái đất, mục đích là muốn dần dần xâm thực, thôn tính ý thức của hành tinh này, trở thành chủ nhân mới của mẫu thể.”

“Tiến sĩ Kaitlyn đã nêu ra, virus có thể ở hình thái ký sinh hoặc bán sinh, một lúc nào đó trong tương lai nó sẽ ngừng tiến hoá và cùng chung sống với trái đất. Có điều giả thiết đó đã bị ‘suy luận cuối cùng’ bác bỏ, trước mắt không có giải thích nào hoàn thiện hơn.”

Lưu Nghiễn: “Giải thích: Suy luận cuối cùng.”

Tiên Tri: “Suy luận cuối cùng: Số phận của trái đất do nhóm các nhà nghiên cứu ở phòng thí nghiệm Alaska dùng máy tính photon tính toán ra. Mâu thuẫn giữa ‘Huyền virus’ và ‘Huyền địa cầu’ là mâu thuẫn giữa vật chủ và vật ký sinh, đó là một cuộc chiến vĩnh hằng.”

“‘Huyền virus’ đã thông qua các tiết điểm là các cá thể cây ma để phát tán tiềm thức tự mình hủy diệt, mục đích là làm lây nhiễm toàn bộ trái đất.”

“Trong khi đó, hành tinh mẹ của chúng ta, ‘Huyền địa cầu’, thì phát đi tín hiệu tiềm thức về sinh tồn với các sinh vật tự nhiên, khuyến khích ý thức tự mình sinh tồn, nhằm mục đích đối kháng với ‘Huyền virus’.”

“‘Suy luận cuối cùng’ tổng kết sinh vật học cổ đại đưa ra giả thiết là trong lịch sử, ‘Huyền virus’ và ‘Huyền địa cầu’ không chỉ độ sức một lần, lần gần đây nhất là vào kỷ Băng Hà. Máy tính photon tính toán rằng, mỗi lần ‘Huyền virus’ có cơ hội ngóc đầu trở lại, nó đều sẽ lấy sinh vật cao cấp

nhất trên trái đất lúc bấy giờ ra làm điểm đột phá, chính nó đã gây ra sự diệt chủng quy mô lớn đối với loài khủng long.”

“Địa cầu lúc đó đã phun trào núi lửa số lượng lớn, khiến cho toàn bộ trái đất rơi vào kỷ Băng Hà. Tiếp sau đó, hoạt động của lớp vỏ trái đất cùng với sự kéo dài của kỷ nguyên Băng Hà đã gần như tiêu hủy toàn bộ các cá thể nhiễm bệnh, triệt để giam chúng xuống dưới lòng đất.”

“Suy luận cuối cùng chỉ ra rằng, lần này ‘Huyền virus’ chọn sinh vật có trí tuệ bậc cao là con người làm điểm tấn công, trận chiến này khác với những trận chiến trước kia, trái đất lần đầu tiên tiến hóa được sinh vật có trí tuệ bậc cao, hậu quả vô cùng khó lường. Một khi ‘Huyền địa cầu’ bị đẩy lùi trong cuộc đọ sức, phạm vi của ‘Huyền virus’ sẽ mở rộng từ con người sang các động vật khác, rồi sang thực vật, vi sinh vật... Cuối cùng nó sẽ biến trái đất thành một bãi xác khổng lồ, rồi thay thế ‘Huyền địa cầu’, trở thành một hành tinh hoàn toàn mới.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong và Lại Kiệt dù còn lơ mơ nhưng cũng hiểu ra được không ít điều.

Trong phút chốc, cả ba đều không nói gì, không khí rơi vào một sự yên lặng đáng sợ.

Lưu Nghiễn: “Cách giải quyết?”

Tiên Tri: “Áp lực và nhiệt độ cao đều có thể phá vỡ lớp albumin của virus, khiến ‘Huyền’ mất đi vật dẫn. Cấu tạo của loại sinh vật ngoài hành tinh này khác xa so với những sinh vật trên Trái Đất, tách khỏi Huyền thì chúng không thể tồn tại độc lập được. Cùng với sự phá hủy của các đoạn DNA, chúng sẽ triệt để biến mất trong không gian hai chiều. Sau khi phương án α và β được thành lập nhưng lại bị loại bỏ vì thiếu các điều kiện thực hiện, các nhà khoa học hiện đang cố gắng để tìm ra một phương án giải quyết mới.”

Lưu Nghiễn: “Phương án α .”

Tiên Tri: “Phương án α : Dùng loại kháng thể mới để kết thúc sự lây nhiễm của virus, sau đó từng bước bắt virus phải cùng chung sống với con

người. Phương án này do có đột biến xảy ra trong quá trình cải thiện vắc xin, dẫn đến cơ thể con người phát sinh phản ứng bài xích đối với kháng thể, biểu hiện cụ thể là thân thể bị thối rữa, da dẻ bong tróc, mất khả năng hoạt động. Kháng thể còn lưu lại của phương án α phát tán trong không khí, khiến cho một bộ phận những người sống dưới lòng đất bị lây nhiễm.”

Lưu Nghiễn: “Phương án β .”

Tiên Tri: “Phương án β : Thông qua việc cải tạo vắc xin, virus và các đoạn mã gene để khống chế trung khu tiến hóa, gây ảnh hưởng lên các cá thể thân ma khác. Báo cáo thử nghiệm trên người Andrey Kaposenkinovic đã cho thấy phương án này về lý thuyết là không thực hiện được.

Thế chưa hoàn thành của virus Oaks sau khi được cải tạo sẽ khiến vật chủ bảo lưu được một phần ý thức của bản thân, nhưng lại bị rơi vào trạng thái phân liệt nhân cách do thể chưa hoàn thành của virus trong cơ thể thức tỉnh. Biểu hiện vô cùng thất thường, cuối cùng sẽ bị ‘Huyền virus’ xâm chiếm và khống chế.”

Lưu Nghiễn thở ra một hơi dài, đứng trân trân ở đó.

“Về lý thuyết là không thực hiện được, đúng không?” Mông Phong nghe hiểu câu này, gật đầu nói.

Lại Kiệt: “Hỏi nó về Andrey Kaposenkinovic.”

Lưu Nghiễn đang định mở miệng thì Tiên Tri đã có được thông tin.

“Andrey Kaposenkinovic.” Trên người Tiên Tri phát ra một tia sáng xanh, dựng lên một hình người ảo: “Trung tá quân khu Blagoveshchensk của Nga, sĩ quan thuộc lực lượng gìn giữ hòa bình ở Amurskaya Oblast. Tự nguyện tham gia vào thí nghiệm sau khi virus Oaks bùng phát, tiếp tục thực nghiệm phương án β của phòng thí nghiệm Alaska lúc trước, tiếp nhận virus vào cơ thể và quan sát tiến hóa của nó.

Trung tá Andrey sinh ra ở Vladivostok, có cha là sĩ quan nổi tiếng của quân đội Liên Xô trong chiến tranh thế giới thứ hai, được mệnh danh là thiên tài quân sự, có một người anh sinh đôi là Andrew Kaposenkinovic...”

“Bỏ qua đi.” Mông Phong cắt ngang: “Nhảy đến đoạn...”

“Không.” Lại Kiệt nói: “Cứ nghe đi.”

Lưu Nghiễn: “Hủy mệnh lệnh.”

Tiên Tri đọc ra lý lịch của Andrey, Lưu Nghiễn chau mày lắng nghe, không một ai lên tiếng.

Trong ba phút ngắn ngủi, Tiên Tri tường thuật lại cuộc đời ba mươi năm của Andrey. Tất cả đều rất thuận lợi, anh ta từ nhỏ đã là học sinh xuất sắc của trường hải quân Kuznetsov, giành được không ít huân chương cấp cao. Anh trai Andrew lại là nhà Thực vật học có tiếng trong khu vực.

Tiên Tri: “Vì phòng thí nghiệm Alaska bị chiếm đóng nên thực nghiệm của Tiến sĩ L.Kaitlyn bị bỏ giữa chừng, vẫn chưa tìm được điều kiện ký sinh của virus Oaks thể chưa hoàn chỉnh, dựa theo bản kế hoạch sắp xếp không đầy đủ còn sót lại của tiến sĩ, bà đã liệt kê ra người tham gia thí nghiệm bắt buộc phải có những tố chất dưới đây.”

Một: Phải có ý chí sinh tồn mãnh liệt và kiên định; Hai: Có phẩm chất nhân cách cao đẹp; Ba: hoàn thiện về đạo đức, có niềm tin và sự trân trọng đối với mỗi sinh mệnh; Bốn: có lý tưởng cao đẹp, sẵn sàng vì tổ quốc, vì nhân loại hy sinh bản thân mình.

Trung tá Andrey là người có tính cách kiên định, đồng thời từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng qua lại của người anh, do đó có hiểu biết về thực vật học. Khi thảm họa kéo đến đã quyết tâm cống hiến tính mạng của mình, Trung tá cùng với những quân sĩ thân cận tự nguyện tham gia vào thí nghiệm.”

Trong không trung, các tia sáng giao thoa với nhau, một đoạn ghi âm được phát lên.

Ban đầu là giọng của Andrey, nói bằng thứ tiếng Anh không mấy trôi chảy.

“Tôi tình nguyện tham gia vào thí nghiệm, xin tổ quốc hãy bảo vệ tôi, chỉ mong trong cuộc chiến với quý dữ này, tôi sẽ dành được chiến thắng. Anh trai tôi là Andrew sẽ giám sát tôi, nếu không may một ngày nào đó linh hồn tôi bị quý dữ chiếm mất, anh ấy sẽ tự tay kết thúc sinh mạng của tôi, đồng thời thay tôi tiếp tục thực nghiệm này.”

Giọng nói của một phụ nữ vang lên: “Nước Nga nên phong tặng huân chương anh hùng cho cậu. Sự cống hiến của cậu sẽ được hàng ngàn hàng vạn người ghi nhớ.”

Andrey: “Không, thưa bà, anh hùng không cần phải chứng minh bằng huân chương, cũng không cần ai phải ghi nhớ. Bắt đầu tiêm đi, đứng trước tương lai và nguy hiểm tôi chưa bao giờ sợ hãi, anh trai và tổ quốc đang ở cạnh tôi.”

Đoạn ghi âm kết thúc, mắt của tất cả mọi người đều đỏ lên.

Một lúc lâu sau, Lưu Nghiễn nói: “Báo cáo kết quả thực nghiệm.”

Tiên Tri: “Ngày 9 tháng 12 năm 2012, Andrey tiếp nhận tiêm virus thể mới vào người, phản ứng trong ngày hôm đó rất tốt. Ngày 15 tháng 1 năm 2013, càng ngày càng có nhiều người Nga kéo đến Mạc Hà, trong đó có 441 người bị nhiễm bệnh, Andrey thu nhận họ, vì thế bị ảnh hưởng của ma trận virus, Trung tá đã dần mất đi ý thức của bản thân, biểu hiện cụ thể là: dễ cáu giận, mẫn cảm, nóng vội.

Ngày 17 tháng 1, Andrey cải tạo chính đốn lại kết cấu quân sự của trung tâm tránh nạn, đồng thời từ chối việc kiểm tra sức khoẻ hằng ngày. Ngày 20 tháng 1, Andrey thu nhận người tị nạn quốc tịch Trung Quốc và cho giam cầm tất cả mọi người.

Ngày 22 tháng 3, Andrey giam anh trai sinh đôi Andrew lại, giết chết Tiến sĩ L.Kaitlyn và các phụ tá của bà, tháo bỏ trung khu máy tính photon trong phòng thí nghiệm.”

Mông Phong: “Cuối cùng anh ta vẫn bị virus khống chế.”

Lại Kiệt thở dài: “Chẳng có cách nào mà.”

Lưu Nghiễn: “Chuyện sau này thì cậu không biết nữa, đúng không?”

Tiên Tri: “Thiếu dữ liệu, nhưng theo tổng hợp và suy luận, bản năng hủy diệt trong người Andrey đã ảnh hưởng tới tiềm thức của anh ta, từ đó dần dần đánh mất bản thân trong quá trình đấu tranh tinh thần, ‘Huyền virus’ khống chế được cơ thể của anh ta, từ từ tiến hóa đến hình thái cuối cùng. Sau khi những người sống sót trong khu hầm mỏ bị lây nhiễm trên diện rộng, giữa các virus với nhau sẽ có sự liên lạc phối hợp. Trong hai anh em

sinh đôi Andrey và Andrew rất có khả năng sẽ có một người tiến hóa thành thể cuối cùng của virus.”

“Nhưng trước khi điều đó xảy ra...” Lưu Nghiễn nói: “Rất may chúng tôi đã đến. Tiên Tri, cậu có thể ngủ được rồi. Tôi cần mang cậu về căn cứ của Trung Quốc ở vùng biển quốc tế. Còn kháng thể của phương án α đâu? Xin hãy giao cho tôi.”

Tiên tri nói với chất giọng bình tĩnh: “Chúc anh may mắn, nhưng theo tính toán của tôi, địa cầu cuối cùng sẽ tèo, và tất cả các anh sẽ chết.”

Câu nói đó vừa thốt ra, tất cả đều thấy rùng mình, cảm giác khủng hoảng lo lắng dấy lên trong lòng.

Lưu Nghiễn thì không bị hù bởi chiêu này, độp lại: “Mặc dù tên cậu là Tiên Tri, nhưng thực ra lại là một thằng ngốc. Tần Hải sẽ phụ trách dạy dỗ lại cậu, cũng chúc cậu may mắn nhé.”

Lưu Nghiễn vừa nói xong, cả bọn cười âm, cảm giác lo lắng bớt đi rất nhiều.

Luồng ánh sáng xanh biến mất, “cạch”, phía dưới kệ bật ra một ngăn tủ, trong đó có một chiếc hộp vuông vắn to bằng lòng bàn tay.

Trên mặt hộp là biểu tượng chữ α màu bạc.

Lại Kiệt cẩn thận cất cái hộp đi, xách chiếc cặp có đựng ống dịch của phương án β .

Lưu Nghiễn cúi xuống lấy ra túi đồ nghề, tháo giắc cắm rồi gỡ máy tính photon xuống, thuận miệng nói: “Đừng có nghe nó, thí nghiệm của Schrödinger đã chứng minh rằng, trên đời này không có bất cứ thứ gì có thể suy luận ra kết quả từ nguyên nhân một cách hoàn hảo và chắc chắn được. Vận mệnh của tất cả mọi người đều nằm trên vòng quay xác suất của tạo hóa, khi vòng quay còn chưa dừng lại thì tương lai còn chưa được xác định.”

“Ừm.” Mông Phong cầm trên tay ước lượng, máy tính photon nhẹ đến không ngờ với lớp vỏ ngoài làm bằng titanium.

CHƯƠNG 62

ĐÀO PHẢN

Đội Cơ Lốc lên đến mặt đất, tất cả các thành viên lại tập hợp. Từ lúc Lưu Nghiễn và Trác Dư Hàng tiến vào mỏ vàng đến giờ đã tròn một ngày một đêm.

Những đào binh người Nga sau khi mất đi thủ lĩnh đa số đã tản ra khu vực hoang dã xung quanh, chiếm cứ các đỉnh núi để quan sát từ xa.

“Sao rồi?!” Lại Kiệt hỏi to.

Trác Dư Hàng đứng từ xa đáp: “Người đều ở đây hết rồi!”

Bạch Hiểu Đông đã tỉnh rượu, mặc dù người còn cảm thấy lão đảo một chút nhưng tinh thần thì đã tỉnh táo hơn nhiều.

Mông Phong nhìn về phía đỉnh núi đối diện: “Hằng còn hơn nghìn người. Sao không ai ngăn cản các anh?”

Trác Dư Hàng giương súng bắn tia lên, đám binh sĩ trên đỉnh núi ngay lập tức la hét kinh hoàng, vội vàng tản ra tìm chỗ nấp.

Trác Dư Hàng chỉ làm động tác giả rồi hạ súng xuống: “Lúc ra khỏi mỏ, Hiểu Đông tay không hạ gục hơn bốn chục tên, tôi thì dùng súng bắn tia bắn hạ vài tên ở khoảng cách một ngàn bốn trăm mét, thế là sợ hết, không còn dám bén mảng tới nữa.”

Trác Dư Hàng xoay tay, cất khẩu Croatia RT-20 của mình ra sau lưng, rất có khí khái của Độc Cô Cầu Bại.

Hai người áp tải gần tám mươi ngàn người rời khỏi con đường Hoàng Kim. Cả đoàn dừng lại một chút tại cứ điểm Mạc Hà để nghỉ ngơi và chỉnh đốn lại. Những người Nga lúc này lại trở thành tù nhân. Lại Kiệt quét mắt

qua quan sát một lượt, tìm thấy tháp tín hiệu gần nhất, bắt đầu gọi về cho Tổng bộ.

“Đây là đội trưởng Lại Kiệt của đội Cơ Lốc, xin được Tổng bộ chi viện.” Lại Kiệt nói: “Nhiệm vụ của chúng tôi vô cùng khó khăn.”

“Từ trường của trái đất thay đổi nên sóng tín hiệu rất nhiễu.” Một giọng nữ đáp: “Khu số 7 đã khởi động hệ thống tín hiệu mạnh đặc biệt, thời gian truyền tin chỉ có mười phút, xin hãy báo cáo ngắn gọn thôi, đội trưởng Lại Kiệt.”

Lại Kiệt báo cáo lại đại thể quá trình thực hiện nhiệm vụ, giọng nữ vừa nghe được đoạn mở đầu đã nói: “Vấn đề vượt quá cấp bậc của tôi, bây giờ tôi sẽ xin chỉ thị của khu số 6 cho anh.”

Giọng nói lạnh lùng của Trịnh Phi Hồ vang lên: “Đội trưởng Lại Kiệt, xin tiếp tục báo cáo.”

Lại Kiệt thở phào. Hơn mười phút mới tường thuật lại được một nửa, Lại Kiệt đang thầm nhủ “chết rồi” thì Trịnh Phi Hồ nói: “Cứ tiếp tục, tôi đã thông báo cho khu số 7 rồi, không giới hạn thời gian của cậu nữa.”

Giọng Mông Kiến Quốc vang lên cạnh máy bộ đàm: “Chú trọng báo cáo nội dung trả lời của máy tính photon.”

Lại Kiệt gọi: “Lưu Nghiễn, qua đây. Tôi không nhớ rõ lắm, cậu nói cho hai vị tướng nghe đi.”

Lưu Nghiễn đón lấy máy bộ đàm, lại một giọng nữ nữa vang lên: “Máy tính photon có nhắc đến Tiến sĩ Kaitlyn?”

“Đúng vậy.” Lưu Nghiễn đáp.

Lại Kiệt nói nhỏ: “Vị này là Thiếu tướng Phó Nhu của Bộ Kỹ thuật Quốc phòng.”

Lưu Nghiễn cố gắng nhớ lại tất cả những gì mà Tiên Tri đề cập đến, đồng thời tiến hành tường thuật lại. Phó Nhu nói trong máy bộ đàm: “Kiến Quốc, phải thông báo cho khu số 7 ngay.”

Giọng Mông Kiến Quốc vang lên: “Bản ghi âm của báo cáo sao ra làm hai phần, tôi sẽ đi trao đổi với Tiến sĩ Tần Hải, các vị tiếp nhận giải quyết

những vấn đề tiếp theo.”

Giọng nữ nói: “Tôi đi nói chuyện với phòng nghiên cứu tầng chín.”

Trong máy bộ đàm lại yên tĩnh, một lát sau, Lại Kiệt ý thức ra được tính nghiêm trọng của vấn đề, lên tiếng: “Huấn luyện viên?”

Dòng tư duy bị cắt ngang, Trịnh Phi Hồ nói: “Lại Kiệt, cậu và các đồng đội đã làm rất tốt, không phụ lòng mong mỏi của tôi. Tàu sân bay Ninh Viễn sẽ rời vùng biển quốc tế đi đón tất cả đồng bào. Xin hãy xuôi theo dòng chảy của Hắc Long Giang tiến về cửa biển. Dọc đường, Lưu Nghiễn hãy dùng máy định vị phát tín hiệu về cho tàu sân bay. Chúng tôi sẽ cố gắng đưa tàu ra tiếp ứng trong thời gian nhanh nhất.”

“Nhất định phải dùng mọi biện pháp để bảo quản tốt những tư liệu quý báu thu được từ phòng thí nghiệm trong mỏ khoáng.”

Lại Kiệt: “Thiếu tướng, thế còn đám Tây mũi lõ và những người Hàn Quốc, Triều Tiên thì sao? Phải xử lý thế nào?”

Trịnh Phi Hồ: “Các cậu tự quyết định. Tất cả thành viên của đội Cơ Lốc, tôi tự hào về các cậu.”

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt: “...”

Lại Kiệt và Mông Phong giống như bị sét đánh trúng, đờ người ra đấy, mãi không định thần lại nổi. Phải gần một phút sau Lại Kiệt mới mở miệng: “Cậu nghe được câu cuối cùng ông ấy nói là gì?!”

“Tôi tự hào về các cậu.” Lưu Nghiễn đáp: “Chuẩn bị thu dọn đồ đạc đi thôi.”

Mông Phong không thể tin nổi: “Thật là câu này à?!”

Trác Dư Hàng: “Phải đấy, ‘tôi tự hào về các cậu’. Câu này kỳ lạ lắm à?”

Lại Kiệt xoay một vòng tại chỗ, ngờ ngàng xoay tới xoay lui đến cả nửa ngày, sau đó hỏi: “Đội phó, cậu nghe thấy huấn luyện viên nói thế thật à?”

Lưu Nghiễn: “Đủ rồi đấy! Hai người rõ ràng là sự sỉ nhục của thầy ấy! Khẩn trương chuẩn bị lên đường cho tôi!”

Trong đêm dài, Lại Kiệt thở phào nhẹ nhõm. Chỗ nào cũng là người, tám mươi ngàn người xếp hàng đen kịt trên bình nguyên, mang theo vật tư trốn chạy. Lại Kiệt cho các thành viên trong đội thay nhau nghỉ ngơi, tới chỗ tập trung của những người Trung Quốc, chọn ra đội trưởng. Cứ mỗi mười người có một tiểu đội trưởng, một trăm người là mười đội, mở rộng ra đến một nghìn người, mười nghìn người, cuối cùng là năm mươi nghìn người.

Việc chỉ huy điều động mất rất nhiều thời gian, may mà Lại Kiệt sớm đã học qua giáo trình từ hồi còn trong K3, cuối cùng cũng thuận lợi sắp xếp được một đội dân quân hùng hậu. Trước khi bình minh lên, Lại Kiệt nói với các đội trưởng của đội một ngàn người: “Đi gọi tất cả mọi người dậy, chuẩn bị lên đường.”

Từ đỉnh núi phía xa bắn lên pháo tín hiệu, phía binh lính Nga sau khi thấy đội Cơn Lốc chuẩn bị khởi hành cuối cùng cũng phải đại diện xuống để thương lượng.

Một viên sĩ quan trượt xuống sườn núi, hai tay giơ cao, ra hiệu không có vũ khí. Lại Kiệt ra lệnh tạm hoãn việc di tản, dẫn theo một người phiên dịch bước qua.

“Trung tá Soloviev.” Viên sĩ quan tự giới thiệu.

“Lại Kiệt, thượng úy.” Lại Kiệt đáp lại.

“Đồng bào của chúng tôi, các vị định xử lý thế nào?” Soloviev hỏi.

Lại Kiệt: “Đưa họ về căn cứ của Trung Quốc ở vùng biển quốc tế, ở đó vô cùng an toàn, không cần phải lo lắng...”

Soloviev: “Chuyện này...”

Lại Kiệt: “Bên trong mỏ khoáng đã bị lây nhiễm rồi, quân đội Trung Quốc rất nhanh sẽ cho nổ sập chỗ đó thôi. Các anh không quay lại được đâu.”

Soloviev trầm ngâm, Lại Kiệt lại nói: “Các anh có thể bỏ vũ khí xuống, đi theo chúng tôi. Trên tinh thần nhân đạo của Tổ chức cứu nạn quốc tế, chúng tôi sẽ tiếp nhận các anh.”

Soloviev nói: “Thượng úy, Nguyên soái Andrey đã từng là một người anh hùng.”

Lại Kiệt chau mày đáp: “Nhưng cũng là nguồn gốc của rất nhiều phiền toái sau này. Chuyện anh nói tôi hiểu, nếu không đã chẳng cho anh thời gian để nói chuyện.”

Soloviev: “Đây là một cuộc chiến không cần thiết. Huống hồ vấn đề virus và việc giam cầm người dân đều không phải chủ ý của Andrey. Anh ấy là một người rất chính trực, lúc trước, khi còn đóng quân ở Blagoveshchensk, anh ấy chưa bao giờ phân biệt đối xử với người Trung Quốc. Là do sự khống chế của virus nên mới dẫn đến một loạt thảm kịch thế này. Tôi rất lấy làm tiếc.”

Lưu Nghiễn không hiểu lúc nào đã tới sau lưng Lại Kiệt, cậu chen vào: “Virus sẽ phóng đại những gì ẩn sâu trong nội tâm con người, Andrey có sự ngạo mạn của anh ấy, chính vì thế, sau khi chịu ảnh hưởng của virus, những suy nghĩ tiêu cực cũng theo đó mà sản sinh. Đây là những gì Tiên Tri nói với chúng tôi.”

Soloviev im lặng.

Lại Kiệt: “Nói thẳng đi, anh có cách giải quyết gì hay hơn không?”

Soloviev: “Để đồng bào tôi đi theo chúng tôi.”

Lại Kiệt trầm ngâm một hồi, hiện giờ tất cả quyền quyết định đều nằm trong tay anh. Để cho người Nga đi không khó, nhưng làm thế nào để đảm bảo rằng Soloviev và binh sĩ của anh ta có thể bảo vệ được họ?

“Anh định đưa họ đi đâu?” Lại Kiệt hỏi.

“Từ đây đi về hướng tây nam, tiến vào Mông Cổ, đến Trung tâm tránh nạn ở Syberia.” Soloviev trả lời: “Chúng tôi ra ngoài từ chính nơi đó.”

Thời gian cấp bách, không thể chần chừ được nữa, cuối cùng Lại Kiệt nói: “Hỏi từng người một, tuân thủ theo nguyên tắc tự nguyện. Ai đồng ý đi theo anh thì có thể cùng anh quay về đó.”

Soloviev như trút được gánh nặng, bắt tay Lại Kiệt, cả hai nắm lấy tay nhau, Soloviev cảm kích nói: “Cảm ơn.”

Lại Kiệt: “Không phải khách sáo, sau khi mọi chuyện kết thúc, Tòa án quốc tế sẽ trả cho tất cả một sự công bằng.”

Soloviev không nói gì nữa, quay người rời đi.

Ngày 29 tháng 6 năm 2013.

Trước lúc bình minh lên, lần đầu tiên trong đời tôi được nhìn thấy cực quang.

Cảnh tượng lúc đó quả thật quá đẹp và hoành tráng. Tám mươi ngàn người cùng thốt lên kinh ngạc, tất cả những người đang ngồi nghỉ đều đứng bật dậy, bất kể người Nga hay người Trung Quốc đều mê mẩn ngắm nhìn bầu trời phía bắc ấy.

Thật sự quá đẹp, bức màn ánh sáng hoa lệ màu xanh mang theo các hạt điện tử vắt qua bầu trời, giống hệt một dải lụa bằng ánh sáng uốn khúc mềm mại, trải ra vào thời khắc đen tối nhất trước khi trời rạng, phủ ngập cả bầu trời đêm.

Nó vắt ngang qua cả những vì sao, tựa như một linh hồn không lồ, xuyên qua vành trăng cuối tháng nhàn nhạt, mấy giây sau thì biến đổi khôn lường, giống như chúa tể của tạo hóa đã tỉnh lại, rắc lên bầu trời Bắc Cực một dải ngân hà mới, lại vừa như phun lên phía trên những tia chớp óng ánh rực rỡ.

Dải băng uốn lượn lấp lánh liên tục thay đổi hình dạng, cuối cùng biến mất trong không trung.

Những tia sáng đầu tiên của bình minh ló rạng từ phía chân trời, hai đoàn người tách ra. Những người Nga mang theo toàn bộ hành lý của mình theo Soloviev tiến về phía tây, chúng tôi thì dẫn theo những người ngoại quốc khác theo quốc lộ Hắc Long Giang đi về phía đông nam, hướng đến cửa biển để tụ hợp với tàu sân bay Ninh Viễn.

Lưu Nghiễn ngồi trên xe viết vài dòng nhật ký, một tay xoa xoa đầu Mông Phong lúc này đang gối trên đùi cậu.

“Lạnh.” Mông Phong nói.

Lưu Nghiễn chau mày: “Anh thấy khó chịu sao? Bị cảm rồi à?”

Mông Phong trở mình, đáp: “Không biết...”

Lưu Nghiễn đột nhiên cảm thấy lo lắng: “Ngồi dậy em xem nào.”

Mông Phong: “Để anh ngủ một lát.”

Lưu Nghiễn: “Lát nữa rồi ngủ... Mông Phong?”

Cậu bắt Mông Phong ngồi dậy, nhét kẹp nhiệt độ vào dưới nách rồi kéo cái áo ba lỗ lên, cẩn thận kiểm tra lại lưng anh.

Vết thương bị Andrey quật vào lúc trước đã khép miệng và đóng vảy, hoàn toàn không có gì khác với những vết thương bình thường.

“Sao lại như thế...” Lưu Nghiễn xuống xe gọi Lại Kiệt tới xem.

Mông Phong cúi ngủ rất khó chịu, giống hết một con gấu xù đang ngủ đông thì bị đánh thức, bực mình ngồi dậy. Lại Kiệt và Lưu Nghiễn xem xét một lúc, Lại Kiệt lên tiếng: “Không bị lây nhiễm mà. Mông Phong, cậu không khoẻ à?”

Lưu Nghiễn xem nhiệt độ, 380C, vung tay lẳng cái cặp nhiệt độ sang một bên. Lại Kiệt bảo: “Uống mấy viên thuốc cảm vào, có lẽ là bị nhiễm lạnh rồi. Tới nơi thì để bác sĩ trên tàu khám cho xem sao.”

“Lính đặc công mà cũng ốm?” Khóe miệng Lưu Nghiễn giật giật.

“Ê.” Lại Kiệt nói: “Lính đặc công thì cũng là người, đương nhiên phải có lúc ốm. Người hay ốm vặt thì ít khi bị bệnh nặng, ai thể chất tốt thỉnh thoảng mới dính một lần nhưng đã dính là chỉ có vật vã.”

Mông Phong ngọ ngoạy không chịu yên, hết như một đứa trẻ bị ốm đang bứt rứt khó chịu. Lưu Nghiễn thuận tay lật một trang nhật ký, tô tô vẽ vẽ, hỏi: “Anh còn nhớ trận sốt cao đợt phải đi học thêm trong kỳ nghỉ hè ấy không?”

Mông Phong hắt hơi một cái, nói bằng giọng mũi nghèn nghẹn: “Ừm, đánh bóng rổ xong về tắm nước lạnh, tối đến sốt tới hơn bốn mươi độ.”

Lưu Nghiễn mỉm cười: “Em còn phải công cái tên to xác như anh đi truyền nước nữa...”

“Đừng nhắc nữa.” Mông Phong hậm hực: “Chẳng phải tại em nói cái gì mà chỉ được thắng không được thua... Cả lớp chỉ có mỗi anh tranh bóng,

chuyên cho em thì lại không ném được quả ba điểm... Báo hại anh cả người chẳng còn tí sức lực nào.”

“Ai bảo là không ném được? Ít nhất thì em cũng ném được một quả ba điểm!”

“Nhưng ném không trúng vẫn nhiều hơn đúng chưa?! Em cứ trượt là anh lại phải nhảy lên tranh, cuối cùng suýt chút nữa thì bị choáng rồi... Về thì ai cũng khen em ngẫu, ném được một quả ba điểm, ông đây hùng hực cố sống cố chết thì không ai đến biểu dương lấy một câu... Đến nước cũng chẳng ai thèm mua cho một chai. Ông đây chẳng qua là vì quá quan tâm đến em, suốt ngày chỉ muốn đỡ cho em vui nên mới bị sốt cao như thế.”

Lưu Nghiễn cười khúc khích: “Được rồi được rồi, lúc đó chẳng phải là còn chưa hẹn hò với anh à? Sau này lúc yêu nhau rồi... Em không chơi bóng nữa, lần nào cũng là em mua nước cho anh còn gì?”

Mông Phong lăm bằm gì đó trong mồm, tay Lưu Nghiễn vượt qua trán anh, Mông Phong yêu thương nắm lấy ngón tay cậu, khoan khoái chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm đó, một con tàu lớn đã vào tới sông.

Lại Kiệt: “Đây là đội trưởng Lại Kiệt của đội Cơn Lốc, nghe rõ xin trả lời.”

“Nghe rõ.” Tiếng của Trịnh Phi Hồ vang lên trong máy bộ đàm: “Đây là tàu cứu hộ quốc gia cỡ lớn, trung tâm chỉ huy tạm thời của khu vực Mạc Hà. Xin hãy tổ chức cho dân chúng chờ đợi tại chỗ.”

Xe cản cứ đánh xuống bờ sông, những người dân chạy nạn ồn ào đứng phía trên chờ đợi. Tàu Côn Bằng hạ cầu ván, nhân viên y tế nhanh chóng đi xuống, Lại Kiệt lớn tiếng chỉ huy mọi người xếp hàng, thấy vậy hô lên: “Ai đang lái xe thế? Đừng có cho xe lao xuống sông! Có phải Lưu Nghiễn không?”

Không còn đường nữa, xe cản cứ chuyển hướng, xoay ngang ra song song với bờ sông, cửa khoang sau mở ra, Lại Kiệt hét: “Lưu Nghiễn, cậu làm cái gì thế?!”

Chỉ thấy Lưu Nghiễn ôm Mông Phong bước xuống, cố sức cõng anh chạy về phía tàu, Mông Phong gục trên vai cậu.

Lại Kiệt ngẩn ra, rồi quay sang dặn dò: “Hiểu Đông, anh Trác, hai người ở đây canh chừng! Lưu Nghiễn...!”

Lưu Nghiễn loạng choạng cõng Mông Phong chạy tới trạm y tế tạm thời, Trịnh Phi Hồ vội vàng xuống tàu, quát lên: “Bình tĩnh một chút! Mông Phong sao rồi?”

Lưu Nghiễn đáp: “Không biết, anh ấy hôn mê rồi... Mau kiểm tra rồi cho anh ấy lên tàu.”

Lại Kiệt lao qua, nhân viên y tế vội vàng xốc tới, Trịnh Phi Hồ ra lệnh: “Lại Kiệt, cậu quay lại tổ chức di tản! Chỗ này không có việc của cậu!”

Lại Kiệt đành phải sải bước quay lại, Lưu Nghiễn theo Trịnh Phi Hồ lên tàu.

“Có bị truyền nhiễm không?” Lưu Nghiễn hỏi: “Anh ấy vì bảo vệ em nên bị thương nhẹ, vết thương trên lưng nhưng đã lên vảy rồi, mười sáu tiếng trước bắt đầu sốt cao, ba tiếng trước em còn tưởng là anh ấy ngủ, hóa ra là rơi vào trạng thái hôn mê... Người bị nhiễm virus phát sinh đột biến, là thứ giống như xúc tu, mọc ra từ ngực...”

Bác sĩ nói: “Giờ phải kiểm tra đã, chưa thể phán đoán gì được. Chúng tôi cần có thời gian.”

Lưu Nghiễn: “Anh ấy ít nhất còn một lần miễn dịch nữa, đội trưởng bảo anh ấy không bị lây nhiễm...”

“Lưu Nghiễn!” Trịnh Phi Hồ quát: “Bình tĩnh!”

Trịnh Phi Hồ: “Buông tay cậu ấy ra, để bác sĩ kiểm tra.”

Lưu Nghiễn gật gật đầu, buông tay Mông Phong ra, các bác sĩ đẩy xe cáng vào phòng vô trùng trên tàu.

“Đi uống cốc nước đi.” Trịnh Phi Hồ nói: “Nghỉ ngơi một chút.” Nói xong, Trịnh Phi Hồ xuống tàu đi chỉ huy điều động. Người quả thực là quá nhiều, khắp nơi chỗ nào cũng là người, đội cứu hộ tạm thời trên tàu xuống

tiếp quản, Lại Kiệt bỏ mũ xuống, thở phào, khoác vai Bạch Hiếu Đông đi lên tàu bằng thang an toàn bên cạnh.

Còi cảnh báo của trực thăng vang lên, Trác Dư Hàng thắt chặt dây thừng, xe căn cứ được đưa lên Côn Bằng.

Những người bên dưới còn đang được kiểm tra, xem ra ít nhất cũng phải mất đến cả ngày.

Bạch Hiếu Đông hỏi: “Đội phó cậu ấy sao rồi?”

Lưu Nghiễn ngồi xồm bên mạn tàu, thần thờ lắc đầu.

“Cho xin điều thuốc đi.” Lưu Nghiễn bỏ mũ xuống, mệt mỏi thở dài.

Trác Dư Hàng xong việc bước tới, đưa cho Lưu Nghiễn một điều thuốc rồi châm lửa.

Lưu Nghiễn rít một hơi dài, Lại Kiệt xoa xoa đầu cậu, nói: “Tôi đi hỏi xem tình hình thế nào rồi.”

Bạch Hiếu Đông cũng xoa đầu Lưu Nghiễn, Trác Dư Hàng cũng thế, không ai nói gì nhưng Lưu Nghiễn cảm nhận được sự động viên của họ, cậu cảm kích gật đầu.

Lại Kiệt bị chặn bên ngoài phòng y tế không được vào, một lúc sau quay lại nói: “Không sao! Họ bảo tình hình cậu ấy ổn định rồi!”

Lưu Nghiễn vừa nhìn là biết Lại Kiệt nói dối nhưng không bóc trần anh, chỉ im lặng gật đầu.

Sau khi sắp xếp xong việc tiếp nhận dân chạy nạn, Trịnh Phi Hồ lại leo lên cầu thang bên mạn tàu, vung tay bợp đầu Lại Kiệt một cái: “Đừng có báo cáo láo tình hình! Lưu Nghiễn, đứng dậy!”

Lưu Nghiễn vội vàng đứng dậy, Trịnh Phi Hồ nói: “Dập thuốc đi, đi với tôi vào xem tình hình thế nào. Thượng úy Lại Kiệt, cậu đi ra đuôi tàu đứng phạt.”

Lại Kiệt thầm than xui xẻo, cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn chịu phạt.

Trịnh Phi Hồ dẫn Lưu Nghiễn một mạch đi qua khoang tàu, những người lính đi tuần đứng nghiêm hai bên giơ tay chào. Lưu Nghiễn phát hiện ra

Trịnh Phi Hồ đã được thăng hàm vượt cấp, trước kia là thượng tá huấn luyện viên của K3, giờ đã lên thiếu tướng.

“Thiếu tướng.” Nhân viên y tế bên quân đội đứng nghiêm chào.

Trịnh Phi Hồ chào lại: “Nghỉ. Báo cáo tình hình đi.”

Nhân viên y tế: “Tình hình của bệnh nhân rất phức tạp, mẫu máu kiểm tra không giống với bất cứ trường hợp lâm sàng nào trước đây...”

Lưu Nghiễn đẩy cửa ra, bên trong, Mông Phong nằm trên giường bệnh, bức tường phía bên tay trái trong suốt, đằng sau đó là mấy vị bác sĩ đang bận rộn làm việc.

Đây là buồng kính quan sát của căn phòng bên cạnh, trên người Mông Phong cắm rất nhiều kim và ống dẫn, điện não đồ lên xuống hỗn loạn, sóng dao động gần như muốn vọt cả ra ngoài màn hình hiển thị, trong khi nhịp tim lại hoàn toàn bình thường.

“Ở đây không có đầy đủ thiết bị.” Vị bác sĩ chủ nhiệm cầm một bản báo cáo từ phòng bên bước ra: “Cần phải chuyển cậu ấy lên tàu Ninh Viễn.”

Trịnh Phi Hồ: “Tiêm thuốc an thần cho cậu ấy. Cậu lại đây.”

Ông gọi một người lính tuần tra gần đó: “Đi lên hỏi xem còn bao lâu nữa thì xuất phát? Bỏ lệnh phạt đối với Thượng úy Lại Kiệt, bảo cậu ta tham gia nhiệm vụ đưa người lên tàu.”

Bác sĩ chủ nhiệm nói tiếp: “Tôi đề nghị hãy tiêm cho cậu ấy huyết thanh ngủ đông, đưa thẳng về căn cứ để kiểm tra kỹ lưỡng.”

Lưu Nghiễn giật mình hoảng sợ, còn chưa kịp lên tiếng thì may mà Trịnh Phi Hồ đã nhanh hơn một bước chặn lại lời của vị bác sĩ.

Trịnh Phi Hồ nói: “Người chiến sĩ này, trong đợt hành động mấy ngày trước rất có thể đã cứu toàn bộ loài người.”

Vị bác sĩ chủ nhiệm khựng lại, sau đó chậm rãi gật đầu.

“Tiêm thuốc an thần cho cậu ấy.” Vị bác sĩ nói: “Đủ để cậu ấy ngủ trong vòng 24 tiếng, cử người đưa cậu ấy lên tàu Ninh Viễn, ở đó có đầy đủ trang thiết bị.”

Trịnh Phi Hồ nói: “Được, anh đi lo việc tiêm thuốc đi.”

Bác sĩ chủ nhiệm đi tiêm cho Mông Phong, Trịnh Phi Hồ lại gọi: “Lưu Nghiễn, ra đây.”

Lưu Nghiễn đóng cửa lại, Trịnh Phi Hồ đứng ngoài hành lang suy nghĩ. Lưu Nghiễn hỏi: “Có phải tiêm huyết thanh xong sẽ thành người thực vật không?”

Trịnh Phi Hồ nhìn Lưu Nghiễn, rất lâu không nói năng gì.

Lưu Nghiễn đang định nói gì đó thì Trịnh Phi Hồ đột nhiên lên tiếng: “Lưu Nghiễn, cậu cho rằng Mông Phong muốn làm một thầy ma không có tình cảm, chỉ biết hủy diệt, hay là một người thực vật hơn?”

Lưu Nghiễn lặng im, người lính tuần tra vừa được sai đi ban nãy vội vàng chạy lại báo cáo: “Còn cần ba tiếng nữa thì đợt sắp xếp thứ nhất mới xong.”

“Lâu quá.” Trịnh Phi Hồ nói: “Nói với Thượng tá Lâm, chỗ này vẫn sẽ do anh ấy toàn quyền chỉ huy, Lại Kiệt hỗ trợ. Lưu Nghiễn, cậu đi với tôi, còn cậu, đi báo người chuẩn bị tàu cao tốc.”

Trong phòng y tế, Mông Phong được tiêm thuốc an thần xong, Trịnh Phi Hồ nhanh chóng đi vào, công anh lên, ra hiệu cho Lưu Nghiễn đi theo. Họ đi xuống một chiếc thang ở bên mạn kia, nơi đó có ba chiếc tàu cao tốc đợi sẵn.

Trịnh Phi Hồ đưa Mông Phong vào khoang, ra hiệu cho Lưu Nghiễn xuống tàu, cho người liên lạc với Ninh Viễn rồi khởi động máy, trước con mắt dõi theo của vô số người lượn một vòng trên mặt sông, cuốn tung bọt nước trắng xóa, xé sóng cưỡi gió lao vút đi.

Trịnh Phi Hồ cài đặt lộ trình điện tử, đứng phía đầu tàu.

Chiếc tàu cao tốc này rất lớn, từ khoang ra đến boong có đến hai mươi mét, trong khoang cũng rất rộng rãi. Lưu Nghiễn ngồi bên trong ôm Mông Phong, thì thầm hỏi: “Anh sao rồi? Thấy khá hơn chưa?”

“Mông Phong... Mông Phong...” Lưu Nghiễn nói: “Nghe được em nói không? Em yêu anh, anh phải kiên cường nhé.”

Cậu nắm lấy tay anh, các ngón tay khê vuốt ve lòng bàn tay, đường tình cảm và đường trí tuệ của Mông Phong nhập làm một. Rất lâu trước kia, trong một lần cùng đi du lịch, một thầy tướng số đã nói, bàn tay như thế gọi là “đoạn chường”, tương lai hoặc sẽ làm nên đại nghiệp, hoặc sẽ chẳng làm được trò trống gì hết.

Lúc trước Lưu Nghiễn thường xuyên nghĩ, ông thầy đó nói có vẻ không sai.

Lòng bàn tay Mông Phong rất rộng, ấm áp và an toàn.

Cậu áp mặt lên tay anh, khe khê dụi, mắt chăm chú nhìn mặt anh.

Bất thành linh, tay Mông Phong túm chặt lấy yết hầu Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong chậm chậm mở mắt, lực trên bàn tay càng lúc càng lớn, Lưu Nghiễn vươn tay quờ quạo đồ đạc, muốn thu hút sự chú ý của Trịnh Phi Hồ, thế nhưng tiếng động cơ quá lớn, tiếng gió và tiếng động cơ đã át đi âm thanh nhỏ bé trong khoang.

Mông Phong xoay người, cuối cùng đứng dậy, một tay túm lấy yết hầu Lưu Nghiễn, nhắc cậu lên khỏi sàn.

Lưu Nghiễn không ngừng giãy giụa, cuối cùng trước mắt tối sầm, gục xuống.

Đồng tử của Trịnh Phi Hồ đột nhiên co lại, nghe thấy tiếng động trong khoang rất nhanh xoay người lại, Mông Phong lao đến như một mũi tên, cả hai trong chớp mắt lao vào nhau.

Trịnh Phi Hồ tung ra song quyền liên hoàn, Mông Phong nhẹ nhàng tránh qua. Trịnh Phi Hồ đánh trượt, nhanh như điện xẹt, cả hai đổi vị trí cho nhau. Còn chưa kịp mở miệng nói từ nào thì một quyền của Mông Phong đã lại vung tới!

Trịnh Phi Hồ tay trái kẹp chặt tay Mông Phong, tay phải cùng lúc rút súng ra, động tác của Mông Phong còn nhanh hơn, một quyền đâm trúng ngực Trịnh Phi Hồ, đánh ông ngã văng ra sàn.

Khẩu súng lộn một vòng trên không, Mông Phong đưa tay bắt lấy, bóp cò.

“Pằng!”

Trịnh Phi Hồ bay người tránh qua, bị viên đạn găm trúng bụng, đập người vào boong.

“Pằng!” Lại một phát nữa, máu bắn tung toé, viên đạn bắn vào ngực Trịnh Phi Hồ, miệng ông đầy máu, khó khăn ho khan.

Mông Phong lại lên nòng, vào đúng thời khắc chuẩn bị bóp cò, Lưu Nghiễn lao ra khỏi khoang, lão đảo liêu xiêu đứng chắn trước mặt Trịnh Phi Hồ.

Trong nháy mắt, tay Mông Phong bắt đầu không kiểm soát được, không ngừng run rẩy.

Trước mắt Lưu Nghiễn tối sầm, mất một lúc lâu mới hồi phục lại thị lực. Tiếng súng vừa rồi khiến cậu tỉnh lại, Lưu Nghiễn lao lên boong, trân trân nhìn Mông Phong.

Hình ảnh của Mông Phong lúc thì mơ hồ, lúc lại rõ nét.

Giọng Mông Phong khàn đặc, chậm rãi nói: “Người...”

Lưu Nghiễn tiến tới một bước, lẩm bẩm hỏi: “Mày là ai?”

Tay của Mông Phong rung lên dữ dội, Lưu Nghiễn cuối cùng cũng đứng thẳng người, thấp giọng: “Mày chính là thể cuối cùng? Mày đã đem Mông Phong của tao đi mất. Cứ việc nổ súng đi, mày sẽ chọc giận anh ấy. Mày sẽ không bao giờ thắng được đâu, vì mày đã chọn nhầm ký chủ rồi.”

Lưu Nghiễn lại tiến thêm bước nữa, chậm rãi nói: “Nổ súng đi, thử xem sẽ có hiệu quả gì.”

Đồng tử Mông Phong đột nhiên co lại, sau đó anh trầm giọng nói: “Lưu Nghiễn, đến cứu anh.”

Vào khoảnh khắc đó, tựa như dòng suối băng đã dồn nén hàng ngàn hàng vạn năm từ thời hăng cổ vỡ oà trong tim cả hai, biển sâu lạnh buốt nhấn chìm linh hồn họ.

Đôi con người Mông Phong đực ngầu, anh xoay người lao xuống biển.
Lưu Nghiễn khép mắt lại, nước mắt bay tan tác trong cơn cuồng phong.

CHƯƠNG 63

CÔNG HẢI16

16 Vùng biển quốc tế.

Trên tàu sân bay Ninh Viễn.

Bác sĩ gấp viên đạn ra, ném vào khay sắt. Ống dẫn hút máu và dịch từ miệng Trịnh Phi Hồ ra, vết thương được khâu lại, quấn băng gạc. Cả quá trình không hề tiêm thuốc tê, vừa xuống khỏi bàn phẫu thuật Trịnh Phi Hồ đã để trần thân trên vạm vỡ, khó nhọc đứng dậy, nói: “Máy bộ đàm.”

Bác sĩ nói: “Thiếu tướng, chúng tôi còn phải kiểm tra xem anh có bị lây nhiễm virus không đã.”

Trịnh Phi Hồ đặt khuỷu tay lên ghế lấy máu, ra hiệu cho nhân viên y tế tới kiểm tra, đón lấy máy bộ đàm ấn vài cái, giọng nói khàn đặc: “Chuyển máy cho Trung tướng Mông Kiến Quốc bên Tổng bộ.”

Giọng nữ đầu bên kia đáp: “Xin hãy đợi một lát, tôi sẽ chuyển máy ngay.”

Mông Kiến Quốc: “Phi Hồ, anh nói đi.”

Trịnh Phi Hồ tóm tắt lại tình hình, cuối cùng nói: “Bác sĩ chủ trị đã đề nghị tiêm huyết thanh ngũ đông cho Mông Phong, đây là sơ suất của tôi, trước mắt vẫn chưa rõ nguyên nhân biến dị.”

Đầu dây bên kia là một sự yên lặng dài dằng dặc.

“Rõ rồi.” Mông Kiến Quốc nói: “Mọi người về hết đi, tôi sẽ tự mình giải quyết chuyện này.”

Ngày 2 tháng 7 năm 2013.

Chúng tôi đã về đến căn cứ trên biển quốc tế.

Tôi nhìn thấy bản đồ ở trung tâm khu số 6 đã được xây lại, mật độ các điểm đỏ tập trung lớn dần về phía trung tâm lục địa, còn tỉ lệ số người được cứu đã là 91%.

Lại Kiệt về lại K3 để báo cáo, các thành viên của đội Cơ Lốc đều ở lại khu số 6 nghỉ ngơi và chỉnh đốn đội hình.

Ngày 28 tháng 7 năm 2013.

Chẳng có ai đến tìm tôi, bọn họ đều bận rộn công việc của mình, Trịnh Phi Hồ bảo tôi viết lại báo cáo tỉ mỉ từ khi Mông Phong bị thương cho đến khi anh bị virus khống chế, rồi dẫn theo Lại Kiệt đi báo cáo với Tổng bộ.

Trịnh Phi Hồ nói: Tự điều chỉnh lại cảm xúc.

Lại Kiệt nói: Trận chiến này vẫn chưa kết thúc, không được ủ rũ, không được bi quan.

Nhưng tôi chẳng thể nào ở lì trong phòng mãi, mỗi ngày đối mặt với bốn bức tường trắng, trơ mắt nhìn trần nhà, hễ cứ nhắm mắt lại là Mông Phong hiện ra trước mặt. Không biết anh còn giữ được bao nhiêu ý thức, liệu có đang nhớ đến tôi không?

Không được ủ rũ, không được bi quan?

Tôi đã đặt ra vô số giả thiết, rồi lại tự mình bác bỏ chúng. Không có ai dám nói trước mặt tôi, nhưng trong lòng tất cả đều rõ, Mông Phong không thể quay về nữa.

Cho dù trận đại dịch này có bị quét sạch, thì cơ thể anh cũng đã bị phân hủy, trở thành một cái xác. Cũng giống như một Andrey không có chút sinh khí, có lẽ có thứ vắc xin hoặc huyết thanh nào đó có thể trung hòa chất độc trong người anh, nhưng thực tế thì lục phủ ngũ tạng đã phát sinh biến đổi... Giống như Andrey, trong cơ thể ấy có một con quái vật tồn tại.

Anh đang cố hết sức để chống cự, đồng thời lại bị cảm giác sợ hãi vì bị thao túng bao trùm, phải tìm mọi cách để thoát khỏi tình trạng ấy. Anh trước sau vẫn kiên trì, không muốn đánh mất bản thân, hy vọng có ngày trở về được bên tôi, vì vậy mới nói: “Lưu Nghiễn, đến cứu anh.”

Chứ không phải là: Lưu Nghiễn, quên anh đi.

Tôi phải trở về, nhưng anh đang ở đâu? Phải tìm cách nói chuyện với Mông Kiến Quốc, tôi không tin rằng tất cả mọi người đều đã từ bỏ hy vọng. Vào lúc này, có lẽ họ đều đã có kế hoạch, chỉ có điều tất cả đều giấu tôi.

Tại sao phải giấu tôi?

Vì sợ tôi quá mạnh động ư?

Tiếng gõ cửa vang lên.

Lưu Nghiễn gấp cuốn nhật ký lại, Quyết Minh đẩy cửa bước vào.

“Anh xem này.” Quyết Minh nói.

Một con gấu trúc tròn trĩnh trực chồm tới liếm mặt Lưu Nghiễn, còn vẫy đuôi với cậu nữa.

Lưu Nghiễn: “...”

“Quyết Minh em thật quá đáng!” Lưu Nghiễn nói: “Nó nhìn vào gương sẽ tưởng mình là gấu trúc thật đấy!”

Quyết Minh: “Không đâu, anh xem.”

Quyết Minh tháo cái tròng mắt đen trên mặt Chow Chow xuống, con chó ngoác miệng ra cười, vẫy đuôi nhìn Lưu Nghiễn. Bốn chân của nó bị nhuộm thành màu đen của gấu trúc, thân trước màu trắng, phần mông thì đen.

“Thế này thì nó lại là chó rồi.” Quyết Minh nói.

Như làm ảo thuật, Quyết Minh lại đeo tròng mắt vào cho con Chow Chow: “Lúc này thì nó là gấu trúc.”

Chow Chow thè lưỡi, liếm liếm tay cậu bé.

Lưu Nghiễn: “...”

Cuối cùng Lưu Nghiễn bó tay nói: “Được rồi, em thắng.”

Lưu Nghiễn và Quyết Minh nhìn nhau một lúc, bao nhiêu đau khổ, bi thương bị đè nén trong lòng mấy ngày qua cuối cùng cũng được thả ra.

“Ha ha ha ha...” Lưu Nghiễn vật ra giường cười, cười đến nỗi nước mắt trào ra.

Cười mãi cười mãi, tiếng cười rồi cũng biến điệu, cuối cùng bật khóc. Cậu úp mặt vào gối, khóc như điên cuồng.

Chow Chow tiến đến liếm nước mắt Lưu Nghiễn. Cậu vừa ôm gối vừa khóc: “Anh cũng muốn có gấu trúc... Mông Phong đã hứa sẽ kiếm cho anh... Anh ấy nói mà không giữ lời...”

“Con này cũng coi như của anh.” Quyết Minh an ủi: “Đừng buồn mà, chú Mông sẽ về thôi, đến lúc đó bảo chú ấy mua một con gấu trúc cái.”

Lưu Nghiễn mắt đỏ hoe gật đầu, xoa đầu cậu bé, Chow Chow không ngừng dụi chân Lưu Nghiễn nịnh bợ.

Lưu Nghiễn ngân ngấn nước mắt, ôm con Chow Chow thần thờ, Quyết Minh yên lặng ngồi xuống.

Nửa tiếng sau, cảm xúc của Lưu Nghiễn đã ổn định lại một chút, cậu thở một hơi dài.

Quyết Minh nói: “Đừng nghĩ ngợi nữa, tất cả sẽ ổn thôi, chúng ta dắt gấu trúc đi dạo đi.”

Lưu Nghiễn cấm khẩu: “Đừng có tỏ ra dễ thương nữa. Đi thôi, anh được lĩnh không ít tiền, dẫn em đi mua cái gì ngon ngon ăn. Mà ba em đâu?”

“Đi dạy mọi người bắn súng rồi, giờ đi tìm cũng được, rủ ba cùng đi ăn trưa.”

Lưu Nghiễn đội mũ vào, cầm tay Quyết Minh, dắt theo gấu trúc... ra ngoài đi dạo.

“Anh dắt em đi xem khu K3.” Lưu Nghiễn nói: “Em chắc chưa đến đó bao giờ.”

Sau khi nổi lên khỏi mặt nước, khu số 6 đã được cố định và tu sửa lại. Hai người đi qua phòng tưởng niệm các liệt sĩ K3, bên trong không có di ảnh, trên bốn bức tường là những hàng đỉnh, trên mỗi chiếc đỉnh treo một thẻ tên của người quân nhân đã mất, trên cao gắn cố định một tấm bảng dài, lần lượt là: đội Thợ Săn, đội Thiên Lang, đội Phi Long... Lưu Nghiễn tìm được cột của đội Cơn Lốc, trên đó treo hai mươi thẻ tên, lần lượt xem từ trên xuống, chỉ có cái tên cuối cùng là cậu quen biết: Văn Thư Ca.

Lưu Nghiễn sờ lên thẻ tên của Văn Thư Ca, thầm nghĩ, có lẽ K3 đã làm lại một cái sau khi cậu ấy hy sinh dưới đáy biển sâu.

Mặc dù không phải cái mà Văn Thư Ca vẫn đeo trên người, nhưng khi Lưu Nghiễn chạm tay vào, cậu dường như vẫn cảm nhận được hơi ấm trái tim của cậu ấy.

“Của anh Văn phải không?”

Lưu Nghiễn gật đầu nói: “Sau này anh sẽ đi tìm Mông Phong, nếu không cứu được anh ấy thì sẽ mang thẻ tên của anh ấy về, treo ở đây. Họ đều là những anh hùng.”

Quyết Minh nói: “Anh cũng thế.”

“Ừm... Có lẽ vậy.” Lưu Nghiễn khoác vai Quyết Minh, thở dài: “Thực ra anh chưa bao giờ muốn làm anh hùng. Đi thôi.”

Tại trường huấn luyện bắn súng đặc biệt của K3.

Đối diện với dãy bia di động.

Trương Dân đội một chiếc mũ dã chiến, nghiêng đầu cười với Trác Dư Hàng.

Trác Dư Hàng miệng ngậm điều thuốc, bất mãn nói: “Làm sao mà cậu làm được như thế? Cậu căn bản chẳng giống lính bắn tỉa chút nào.”

Trương Dân hỏi: “Anh coi súng bắn tỉa là gì?”

Trác Dư Hàng: “Còn coi là cái gì được nữa?”

Trương Dân: “Coi nó là một bộ phận của cơ thể mình, giống như tay của anh, khi anh giơ tay cầm lấy một vật gì đó...” Vừa nói vừa cầm một viên đạn lên, nhét vào súng mà chẳng cần nhìn: “Thì có cần ngắm trước không? Không cần. Khi anh giương súng lên thì tâm trí của anh, thần kinh của anh, ý niệm trong đầu anh... đều hợp nhất với nó thành một thể. Không phải dùng mắt để ngắm, mà là dùng tay, dùng cảm giác để ngắm.”

Trác Dư Hàng như đang nghĩ ngợi gì đó, gật đầu. Con Chow Chow từ phía sau chồm tới, liếm mặt anh ta.

Nét mặt Trác Dư Hàng cứng đờ, Trương Dân bật cười: “Panda! Mà đến đây làm gì?”

Trác Dư Hàng cả người run bần bật, gào lên: “Kéo nó ra chỗ khác!”

Anh ta vừa giật như động kinh vừa không ngừng né tránh, hét lên giờ chân đạp nó, cuối cùng ngã lăn ra sau bụi ngấm, con Chow Chow nhào lên bụi, thè lưỡi vẫy đuôi nhìn xuống. Trác Dư Hàng sợ hãi kêu lên thất thanh.

“A... Đây là cái thứ gì thế?!”

Quyết Minh: “...”

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh: “Đây chỉ là chó thôi mà, chú xem.” Quyết Minh tháo tấm che mắt xuống.

Mặt Trác Dư Hàng ngay lập tức trắng bệch, phần nộ gào lên: “Biết ngay là chó mà! Sao không xích nó lại?!”

Quyết Minh: “?”

Cậu bé nhắc cái xích lên cho Trác Dư Hàng xem, ra ý là đã xích rồi.

Lưu Nghiễn bấy giờ mới định thần lại, không kìm được phá lên cười.

“Ha ha ha ha!” Lưu Nghiễn cười đến mức phải tìm chỗ bám vào: “Anh Trác, tôi biết rồi, anh sợ chó. Ha ha ha...”

“Đừng có nói nữa!” Trác Dư Hàng điên tiết quát, phi người đứng lên trên bụi, mặt đầy vẻ phần nộ, không dám bước xuống đất: “Mau đem nó ra chỗ khác! Đi ra!” Vừa nói vừa làm động tác giậm chân để con Chow Chow bỏ chân xuống.

Lưu Nghiễn vẫn cười ngặt nghẽo, Trương Dân vội nói: “Bảo Bối đừng đùa nữa, Trác huynh đừng sợ, đã xích chặt nó rồi... Giữ dây xích nhé, lại đây tao ôm, Panda... Ai đô...”

Trương Dân bị con chó tên gọi Panda liếm cho đầy mặt nước bọt, thấm hại vô cùng.

Quyết Minh nói: “Ba xem, Lưu Nghiễn sắp biểu diễn rồi kìa.”

Trương Dân: “?”

Quyết Minh: “Anh ấy có thể cười mãi cười mãi, rồi đột nhiên khóc luôn.”

Lưu Nghiễn: “...”

Trương Dân: “Ha ha ha...”

Trác Dư Hàng thở dài.

Lưu Nghiễn nghiêm mặt nói: “Không khóc nữa. Thời buổi này đến Quyết Minh cũng không thèm khóc nữa, tôi làm sao khóc được chứ.”

Trương Dân cười nhạt: “Trương Quyết Minh sớm đã khóc từ khi các cậu mới về rồi, khóc đến mức cứ gọi là đau đớn... Cứ đòi đi thăm cậu suốt, sợ cậu bận...”

Quyết Minh: “Ba!”

Trương Dân cười: “Được rồi, không nói nữa.”

Trong chốc lát, tất cả đều yên lặng, Lưu Nghiễn nói: “Sao anh lại ở đây dạy bắn súng?”

Trương Dân đáp: “Tôi đã gia nhập đội đặc công rồi.”

Lưu Nghiễn sững người, sau đó hỏi: “Anh vào K3 rồi?”

Trương Dân gật đầu, ngón tay ngoắc ngoắc cầm Quyết Minh, cười nói: “Trương Quyết Minh đồng ý rồi. Tôi vào đội Cơ Lốc, đợt sau này lúc lên đất liền, mọi người cùng cố gắng đưa Mông Phong về. Tôi sẽ cố gắng cả phần của Quyết Minh nữa.”

Lưu Nghiễn lẩm bẫm: “Cảm ơn, Trương Dân.”

Trương Dân cười ngượng, nói: “Chúng tôi... còn phải rèn luyện tập thể nữa. Hôm nay đội bắn tỉa cùng ăn với nhau, hai người đi ăn trưa đi. Chỗ này tôi có tiền, cậu dẫn Quyết Minh đi ăn ở quán đồ hấp ấy...”

“Ừm.” Lưu Nghiễn gật đầu: “Không cần đâu, tôi cũng có. Chúng tôi chỉ thăm quan một chút rồi sẽ đi.”

Trác Dư Hàng và Trương Dân đi vào phía trong thao trường, Lưu Nghiễn và Quyết Minh dắt theo Panda dạo bước bên ngoài.

Con Chow Chow này thật là quá nhiệt tình, vừa ngốc vừa lơ đễnh, hễ cứ gặp người là lao vào chào hỏi, bộ lông bông xù, còn lai cả Samoyed, Quyết Minh gần như bị nó lôi đi.

“Lưu Nghiễn trong truyền thuyết đây mà!” Có người không quen biết chào hỏi.

Lưu Nghiễn mỉm cười: “Xin chào, về nhà rồi?”

“Về rồi.” Người đó đáp: “Cậu cũng về rồi.”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Ừm, mọi người đều sẽ trở về.”

Panda nhìn thấy rất đông người tụ tập ở trung tâm thao trường, thế là lại lên cơn, hết như một con chó hoang đứt cương lao đi, lôi tuột cả Quyết Minh. Lưu Nghiễn nhìn thấy người đứng ở giữa, lập tức sợ xanh mặt, dùng hết sức lực cố gắng kìm nó lại, nói nhỏ: “Người này không vô được đâu! Panda! Mà sẽ chết rất thảm đấy...”

Panda có vẻ đã hiểu, bệt cái mông tròn ửng xuống đất, thè lưỡi nhìn.

Giữa khoảng đất trống xếp một tấm lót màu xanh da trời, Trịnh Phi Hồ mặc một chiếc ba lỗ, chân trần đứng trên tấm lót, đang sa sả mắng người.

Vết thương của Trịnh Phi Hồ đã lành, ngang bụng hăng còn vết khâu, ông ưỡn thẳng ngực, chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ màu xanh áo lính, để trần cánh tay với nước da màu đồng vạm vỡ, chỉ tay quát: “Hoa chân múa tay! Chỉ toàn để ngắm cho đẹp chứ chẳng có tác dụng gì! Cậu đang biểu diễn à?! Đem hết thực lực ra đây!”

Người bị mắng là Bạch Hiểu Đông, cậu cúi gằm mặt ngoan ngoãn nghe dạy dỗ.

Từ khi thăng chức lên thiếu tướng, Trịnh Phi Hồ rất ít đi xuống thao trường, một huấn luyện viên ác quỷ khác đã thay thế vị trí của ông. Hôm nay xuống kiểm tra tình hình, bắt đúng được Bạch Hiểu Đông và cậu bạn cùng tổ.

Trịnh Phi Hồ bạt cho Bạch Hiểu Đông một cái vào đầu, đánh đến nỗi cậu ta liêu xiêu: “Bạch Hiểu Đông, trong lòng cậu còn chưa phục à?! Cậu, bên kia ấy, cậu không phải là thành viên của đội cận chiến! Cậu trừng mắt ra nhìn ai đấy?!”

Trác Dư Hàng: “Đâu có, em có trừng mắt đâu.”

Trịnh Phi Hồ lạnh giọng: “Cậu còn không phục?!”

Trác Dư Hàng: “Nói thật nhé, cậu ấy là đồng đội vào sinh ra tử của em. Xin thầy đừng có đánh cậu ấy.”

Trong chớp mắt, Lưu Nghiễn cảm thấy nhiệt độ xung quanh mình ít nhất giảm đến 50 C.

“Em nghĩ ông chú sợ chó tiêu rồi.” Quyết Minh nói.

Lưu Nghiễn: “Cũng không chắc, anh ấy trước kia... là sát thủ cơ mà.”

Trịnh Phi Hồ lạnh lùng: “Cả hai cậu cùng lên một lúc.”

Trác Dư Hàng: “Em đã ra tay là chỉ có giết người.”

Trịnh Phi Hồ vung tay lên, Trác Dư Hàng ngay lập tức xoay tay định chém vào cổ tay ông, Bạch Hiếu Đông hô lên: “A, huấn luyện viên!”

Trác Dư Hàng và Bạch Hiếu Đông cùng ra tay một lúc, Trịnh Phi Hồ khom người né tránh, một chân vung lên. Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, Trác Dư Hàng túm lấy bàn chân ông vặn qua, Trịnh Phi Hồ hét lên một tiếng, xoay người tung cả hai chân vào bụng Trác Dư Hàng.

Trác Dư Hàng còn chưa kịp kêu một tiếng đã bị đá văng đi, chân Trịnh Phi Hồ vừa chạm đất thì một quyền của Bạch Hiếu Đông đã vung tới.

Trong khoảnh khắc, Trịnh Phi Hồ và Bạch Hiếu Đông đã nhanh như điện xẹt tung ra năm sáu chiêu. Trịnh Phi Hồ hai tay xoay vòng, tư thế hết sức tự nhiên, nhuần nhuyễn. Bạch Hiếu Đông ngăn người lùi lại phía sau, có điều thế quyền của Trịnh Phi Hồ đã khóa hết đường lui.

Không né được!

Từ nhỏ đến lớn, đó là lần đầu tiên Bạch Hiếu Đông gặp phải một đối thủ áp đảo như thế này. Trong khoảnh khắc còn đang chần chừ thì Trịnh Phi Hồ đã khóa tay cậu ta, một chiêu Linh Dương Quả Giác hất Bạch Hiếu Đông văng ra xa ba mét.

Tiếng hò reo vang cả thao trường, những người đứng xem không ngớt trầm trồ, tự giác tránh ra một vòng. Bạch Hiếu Đông bị ngã hết sức thê thảm, Trác Dư Hàng cong người trên đất không ngừng co giật.

Trịnh Phi Hồ nói: “Tạm được. Lần sau ra trận nhớ đừng có khinh địch. Giải lao.”

Tất cả mọi người đều cảm như hén, Trác Dư Hàng còn nằm vật đả xa co giật, Bạch Hiếu Đông gượng dậy, lão đảo đi xuống cuối hàng, cố đứng

thăng người.

“Hết giờ,” Trịnh Phi Hồ lạnh lùng: “Về nhà chăm chỉ tập luyện.”

Trịnh Phi Hồ rời đi, thành viên của K3 cũng tản ra.

Trương Dân đỡ Trác Dư Hàng dậy, anh ta khoát khoát tay, Trương Dân cười nói: “Nghe nói vị huấn luyện viên này từng đạt huy chương vàng ở bộ môn đối kháng trong kỳ thi Quân sự quốc tế... Cậu thua không oan đâu, ít nhất còn đỡ được ba chiêu của ông ấy.”

Bạch Hiểu Đông dầm ùa mồ hôi, đi giày vào bước tới, mặt đầy đau khổ.

Lưu Nghiễn nói: “Hiểu Đông, cậu nhìn này.”

Bạch Hiểu Đông giật mình nhảy dựng lên: “Cái gì thế?! A, gấu trúc?”

Lưu Nghiễn: “Đừng có làm ra vẻ nữa! Chiều nay có phải tập không?”

Bạch Hiểu Đông: “Không, chiều nay nghỉ. Ồ, là chó à, tôi xem nào...”

Lưu Nghiễn nói: “Đi ăn với chúng tôi đi. À, đây là Quyết Minh mà lần trước nói sẽ giới thiệu cho cậu.”

Bạch Hiểu Đông vuốt vuốt Panda, nói với nó bằng giọng rất nghiêm túc: “Chào mày, Quyết Minh. Tao là Bạch Hiểu Đông.”

Mặt Quyết Minh lạnh te, nói: “Chào anh, nó là Panda, em mới là Quyết Minh.”

Tầng mười bốn, khu vực dịch vụ công cộng.

Ba người ăn cơm xong, Bạch Hiểu Đông và Trương Quyết Minh rõ ràng là vừa gặp đã hợp, Lưu Nghiễn thầm cảm thán, thật chưa từng thấy ai hợp đến như hai tên này.

Một lớn một nhỏ ngồi trên xích đu trong công viên nhân tạo nói chuyện. Cây cối ở đây đều được chuyển từ đất liền ra, hoa cỏ cũng là được nhân giống đặc biệt, không khí hết sức trong lành.

Lưu Nghiễn nằm trên ghế băng, nghe cuộc nói chuyện từ phía xích đu bên cạnh.

Quyết Minh: “Anh biết có những loại người ngoài hành tinh nào không?”

Bạch Hiếu Đông: “Anh biết anh biết! Từ nhỏ anh đã thích tìm người ngoài hành tinh rồi.”

Quyết Minh: “Em từng gặp một lần...”

Bạch Hiếu Đông búng tay cái tách: “Đúng thế, anh còn mua cả kính thiên văn, nghe nói có rất nhiều người ngoài hành tinh ở các hành tinh khác đang theo dõi chúng ta.”

Quyết Minh: “Con bạch tuộc vừa rồi anh nhìn thấy chưa?”

Bạch Hiếu Đông: “Rồi! Anh vẫn luôn nghĩ rằng, rất lâu trước kia, bạch tuộc chính là một loại động vật ngoài hành tinh đã theo thiên thạch rơi xuống trái đất.”

Quyết Minh: “Đúng vậy! Có lẽ còn vài loài khác nữa đang trốn dưới đáy hải vực...”

Bạch Hiếu Đông: “Mực nang có lẽ cũng gần với chúng, cả mực ống nữa, chúng đều đến từ hệ hành tinh bát trảo. Nói thế này nhé, so với mấy loài cá phát sáng có mồm rất to dưới đáy biển...”

Một chiếc lá chằm chằm rơi xuống, đậu trên chân mày Lưu Nghiễn. Lấy ngón tay búng chiếc lá đi, Lưu Nghiễn mở mắt ra, nhìn thấy một khuôn mặt ngược nắng mơ hồ.

Bộ quân phục màu xanh đậm thẳng thớm, khuôn mặt nghiêm nghị mang cả khí thế áp chế người khác, đôi mày của Mông Phong, môi của Mông Phong... Lưu Nghiễn lập tức nín thở, ngòai dậy, đầu óc quay cuồng.

Mông Kiến Quốc lên tiếng: “Vừa qua K3, nghe nói con xuống dưới ăn cơm rồi.”

“Ba cũng đến K3?” Lưu Nghiễn thở một hơi, mơ mơ màng màng.

“Lạ lắm sao? Ba cũng từ K3 mà ra, năm đó Trịnh Phi Hồ là học sinh của ba, thế nên thỉnh thoảng cũng qua đó đi lại. Xin lỗi, thời gian vừa rồi bận quá, không nói chuyện kỹ với con được.”

“Bây giờ ba có thời gian không?”

“Có, hôm nay đặc biệt đến là để tìm con nói chuyện về nó.”

Mông Kiến Quốc nói xong bèn ra hiệu cho Lưu Nghiễn ngồi ghế đợi, quay người rời đi, rút thẻ ra mua đồ ở trạm vật tư rồi chỉ vào phía trong công viên.

Một lát sau có người mang Coca và bồng ngô đến đưa cho Quyết Minh và Bạch Hiếu Đông. Mông Kiến Quốc cầm hai cốc cà phê quay lại, trao cho Lưu Nghiễn một cốc, dựa người bên chiếc xà.

“Bác mua ạ?” Quyết Minh ngược đầu lên hỏi.

Mông Kiến Quốc: “Cháu thử đoán xem? Ra kia đi, ra kia đi... Mà y nghịch quá, Panda, như thế không tốt.”

Mông Kiến Quốc nhắc chân lên, Panda lập tức biết điều chạy về chỗ cũ.

Bạch Hiếu Đông nói nhỏ: “Ông ấy giống đội phó thật, xem ra đều rất ngẫu.”

Quyết Minh giơ tay làm động tác “suyt”, lễ phép nói: “Cảm ơn ông Mông ạ.”

Khóe miệng Mông Kiến Quốc giật giật, Lưu Nghiễn suyt chút nữa thì phun ra một ngụm cà phê.

Bạch Hiếu Đông: “Cảm ơn ông Mông ạ.”

Mông Kiến Quốc: “...”

Mông Kiến Quốc xoa xoa đôi mày, vẻ mặt đó thâm tới mức không nở nhìn, Lưu Nghiễn vỗ vai ông đầy cảm thông.

“Kể lại lần nữa quá trình xem nào.” Mông Kiến Quốc nói: “Mặc dù đối với con điều này rất tàn nhẫn, nhưng tin tức nghe được từ miệng con, nói không chừng là thứ ba muốn có nhất.”

Lưu Nghiễn thở dài, lại một lần nữa tường thuật lại toàn bộ quá trình, cho đến tận lúc cuối cùng.

“Anh ấy nói ‘Lưu Nghiễn, đến cứu anh’. Lúc nào thì con nên đi cứu anh ấy?”

“Bây giờ con đi cũng vô ích, chỉ là nộp mạng mà thôi. Ba không cho rằng đi trộm một cái trực thăng, một mình bay về đất liền là ý kiến hay.”

“Đương nhiên con biết, nếu không thì sao con lại ở lại đây đến cả tháng trời? Con chỉ là hỏi, bao giờ thì bắt đầu kế hoạch Đêm Dài? Con phải đi tìm anh ấy trước lúc đó, đem anh ấy quay về.”

“Đêm Dài đã bị hủy bỏ rồi, thay vào đó là kế hoạch Bình Minh.”

Đôi mày Lưu Nghiễn khễ động, cậu hỏi: “Nội dung cụ thể là thế nào?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Khu số 7 vẫn chưa nghiên cứu được kết quả cuối cùng, họ lợi dụng phương án β để nghiên cứu ra một loại nấm có khả năng phân hủy nhanh, định dùng loại nấm này để giải quyết sạch tất cả những cá thể bị nhiễm.

Lưu Nghiễn: “Nhưng còn thực vật... Con cho rằng chúng cũng bị lây nhiễm rồi.”

Mông Kiến Quốc: “Thực vật đúng là đã bị virus lây nhiễm, nhưng tình hình không hề tệ như chúng ta vẫn tưởng... Rắc rối là ở chỗ khác. Con nhìn thấy cực quang chưa? Con cho rằng từ trường trái đất vì sao lại hỗn loạn?”

Lưu Nghiễn: “Đúng vậy, hiện giờ hệ thống liên lạc trên biển quốc tế đã không còn ổn định nữa.”

Mông Kiến Quốc: “Kết hợp báo cáo của Tiên Tri với lịch sử trái đất rồi suy luận một chút, ba tin là con hiểu.”

Lưu Nghiễn im lặng, nhớ lại những gì Tiên Tri tường thuật hôm đó, nhớ lại kỷ Băng Hà và kỷ Phấn Trắng, khi ‘Huyền địa cầu’ cho rằng không thể đề kháng virus được nữa, nó sẽ sử dụng biện pháp cực đoan để kết thúc tất cả... Từ trường của trái đất thay đổi, lẽ nào lại muốn hủy diệt tất cả động vật và sinh vật? Triệt để giải quyết cội nguồn của virus, rồi chờ đợi sự ra đời của những sinh vật sống mới?

Gió nhẹ thổi qua, Mông Kiến Quốc nhắm nháp cốc cà phê, chăm chú nhìn Lưu Nghiễn. Ánh mắt cậu sáng quắc, chân mày nhíu chặt.

Từ phía xa vọng tới tiếng của Quyết Minh và Bạch Hiếu Đông.

Quyết Minh: “Thế còn mẹ anh thì sao?”

Bạch Hiếu Đông: “Ờ, sau này bà ấy bị người ngoài hành tinh đón đi rồi.”

Quyết Minh: “Bị đón đi ở đâu?”

Bạch Hiếu Đông: “Cha anh suốt ngày đánh bà, một hôm ông không có nhà, bà dắt anh ra biển chơi.”

Quyết Minh: “Gặp người ngoài hành tinh trên bãi biển ạ?”

Bạch Hiếu Đông: “Anh không nhìn thấy, nhưng... Ừm, có lẽ là người ngoài hành tinh. Bà ôm anh đứng ở mòm đá rất lâu, nhưng sau lại quay lại.”

Quyết Minh: “Không làm anh bị rơi xuống chứ? Cao lắm không?”

Bạch Hiếu Đông: “Anh không nhớ nữa, có lẽ là hơi cao... Bà mua cho anh một lon Coca, bảo anh ngồi chơi đắp lâu dài trên cát. Anh chơi một mình cả buổi chiều, rồi chẳng thấy bà đâu nữa cả.”

Quyết Minh: “Ờ.”

Bạch Hiếu Đông: “Khi ấy anh mới bốn tuổi, sau đó có rất nhiều người tới, một chú cảnh sát bế anh về nhà, nói rằng mẹ anh đã đi chơi ở một nơi khác, bảo anh ở nhà đợi bà. Chú cảnh sát cùng anh xem tivi một lúc... Sau đó thì dì của anh tới đón anh về nhà dì ấy, lúc ăn cơm chị họ nói, mẹ anh đã bị người ngoài hành tinh đón đi rồi.”

Quyết Minh như nghĩ ngợi gì đó, gật đầu.

Bạch Hiếu Đông: “Em thì sao? Em thấy người ngoài hành tinh như thế nào?”

Quyết Minh đáp: “Em cũng quên rồi, hình như là rất lâu rất lâu về trước, trước khi em đến đây, bên bờ biển... Bởi vì ba chưa đưa em đi biển bao giờ mà, thế nên đó có lẽ là chuyện từ kiếp trước hoặc là từ trước khi em đến đây. Cũng là vào lúc xế chiều, em nhìn thấy dưới nước có một quả cầu ánh sáng màu xanh bơi về phía mình...”

Bạch Hiếu Đông: “Chẳng phải những chuyện lúc trước em đều quên hết rồi sao? Không phải là em xuyên thời gian đến đấy chứ? Anh thấy em bình thường lắm mà, có giống người xuyên thời gian đâu. Có lẽ chỉ là chuyện trước khi em mất trí nhớ thôi... Ừm, có lẽ là thế.”

Mông Kiến Quốc: “...”

Lưu Nghiễn: “?”

Mông Kiến Quốc bước qua nói: “Cháu nói lại những gì vừa kể được không?”

Quyết Minh ngược mắt nhìn Bạch Hiểu Đông rồi lại nhìn Mông Kiến Quốc: “Chính là... Cháu quên rồi, hình như trước khi gặp ba cháu, bởi vì ba cháu chưa bao giờ đưa cháu đi biển...”

Mông Kiến Quốc cắt ngang: “Phần đó không quan trọng, nói kỹ một chút, ánh sáng xanh mà cháu nhìn thấy trông như thế nào?”

Quyết Minh tả lại một lần nữa, đến cả Lưu Nghiễn cũng quên mất chuyện mình đang suy nghĩ, run giọng hỏi: “Quyết Minh, em từng nhìn thấy ‘Huyền’?”

Quyết Minh: “?”

“Gọi là cái gì? Mặn á?17 Có phải tại nó chui lên từ biển không?” Quyết Minh hỏi: “Nó thỉnh thoảng còn nói chuyện với em, khiến đầu em cứ ù ù, có điều chẳng hiểu là nó nói gì... Radio cũng không thu được...”

17 Huyền và “mặn” trong tiếng Trung đồng âm.

Giọng của Mông Kiến Quốc cũng run run, nói: “Trương Quyết Minh, cháu đi với bác một chuyến.”

Quyết Minh: “Đợi cháu uống hết...”

Mông Kiến Quốc: “Giờ là lúc nào rồi! Coca bỏ đi, bác sẽ mua cho cháu lon khác. Bỏ ngô... Được rồi, ăn nhanh lên rồi còn đi.”

Quyết Minh nhét đầy một mồm bỏng ngô: “Uum, dặt Panda về trước...”

Mông Kiến Quốc: “Trời ạ, làm ơn thông cảm cho người già một chút! Lưu Nghiễn, xử lý con chó của thằng bé giúp ba... Nhanh lên! Quyết Minh, đi với bác.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Sau đó thì sao ạ?”

Mông Kiến Quốc: “Con đi báo với Trương Dân, bảo anh ta sau giờ luyện tập thì đi thẳng tới Hồng Kiều đợi.”

Mông Kiến Quốc gần như lôi Quyết Minh chạy đi, vội vàng bắt lấy một cái xe. Lưu Nghiễn trân trân đứng đó, một lúc lâu sau cũng chưa định thần lại được. Lẽ nào người mà khu số 7 muốn tìm là Quyết Minh?

Nhưng Mông Kiến Quốc không giải thích gì, có thể trên người Quyết Minh có kháng thể, có thể không.

Bản thân cậu lần trước cũng bị coi là “người sửa chữa”... Mọi chuyện còn chưa rõ ràng mà.

Bạch Hiểu Đông ngô nghê hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Lưu Nghiễn đáp: “Không có gì... Tôi phải tới K3 một chuyến, cậu cũng đi cùng đi.”

Bạch Hiểu Đông vứt cốc Coca đã uống hết đi, cầm cốc của Quyết Minh lên tiếp tục uống, tay dắt Panda: “Lưu Nghiễn, tôi nghĩ tôi tiêu rồi, làm sao bây giờ?”

Lưu Nghiễn lơ đãng hỏi: “Sao thế?”

Bạch Hiểu Đông đáp: “Lúc nói chuyện với Quyết Minh, trái tim tôi cứ đập bình bình.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn nước mắt đầm đìa.

Bạch Hiểu Đông: “Nhìn thấy cậu ấy... cả người tôi cứ chộn rộn... Rất muốn hôn cậu ấy... cũng rất muốn ôm cậu ấy... Tôi...”

Lưu Nghiễn thầm than trong lòng, cuộc sống này thật không thể nào tiếp tục được nữa.

Lưu Nghiễn: “Thằng bé chỉ là đang trong tuổi dậy thì, râu còn mọc chưa rõ mà thôi!”

Bạch Hiểu Đông: “Hơn nữa, cảm giác giống như... nói chuyện với bản thân tôi lúc nhỏ, cái cảm giác... không có ai hiểu mình. Cậu biết không, Lưu Nghiễn?”

Bạch Hiểu Đông bước giật lùi, vỗ ngực, nói: “Tôi trước đây cũng cô đơn như Quyết Minh... Tôi... Những người xung quanh chẳng ai nói chuyện với tôi, tan học về một mình ngồi trong công viên, nghĩ về người ngoài hành tinh và mẹ mình, nghĩ đến khi trời tối rồi lại về nhà dì... Trời ạ, hình như tôi yêu cậu bé rồi, tôi muốn ôm cậu ấy, hôn cậu ấy, mãi mãi ở bên cậu ấy.”

“Lúc nghe cậu ấy nói, trong lòng tôi rất đau, cứ nhói lên từng chập, rất muốn khóc. Không tìm được muốn xoa đầu cậu ấy... Tôi phải làm sao?”

Lưu Nghiễn suýt thì rơi lệ: “Đây là câu hỏi của tôi mới đúng chứ? Tôi cũng rất muốn khóc đây... Phải làm sao? Cậu đừng nói nữa được không? Đem tình yêu giấu vào trong tim, tốt nhất đừng có động vào thằng bé... Không thì tôi cũng không giúp được cậu đâu.”

Đầu óc Lưu Nghiễn quả thật là rối như mớ bòng bong, chuyện lúc trước còn chưa nghĩ xong đã thêm chuyện Quyết Minh, Bạch Hiếu Đông còn lải nhải như niệm kinh bên tai cậu. Đi được nửa đường Lưu Nghiễn chỉ muốn nhảy quách xuống biển chết luôn cho xong.

Lên tới thao trường K3, Lưu Nghiễn đụng ngay Trịnh Phi Hồ, cậu hỏi: “Huấn luyện viên, Trương Dân có đây không?”

Trịnh Phi Hồ chau mày, vụt một cái, Bạch Hiếu Đông né sang một bên.

“Lại có chuyện gì thế?” Trịnh Phi Hồ liếc Bạch Hiếu Đông một cái khiến cậu ta không tìm được run lấy bắp.

Lưu Nghiễn: “Trung tướng Mông Kiến Quốc nói bọn em tới Hồng Kiều đợi.”

“Tôi cũng đang định tới đó, thuận đường rồi.” Trịnh Phi Hồ nhàn nhạt nói. Ông cho người gọi Trương Dân tới rồi quay người bước phía trước.

Bạch Hiếu Đông hỏi: “Anh ta là ai?”

Lưu Nghiễn: “Ba Quyết Minh, là người sẽ gia nhập đội Cơn Lốc chúng ta.”

Trương Dân mỉm cười lịch sự: “Xin chào.”

Bạch Hiếu Đông: “Ba.”

Lưu Nghiễn: “...”

Trương Dân: “...”

Trịnh Phi Hồ: “...”

Trương Dân ngay lập tức khiêm tốn nói: “Không dám không dám. Anh lớn hơn cậu vài tuổi, nếu không chê thì gọi anh Dân là được rồi.”

Bạch Hiểu Đông chợt nhận ra là mình bị ngớ, vội vàng sửa lại: “Chào anh Dân.”

Mọi người đi ngay sau Trịnh Phi Hồ, đến người lúc nào cũng lạnh tanh như ông mà cũng không tìm được các cơ mặt giật giật.

Trương Dân thần thái nghiêm trọng hỏi: “Quyết Minh sao rồi?”

Lưu Nghiễn nói: “Còn nhớ kháng thể trên người các anh lúc trước không? Bọn họ cho rằng trên người Quyết Minh có kháng thể.”

Trương Dân lập tức biến sắc, nói: “Lúc vào đây chẳng phải đã kiểm tra rồi sao? Nó không có kháng thể đặc biệt. Hơn nữa làm sao có thể đem nó ra thí nghiệm chứ? Tôi đi là được rồi... Hai chúng tôi giống nhau.”

Lưu Nghiễn nói: “Lúc mới đến chỉ là kiểm tra sơ bộ, cái đó không chuẩn lắm. Không sao đâu, tôi cũng bị kiểm tra rồi, không có vấn đề gì, không lừa anh đâu mà, giờ sẽ dẫn anh đi xem đây.”

Trương Dân gật đầu nhưng vẫn không hoàn toàn yên tâm. Trịnh Phi Hồ giục: “Tổng bộ đã có thông báo. Chúng ta phải nhanh lên một chút.”

Bạch Hiểu Đông đi cạnh Lưu Nghiễn, lăm bằm liên tục, cuối cùng không quên nói: “Lưu Nghiễn, giúp tôi đi mà.”

Lưu Nghiễn kêu lên thảm thiết: “Làm sao để giúp cậu? Chia rẽ official couple là sẽ bị trời đánh đấy biết không?!”

CHƯƠNG 64

TẾ BÀO

Cánh cửa lớn ở đầu bên kia cây cầu mở ra, Tiến sĩ Tần Hải mang theo ba nhân viên nghiên cứu bước ra.

Tần Hải đẩy đẩy gọng kính: “Trung tướng Mông, đây là lần thứ sáu trong tháng ông nói với tôi đã tìm ra ‘người sửa chữa’ rồi.”

Mông Kiến Quốc chấp hai tay đằng sau, hai chân hơi giang ra, đứng giữa cầu như một ngọn núi.

“Tôi khẳng định lần này chính là người các vị cần tìm.” Mông Kiến Quốc trầm giọng nói.

Tần Hải bó tay nói: “Lần nào mà ông chẳng bảo như thế? Thôi đi Trung tướng, truyện ‘sói đến rồi’ chẳng vui tí nào cả...”

Mông Kiến Quốc: “Thế thì sao anh còn ra đây?”

Tần Hải: “... Nếu mục đích ông tới là để tham quan đồng thời ghi nhớ hết những trang thiết bị nghiên cứu ở đây thì...” Tần Hải ngạo mạn nói với vẻ thương hại và tiếc nuối: “Trung tướng Mông, rõ ràng là trí lực của ông còn lâu mới đủ.”

Mông Kiến Quốc: “Anh không cần chú gì? Vậy tôi dẫn về.”

Tần Hải đẩy gọng kính, liếc Quyết Minh một cái với vẻ chê bai, giơ tay ra làm động tác đo chiều cao trên đầu cậu. Quyết Minh chỉ cao đến cằm Tần Hải, cậu chẳng hiểu gì hỏi: “Sao chú kỳ lạ thế?”

Tần Hải: “Cậu mới kỳ lạ ấy!”

Quyết Minh chau mày: “Chú mới kỳ lạ. Cả nhà chú đều kỳ lạ.”

Tần Hải chịu thua, mất hết sức lực rũ người xuống: “Thôi được, vào đi. Dù sao tôi cũng quen rồi, nhưng chó thì không được vào khu số 7! Đứng đây! Cho dù có nguy trang thành gấu trúc thì cũng không được! Không có bất kỳ khả năng thương lượng nào đâu!”

“Cậu tên gì?” Tần Hải ra hiệu cho Quyết Minh đi theo.

Quyết Minh trả lời, mặt Tần Hải đầy vẻ bất lực, Mông Kiến Quốc dẫn người định tiến vào khu số 7, nhân viên phụ trách tiếp đón dưới đại sảnh vội nói: “Trung tướng Mông, thế này đông quá...”

Tần Hải nói: “Vào hết đi, vào hết đi... Không phải lo chuyện này nữa. Đã bảo là không được cho chó vào! Nhân viên tiếp đón đâu, dắt nó đi!”

Mọi người chen nhau trong một cái thang máy chật hẹp, lên đến tầng bảy trăm bảy mươi bảy, vào trong phòng làm việc của Tần Hải. Anh ta rút ra một cái thước trở, ấn vào nút gì đó, để lộ ra làn sáng xanh phía sau.

Làn sáng xanh chậm rãi bơi, Tần Hải cầm thước gỗ vào lớp tường kính, nói như mất cảm giác: “Cho tôi biết, nó đang nói cái gì.”

Quyết Minh đứng đó im lặng, trong đôi mắt đen láy phản chiếu lại hình ảnh đẹp lung linh trước mắt. Cậu im lặng rất lâu.

Trong bầu không khí im lặng, Quyết Minh chầm chậm lên tiếng: “Mặc dù các người... khiến cho thế giới này trở nên thật tồi tệ, nhưng... các người vẫn tồn tại... trong ý thức của ta... là một phần không thể cắt bỏ của ta.”

Mặt Tần Hải lập tức biến sắc.

“Muốn... ngủ.”

“Ai muốn ngủ?” Tần Hải hỏi.

Quyết Minh nhắm mắt lại, gục xuống.

“Quyết Minh!” Trương Dân lập tức hét lên: “Con sao rồi?”

Tần Hải: “Lập tức đi thông báo với các viện sĩ, tìm được ‘người sửa chữa’ rồi! Đứa bé này có thể nói chuyện được với ‘Huyền địa cầu’!”

Phòng làm việc bỗng chốc hỗn loạn, Trương Dân lo lắng gào lên: “Thằng bé sao rồi?! Anh đã làm gì nó?!!”

Tần Hải đáp: “Không rõ, lần đầu tiên chúng tôi gặp trường hợp này. Đưa cậu ta sang phòng y tế...”

Trong phút chốc, còi báo động vang lên khắp khu số 7.

Trương Dân ôm chặt Quyết Minh, vội vàng đi vào phòng quan sát.

“Sau đây thì mời tất cả đi ra...” Tần Hải nói: “Trung tướng Mông có thể ở lại...”

Trương Dân mất bình tĩnh rút súng ra dí vào đầu Tần Hải, gầm lên: “Anh định làm gì nó?!”

Tần Hải từ từ giơ hai tay lên, Mông Kiến Quốc đặt tay lên súng Trương Dân, đè xuống, trầm giọng: “Để anh ta ở lại, tôi đảm bảo anh ta sẽ không gây rắc rối. Lưu Nghiễn, đưa mọi người ra ngoài.”

Lưu Nghiễn khuyên: “Trương Dân, bình tĩnh một chút. Giết anh ta cũng chẳng có tác dụng gì.”

Trương Dân chậm rãi thở sâu, bên ngoài phòng quan sát đã vây kín cả một đám người, gần như tất cả nhân viên nghiên cứu của khu 7 đều đã đổ về đây, một vị lớn tuổi nói: “Tất cả ai về vị trí của người nấy đi. Phải phân tích điện não đồ, con trai, đừng kích động, ta đảm bảo sẽ không làm hại cậu bé đâu.”

Lưu Nghiễn dẫn Bạch Hiếu Đông và Trịnh Phi Hồ đi xuống dưới, Mông Kiến Quốc và Trương Dân ngồi đợi bên ngoài phòng quan sát.

Quyết Minh nằm trên giường bệnh, Trương Dân chưa nhìn thấy loại máy móc này bao giờ, hỏi: “Cái này có gây bức xạ không?”

Mông Kiến Quốc ra hiệu cho Trương Dân cứ trấn tĩnh, Tần Hải đáp: “Không đâu, chỉ là một cái máy đọc điện não đồ thôi, chúng tôi phải liên kết tần số suy nghĩ của thằng bé với ‘Huyền’, nói không chừng có thể đọc được thành những đoạn hình ảnh, từ đó hiểu được những gì hành tinh mẹ muốn truyền đạt tới chúng ta... Thằng bé là gì của anh?”

“Con nuôi.” Trương Dân đáp.

Tần Hải hiểu chuyện gật đầu, liếc Mông Kiến Quốc một cái, lộ ra vẻ mặt “mấy người các ông sao toàn là loại quan hệ này thế”.

“Tinh”, thang máy về lại đại sảnh trung tâm, những người ở đây chẳng hề nói chuyện, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía màn hình to.

Bạch Hiểu Đông hỏi: “Quyết Minh không sao chứ?”

“Không sao.” Lưu Nghiễn đáp: “Có lẽ chỉ bị lấy một ít máu. Xem kìa.”

Cả đại sảnh tối đen, chỉ trừ hình ảnh trên màn hình tivi.

Tiếng rè rè của ruồi muỗi đánh nhau biến mất, trên màn hình lấp lánh thứ ánh sáng màu xanh dịu dàng. Làn sáng xanh đó rời khỏi đáy biển sâu, lúc này vẫn chưa có loài người, cũng chưa có sinh vật sống.

Câu chuyện bắt đầu bằng một mảng màu cam mênh mông, giống như có một ai đó vừa mở mắt trong lò. Xung quanh cuộn cuộn lửa rực và sắc đỏ, tầm nhìn lúc thì mở ra, lúc lại thu hẹp, dường như có thể nhìn thấy rõ ràng dung nham và cả màu trắng nhức mắt.

Rất lâu sau, ánh sáng đỏ dần dần biến mất, màn hình trở lại là màu đen, chỉ trong chớp mắt, ánh sáng lại bùng lên.

Một nhà khoa học hỏi: “Hình ảnh vừa rồi là sự phân chia của Urani trong lòng trái đất?”

“Có thể.” Một người khác nói: “Hình ảnh bây giờ có lẽ là trái đất kỷ Hadean.”

Bầu trời và mặt đất chìm trong màn mưa tầm tã, những tia chớp rạch ngang không trung, thỉnh thoảng lại có một dòng điện lưu xé toạc màn đêm phóng xuống biển sâu. Ánh nhìn thay đổi, thế giới hùng vĩ được phóng to vun vút trước mặt mọi người, cho đến tận khi những phân tử nước cũng được nhìn rõ.

Trong thế giới của các cấp phân tử, làn sáng xanh khẽ lấp lánh, điểm xanh rời đi khiến cho rất nhiều phân tử tụ tập lại một chỗ, từ chất hữu cơ hình thành nên hợp chất cao phân tử, dưới tác dụng của ‘Huyền’, các hợp chất đa phân tử được rút ra.

Ánh sáng xanh dường như đang làm một thí nghiệm chưa rõ kết quả, có thể thấy được là nó cảm thấy vô cùng mờ mịt. Nó ghép rất nhiều phân tử

với nhau, thay đổi rất nhiều cách ghép khác nhau, nó tách ra rồi gộp vào, gộp vào lại tách ra.

Ánh sáng xanh dồn nhiều phân tử đến hơn, một vài điểm sáng quán quýt vào nhau tạo thành những dây mảnh dạng xoắn, khiến cho các phân tử gắn kết chặt vào nhau. Nó đã thành công, dường như đã có kinh nghiệm, một vài điểm sáng tự động loại đi ánh sáng của mình, vô số điểm sáng xanh hướng về một hạt nhân tập hợp, biến thành phân tử.

Trong âm thanh soạt soạt, hàng nghìn tỷ sợi Huyền cùng lay động, cộng hưởng, giống như một ngôi sao đang sáng lập ra thế giới, trong thế giới vi quan tĩnh lặng, hình thành nên axit amin, DNA, protein, đường...

Số lượng càng ngày càng lớn, cuối cùng hình thành nên một vương quốc khổng lồ.

Vào thời khắc mà ánh sáng xanh đẩy một mảnh vụn hình củ ấu, gắn vào đuôi một chuỗi xoắn ốc, vương quốc này rùng mình chấn động.

Ống kính được kéo ra xa, một đám vật chất hình tròn bắt đầu nhúc nhích, đó là tế bào đầu tiên của địa cầu, nó trao đổi năng lượng với thế giới bên ngoài qua lớp màng mỏng, đồng thời lang thang bơi không mục đích trong lòng biển xanh.

“Khởi nguồn của sự sống.” Lưu Nghiễn lâm bẫm: “Tráng lệ quá...”

Chớp giật và giông bão dễ dàng xé nát kiệt tác của tạo hóa, thế nhưng ánh sáng xanh trong nháy mắt phân làm vô số điểm sáng, tạo ra càng nhiều các đơn bào, chúng phủ kín cả đại dương.

Ánh sáng xanh giống hệt một nhà ảo thuật điêu luyện, nó thiên biến vạn hóa, chỉ trong chớp mắt, bầu trời đã hoàn toàn nắng ráo, lại một cái chớp nữa, trong lòng đại dương có vô số sinh mệnh đang bơi lội.

Ống kính một lần nữa được đẩy lại gần, đi vào thế giới của phân tử, điểm sáng lượn quanh một đoạn của sợi xoắn, dịu dàng xoay nó, vậy là tế bào này đã khác đi.

Càng nhiều điểm sáng tụ tập lại, từ nguyên tử thành phân tử, rồi thành các đoạn DNA, một vài điểm sáng giống như những con sứa bơi trong đại

dương bao la, hướng về phía cuối chuỗi dây, gắn các đoạn ngắn vào với chuỗi dây.

Ánh sáng xanh hết như một đứa trẻ con ham vui, cả đại dương tràn ngập vô số những tế bào kỳ lạ.

Cuối cùng, nó bay lên cao, hài lòng ngắm nhìn thế giới mình đã tạo ra.

Ánh sáng bỗng nhiên biến đổi, mặt đất tràn ngập màu xanh, mỗi giây là một trăm ngàn năm, ánh sáng xanh lặng yên nhìn trái đất, không can thiệp vào hoạt động của thế giới ấy nữa.

Ánh sáng xanh chậm rãi dạo quanh khắp cả thế giới, giống như rời bỏ ý thức, đi khám phá cơ thể của chính mình. Trong rừng mưa, một loại động vật dạng bò kỳ lạ đang chồm hồm trên cây, ngơ ngác mắt đối mắt với nó.

Ánh sáng xanh nhìn con vật một lát, tiến vào cơ thể nó. Ánh sáng xanh tháo gỡ một vài đoạn DNA của nó rồi lại lắp vào, hết một đứa trẻ con nghịch ngợm, xong lại rời đi.

Hậu duệ của con khủng long ấy trở thành thủy tổ của loài chim, sải cánh bay lên bầu trời.

Dưới bầu trời xanh thẳm, chim chóc bay lượn ngày càng nhiều, ống kính hướng về phía đường chân trời.

Sao chổi kéo một cái đuôi đỏ rực quét ngang bầu trời, rơi xuống một chỗ trên trái đất. Ánh sáng xanh đổi ống kính một cách rất nhanh, trong chớp mắt, nó vượt qua khoảng cách hàng ngàn vạn dặm, tới chăm chú nhìn vào cái hố khổng lồ.

Trong hố là một khối thiên thạch đen, cát bụi xung quanh đã bị kết tinh bởi nhiệt độ cao. Ánh sáng xanh dừng lại rất lâu, dường như đang phán đoán xem cái thứ này là khách hay là kẻ xâm lược. Khối thiên thạch cứ ở trong lòng hố như thế, nó từ từ tan rã trong không khí, mỗi một giây có lẽ chính là một ngàn năm, hai ngàn năm, hoặc có thể lâu hơn.

Cho đến một ngày, chính giữa khối thiên thạch nứt ra, một chùm sáng đỏ xoay tròn rồi tản ra trong không trung.

Bỗng chốc, ống kính lại được đẩy lại gần một cách chóng mặt, có một phân tử kỳ dị trên mình thấp thoáng ánh đỏ, ánh sáng xanh tỏa ra thành vô số điểm sáng nhỏ vây chặt lấy nó, thế nhưng gió vừa thổi qua, đoạn phân tử kỳ dị kia bắt đầu trốn thoát.

Đoạn phân tử rơi xuống mình một con khủng long bạo chúa gần đó, ánh sáng xanh lóe lên, đi vào người khủng long, tìm kiếm vị khách không mời mà tới này. Có điều đã chẳng thấy ánh sáng đỏ đâu nữa, thay vào đó là vô số những mảnh vụn mới.

“Đây chính là virus Oaks!” Lập tức có nhà virus học thốt lên: “Ánh sáng xanh là ý thức của hành tinh mẹ.”

Ánh sáng đỏ chiếm lấy tất cả các tế bào, ăn mòn đại não của khủng long, nó chiếm đóng một mắt xích nào đó trong chuỗi DNA, trong nháy mắt, cả chuỗi xoắn ốc lóe lên màu đỏ.

Giữa vô vàn các tế bào, ánh sáng đỏ đại diện cho “Huyền virus” bắt đầu tìm cách đuổi “Huyền địa cầu” đi.

“Huyền địa cầu” đành phải rời bỏ thân xác của khủng long, con khủng long bạo chúa này đi tìm đồ ăn khắp nơi, bắt đầu cắn xé các loài động vật đi trên mặt đất.

Một trận dịch bệnh bùng phát ở thời viễn cổ, ánh sáng xanh chẳng có cách nào đối phó. Một lần nữa, nó lại định chui vào người con khủng long bị nhiễm bệnh, nhưng ánh sáng đỏ giống như một bức màn chắn, khiến nó không thể tiến vào.

Khắp mặt đất toàn là xác chết, có những con lồi long đầu bị cắn nát, cổ gãy lìa; có những con khủng long bay cắn xé nhau trên không rồi bị rơi xuống, óc bắn tung tóe.

“Huyền địa cầu” nhìn như vậy rất lâu, rất lâu. Nó phóng ra ngàn vạn điểm sáng nhỏ, hút những con khủng long đã chết hoàn toàn lại với nhau, trở thành một con quái thú kỳ dị, đồng thời cho chúng chìm sâu dưới đáy biển.

Dưới lòng biển sâu, ánh sáng đỏ của “Huyền virus” dần nhạt đi, xác khủng long bị áp lực nước nghiền nát, dòng hải lưu cuộn chúng xuống đáy

hải vực.

Càng lúc càng có nhiều hạt nhân của “Huyền địa cầu” bay lên khỏi mặt đất, đem vô số xác chết nhấn dưới đáy biển sâu. Thế nhưng cũng càng ngày càng có nhiều khủng long bị lây nhiễm hơn, chúng cắn xé đồng loại, không ngừng phát tán ánh sáng đỏ của virus, cho đến khi bao phủ cả địa cầu.

Cuối cùng, quần thể khủng long mặc dù đã bị lây nhiễm nhưng vẫn gắng chút hơi tàn bắt đầu di tản tự phát trên diện rộng, vượt đèo vượt suối rời khỏi lục địa, tiến đến bờ biển.

“Huyền địa cầu” nhìn xuống bầy khủng long đang di dời, chúng đông đến mức nhìn không thấy điểm cuối, kéo thành hàng ngoằn ngoèo trên mặt đất. Động tác của chúng rất chậm, rất khó khăn, mục đích thì lại vô cùng rõ ràng: Đi cho đến khi xuống đến lòng biển, kết thúc sinh mạng của mình.

Giống như một phản ứng liên hoàn, ngày càng có nhiều động vật tụ tập thành đàn gieo mình xuống biển, những loài gặm nhấm cứ hết lớp này lại đến lớp khác lao xuống, cá voi thì lại mắc cạn trên cát, khắp nơi chỗ nào cũng là xác chết, trên mặt biển cũng dày đặc xác động vật đã chết trôi nổi.

“Huyền địa cầu” dường như đã tức giận, nó thu tất cả các quang sáng xanh lại, chui sâu xuống dưới lòng đất.

Mặt đất chấn động giữ dội, đến ống kính cũng bị chao đảo quay cuồng, nham thạch phun trào từ đáy hải vực... Ống kính lại một lần nữa đổi góc, lần này là từ trên trời cao nhìn xuống mặt đất.

Vỏ trái đất biến động, có rất nhiều loài đã bị diệt vong, nhưng cuối cùng, vẫn còn một vài sinh vật kiên cường sống sót.

Ánh mắt của ống kính nhìn xuống mặt đất hết sức bình tĩnh, nhưng người ta có thể dễ dàng cảm nhận được trong đó sự bi thương khó nói thành lời. Hàng ngàn hàng vạn miệng núi lửa cùng phun trào, các lục địa lại thay đổi vị trí, rất lâu sau tất cả mới yên tĩnh lại.

Tro bụi núi lửa cuộn bay trong đêm dài, trong màn đêm dằng dặc ấy, cát bụi dày đặc không trung, che lấp cả mặt trời.

Cả mặt đất giống như một nắm mồ băng băng bị chìm trong tuyết vọng, hoang vu và đầy tử khí.

Kỷ Băng Hà bắt đầu, chôn sự sống vào lòng đất sâu.

“Huyền địa cầu” lại bay lên không trung, cùng chìm vào màn đêm bao la, một lúc sau, lại quay lại tâm trái đất với đầy nham thạch và lửa đỏ.

Màn hình chìm vào màu đen, rất lâu, rất lâu sau ánh sáng mới hồi phục lại, giống như một người say ngủ, mệt mỏi mở đôi mắt của mình.

Hình như cảm nhận được một thứ nguy cơ tiềm tàng nào đó, “Huyền địa cầu” một lần nữa rời khỏi tâm trái đất. Xuyên qua lớp màn đất, ánh mắt của nó bỗng chốc biến đổi, dường như ngạc nhiên phát hiện ra rằng, tất cả đã sống trở lại.

Vô số hình ảnh về loài người lướt qua, ánh mắt của nó có sự mơ hồ, lại thêm một lần lướt qua lướt lại trên mặt đất, chỗ nào cũng là con người đông như kiến.

Nó nhìn những thứ này thật lâu, gần như tất cả những nơi có thể tìm thấy đều có bóng dáng của loài sinh vật mới này, “Huyền địa cầu” phát ra ánh sáng xanh, quan sát phản ứng của loài người. Tất cả những nơi mà nó đi qua, con người đều biết giao lưu với nhau. Kinh ngạc. “Huyền địa cầu” kinh ngạc, nó nhìn loài người, dường như đang quan sát họ.

Loài người mỗi lúc một đông, có người bắt đầu thử bắt nó, “Huyền địa cầu” thấy không được thoải mái lắm bèn rời đi. Nó lướt qua rất nhiều nơi, nước biển đục ngầu bởi dầu mỏ, những loài động vật trong tự nhiên bị tiêu diệt, mặt đất khô cằn nứt nẻ, những cột nấm khổng lồ bằng khói bốc lên...

Cái nhìn cuối cùng của “Huyền địa cầu” với thế giới loài là một cái hộp bằng bê tông khổng lồ, nó chiếm diện tích đến mấy chục ngàn mét vuông, giống hệt một cái quan tài giam giữ sự chết chóc và hủy diệt.

“Huyền địa cầu” rời khỏi xã hội loài người, đến với bầu trời Nam Cực, tầng ozon ở đó có một lỗ thủng khổng lồ.

Ống kính được kéo ra xa, rồi đẩy lại gần, lướt qua vô số những ngọn núi và suối băng trắng xóa, trong một ngọn núi băng có một con khủng long cổ dài đang bị đóng băng.

“Huyền địa cầu” quan sát rất lâu, dường như đang do dự, liệu có nên phá khối băng ra không?

Nó lại lướt qua rất nhiều nơi, phát hiện ra nhiều di chỉ hơn nữa, thậm chí giữa tầng nham thạch, có cả những xác động vật bị ngâm trong dầu thô khi lớp vỏ trái đất biến động vào hàng tỉ năm trước, hình thành nên những khoảng không gian rộng trong lòng đất.

Bỗng nhiên âm thanh của mũi khoan thăm dò dầu trên đầu càng lúc càng gần, một lượng lớn dầu mỏ trào lên trên.

“Huyền địa cầu” lại bay lên trên mặt đất, khắp nơi ô nhiễm hoang tàn.

Nó hòa vào cùng với dòng hải lưu, chậm rãi chảy đi, lúc chìm lúc nổi. Rồi nó phát hiện ra một cậu bé ở bên bờ biển.

Bạch Hiếu Đông hô lên: “Trương Quyết Minh.”

Trương Quyết Minh lúc đó chỉ mới mười một tuổi, khuôn mặt đầy vẻ ngây thơ của trẻ con. Cậu bé đội một chiếc mũ trắng, một mình ngồi đọc sách bên bờ biển, thỉnh thoảng lại ngước đầu lên nghĩ ngợi gì đó. Một con sóng đánh vào bờ, cậu nhìn thấy một cái chai thủy tinh mắc lại trên cát, bên trong có một con cua nhỏ đang không ngừng giãy giụa, hình như là bị sóng đánh lên bờ.

Con cua nhỏ cố gắng mấy lần cũng không sao thoát được cái chai.

Quyết Minh đặt quyển sách xuống, bước qua nhặt cái chai lên, giữ lấy con cua nhỏ, cái chai thủy tinh bị vứt sang một bên, ngón tay cậu bé bị con cua kẹp chặt.

Sóng lại cuộn tới, Quyết Minh cúi người cho cả mười ngón tay xuống nước, con cua nhỏ tự động nhả càng, quay về với biển lớn.

Quyết Minh quay đầu lại, đột nhiên phát hiện ra “Huyền địa cầu”, cậu bé và “Huyền địa cầu” đang phát ra ánh sáng xanh nhìn nhau rất lâu, mặt hiện lên vẻ khó hiểu. “Huyền địa cầu” bay về phía Quyết Minh, chui vào cơ thể cậu.

“Huyền địa cầu” tìm thấy chuỗi DNA, những điểm sáng xanh chụm lại, sửa chỗ này một chút, chỗ kia một chút, xong việc hình như vẫn không thấy hài lòng, thế là bay lên đầu cậu, lặng yên ở đó.

Một lát sau “Huyền địa cầu” đột nhiên lại bay ra, phát hiện Quyết Minh hai mắt trống rỗng thất thần, đờ đẫn nhìn về phía trước.

“Huyền địa cầu” bao trùm lên người cậu bé, vút một cái bay qua hàng ngàn dặm, xuất hiện trên bầu trời Nam Cực.

Lớp băng vẫn chưa hoàn toàn tan chảy, thi thể con khủng long cổ dài vẫn lặng yên nằm trong chiếc quan tài băng băng.

“Huyền địa cầu” lại vút đi, lần này xuất hiện trong một sơn cốc.

Hình như nó đã quên mất lần đầu tiên nhìn thấy cậu bé là ở chỗ nào, mà trong mắt nó, con người ai cũng giống nhau. Cả thế giới này trong mắt nó chẳng có gì khác biệt.

Nó đặt Quyết Minh xuống sơn cốc, một lần nữa đi vào người cậu bé. Màn hình lại một màu đen...

Khi hình ảnh sáng lên một lần nữa, dịch thủy ma đã bùng phát, hàng ngàn hàng vạn người phải rời bỏ quê hương.

Máy bay oanh tạc, xe tăng nghiền nát, loài người giết hại lẫn nhau, những cột khói hình nấm cuộn lên khắp nơi. Những người còn sống bắt đầu chạy nạn, hàng ngàn hàng vạn quầng sáng màu xanh bay lên trong màn đêm tĩnh lặng, lặp lại công việc của một tỉ năm trước: thu nhặt lại con cái của nó.

Những cái xác tập hợp lại thành người khổng lồ cao sừng sững, đi về phía biển, xuống lòng biển, rồi chìm xuống đáy hải vực.

Bỗng nhiên, ống kính quay lại với cơ thể Quyết Minh.

“Huyền địa cầu” ngạc nhiên phát hiện ra điều gì đó, hình ảnh hiện lên là Trương Dân đang lo lắng, không ngừng quay đầu lại nhìn những người bạn bị lây nhiễm của mình. Anh lái xe dẫn theo Quyết Minh và một người đàn ông trung niên quay về trạm y tế.

Cuối cùng bọn họ đều bị virus xâm chiếm, Quyết Minh mệt mỏi gục trong lòng Trương Dân.

“Huyền địa cầu” thấm vào khắp cơ thể họ, vô số những điểm sáng bắt đầu tranh giành quyền kiểm soát hai cơ thể này với “Huyền virus”. Virus

nhanh chóng phân giải, nhân rộng, còn “Huyền địa cầu” thì phóng ra hàng tỉ tia sáng xanh tiếp cận dây DNA, cuối cùng một đoạn trong đó phát triển thành một sinh mạng mới, nhỏ bé và kỳ lạ.

Sinh mạng mới này chảy nhanh trong các huyết quản, khuếch tán rộng ra, cũng giống như các vi hạt được phóng ra từ các hạt căn bản, bắn văng vào virus trong huyết quản khiến nó vỡ nát, tan biến. Những mảnh vụn di truyền của virus trôi dạt trong huyết dịch.

Ánh sáng đỏ biến mất, Trương Dân ôm Quyết Minh đi đến bên chiếc xe.

“Huyền địa cầu” từ đầu đến cuối vẫn chăm chú theo dõi họ. Gặp nhau, phân ly, lại gặp nhau, Quyết Minh ôm một khẩu súng leo qua núi tuyết, “Huyền địa cầu” ra lệnh cho tuyết trên đỉnh núi lăn xuống.

Người khổng lồ đi qua đầu họ, chậm rãi tiến về phía đông nam.

Hành động của con người nhanh hơn so với khủng long rất nhiều, họ phát hiện ra người khổng lồ, bắt đầu tìm cách tách gỡ nó, có người còn điều khiển cả robot cỡ lớn xuống dưới đáy biển, bóc tách người khổng lồ đã bị áp lực nước nghiền nát ra. “Huyền địa cầu” cứ lặng lẽ nhìn.

Con robot của Tiến sĩ Ngụy đã tách bỏ toàn bộ lớp vỏ thi thể bên ngoài, giống như tìm được một báu vật quý giá, nó dùng một cái lồng thủy tinh thu lấy “Huyền địa cầu”, đem về căn cứ trên biển quốc tế.

Hết quang sáng này đến quang sáng khác của “Huyền địa cầu” bị đưa từ đất liền ra đây, đặt ở những phòng thí nghiệm khác nhau. Còn quang sáng trong chiếc lồng thủy tinh thì từ đầu đến cuối chỉ lặng lẽ quan sát loài người đang bận rộn.

Hình ảnh thay đổi liên tục, mỗi một hình ảnh lại là do một sợi ý thức của “Huyền địa cầu” nhìn thấy: Trần ngập tử vong và giết chóc.

Nó có lúc muốn chui vào cơ thể một ai đó để giúp họ đối kháng với virus, nhưng lại bị hành vi tàn sát, bỏ rơi lẫn nhau một mình tháo chạy của những người còn sống sót làm cho do dự, nghi ngờ.

“Huyền địa cầu” dường như nghĩ mãi không thông, rất khó để so sánh loài người với loài khủng long của một tỉ năm trước.

Thế giới đã hoàn toàn thay đổi, các loài động vật cũng khác rất nhiều, hàng tỉ năm trước quần thể khủng long đã chọn cái chết oanh liệt để bảo vệ sự tôn nghiêm của sinh mệnh, còn loài người bây giờ thì lại ngoan cường muốn kéo dài chút hơi tàn.

Cuối cùng tầm nhìn quay lại chiếc lồng kính, trước mặt nó là Tiến sĩ Tần Hải đang đứng quay lưng lại.

“Cho tôi biết, nó đang nói gì?”

Ổng kính thay đổi, trở về đôi mắt Quyết Minh, trước mặt là một quầng sáng xanh.

Giọng của Quyết Minh vang lên:

“Mặc dù các người khiến cho thế giới này trở nên thật tồi tệ.”

“Nhưng các người vẫn tồn tại trong ý thức của ta.”

“Là một phần không thể cắt bỏ của ta.”

Màn hình rơi vào màu đen rất lâu, cuối cùng trở về trạng thái ruồi muỗi đánh nhau.

Câu chuyện kết thúc.

CHƯƠNG 65

HỒI ỨC

Bên ngoài phòng quan sát không khí yên lặng bao trùm, chỉ có điện tâm đồ của Quyết Minh vẫn đều đều lên xuống, điện não đồ cũng dần ổn định. Trương Dân hỏi: “Thằng bé sẽ không biến thành ngớ ngẩn chứ?”

Chẳng có ai trả lời anh, tất cả còn đang bận rộn.

“Các người định làm gì?” Trương Dân hét lên: “Đừng có lấy máu của nó nữa! Lấy nhiều quá rồi! Thằng bé không chịu nổi đâu!”

“Đừng kích động!” Mông Kiến Quốc nhắc.

Tần Hải khó chịu nói: “Anh Trương, anh ồn ào quá đấy. Có mấy tỷ người đang chờ được cứu! Người yêu của anh hiện giờ là điểm mấu chốt, tất cả đều trông chờ vào chút máu này của cậu ấy, tách lấy huyết thanh để chiết xuất kháng thể. Tôi đã đảm bảo biết bao nhiêu lần là không làm hại cậu ấy rồi!”

Một vị viện sĩ già cũng phản nộ: “Chiết xuất được kháng thể rồi thì anh có thể mang thằng bé đi bất cứ lúc nào!!”

Trương Dân bấy giờ mới bình tĩnh lại một chút, dòng máu đỏ thắm được rút đi từ người Quyết Minh. Bỗng nhiên ánh sáng xanh lóe lên, bên ngoài phòng quan sát lại xáo động.

“Lại sao nữa rồi?” Mông Kiến Quốc chau mày hỏi.

“Tiến sĩ Tần!” Máy bộ đàm vang lên: “‘Huyền’ trong phòng quốc vụ biến mất rồi!!”

Tần Hải: “...”

Trong phòng quan sát tràn ngập ánh sáng xanh, nó dịu dàng khuếch tán, tràn vào từng góc nhỏ, chìm vào lòng đất trước sự chứng kiến của tất cả mọi người.

“Huyền địa cầu” không ngừng mở rộng, ngày hôm đó gần như tất cả mọi người đều được nhìn thấy “Huyền”. Nó men theo ngọn tháp của khu số 7 từ từ lan xuống, phủ lên đó quầng sáng dịu dàng, cứ thế xuống đến đại sảnh dưới chân tháp.

Một luồng sáng lớn màu xanh lướt qua khu số 7, Lưu Nghiễn đứng giữa đại sảnh không thể tin được đưa tay lên, “Huyền địa cầu” xuyên qua cơ thể cậu, đi vào lòng biển.

Bốn bề trở lại yên tĩnh, tất cả các phần của “Huyền địa cầu” rời khỏi thế giới trên mặt đất, trở về lòng địa cầu.

Trên tầng cao của tháp trung ương.

Quyết Minh mở mắt ra trong tiếng kêu của máy đo điện tâm đồ, ánh mắt tràn đầy sợ hãi. Cậu không ngừng vùng vẫy, khiến đồ đạc xung quanh giường bệnh văng đổ lung tung.

“Giữ chặt cậu ta!” Tần Hải ra lệnh.

“Chuyện gì thế?!” Có người ngay lập tức gào lên.

Trương Dân: “Quyết Minh!”

Phút chốc, cả phòng quan sát trở nên hỗn loạn, Quyết Minh hét lên: “Các người làm gì thế?! Đây là đâu?!”

Một viện sĩ già giữ lấy Quyết Minh, cậu ra sức giãy giụa, vừa đạp vừa húc ông ta, gào lên: “Thả tôi ra!”

Viện sĩ già: “Cậu bé! Trấn tĩnh nào! Chúng ta không có ác ý!”

Tần Hải nói: “Thầy đừng xông vào nữa! Cẩn thận cậu ta tấn công! Mau chuẩn bị thuốc an thần!”

Trương Dân gầm lên: “Không được tiêm thuốc an thần!!”

Mông Kiến Quốc không nói lời nào, vận mạnh nắm đấm cửa mấy phút, đẩy thẳng cửa ra, lao vào như một cơn gió, giữ lấy tay Quyết Minh, trầm

giọng: “Yên lặng, nhìn bác này, bác là lính, quân nhân sẽ không làm hại cháu, đúng không?”

Cổ tay bị giữ chặt, Quyết Minh không thể giãy giụa, nhìn thấy bộ quân phục trên người Mông Kiến Quốc, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

“Đây là chỗ nào?” Quyết Minh hỏi: “Ba cháu đâu?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Cháu bị bệnh, phải lấy máu để xét nghiệm, sẽ xong ngay thôi. Cháu thế là rất vô lễ, làm sao có thể đánh người già chứ? Mau xin lỗi ông ấy đi.”

Quyết Minh nhìn vị viện sĩ già một cái, nhìn Mông Kiến Quốc ngần ngừ, cuối cùng nói: “Cháu xin lỗi.”

Vị viện sĩ già cười hiền hậu: “Không sao.”

Mông Kiến Quốc buông tay Quyết Minh ra, cậu bé lại hỏi: “Ba mẹ cháu đâu? Đây là chỗ nào?”

“Ba ở đây.” Trương Dân lên tiếng: “Bảo Bối đừng sợ.”

Quyết Minh chau mày nhìn ra bên ngoài một cái, vẻ mặt hết sức khó hiểu. Vị viện sĩ già rút kim tiêm ra, những miếng dính trên đầu Quyết Minh cũng được tháo đi, ông nói: “Xong rồi, mời Trung tướng cùng ra ngoài chờ đợi với cậu bé.”

Quyết Minh bước xuống giường thì thấy hoa mắt chóng mặt, xây xẩm mặt mày. Mông Kiến Quốc khom người ra hiệu cho cậu bé để ông công, nhưng Quyết Minh nói: “Không cần đâu, cháu tự đi được.”

Mông Kiến Quốc dẫn Quyết Minh đến phòng nghỉ, Trương Dân dang tay ra định ôm cậu: “Chóng mặt không? Con cảm thấy thế nào rồi?”

Quyết Minh hất tay ra, khó hiểu hỏi: “Chú là ai thế?”

Trương Dân sửng người.

Mông Kiến Quốc dường như hiểu ra điều gì đó: “Trương Quyết Minh, chuyện cuối cùng cháu còn nhớ được là gì?”

Quyết Minh ngạc nhiên: “Cháu có tên như thế đâu? Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Mặt Trương Dân biến sắc, Quyết Minh nói: “Cháu tên Đới Tinh, ba cháu đâu? Mẹ cháu đâu?”

Mông Kiến Quốc an ủi: “Sẽ đưa cháu đi tìm họ sớm thôi. Trước đây cháu có một khoảng thời gian bị mất trí nhớ, chú ấy là người nuôi dưỡng cháu trong thời gian đó.”

Quyết Minh nghe là hiểu ngay, cậu bé đỡ ra.

Rất lâu sau mới lại lên tiếng hỏi: “Mất trí nhớ bao lâu?”

Mông Kiến Quốc: “Bốn năm.”

Quyết Minh chậm rãi gật đầu, Mông Kiến Quốc chau mày: “Cháu rất thông minh.”

Quyết Minh nói: “Cảm ơn... Ba mẹ cháu có tìm cháu không?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Không rõ lắm... trong tay ta không có tư liệu, nhưng bác đảm bảo sẽ giúp cháu tìm ba mẹ... Tiến sĩ Tần Hải?”

Tần Hải cầm theo mấy tờ tư liệu bước vào, Mông Kiến Quốc đứng dậy.

Tần Hải: “Về mà chuẩn bị kế hoạch Bình Minh của ông đi, thống nhất thông qua rồi. Loại kháng thể này rất có tác dụng, nó có thể nhân ra và truyền phát trên bất cứ ai...”

Mông Kiến Quốc: “Có tác dụng phụ không?”

Tần Hải: “Không rõ, là một vật thí nghiệm, tôi đã tiêm rồi, hiện giờ trong máu đang từ từ hình thành kháng thể, tốc độ rất nhanh. Kết hợp với loại nấm kia thì tôi nghĩ kế hoạch Bình Minh...”

Trương Dân: “Bảo Bối, con không nhớ ba nữa sao? Chuyện trước đây con đều quên hết rồi?”

Quyết Minh: “Gì chứ, đừng sến thế! Có gì từ từ nói!”

Trương Dân: “Là ba đây mà! Sao con lại... Sao con lại quên hết rồi?!”

Quyết Minh: “Chú điên rồi! Đau! Buông tay! Gãy tay cháu bây giờ!”

Mông Kiến Quốc: “Cậu ta còn phải làm gì nữa không?”

Tần Hải: “Có thể đưa cậu ta về, nhưng đừng để cậu ta chạy lung tung, nói không chừng sau này còn cần cậu ta phối hợp làm một số nghiên cứu để đề phòng rủi ro...”

Quyết Minh vùng dậy hất đổ cái bàn, đẩy đổ luôn cả cây cảnh, phòng nghỉ trong phút chốc trở nên hỗn loạn. Quyết Minh hét lên: “Chú đứng ở đó mà nói, đừng có động chân động tay!”

Tần Hải thở dài.

Cả phòng lặng ngắt.

Tần Hải rống lên: “Tôi quả thật là chịu đựng đủ mấy người rồi! Đem họ đi ngay lập tức!”

Mông Kiến Quốc lịch sự đáp: “Tôi cũng chịu đựng đủ anh rồi, Tiến sĩ Tần.”

Tần Hải như muốn phát khùng quay người định bỏ đi, Mông Kiến Quốc đưa tay ra: “Bắt tay cái nào, Tiến sĩ Tần, ít nhất thì địa cầu được cứu rồi.”

“Hừm.” Tần Hải bất lực quay người lại, bắt tay Mông Kiến Quốc: “Trên lý thuyết thì loài người được cứu rồi.”

“Tinh” một tiếng, thang máy mở ra, bên trong là Mông Kiến Quốc, Quyết Minh và Trương Dân mặt mày phờ phạc.

Lưu Nghiễn thở phào: “Cảm ơn trời đất, anh còn tưởng cậu phải ở lại đó một thời gian cơ. Anh xem nào, bị lấy bao nhiêu máu, có chóng mặt không?”

Quyết Minh đề phòng nhìn Lưu Nghiễn rất lâu, cuối cùng đáp: “Chào anh, cũng không nhiều.”

Bạch Hiểu Đông bước lại nói: “Quyết Minh, mặt em trắng quá, anh công em nhé.”

Quyết Minh chau mày: “Không cần đâu, cảm ơn. Tôi tự đi được.”

Câu “Chào anh” cộng thêm biểu hiện xa cách của Quyết Minh khiến trong đầu Lưu Nghiễn lập tức suy nghĩ, cậu luận ra được nội tình.

“Em lại mất trí nhớ nữa à?” Lưu Nghiễn hỏi.

Quyết Minh hỏi lại: “Sao anh lại nói là ‘lại’?”

Lưu Nghiễn bật cười, khóe miệng Quyết Minh giật giật, Mông Kiến Quốc lên tiếng: “Về khu số 6 rồi nói sau.”

Tối hôm đó, Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ ai về phòng làm việc của người nấy, những người còn lại thì tập hợp ở nhà ăn tầng bảy, một bác sĩ tâm lý ngồi đối diện với Quyết Minh, cho cậu làm trắc nghiệm.

Quyết Minh che một bên mắt để thử thị lực, bác sĩ tâm lý lại đưa cho cậu một bài trắc nghiệm để điền vào.

Quyết Minh làm được vài câu, nghiêng đầu nhìn Lưu Nghiễn và Trương Dân ở bàn bên cạnh, Lưu Nghiễn đang nhỏ giọng an ủi Trương Dân, mắt anh đỏ hoe, cứ thỉnh thoảng lại nhìn Quyết Minh.

“Cháu cho rằng chú ấy cần bác sĩ tâm lý hơn.” Quyết Minh nói nhỏ.

Bác sĩ tâm lý: “Chú... Lát nữa sẽ khám cho anh ấy xem sao. Có lẽ anh ấy chỉ là bị kích động quá thôi.”

Quyết Minh có chút sợ sệt quan sát Trương Dân, anh và cậu nhìn nhau rất lâu, đôi môi không kìm được run lên, nước mắt cố kìm cứ ầng ậng nơi khóe mắt.

“Đừng có làm phiền nó, nó đang làm trắc nghiệm. Trương Dân, nhìn tôi này.”

“Cháu cho rằng chú là người thế nào?” Bác sĩ tâm lý hỏi.

Quyết Minh nhíu mày nhìn một hồi rồi đáp: “Chú đang thử xem cháu có bị thần kinh không à?”

Bác sĩ tâm lý gật đầu, nói: “Vì nhìn cháu gốc lăm.”

Quyết Minh nói: “Cảm ơn, có câu ‘lăm tài thì bề ngoài đàn độn’, hơn nữa gốc hay không cũng chẳng liên quan gì đến chú.”

Bác sĩ tâm lý bật cười, hỏi: “Đới Tinh, cháu có bạn gái chưa?”

Quyết Minh lắc lắc đầu, bác sĩ lại hỏi: “Thế có thích bạn gái nào chưa?”

Quyết Minh đáp: “Chưa, sao thế? Chú muốn giới thiệu cho cháu à?”

Bác sĩ tâm lý như nghĩ ngợi gì đó, gật gù đầu. Quyết Minh nhanh chóng làm xong bài trắc nghiệm, đưa lại cho anh ta, rồi lại đề phòng liếc Trương Dân bên cạnh một cái.

Trương Dân tuyệt vọng nói: “Bảo Bối, con... Thật sự quên hết rồi sao?! Một chút cũng không nhớ gì hết?”

Quyết Minh: “Cháu lúc nào cũng như thế này! Đừng có sến sẩm thế được không? Chú... Chú không được khoẻ à?”

Lưu Nghiễn: “Chú ấy là người bảo hộ của em, phải lễ phép, Đới Tinh.”

Quyết Minh: “Xin lỗi.”

Bác sĩ tâm lý tổng kết lại báo cáo, hỏi: “Người bảo hộ của cậu bé là ai?”

Lưu Nghiễn bảo: “Anh cứ nói đi.”

Bác sĩ tâm lý nhìn Quyết Minh một cái, cậu bé hỏi: “Em không nghe được à?”

Lưu Nghiễn: “Được, em nghe đi, có điều anh nghĩ giờ đầu óc em có lẽ còn đang hỗn độn, có nghe cũng không hiểu đâu.”

Quyết Minh nói: “Quả thực là vô cùng hỗn độn, con chó này tại sao... lại bị nhuộm thành thế này?”

Panda nằm dưới đất, nhìn Quyết Minh ai oán.

Lưu Nghiễn: “Em có thích nó không? Thích thì có thể nuôi.”

Quyết Minh đáp: “Cũng được, em dắt nó đi dạo vậy, cảm giác thật lộn xộn.”

Quyết Minh tháo miếng che mắt của con Chow Chow xuống, mỉm cười xoa đầu nó. Lưu Nghiễn đưa cho Quyết Minh một tập vàng lá, nói: “Em có thể cầm cái này đi mua đồ, thích mua cái gì thì mua.”

Quyết Minh đi rồi, Lưu Nghiễn ra hiệu cho Trương Dân bình tĩnh một chút, cậu nói với bác sĩ: “Xin anh cứ nói.”

Bác sĩ tâm lý nói: “Theo những gì mà các anh nói, khi người bảo hộ nhật được cậu ta, nội tâm của Đới Tinh hoàn toàn khép kín, trí lực thì bằng với những thiếu niên tầm mười bảy tuổi...”

“Cao vậy sao?” Lưu Nghiễn hỏi.

Bác sĩ tâm lý đáp: “Đúng vậy. Điều này có lẽ có liên quan đến những gì cậu ấy đã trải qua lúc trước, hiện giờ IQ của cậu ấy còn cao hơn, lên đến 157 điểm rồi.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Nội tâm hoàn toàn khép kín nghĩa là sao?”

Bác sĩ đáp: “Nếu những gì mọi người đã nói đều là sự thật, thì trường hợp này rất hiếm gặp. Khi Đới Tinh được nhặt về cũng giống như đứa trẻ 0 tuổi, nhưng trí lực của nó lại rất cao. Anh có ngại nếu như phải kể lại tình trạng phát triển của thằng bé kể từ lần đầu tiên hai người gặp mặt đến giờ không?”

Trương Dân mắt đỏ hoe, kể lại tóm tắt tình hình.

Bác sĩ tâm lý trầm ngâm một lúc rồi nói: “Có lẽ lúc đầu nó không nói chuyện là đang học tập, đầu óc của nó ở trong trạng thái trống rỗng như một đứa trẻ sơ sinh.”

Trương Dân nói: “Đúng thế, lúc mới đầu nó suốt ngày nhìn tôi rồi bắt chước lại động tác.”

Bác sĩ tâm lý: “Rất hiếm gặp... Nếu như tất cả là thật thì tư duy của nó phân làm hai nhân cách, nhân cách thứ nhất giống như một đứa bé tầm năm đến mười tuổi, là một đứa bé có IQ cao nhưng EQ thấp, cùng lúc đó lại chịu ảnh hưởng của một tình trạng rất kỳ lạ. Nó rất khao khát học hỏi, nhưng lại rất ít khi hỏi người khác, toàn là dùng hệ thống kiến thức của bản thân tự giải thích một cách cứng nhắc.”

“Nhân cách thứ hai là nhân cách nguyên bản của nó. Nhân cách này chính là trạng thái tính cách của nó bây giờ. Nhân cách thứ hai khi được anh nhận nuôi đã chìm vào giấc ngủ, nhưng trong quãng thời gian từ năm mười một đến mười sáu tuổi, những kiến thức học được và những kinh nghiệm đối nhân xử thế đều được lưu giữ trong hệ thống tư duy của nó.”

Lưu Nghiễn và Trương Dân đều trầm ngâm không nói.

Bác sĩ tâm lý nói: “Bệnh án này rất có ý nghĩa tham khảo.”

Lưu Nghiễn lên tiếng: “Để tôi nói lại một cách dễ hiểu hơn nhé: Nó có hai nhân cách Quyết Minh và Đới Tinh. Lúc đầu nhân cách Đới Tinh chỉ mới mười một tuổi, trong thời gian mất trí nhớ đã chìm vào giấc ngủ, để lộ ra một nhân cách khác là Quyết Minh. Khi Quyết Minh tỉnh dậy cũng chỉ có mười một tuổi, đây là kết quả của sự ảnh hưởng bởi một sức mạnh nào đó.”

“Hơn nữa bất luận Quyết Minh có trải qua bao nhiêu chuyện, khả năng giao tiếp hay kinh nghiệm đối nhân xử thế đều không hề có bất cứ tiến bộ nào. Thế nhưng những kinh nghiệm này sau khi được phân tích và tổng kết đều được chuyển vào cho nhân cách đang ngủ là Đới Tinh.”

“Bây giờ không thấy Quyết Minh nữa, Đới Tinh tỉnh lại, thế nên biểu hiện của nó hoàn toàn phù hợp với một đứa trẻ mười sáu tuổi.”

Bác sĩ tâm lý nói: “Có thể nói như vậy, còn phải kết hợp với hoàn cảnh gia đình và điều kiện trưởng thành để phân tích nữa. Tôi không thể đưa ra kết luận gì nhiều hơn.”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Cảm ơn anh.”

Trương Dân vẫn ngồi trầm ngâm yên lặng, sau đó ngẩng đầu lên hỏi: “Nhân cách còn lại đâu rồi? Có thể tìm lại được không?”

Bác sĩ tâm lý trả lời: “Tôi... này giờ vẫn nhắc đi nhắc lại tiền đề ‘nếu tất cả là sự thật’, bởi nhân cách Quyết Minh là giả thiết tôi tổng kết lại từ bản báo cáo này và những gì mọi người kể, sự thực thì trong quá trình trắc nghiệm không hề phát hiện điều gì bất thường. Suy luận này của tôi được xây dựng từ những ‘hiện tượng mà các anh kể’, chứ không phải là tình trạng mà bài trắc nghiệm cho thấy.”

Lưu Nghiễn: “Tôi hiểu rồi, cũng có nghĩa là hiện giờ nó hoàn toàn bình thường?”

Bác sĩ tâm lý gật đầu: “IQ của Đới Tinh rất cao, khả năng xử lý tình huống cũng không tệ, là một cậu thiếu niên rất khoẻ mạnh. Nếu như không phải là cậu nói thì tôi căn bản không hề nghĩ rằng trong người cậu ấy lại tồn tại một nhân cách nữa.”

Bác sĩ tâm lý cáo từ, Quyết Minh dắt chó đi dạo, mua một bình nước táo, một cái xúc xích, một bịch Lạp Xưởng. Xúc xích thì mình ăn còn Lạp Xưởng cho Panda.

Một người một chó ngồi bên thao trường K3, nhìn lính đặc công chơi bóng rổ.

Hoàng hôn buông xuống, chiếc đèn trên đỉnh khu số 6 điều chỉnh lại ánh sáng, một chùm sáng màu cam ấm áp dần dần quét xuống từ đỉnh trần phía

tây, hắt bóng cậu xuống mặt đất.

Lưu Nghiễn vỗ vai Trương Dân ngồi phía đối diện: “Nghe tôi nói này, anh Dân.”

Trương Dân ngược mắt nhìn cậu.

“Trước khi nhật được thẳng bé...” Lưu Nghiễn nghiêm túc nói: “Anh chẳng có gì hết. Những ngày tháng đó anh sống thế nào?”

Trương Dân lắc đầu nói: “Cậu không hiểu đâu, Lưu Nghiễn, không thể nói như thế được. Có những người đi qua đời cậu dù chỉ một lần, cho dù một ngày nào đó họ có đi mất, thì cậu cũng chẳng thể nào quay lại như trước kia được nữa. Quyết Minh đã từng đến, vậy là cuộc đời của tôi mãi mãi sẽ không còn như trước.”

Lưu Nghiễn: “Nhưng nó vẫn ở đó, anh xem, chẳng phải là nó đấy sao?”

Trương Dân xoay đầu nhìn Quyết Minh ở phía xa, Lưu Nghiễn lại tiếp: “Ít nhất thì các anh còn có thể quen lại lần nữa, bắt đầu lại từ đầu. Còn Mông Phong thì sao? Tôi đã mất anh ấy rồi, tương lai của chúng tôi chẳng đoán trước được.”

Trương Dân trầm ngâm rất lâu, sau đó nói: “Cậu nói đúng.”

Lưu Nghiễn gật gật đầu: “Lúc này anh đã quá... kích động đấy, anh Dân. Anh giống hệt một tên điên, nếu không giật đùng đùng chẳng nói năng gì thì cũng lạp đi lạp lại mấy câu ‘con sao thế’, ‘con quên ba rồi sao’. Như thế không được đâu! Anh cứ như là một tên điên say rượu ấy, quá bạo lực, ai thấy cũng phải sợ. Anh có muốn thử soi gương không? Mắt anh đỏ ngầu, nét mặt thì... Bất kỳ ai gặp anh cũng sẽ cho rằng anh hơi bị rối loạn thần kinh. Nó vì thế mới không dám lại gần anh, chứ không phải là bài xích gì anh đâu. Anh đừng chỉ chờ đợi kỳ tích xảy ra, anh cho rằng ôm nó thì nó sẽ nhớ lại sao? Xin lỗi, tôi cho rằng khả năng này không lớn.”

Trương Dân: “Tôi... không cố ý đâu, lúc nó mới ra khỏi phòng thí nghiệm, tôi hoàn toàn ở trong trạng thái... rất tệ. Trước đây tôi cũng từng nghĩ rất nhiều, nếu như thực sự có một ngày nào đó nó nhớ lại hết, chỉ quên mình tôi... Mỗi lần nghĩ đến đây là đều không dám nghĩ tiếp nữa.”

Lưu Nghiễn im lặng.

Trương Dân lại nói: “Cậu có hiểu được không? Cái cảm giác khi mà chuyện cậu sợ nhất trở thành sự thật... Trong phút chốc không kịp phản ứng, giống như một cơn ác mộng, không dám tin vào điều đó. Bây giờ tôi đã khá hơn rồi, nhưng nên nói sao nhỉ?”

“Anh xem, tôi và nó nói chuyện chẳng có vấn đề gì. Trước tiên anh hãy trấn tĩnh lại đã, nói với bản thân mình rằng nó đã quên anh rồi, nó không phải là Quyết Minh nữa. Tất cả phải bắt đầu lại. Anh thử từ từ từng bước một xem sao.”

Trong ánh hoàng hôn, Bạch Hiếu Đông bật lên tại chỗ, ném một quả ba điểm tuyệt đẹp vào rổ.

Đội lính đặc công đã tản đi hết, Bạch Hiếu Đông với lấy cái áo ba lỗ màu xanh vắn vện phơi trên xà đơn, vắt lên vai, đi về phía ngoài sân bóng.

“Cho xin một hộp đi, Quyết Minh.” Bạch Hiếu Đông nói: “Khát chết được.”

Quyết Minh đáp: “Em tên Đới Tinh.”

Bạch Hiếu Đông: “Rồi, rồi... Thì Đới Tinh, tên gì cũng vậy thôi.”

Quyết Minh đưa bình nước táo qua, Bạch Hiếu Đông ngửa đầu tu ừng ực, trên cơ thể cân đối với cánh tay để trần ánh lên toàn mồ hôi.

Cậu ta mặc một cái quần rằn ri, những người luyện Tán Đả đều có thân hình rất đẹp, không quá vạm vỡ nhưng rất cân đối. Bạch Hiếu Đông uống xong nước, hai tay chống đầu gối thờ dốc một hồi, mặt còn đỏ bừng vì vừa vận động xong.

Quyết Minh: “Thế này mà là một hộp à?”

Bạch Hiếu Đông nhìn Quyết Minh cười gian: “Đúng là một hộp mà, để anh mua trả cậu chai khác.”

“Em có tiền.” Quyết Minh vênh vang vung tay lên, những tấm vàng lá xếp thành hình cái quạt xòe ra, sáng lấp lánh.

Bạch Hiếu Đông “ô hô hô” kêu lên một tiếng, làm vẻ mặt há mồm kinh ngạc. “Đây là cái gì? Tấm đánh dấu sách?”

Quyết Minh: “... Sao có cảm giác mấy người ai cũng quen thân với em thế? Lưu Nghiễn chẳng biết đi đâu mất rồi.”

Bạch Hiểu Đông nhìn về phía dãy bàn trong nhà ăn, chỗ Lưu Nghiễn và Trương Dân vừa ngồi đã bỏ trống, chẳng biết gì nói: “Thì em ai gặp cũng thích mà. Họ không nói với em phải làm sao à?”

Quyết Minh đáp: “Lưu Nghiễn đưa cho em dây mã vạch này, bảo em đi tới tầng mười tìm tư liệu về ba mẹ. Nhưng giờ hết giờ làm rồi, mai mới đi được.”

Bạch Hiểu Đông: “Ờ, bọn mình đi ăn đã nhé, nhà ăn dành cho K3 ngon hơn bên này, lấy thẻ của anh. Đi!”

Quyết Minh: “Tối em ngủ chỗ nào? Chẳng nhẽ nằm sân bóng à?”

Bạch Hiểu Đông: “Em sẽ bị huấn luyện viên nhốt vào phòng tối đấy, đến chỗ anh đi, anh em mình ngủ chung giường, đối phó tạm một đêm, ngày mai đi hỏi tên nhóc Lưu Nghiễn xem thế nào. Chó... ngủ dưới gầm giường vậy.”

Bạch Hiểu Đông khoác vai Quyết Minh, dắt theo Panda đi mất.

Bây giờ tối, ánh hoàng hôn đã tắt, K3 chìm vào màn đêm, ánh đèn vàng ấm áp sáng lên trên tất cả các con đường.

Dưới một ngọn đèn đường, Trương Dân yên lặng đứng đó, trên tay anh cầm một gói tôm chiên, nhưng từ đầu đến cuối đều không bước qua, chỉ dõi mắt nhìn theo Quyết Minh và Bạch Hiểu Đông rời đi khi màn đêm vừa mới lên đèn.

CHƯƠNG 66

ĐỐI TINH

Tại phòng quản lý nhân khẩu trung tâm tị nạn.

Đêm qua Quyết Minh ngủ lại ở phòng Bạch Hiếu Đông, Bạch Hiếu Đông một tay ôm cậu, một lớn một nhỏ nằm cạnh nhau trên giường. Bạch Hiếu Đông kể lại tỉ mỉ cho Quyết Minh nghe về tình hình hiện giờ.

Quyết Minh nghe như nghe kể chuyện, trong bụng là vô số câu hỏi, nhưng chẳng thể nào không tin, khu số 6, trung tâm tị nạn dưới đáy biển... Hai mắt cậu cứ mở thao láo nhìn lên trần nhà, một đêm không ngủ.

Tiếng còi gọi dậy buổi sáng vang lên, Bạch Hiếu Đông vội vàng lao đi tập luyện, Quyết Minh lập tức ngồi dậy, đi tới phòng quản lý nhân khẩu.

Trương Dân đứng đợi bên đường suốt cả một đêm, cho đến tận khi Quyết Minh đi ra. Quyết Minh đứng bên ngoài chờ mở cửa, Trương Dân đứng từ xa nhìn, không nói năng gì.

Một người phụ nữ bước tới quẹt thẻ, liếc nhìn cậu.

“Em tìm người?” Nữ trưởng phòng hỏi.

Quyết Minh gật gật đầu, nữ trưởng phòng nói: “Vào đi.”

“Cả nước có rất nhiều người tên là Đối Triển Bằng...” Người phụ nữ nói: “Để tôi xem nào... Từ khóa kết hợp... Em tên gì?”

“Đối Tinh.” Quyết Minh đáp.

Trên màn hình máy tính hiện lên hàng loạt dữ liệu, trong đó có mấy trang được phóng to lên.

Nữ trưởng phòng lăm băm: “Đối Tinh... Ba em là người mà khu số 7 muốn tìm... Là người của Viện Kỹ thuật Hàng không Trung Quốc.”

Quyết Minh: “Đúng vậy, ông ấy là kỹ sư, mẹ em là giáo sư Hải dương học.”

Nữ trưởng phòng: “Năm mười hai tuổi em phải tham gia lớp bồi dưỡng thiếu niên tài năng tập trung đúng không?”

Quyết Minh: “Ừm.”

Nữ trưởng phòng: “Thảo nào mà họ không tìm được em... Lúc đầu còn tưởng đó là một vụ bắt cóc quốc tế, vì ba em nắm giữ trong tay rất nhiều tài liệu cơ mật... Lúc đó không dám làm ồn ã... Em làm sao lại tìm được tới đây?”

Quyết Minh: “Lát nữa nói chuyện này được không? Ba mẹ em hiện giờ ở đâu?”

Nữ trưởng phòng: “Họ đã hy sinh rồi.”

Quyết Minh ngơ ngẩn gật đầu, ngồi đó thần thờ.

Nữ trưởng phòng: “Ca này khó đây, lớp bồi dưỡng đó đã bị bỏ rồi, chị phải xin chỉ thị của khu số 7, em là con độc nhất của hai nhà khoa học, đáng lẽ phải đăng ký với Viện Kỹ thuật Hàng không, nhưng em lại quá tuổi rồi... Lại không có học bạ... Chuyện này rắc rối đây.”

“Có nước uống không?” Quyết Minh hỏi.

Nữ trưởng phòng nhìn bộ dạng của Quyết Minh, trong lòng cũng rất xót xa.

Cô đưa cho cậu bé một cái cốc, ra hiệu cho cậu đi lấy nước. Quyết Minh cầm lấy cốc, chờ dẫn nói: “Em ra ngoài đi lại một lát.”

Nữ trưởng phòng thở dài, Quyết Minh đứng bên đường, trân trân nhìn cái cốc.

Cậu bước tới một bước, một chiếc xe điện đang đi qua, Quyết Minh hồn vía đang ở trên mây, cứ thế thẳng tiến, Trương Dân lập tức hét lên: “Cẩn thận!”

Anh từ bên hông xông tới, kéo giật Quyết Minh lại, nước bắn đầy người, nửa kéo nửa ôm đưa cậu vào một góc.

Quyết Minh bật khóc, Trương Dân cuống quýt: “Đã đâm vào rồi sao? Ba xem nào... Đừng khóc đừng khóc... Con mà khóc... là tim ba như muốn vỡ ra ấy...”

Nửa tiếng sau, Quyết Minh nằm trên ghế sofa trong phòng làm việc, ngủ thiếp đi.

Trương Dân ngồi trên ghế tiếp dân, nói: “Thế nên... song thân của thằng bé đều không còn?”

Nữ trưởng phòng: “Rất lấy làm tiếc, nhưng đúng là như thế.”

Trương Dân hỏi: “Nó phải tìm ai?”

Nữ trưởng phòng: “Hiện nay Viện Kỹ thuật đã được xây dựng lại, những người biết Tiến sĩ Đới chắc không có ai, giờ đa số là những người trẻ tuổi, thế nên rất khó. Hơn nữa nghiêm khắc mà nói thì Đới Tinh đã trưởng thành rồi, bên quân đội không tiếp nhận cô nhi trên mười sáu tuổi.”

Trương Dân: “Ba mẹ thằng bé không có bạn đồng liêu sao? Bạn học, học trò...”

Nữ trưởng phòng tra tư liệu một lúc, lẩm bẩm: “Đều đã hy sinh rồi... Đợt này chết nhiều người quá. Để tôi xem nào... Có rồi, công xưởng trung tâm có một vị Tiến sĩ họ Ngụy...”

Trương Dân: “Ngụy gì?”

Nữ trưởng phòng: “Làm sao tôi biết là tại sao?18 Máy tính nói thế thôi.”

18 Chữ Ngụy trong tiếng Trung phát âm gần giống với chữ Vì, có nghĩa là tại sao.

Trương Dân: “Tôi hỏi tên ông ấy là gì?!”

Nữ trưởng phòng nói tên cho Trương Dân, anh hỏi: “Ông ấy là bạn học cũ của Đới Triển Bằng?”

Nữ trưởng phòng đáp: “Bọn họ học cùng khóa, nói không chừng quen biết nhau đấy.”

Nói thế thì cũng như không, Trương Dân tựa người vào ghế thờ ra một lúc, sau đó nói: “Tôi sắp phải đi lính rồi, chẳng biết có sống sót mà trở về không. Phải tìm ai đó chăm sóc nó, nếu không có đi cũng không yên tâm.”

Nữ trưởng phòng thông cảm gật đầu, nói: “Tôi đã cấp phép cho các anh được đặc quyền ra vào công xưởng ở tầng mười tám. Anh đưa Đới Tinh đến đó xem sao.”

Quyết Minh tỉnh lại, bên cạnh sô pha, Trương Dân đang mắt đỏ hoe nhìn cậu.

Ánh mắt cả hai vừa gặp nhau, Trương Dân lập tức không tự nhiên đưa mắt đi chỗ khác, nói: “Không sao chứ?”

Quyết Minh gật gật đầu, Trương Dân tiếp: “Ba đã hỏi rồi, chúng ta thử tới công xưởng xem, ở đó có bạn học cũ của ba con.”

Quyết Minh chẳng còn chút sức lực nào ngồi dậy, đi theo Trương Dân. Trương Dân nhìn như một tay lính càn rỡ, quần áo nhàu nhĩ, đầu tóc bù xù, miệng ngậm điếu thuốc vừa đi vừa hút.

“Trước đây là chú chăm sóc cháu à?” Quyết Minh hỏi.

Trương Dân im lặng gật đầu, hai người đứng trước thang máy, Trương Dân theo thói quen đưa tay lên, muốn khoác vai Quyết Minh nhưng không dám, cuối cùng xoa xoa tay, nhét vào túi quần.

Anh ấn nút rồi ngược mắt nhìn lên con số đang hiển thị trên thang máy, nói: “Chúng ta sống cùng nhau bốn năm, cũng không phải là chỉ toàn ba chăm sóc con... Nên nói là chúng ta chăm sóc lẫn nhau mới đúng.”

“Trước đây cháu là người thế nào?” Quyết Minh lại hỏi.

“Con...” Trương Dân trầm ngâm một lúc, sau đó đáp: “Giống một đứa trẻ, ngây ngô và chưa chín chắn.”

“Cháu cảm thấy bây giờ cháu cũng có chút như thế đấy.” Quyết Minh thần thờ nói.

Trương Dân thở dài một hơi, mỉm cười: “Đới Tinh, con khá hơn trước nhiều.”

Quyết Minh: “Chú tên gì?”

“Trương Dân.” Trương Dân đáp: “Ba là dân nhà quê lên, rất nhiều việc xử lý không được tốt lắm, hôm qua đã làm con sợ, ba... rất xin lỗi.”

Quyết Minh: “Không sao, cháu không để bụng đâu. Nhưng chú phải biết khống chế cảm xúc của mình một chút.”

“Phải.” Trương Dân bước vào thang máy, thất thần nhìn trần trần vào cửa thang: “Thình thoảng ba bị mất kiểm chế, như thế không hay lắm...”

Giọng nữ điện tử: “Đây là tầng mười tám, công xưởng của Viện Nghiên cứu và Chế tạo kỹ thuật quân sự thuộc Bộ tổng chỉ huy.”

Trung tâm đại sảnh của công xưởng, người đi người lại tấp nập, trên các bàn làm việc bày la liệt những linh kiện và bản vẽ, Trương Dân tìm một người để hỏi xem phòng làm việc của Tiến sĩ Ngụy ở đâu, anh và Quyết Minh đi qua một phân xưởng, bỗng bên cạnh vang lên tiếng người:

“Quyết Minh? Sao em lại đến đây?” Lưu Nghiễn hỏi.

“Lưu Nghiễn, anh lại gọi sai tên em rồi.” Quyết Minh nói.

Lưu Nghiễn bật cười: “Tên thì có gì quan trọng đâu, chỉ là một loại ký hiệu thôi mà.”

Trương Dân: “Chúng tôi đến tìm Tiến sĩ Ngụy.”

Lưu Nghiễn chỉ về dãy phía tây, nói: “Tiến sĩ Ngụy còn chưa đi làm, anh có thể tới phòng chế tác riêng của ông đợi. Đợi Tinh, em...”

Quyết Minh nhìn Lưu Nghiễn một lúc, Trương Dân tiến đến ngồi xuống bên ngoài phòng chế tác của Tiến sĩ Ngụy, Quyết Minh bước qua ngòi lên chiếc ghế tựa chân cao bên cạnh bàn làm việc.

Vốn dĩ Lưu Nghiễn muốn hỏi Quyết Minh về chuyện tìm ba mẹ cậu bé, có điều nhìn thấy thần thái cậu bé không được ổn lắm nên cũng đoán được, nhất định là ba mẹ Quyết Minh đều đã không còn nữa.

Nhưng Trương Dân đưa Quyết Minh đến đây làm gì? Nếu là chuyện của Trương Dân thì Quyết Minh đã không được cấp phép vào đây, chuyện này nhất định là có liên quan đến ba mẹ cậu bé...

“Ba em cũng là dân kỹ thuật đúng không? Là bạn của Tiến sĩ Ngụy à?” Chỉ trong chốc lát Lưu Nghiễn đã đoán ra nguyên nhân Trương Dân đến tìm Tiến sĩ Ngụy.

Quyết Minh nói: “Đúng vậy. Anh thông minh thật đấy.”

Lưu Nghiễn cười cười, Quyết Minh hỏi: “Đây là bản vẽ của thiết bị chân vịt à?”

Lưu Nghiễn giật mình: “Em hiểu thứ này sao?”

Quyết Minh quan sát một lúc rồi đáp: “Hiểu, công xưởng của ba em cũng có thứ này.”

Lưu Nghiễn: “Em có biết loại chân vịt chạy bằng khí ni-tơ cỡ nhỏ không?”

Quyết Minh nghiêng đầu nhìn, Lưu Nghiễn nói: “Anh đang thử một linh kiện mới, còn cần phải có một cái máy phát định vị nữa.

Quyết Minh: “Để em giúp anh cho, đưa thông số đây em xem nào, trước kia em hay giúp ba thử thông số.”

Lưu Nghiễn kéo cái giá di động đặt màn hình hiển thị, Quyết Minh nhìn một lúc rồi chạm vào màn hình để lập một bảng số liệu mới, Lưu Nghiễn bắt đầu scan bản vẽ.

Lưu Nghiễn: “Lúc đó em mới mười một tuổi mà đã biết nhiều thế sao? Đây là công thức lên đại học mới được dạy mà.”

Quyết Minh: “Em rất thích toán học... Vốn muốn tham gia lớp thiếu niên tài năng cơ, nhưng chị trưởng phòng ấy nói họ bỏ lớp đó rồi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh không nói gì về tình hình của ba mẹ mình, Lưu Nghiễn cũng không hỏi, một lúc sau Tiến sĩ Ngụy cầm một cái loa gào lên từ rõ xa: “Lưu Nghiễn! Em tìm được một trợ thủ mới à? Nhìn có vẻ khá lắm!”

Lưu Nghiễn cười chào ông, Trương Dân vội vàng đứng dậy, đi theo tiến sĩ vào phòng làm việc của ông.

“Sao anh lại ở đây?” Quyết Minh hỏi: “Đây là công việc của anh à?”

Lưu Nghiễn: “Không phải là tất cả, anh là kỹ sư cơ khí của đội Cơ Lốc, giúp họ điều chỉnh sửa chữa các thiết bị máy móc. Giờ đang trong kỳ nghỉ, vì khu số 7 vẫn chưa có tin gì... Anh không có việc gì làm nên chủ động về công xưởng báo danh.”

Quyết Minh: “Vừa vừa phải phải là được rồi, đừng hùng hục làm việc suốt thế, hút ít thuốc thôi.”

Lưu Nghiễn thở một hơi dài, cười nói: “Lúc tâm trạng không tốt thì cắm đầu vào làm việc có thể giúp em tạm quên đi rất nhiều chuyện.”

Quyết Minh: “Nhưng một khi ngừng lại thì những chuyện ấy vẫn còn ở đó.”

Lưu Nghiễn: “Ít nhất còn tốt hơn là mỗi ngày cứ không ngừng nghĩ ngợi về nó, đúng không? Làm đến lúc không mở mắt ra nổi nữa thì đi về ngủ.”

Quyết Minh: “Ừm.”

Hai người trao đổi số liệu, Lưu Nghiễn bắt đầu chỉnh sửa bản vẽ, Quyết Minh đeo kính phân tích hồng ngoại vào, kéo một cái giá đặt mô hình mẫu lại, bắt đầu scan và tính toán.

Cả hai đều giỏi trong khoản vừa làm vừa nghĩ linh tinh, Lưu Nghiễn không kịp được quan sát Quyết Minh, cảm thán “đúng là thiên tài”, bỗng nhiên có cảm giác “anh tài mền nhau”.

Lưu Nghiễn vừa nhìn số liệu để chỉnh bản vẽ, vừa thuận mồm hỏi: “Em và Trương Dân đã quen chưa?”

Quyết Minh đáp: “Chưa... chú ấy hình như vẫn không ổn lắm, nhưng đã khá hơn hôm qua một chút rồi.”

“Ờm.” Lưu Nghiễn nói: “Trương Dân trước kia rất yêu em, giờ anh ấy hẳn là đau lòng lắm.”

Quyết Minh hỏi: “Yêu thế nào?”

Lưu Nghiễn: “Coi em như một đứa trẻ, như người thân duy nhất của anh ấy... Đợi có thời gian anh sẽ kể cho em nghe chuyện trước kia của hai người, chúng ta đã cùng chạy nạn từ nhà máy đến Vĩnh Vọng Trấn, lại đến vùng biển quốc tế...”

Quyết Minh: “Bây giờ đang có thời gian này, kể đi. Lưu Nghiễn, anh đúng là thiên tài, còn biết nhiều hơn cả ba em nữa. A, những thiết kế này của anh quả là cực đỉnh... là nghệ thuật cả đấy.”

Lưu Nghiễn mỉm cười khiêm tốn: “Ba em chuyên về kỹ thuật hàng không, anh thì chỉ là biết mỗi thứ một tí thôi, cần chuyên sâu hơn nữa là chịu.”

Lưu Nghiễn đem những hồi ức về Trương Dân và Quyết Minh từ khi quen biết đến giờ kể lại một lượt, Quyết Minh chăm chú scan mô hình, chỉnh sửa thông số vật mẫu, vừa làm vừa nghe với vẻ mặt hờ hững. Lưu Nghiễn cũng không nhìn, biết rằng cậu bé đã nghe hết tất cả.

“Em còn... chạy đi cứu chú ấy?” Quyết Minh rất ngạc nhiên.

“Đúng vậy.” Lưu Nghiễn cười nói: “Em ôm khẩu AK, một mình lái xe đi, bọn anh đều tưởng là em không về được nữa chứ.”

Quyết Minh: “Lúc sắp đi em có sợ không? Em đã nói gì?”

Lưu Nghiễn nghĩ một lúc rồi nói: “Không sợ, ừm, hình như em đã nói là ‘Tạm biệt, Lưu Nghiễn, anh còn chưa chúc phúc cho em mà’, sau đó anh chúc em may mắn, thế là em đi luôn.”

Quyết Minh trầm ngâm gật đầu, Lưu Nghiễn lại nói: “Sau này nghe Trương Dân kể, em đã làm rất tốt...”

Quyết Minh nghe mãi, nghe mãi rồi dừng lại, tháo kính ra, ngồi thất thần.

“Thế nên anh ấy rất yêu em.” Lưu Nghiễn nói.

Quyết Minh im lặng không đáp, một lúc sau bỗng nói: “‘Huyền địa cầu’... Hóa ra trước kia trong cơ thể em tồn tại một người khác.”

Lưu Nghiễn gật đầu, Quyết Minh lại tiếp: “Thế nên từ trường trái đất thay đổi là bởi vì nó định thanh lọc một lần nữa?”

Lưu Nghiễn vật cả người ra bàn, đúng là chịu thua thẳng bé luôn, trọng tâm của cuộc nói chuyện có phải ở đây đâu?

Quyết Minh tiếp tục lăm bẫm: “Bởi vì không thể khống chế được virus nên trái đất tự thay đổi từ trường của mình... Định tạo ra sóng thần và thời kỳ băng hà để tiêu hủy hết những loài đã bị truyền nhiễm?”

Lưu Nghiễn: “Có lẽ thế, mà em căn bản không hiểu ý anh.”

Quyết Minh đáp: “Em hiểu mà, nhưng em đang nghĩ đến chuyện khác, tại sao ‘Huyền địa cầu’ lại không làm thế nữa?”

Lưu Nghiễn: “Có thể là nó đã có thêm thông tin gì đó... Làm sao anh biết được? Có thể là nó dùng cái cách rất chi lỗi thời ấy, thông qua những mảng ký ức của nhân cách kia của em để hiểu được cách tư duy tình cảm của loài người, thế là bị tình cảm của em và Trương Dân cảm động, đây chính là tình yêu... Ê đừng! Đừng! Đừng có làm cái vẻ mặt như thế mà! Anh có thiếu tiền em đâu... Dù sao thì cái hôm nó chìm vào lòng đất ấy, nghe nói từ trường đã trở lại bình thường rồi.”

Vẻ mặt của Quyết Minh hết sức kỳ cục, Tiến sĩ Ngụy và Trương Dân bước ra.

Lưu Nghiễn và Quyết Minh đứng dậy chào hỏi, đúng như nguyện vọng của Trương Dân, Tiến sĩ Ngụy đã đặc cách nhận Quyết Minh vào công xưởng trung ương.

Ông đã xác nhận cho Quyết Minh để cậu bé có thể đến trường học chương trình đại học vào buổi sáng, buổi chiều quay về công xưởng làm trợ lý, đồng thời còn xếp cho cậu một phòng ký túc xá riêng.

Trương Dân cuối cùng đã giải quyết xong vấn đề đau đầu nhất, anh nói: “Sau này nhờ thầy... chăm sóc thằng bé.”

Tiến sĩ Ngụy cười nói: “Thằng nhỏ tự chăm sóc được bản thân mà, mọi người ai cũng thế cả thôi. Đúng không, Tiểu Tinh? Hãy học tập anh Lưu Nghiễn của cậu.”

Quyết Minh ừm một tiếng, sau đó hỏi: “Chú định đi đâu, Trương Dân?”

Trương Dân đáp: “Nhập ngũ, ba phải quay lại tham gia huấn luyện rồi.”

Quyết Minh: “Cố lên, tạm biệt.”

Trương Dân quay người đi được vài bước, đứng từ xa trong công xưởng nhìn Quyết Minh. Giữa người qua người lại, nhưng đại sảnh ồn ào dường như cách anh rất xa, thế giới chỉ còn lại anh và cậu.

“Vĩnh biệt, Quyết Minh của ba.” Trương Dân nói.

Trương Dân rời khỏi công xưởng, Lưu Nghiễn nộp bản vẽ rồi đuổi theo anh, nói: “Anh trốn nửa ngày thế này, không sợ bị huấn luyện viên bụp à? Để tôi đi nói hộ cho.”

Trương Dân im lặng gật đầu, Lưu Nghiễn đưa anh tới K3, Trịnh Phi Hồ lao tới quát: “Trương Dân! Cậu đã biến đi đâu thế?!!”

Lưu Nghiễn đang định phân trần thì Trương Dân ra hiệu không cần, đứng nghiêm chờ bị đánh, không ngờ Trịnh Phi Hồ lại không ra tay, chỉ lạnh nhạt nói: “Mau quay về đội, tiếp tục tập luyện, chuyện yêu đương tạm để qua một bên, trận chiến cuối cùng sắp bắt đầu rồi.”

Ngày 6 tháng 8 năm 2013,

Tròn một năm virus Oaks bùng phát, Mông Kiến Quốc trình trọng xuất hiện trên tivi phát biểu.

Trong trung tâm tị nạn dưới lòng biển, tất cả các thiết bị chiếu sáng đều bị ngắt, còi cảnh báo trên đỉnh tháp khu số 7 hú lên những hồi dài, mặc niệm hàng nghìn hàng vạn đồng bào đã bị thiệt mạng trong một năm này.

Ba phút sau, đèn đóm lại được thắp sáng trở lại, Mông Kiến Quốc kết thúc bài ai điếu của ông, Tiến sĩ Tần Hải lần đầu tiên xuất hiện trên tivi, chấp nhận phỏng vấn.

Ông ta mang tới một tin tốt lành: Khu số 7 đã nghiên cứu thành công loại vắc xin mới, bắt đầu từ ngày 13 tháng 8 sẽ lần lượt tiêm cho mọi người.

Loại kháng thể mới này sẽ hoàn toàn thay thế vắc xin chỉ đề kháng được ba lần đã được tiêm vào cơ thể trước đó, thôn tính toàn bộ các nguồn lây truyền virus, đồng thời đồng hóa chúng một cách hoàn toàn.

Tất cả các tiểu đội hành động đặc biệt của K3 được tiêm loại vắc xin này trước tiên, từ đó về sau, những người còn sống sót ở căn cứ trên vùng biển quốc tế sẽ không còn phải lo bị nhiễm virus Oaks nữa.

Thế nhưng quê hương của chúng tôi vẫn còn đang chìm trong nước sôi lửa bỏng.

Bản đồ lục địa phát sinh biến đổi, phạm vi phân bố của thây ma đã thay đổi, tất cả thây ma bắt đầu di chuyển về phía ven biển, chúng tập trung ở

khu vực Đông Nam, hình thành một tập hợp khổng lồ, đối ứng với căn cứ trên biển quốc tế.

Theo như Trịnh Phi Hồ nói, khu số 7 dựa vào phương án dùng năm để khiến cơ thể phân hủy của Tiến sĩ Kaitlyn để lại, nghiên cứu ra một loại vi khuẩn mới, loại vi khuẩn này sau khi kết hợp với kháng thể rồi thả vào bầy thây ma, có thể khiến toàn bộ thây ma nhanh chóng bị phân hủy.

Có điều còn phải giải quyết một số vấn đề khó khăn về kỹ thuật nữa, bởi tốc độ lây lan của vi khuẩn không cao, rất khó bảo đảm được rằng sẽ không khiến cho thây ma phân tán ra trong quá trình thực hiện.

Càng ngày càng có nhiều điểm nghi vấn xuất hiện: Tại sao thây ma lại tập trung về phía bờ biển? Chúng định vượt biển sao?

Mông Phong đã ở trong đám thây ma này, anh giữ vị trí gì trong đó?

Tiên Tri đã từng nói, thể cuối cùng của Oaks là điểm cuối trong quá trình tiến hóa của “Huyền virus”, virus trong người Mông Phong đã là thể cuối cùng rồi? Hay là vẫn còn cách thể cuối cùng một bước nữa?

Nếu như Mông Phong trở thành thủ lĩnh của tất cả thây ma thì anh định làm gì?

Tôi đã hỏi Mông Kiến Quốc nhưng ông không trả lời.

“Tập hợp tất cả thây ma lại một chỗ...” Lại Kiệt nói: “Cậu nghĩ cậu ta định làm gì?”

Lưu Nghiễn gập nhật ký lại, Lại Kiệt ngay lập tức nhắm tịt mắt.

“Nói nghiêm túc đi.” Lưu Nghiễn bảo: “Tôi có ném pháo sáng ra đâu mà nhắm mắt lại.”

Lại Kiệt: “Cậu ấy muốn chúng ta dùng bom hạt nhân ném cậu ấy, cho nổ hết tất cả thây ma.”

Lưu Nghiễn: “Sao anh biết?”

Lại Kiệt: “Tôi đoán thế, nếu tôi là cậu ấy thì tôi sẽ làm vậy.”

Lưu Nghiễn không nói gì, Lại Kiệt xoa xoa đầu cậu, bảo: “Đi ngủ đi, thế nào cũng có cách thôi.”

Tầng của K3 đã tắt đèn, Lại Kiệt đẩy cửa đi ra, nói: “À, đúng rồi, Lưu Nghiễn, nói cho cậu biết một chuyện”

“Gì?” Lưu Nghiễn nằm lên giường.

Lại Kiệt: “Chiến dịch Bình Minh sắp bắt đầu, Tổ chức đã thay kỹ sư cơ khí cho đội Cơn Lốc rồi.”

Lưu Nghiễn tức khắc bật dậy hỏi: “Chuyện này là thế nào? Là ý của ai vậy?”

Lại Kiệt đáp: “Tôi không biết, đội Cơn Lốc có nhiệm vụ khác phải thực hiện, tôi đoán, có lẽ phải...”

Lưu Nghiễn: “Lại Kiệt, chuyện này anh có dính vào.”

Lại Kiệt phủ nhận: “Không có.”

Lưu Nghiễn: “Tôi biết anh bao nhiêu lâu rồi, nếu chuyện này hoàn toàn không dính dáng gì đến anh, anh sẽ không chọn thời điểm này, địa điểm này, dùng ngữ điệu này, để ra vẻ chẳng có gì mà nói với tôi như vậy.”

Lại Kiệt im lặng.

Lưu Nghiễn nói: “Nếu như anh không dính vào, còn nói giúp tôi, thì anh đã đến báo cho tôi biết ngay lập tức. Anh tùy tiện nói với tôi một câu rồi định biến luôn thế này, rõ ràng là anh biết nội tình, hơn nữa còn chấp nhận sự sắp xếp này.”

Lại Kiệt đành phải quay lại vào phòng, ngồi xuống cái bàn trước giường, giang hai chân, bày ra bộ dạng sao cũng được, nói: “Nói thật nhé, cậu không thích hợp đảm nhận vai trò kỹ sư cơ khí trong nhiệm vụ lần này, cậu có quá nhiều vướng mắc, điều này sẽ ảnh hưởng đến quyết sách cuối cùng của cậu, mà nhiệm vụ của đội Cơn Lốc thì không phải là đi cứu Mông Phong.”

“Bọn họ định từ bỏ anh ấy?” Lưu Nghiễn lạnh lùng hỏi.

Lại Kiệt đáp: “Điểm này tôi không biết, cậu đừng đưa ra kết luận linh tinh.”

“Họ đã phân khu vực cho tất cả các tiểu đội, từ A đến Z. Hôm nay chúng tôi đã nhận được bản đồ phân bố của thầy ma, nó nhìn giống như một

vương quốc thầy ma không lồ. Thủ lĩnh của chúng vẫn không rõ có phải Mông Phong hay không.”

“Con thầy ma vua này ở chính giữa của vương quốc, còn nhiệm vụ của đội Cơn Lốc là giết chết thủ lĩnh thầy ma của khu U, mỗi một người lính đặc công đều phải đối mặt với năm trăm nghìn con thầy ma, sau khi thủ tiêu xong con thầy ma thủ lĩnh của tiết điểm phải rút lui an toàn, nếu không, khi thả vi khuẩn xuống, chúng sẽ trốn chạy đến những khu vực khác một cách có mục đích và kế hoạch.”

Lưu Nghiễn im lặng rất lâu, rất lâu, mãi sau mới chậm rãi nói: “Thủ tiêu thủ lĩnh thầy ma và tất cả các thủ lĩnh tiết điểm, khiến toàn bộ quần thể thầy ma bị sụp đổ, mất đi tổ chức, sau đó mới bắt đầu rải thứ vi khuẩn kia?”

Lưu Nghiễn đáp: “Đúng vậy, kế hoạch Bình Minh sẽ bắt đầu lúc sáu giờ chiều, kết thúc vào sáu giờ sáng, tổng cộng có mười hai tiếng, cuối cùng là sử dụng bom hạt nhân xử lý sạch dấu vết. Loại vi sinh vật này không có tác dụng đối với con người và các sinh vật sống, nhưng khu số 7 cho rằng vẫn nên khống chế chúng, tránh xảy ra bất trắc sau này.”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi đi cùng với các anh, cùng lắm là tôi không đi tìm Mông Phong nữa.”

Lại Kiệt nói: “Lưu Nghiễn, tôi biết suy nghĩ của cậu, cậu muốn tranh thủ sau khi nhiệm vụ hoàn thành, một mình đi đến trung tâm vương quốc kia đúng không? Thủ lĩnh thầy ma vô cùng khó giải quyết, cho dù có vắt xin thì dựa vào thực lực của đội Cơn Lốc cũng không thể đối phó được.”

Lưu Nghiễn lặng thinh.

Lại Kiệt lại nói: “Lưu Nghiễn, tôi lấy tính mạng của mình ra đảm bảo, sau khi nhiệm vụ kết thúc sẽ không về ngay, tôi nhất định sẽ giúp cậu đưa Mông Phong trở về.”

“Không.” Lưu Nghiễn nói: “Đừng như thế, Lại Kiệt, tôi gánh không nổi...”

Lại Kiệt chặn lời: “Không không, Lưu Nghiễn, cậu nghe tôi nói.”

Lưu Nghiễn nói: “Để tôi tự nghĩ cách, Lại Kiệt, anh vì tôi làm đủ nhiều rồi.”

Lại Kiệt cười nói: “Không, Lưu Nghiễn, cậu nghe tôi nói, tôi thật sự không yêu cậu đâu.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt giơ bàn tay có đeo găng tay hở ngón lên, huơ huơ trước mặt Lưu Nghiễn, mỉm cười dịu dàng: “Có phải cậu vẫn luôn tưởng rằng ông đây yêu cậu?”

Lưu Nghiễn nhìn Lại Kiệt, màn đen lúc vừa mới tắt đèn đã qua đi, mắt họ dần dần đã thích ứng được với bóng tối, trong đôi mắt của Lại Kiệt ánh lên sự bi thương, anh nhỏ giọng nói: “Trong lòng tôi, có một vị trí là để dành cho bé Út.”

Đôi mắt của Lưu Nghiễn trong sáng và sâu thăm thẳm.

Lại Kiệt giống như một thi nhân đang kể lại một câu chuyện tao nhã và lãng mạn, lại vừa như người dẫn chuyện bí ẩn đứng sau sân khấu tối đen, thấp giọng nói:

“Tôi chỉ là cảm thấy, khi cậu đến với Cơ Lốc, sức sống dồi dào mãnh liệt của bé Út lại trở về, lại đủ người, chúng ta là một gia đình, các thành viên dựa dẫm vào nhau, tin tưởng lẫn nhau. Có kỹ sư hậu cần, có đội trưởng, có đồng đội... Cho dù là ai đi rồi, chúng ta đều không khóc, cứ vui vẻ mà nói lời tạm biệt. Gia đình này, sẽ mãi mãi tròn vẹn...”

“Vì thế tôi chỉ mong cậu sống vui vẻ một chút, những người lính chúng ta chia ly thì nhiều mà tụ họp thì ít, chẳng ai biết được giây tiếp theo là sống hay chết. Chỉ một cái chớp mắt, người đồng đội vừa mới còn đây đã ra đi vĩnh viễn. Vậy thì ít nhất khi còn ở bên nhau, đừng suốt ngày cãi nhau với Mông Phong...” Lại Kiệt nói một cách tự nhiên và chân thành: “Trong lòng tôi vẫn luôn có bé Út. Có điều tôi rất thích các cậu, đây là trách nhiệm của đội trưởng, cậu phải kiên cường hơn nữa, chín chắn hơn nữa. Cậu đã không còn là cậu sinh viên trước kia nữa, phải biết mình nên làm gì. Tất cả chúng ta đều là một thể, tin tưởng và dựa dẫm vào nhau. Người khác cứu Mông Phong hay cậu cứu Mông Phong thì có gì khác biệt, đúng không? Cậu phải giữ vững vị trí của mình.”

Lưu Nghiễn im lặng.

“Chúc tôi thuận lợi đi nào.” Lại Kiệt nói: “Tôi chẳng làm chuyện này vì ai cả, chỉ là để gia đình này được tròn vẹn mà thôi. Sau khi nhiệm vụ kết thúc, tôi sẽ tiến vào khu trung tâm, tập hợp với đội chủ lực, hỗ trợ cho họ, đem Mông Phong trở về. Lúc đó có lẽ sẽ có nhiệm vụ khác cho cậu đấy, nghe nói là để cậu ở lại vùng biển quốc tế là để phối hợp điều động với khu số 7, khởi động khâu cuối cùng của kế hoạch Bình Minh.

Lưu Nghiễn: “Sửa lại lời hứa của anh đi, không cứu được Mông Phong, anh nhất định phải sống sót trở về.”

“Được.” Lại Kiệt hiểu rằng Lưu Nghiễn đã thông suốt, anh xoa xoa đầu cậu, nói: “Đi đây, ngủ ngon.”

CHƯƠNG 67

TRONG MƠ

"**L**ưu Nghiễn." Mông Phong nói: "Em còn sống không?"

Trong màn đêm sâu thẳm, Lưu Nghiễn giật mình tỉnh dậy. Mông Phong nói: "Đừng quay lại, đừng nhìn anh."

Lưu Nghiễn thở dốc, quay lưng lại phía Mông Phong, run giọng hỏi: "Anh ở chỗ nào?"

Mông Phong: "Bọn họ đã chuẩn bị ném bom rồi? Anh đã làm tất cả những gì có thể rồi, tập trung hết lại một chỗ, nói với họ, có thể chuẩn bị hành động..."

Lưu Nghiễn: "Anh có thể sống sót không?"

Mông Phong: "Anh không sống được, anh sắp chết rồi, có thứ gì đó khống chế anh... Những gì có thể làm vì em chỉ có vậy thôi, em..."

Lưu Nghiễn nói: "Em sẽ đến cứu anh, bất kể là anh sống hay chết."

Sau một khoảng dài trầm mặc, Mông Phong bỗng nhiên hỏi: "Lưu Nghiễn, anh đã biến thành thầy ma rồi, em cho rằng thầy ma và con người, có gì khác nhau?"

Lưu Nghiễn khẽ chau mày.

"Không có gì khác nhau." Mông Phong nói: "Đối với động vật, với thực vật, với mặt đất này, gần như chẳng có gì khác biệt. Thầy ma chỉ trong lúc đói mới tìm đồ ăn, ăn chỉ để nhét đầy cái bụng."

"Con người thì sao?" Mông Phong tiếp: "Họ ăn tất cả những gì có thể, chặt đốn cây rừng, khiến cho thế giới này trở nên tàn tạ, con người cũng tàn sát lẫn nhau. Thầy ma chỉ dùng miệng và tay để cắn xé chứ không tấn công

đồng loại, con người thì chỉ cần ấn một cái nút là có thể giết chết hàng nghìn hàng vạn đồng loại, bao gồm tất cả động vật lẫn thực vật ở nơi họ sống...”

“Không giống.” Lưu Nghiễn lạnh lùng nói: “Mày không phải là Mông Phong.”

“Thế cuối cùng.” Lưu Nghiễn tiếp: “Tao hiểu rồi, đây là một giấc mơ, mày làm sao vào được?”

Lưu Nghiễn quay người lại, bốn bên là ánh sáng trắng ấm áp, cậu không nhìn thấy một Mông Phong thối rữa như quái vật. Anh vẫn là anh, hệt như trước kia, khuôn mặt cương nghị trầm tĩnh, nét môi dịu dàng, ánh mắt ấm áp.

Mông Phong nheo nheo mắt đánh giá Lưu Nghiễn rồi nói: “Quả là một con người hiếm gặp.”

Lưu Nghiễn nói: “Đẹp cái chiêu trò ấy đi, Mông Phong sẽ không nói ra những lời như thế đâu, anh ấy chẳng bao giờ thèm suy nghĩ về mấy loại vấn đề vô vị thế này.”

Mông Phong: “Vấn đề này rất vô vị?”

Lưu Nghiễn: “Con người là những cá thể độc lập, tao không chịu trách nhiệm cho những hành động mà cá thể khác trong quần tộc làm, anh ấy cũng không. Đừng có đem tội nghiệt tính hết lên đầu bọn tao, bọn tao ít nhất là không có lỗi với bản thân. Đây là giấc mơ của tao, là địa bàn của tao, bây giờ thì rút ra khỏi người Mông Phong, tao muốn nói chuyện với anh ấy.”

Mông Phong ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, lẩm bẫm: “Anh ta đã chết rồi, xem cái này trước đi.”

Bốn bên xung quanh lại tối sầm, trong màn đêm mênh mông, hàng ngàn hàng vạn vệt lửa sao băng xé nát bầu trời, một ngôi sao màu đỏ hiện ra trước mắt họ.

Đây là một ngôi sao rực rỡ với bốn tiểu hành tinh vây quanh, bề mặt mặt đất là màu nâu sẫm của hợp chất sắt.

Trên hành tinh này có những loại thực vật cao ngút trời, tất cả đều rất giống với trái đất. Thực vật trên hành tinh này có dạng như bào tử, sâu trong những quần thể thực vật, giữa đầm lầy và đại dương màu đỏ, có rất nhiều động vật kỳ lạ giống bào tử với đôi mắt màu đỏ như hồng ngọc đang hoạt động.

Chúng ngược mắt nhìn bầu trời màu đỏ tía, cúi đầu tìm kiếm công cụ, chạt vật để sinh tồn.

Chớp mắt đã qua ngàn vạn năm, cũng giống như lịch sử tiến hóa của loài người, thậm chí gần như y hệt, các bào tử xây dựng lên những bộ lạc nguyên thủy trong những rừng cây, tranh đoạt nhau tài nguyên sống.

Hết thành phố này đến thành phố khác mọc lên, rồi diệt vong, nền văn minh của người bào tử phát triển nhanh chóng, bọn họ chặt hết tất cả các loài thực vật, tấn công lẫn nhau, ra sức tàn phá và hủy diệt quê hương của nhau.

Cho đến khi dưới sự phát triển cao độ của kỹ thuật, công nghệ không gian, phi thuyền và những loại vũ khí mới được trình diện. Lưu Nghiễn gần như không thể lý giải nổi những thứ này, có quá nhiều thiết bị với hình thù kỳ quái được phát minh ra, chúng chiếu xuống mặt đất những chùm sáng kỳ dị.

Cuối cùng, một thiết bị khổng lồ bay lên không trung, trên hành tinh này diễn ra một trận giao chiến ác liệt, một chiếc phi thuyền lớn rời khỏi mặt đất, bay vào vũ trụ, từ không trung xa xôi phát ra một chùm sáng, đem hành tinh xẻ ra làm đôi.

Hành tinh màu đỏ nổ tung, từ trong lòng đất phun ra những dòng thép bỏng, giữa cuộn cuộn lửa đỏ bay lên một viên nham thạch màu đen, âm âm lao về phía Lưu Nghiễn rồi biến mất trong mắt cậu.

“Đây chính là kết cục của các người.”

Giọng của Mông Phong biến mất.

Lưu Nghiễn mở bừng mắt, toàn thân cậu ướt đẫm mồ hôi, hệt như vừa chui từ dưới nước lên.

Cậu mở cửa, đón lấy tia nắng nhân tạo đầu tiên của bình minh.

Tối thao trường của K3, Lưu Nghiễn tìm một chỗ ngồi xuống, những người lính đặc công đang chạy thể dục buổi sáng, cậu lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế dài cạnh sân.

Tiếng còi tuýt lên, đội lính đặc công giải tán.

“Lưu Nghiễn!” Bạch Hiểu Đông gọi.

Lưu Nghiễn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Bạch Hiểu Đông, Trác Dư Hàng cũng đi tới từ phía bên kia, hỏi: “Cậu không sao chứ? Sắc mặt tệ thế này.”

Lưu Nghiễn lắc lắc đầu, hỏi: “Thiếu tướng Phi Hồ đâu? Tôi tìm ông ấy có việc.”

Trác Dư Hàng đáp: “Vẫn chưa tới, mỗi ngày thầy ấy chỉ tuần ở K3 có hai tiếng rưỡi thôi, không chắc là gặp được đâu.”

Lưu Nghiễn gật đầu, Trác Dư Hàng lại hỏi: “Ăn sáng chưa? Anh em mang cho cậu một ít.”

Trác Dư Hàng đi rồi, Bạch Hiểu Đông ngồi xuống cạnh Lưu Nghiễn, Lưu Nghiễn hỏi: “Hiểu Đông, chuyện tình yêu của cậu sao rồi? Trương Dân và Quyết Minh chia tay rồi.”

“A!” Bạch Hiểu Đông thốt lên: “Tôi biết đó là cảm giác gì rồi!”

Lưu Nghiễn: “Cảm giác gì? Tôi có lẽ sẽ không cùng mọi người đi làm nhiệm vụ nữa.”

Bạch Hiểu Đông: “Không phải chứ? Chúng tôi cần cậu mà!”

Lưu Nghiễn đáp: “Sau này tôi sẽ giải thích cho anh, Lại Kiệt sẽ xin một kỹ sư cơ khí mới... Nói xem cảm giác của anh là gì nào?”

Bạch Hiểu Đông nói y như thật: “Tôi và Quyết Minh kết nghĩa huynh đệ rồi, nhìn thấy cậu ấy giống như nhìn thấy bản thân lúc nhỏ, có điều tối đó tôi ôm cậu ấy ngủ cả một đêm, cậu ấy gối đầu lên tay tôi, tôi đã hiểu ra rằng đây không phải là tình yêu. Tôi không muốn làm gì khác với cậu ấy cả, chỉ muốn cho cậu ấy cảm giác an toàn, đây là một loại... một loại...”

“Một loại gì?” Lưu Nghiễn hỏi.

Bạch Hiểu Đông nói: “Chú Dân, chào chú.”

Khóe miệng Lưu Nghiễn giật giật.

Bạch Hiểu Đông tiếp: “Một loại tình cảm quan tâm của anh trai với em trai! Chúng tôi kết nghĩa anh em rồi! Cậu ấy gọi tôi là anh Hiểu Đông, tôi gọi cậu ấy là Tiểu Minh...”

Lưu Nghiễn mặt đen sì, liếc Trương Dân một cái.

Trương Dân nói: “Rất tốt, có cùng tiếng nói. Nhưng nó không tên Tiểu Minh, là Đới Tinh.”

Bạch Hiểu Đông nói: “Cậu ấy bảo thích gọi cậu ấy là gì cũng được. Còn nói sẽ giúp cháu tìm bạn gái...”

Lưu Nghiễn: “Tôi có dự cảm vụ này sẽ là một món nợ xấu đấy, thôi kệ đi, cảm ơn anh Trác.”

Lưu Nghiễn đón lấy hộp cơm từ tay Trác Dư Hàng, bốn người chia nhau mấy hộp cơm, im lặng ngồi ăn, mỗi người một tâm trạng. Một lát sau Trịnh Phi Hồ đi qua trước mặt, Lưu Nghiễn vội vàng chạy lên gọi: “Huấn luyện viên!”

Trịnh Phi Hồ: “??”

“Em cần gặp...” Lưu Nghiễn cuống cả lên, phun đầy một miệng cơm lên mặt Trịnh Phi Hồ, lại vội vàng định lau cho ông. Trịnh Phi Hồ cuối cùng hết nhịn nổi, gầm lên: “Lưu Nghiễn!”

Trịnh Phi Hồ tung một chân lên, mọi người lập tức không nở nhìn, may mà lực chân của ông tung ra vừa đủ, không kinh dị như lúc đập mấy tay lính đặc công, mặc dù vậy thì... Lưu Nghiễn cũng hự một tiếng, cả mồm cơm phọt ra như tiên nữ rải hoa, bắn văng ra đằng sau.

“Lưu Nghiễn!” Cả bọn kêu lên thảm thiết.

Lưu Nghiễn ôm bụng ngồi dậy: “Đời tôi thế là viên mãn rồi...”

Trịnh Phi Hồ lạnh lùng nói: “Dọn sạch cơm đi.”

Lưu Nghiễn cầm một cái chổi đi theo sau Trịnh Phi Hồ, đòi giúp ông nhặt mấy hạt cơm đi: “Tôi qua em năm mơ, liên quan đến Mông Phong, huấn luyện viên, dẫn em đi gặp Trung tướng Mông đi.”

Trịnh Phi Hồ: “...”

Trịnh Phi Hồ xoay người, Lưu Nghiễn theo phản xạ giơ tay lên che đầu, thầm nghĩ, cuối cùng thì cũng biết phản xạ của bọn Lại Kiệt được luyện ra như thế nào rồi.

Trịnh Phi Hồ: “Ông ấy không có thời gian gặp cậu.”

Lưu Nghiễn: “Không phải là một giấc mơ đơn giản đâu, là... Em có thể nói chuyện với thể cuối cùng của virus, thầy biết không?”

Mặt Trịnh Phi Hồ lập tức biến sắc, ông hỏi: “Cậu nói cái gì?”

Đúng lúc đó, máy liên lạc của trung tâm vang lên. Giọng nữ điện tử: “Thông báo, thông báo, đề nghị tất cả các thành viên chiến đấu tập trung về đội sau giờ ăn sáng.

Thành viên của binh chủng hải quân lục chiến và bộ đội đặc công đề nghị đến báo danh với các đội trưởng.

Từ ngày hôm nay, tất cả các binh chủng tự động hủy phép, chuyển sang trạng thái đợi lệnh thời chiến.

Công xưởng trung tâm chuẩn bị phối hợp chặt chẽ với khu số 7.

Những đơn vị không chiến đấu đề nghị trở về chỗ nghỉ ngơi của các bạn, kiên nhẫn chờ đợi. Trong vòng bảy mươi hai giờ đồng hồ sẽ tiến hành phân phát vật tư. Tất cả đường đi sẽ dựa vào cấp độ an toàn để quyết thể thông hành.”

Dường như Trịnh Phi Hồ đã sớm biết có mệnh lệnh chuẩn bị chiến đấu, lúc này ông nhìn Lưu Nghiễn, nói: “Không còn thời gian nữa rồi.”

Lưu Nghiễn: “Em phải đi gặp ông ấy.”

Trịnh Phi Hồ: “Cậu phải đảm bảo rằng sẽ không gây rắc rối.”

Lưu Nghiễn: “Tuyệt đối không.”

Trịnh Phi Hồ: “Đi theo tôi.”

Trịnh Phi Hồ dẫn Lưu Nghiễn một mạch lên tầng bảy, hai bên toàn là lục quân đang đi lại, Trịnh Phi Hồ mang quân hàm thiếu tướng, dọc đường đi mọi người không ngừng chào ông.

Lưu Nghiễn trong lòng thấp thỏm, cậu đi vào phòng làm việc của Mông Kiến Quốc, ông đang nhét đồ vào một cái hộp giấy lớn, trên thảm là con

chó Panda của Quyết Minh đang nằm bò.

Panda thấy có người vào lập tức bật dậy thè lưỡi, vui vẻ vẫy đuôi với Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn hỏi: “Ba đang làm gì thế?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Chuẩn bị chuyển nhà, ông già và con chó cùng nhau sống hết phần đời còn lại. Con có muốn gia nhập vào gia đình chúng ta không?”

Trịnh Phi Hồ bật cười, Lưu Nghiễn khóe miệng giật giật, phát hiện ra rằng không ngờ Trịnh Phi Hồ biết cười.

“Ha ha” Mông Kiến Quốc mặt cười mà bụng không cười: “Lại có chuyện gì thế?”

“Tôi qua con mơ một giấc mơ, liên quan đến nguồn gốc của ‘Huyền virus’, có lẽ rất quan trọng.” Lưu Nghiễn đáp.

Động tác của Mông Kiến Quốc khựng lại.

Trịnh Phi Hồ nhìn quanh rồi nói: “Tôi dắt con chó ra ngoài.”

Mông Kiến Quốc “ừm” một tiếng: “Chuẩn bị cho tốt vào, Phi Hồ.”

Trịnh Phi Hồ làm một động tác chào rồi dắt Panda đi ra ngoài.

Lưu Nghiễn nhìn mà không hiểu gì, hỏi: “Thầy ấy cần Panda để làm gì?”

Mông Kiến Quốc thuận miệng đáp: “Cho Trịnh Kỳ thôi, nó vẫn luôn rất thích con chó này. Ngồi đi, kể lại giấc mơ của con xem nào.”

Lưu Nghiễn nói: “Giấc mơ liên quan đến sự hủy diệt của một hành tinh sâu trong vũ trụ. Rất lâu trước kia, khi mới được tiêm vắc xin, trong một khoảng thời gian ngắn con có được khả năng tiếp nhận ý thức của ‘Huyền virus’.”

Mông Kiến Quốc: “Một loại biến dị về tinh thần, con cũng thông minh hơn nhiều.”

Lưu Nghiễn: “Đêm qua con mơ thấy được Mông Phong, thể cuối cùng của Oaks chiếm giữ cơ thể Mông Phong, đi vào giấc mơ của con.”

Mông Kiến Quốc chau mày: “Con để lộ tin tức gì không?”

Lưu Nghiễn: “Con chẳng nói gì hết, vì con nhận ra đó không phải là Mông Phong.”

Mông Kiến Quốc chậm rãi gật đầu, dường như nghĩ ngợi gì đó, cuối cùng ấn một cái nút đàm thoại trên bàn: “Kể lại giấc mơ của con và ‘Huyền virus’ đi.”

Trong phòng họp cấp cao của khu số 7 vang lên giọng Lưu Nghiễn: “‘Huyền virus’ là kết quả của ý thức của một hành tinh cách chúng ta rất xa...”

Tần Hải nheo mắt, ra lệnh: “Tiếp nối với hệ thống phát thanh của khu số 7.”

“Nó với địa cầu giống nhau, đều là hạt nhân ý thức của một hành tinh có sự sống. Trên hành tinh này, có một loại sinh vật có trí năng cao nhìn giống bào tử.”

Giọng nói của Lưu Nghiễn vang lên bên ngoài Hồng Kiều, thay thế cho cảnh báo của trung tâm.

“Loại virus này chính là linh hồn của một hành tinh khác, nó và địa cầu gần như giống hệt nhau, khác biệt chỉ là vấn đề hình thái sinh mệnh của bào tử.

Trên hành tinh này xuất hiện một loại sinh vật sống có trí tuệ giống như con người, trong giấc mơ của con, bọn họ cũng không ngừng sinh sôi, tiến hóa. Cũng giống như con người, văn minh phát triển đi đôi với sự phát triển của khoa học, họ bắt đầu nảy sinh chiến tranh để tranh giành tài nguyên. Người bào tử thuộc hai thế lực khác nhau chia ra mỗi bên chiếm cứ một nửa hành tinh, chiến tranh kéo dài rất lâu, cuối cùng, một bên đã nghiên cứu ra vũ khí hủy diệt.

Họ lên tàu không gian rời bỏ hành tinh đó để trốn chạy, từ trên vũ trụ phóng ra pháo từ lực mang tính hủy diệt, cắt cả hành tinh ra làm đôi. Hành tinh đó nổ tung, một mảnh nham thạch đã mang theo ý thức của hành tinh chạy trốn, bay sâu vào trong vũ trụ.”

Quyết Minh thu lại hộp dụng cụ trong tay, ngược mắt nhìn loa phát thanh.

Giọng Mông Kiến Quốc: “Con muốn nói điều gì?”

Giọng Lưu Nghiễn: “‘Huyền virus’ nói với con, đây cũng là kết cục của loài người chúng ta.”

Trịnh Phi Hồ mở cửa.

“Ba!” Trịnh Kỳ mừng rỡ lao ra, ôm lấy ba của mình.

“Gấu trúc mà con muốn đây.” Trịnh Phi Hồ đặt sợi dây xích vào lòng bàn tay con trai, nói: “Ba phải đi làm nhiệm vụ rồi, hãy bảo vệ mẹ cho tốt nhé.”

Trên loa phát thanh, giọng Mông Kiến Quốc hờ hững: “Chỉ thế thôi?”

“‘Huyền virus’ cho rằng, khoa học kỹ thuật sẽ hủy hoại tất cả, nhưng con nghĩ rằng không.”

“Tại sao?”

Lưu Nghiễn không nói được gì, cuối cùng bảo: “Con nói không ra được đạo lý gì, nhưng con tin là sẽ không, trải qua kiếp nạn lần này, tất cả sẽ phát triển theo chiều hướng tốt hơn, chính là như thế.”

“Vậy là con đã có kết luận của mình rồi.”

“Giấc mơ này không quan trọng sao?”

“Đối với một vài người mà nói, có lẽ họ cảm thấy rất quan trọng, nhưng đối với một số người khác thì lại chẳng hề quan trọng chút nào, bởi họ vẫn luôn tin rằng, khoa học lấy tự nhiên làm gốc, thứ mà cứu rỗi cần, không phải là tranh giành và chiếm hữu. Bản thân khoa học và sự sống, cuối cùng sẽ là bao dung lẫn nhau và cùng tồn tại.”

Lưu Nghiễn ngơ ngẩn gật đầu, Mông Kiến Quốc nghiêng người tắt máy đàm thoại đi.

Tại khu số 7.

Tần Hải: “Gửi một bản ghi âm này cho Tổ chức nghiên cứu khoa học của Liên hợp quốc, giữ một bản làm tư liệu.”

Trong phòng làm việc, Mông Kiến Quốc và Lưu Nghiễn ngồi đối diện nhau.

Lưu Nghiễn: “Có người đi cứu anh ấy không?”

Mông Kiến Quốc: “Có.”

“Con đi được không?”

“Không, con buộc phải tạm thời thay Tiến sĩ Ngụy giữ vị trí, ba tiếng sau đi tìm ông ấy, ông ấy sẽ đưa cho con một số tư liệu.”

“Ai sẽ đi cứu anh ấy?”

“Tiểu đội tinh nhuệ mạnh nhất của K3.”

“Để con tham gia, con hiểu anh ấy nhất.”

“Lưu Nghiễn, chuyện này không phải con nói là được. Bây giờ đi tìm một mũi vắc xin loại mới đi, ba quên là trong cơ thể con cũng có vắc xin, may mà sơ suất này không dẫn đến toàn quân bị tiêu diệt...”

Giọng nói trầm ổn của Mông Kiến Quốc rất có cảm giác an toàn và đáng tin cậy, ông tiếp: “... Có thể thấy là nữ thần may mắn đang đứng về phía chúng ta. Trợ lý, nhờ anh dẫn cậu ấy ra ngoài.”

Lưu Nghiễn đành phải đứng dậy, Mông Kiến Quốc tiếp tục thu dọn đồ đạc trong phòng làm việc của ông.

Trợ lý dẫn Lưu Nghiễn ra khỏi phòng làm việc, giọng nữ điện tử lại vang lên: “Triển khai bãi đỗ, đề nghị các đơn vị vào vị trí, kiểm tra kho an toàn hai bên Hồng Kiều.”

Tòa tháp khu số 7 vang lên tiếng ù ù đỉnh tai nhức óc, sáu trung tâm cứu nạn cỡ lớn từ từ nổi lên, mặt đất âm âm chấn động như sấm dậy.

Lưu Nghiễn gần như đứng không vững, phải vội vàng bám vào tường. Vị trợ lý nói: “Xin hãy đợi một chút, căn cứ đang chuyển sang mô hình thời chiến.”

Hồng Kiều hoàn toàn bị tách đôi, ngọn hải đăng trên đỉnh tháp trung ương bật sáng, ánh sáng vàng rực rỡ tựa như ngọn đèn dẫn đường sáng lập nên thế giới, vén đi màn sương trắng mênh mông của buổi sớm, chậm rãi quét vòng trên mặt biển bao la.

Một tia sét xuyên dọc bầu trời, gạt đi tất cả mây mù!

“Thời tiết nắng ráo, thích hợp để khởi hành.” Giọng nữ vang lên từ tháp truyền tin.

Đại dương sóng bình gió lặng, năm tàu sân bay lần lượt rút cầu, chậm chậm di chuyển về phía trung tâm.

Xung quanh quần đảo san hô, sáu trung tâm tị nạn cỡ lớn từ từ nổi lên mặt nước, phát ra tiếng động âm âm dữ dội. Nước biển rút đi tựa núi sập, ào ào chảy xuống dọc lớp tường thủy tinh, những tia sáng rực rỡ của bình minh rọi xuống khắp khu số 6.

Công trình kiến trúc khổng lồ gồm mười chín tầng trời lên trên mặt biển, tiếp ngay đó lại vang lên âm thanh như sấm rền, mặt đất chấn động dữ dội. Tháp Hồng Kiêu kết nối lại với tháp trung ương.

Trên đỉnh công trình kiến trúc, các cửa của kho máy bay từ từ mở ra, hàng nghìn chiếc chiến đấu cơ từ đài bay vút lên.

Giọng nữ điện tử: “Tiếp nhận Hồng Kiêu lần hai, xác lập mô hình thời chiến, khu số 6 và khu số 7 thống nhất điều hành.”

Sau khi cổng Hồng Kiêu mở ra, người càng lúc càng nhiều, Lưu Nghiễn không kìm được ngoảnh đầu lại nhìn. Vị trợ lý giục: “Đi thôi, bắt đầu điều động rồi, những người không phận sự không được phép thông hành.”

Vị trợ lý của Mông Kiến Quốc dắt Lưu Nghiễn đến phòng y tế của K3 để tiêm vắc xin, sau đó ra hiệu cho cậu nằm lên giường nghỉ.

Tiếng bước chân bên ngoài nhịp rất đều, thỉnh thoảng lại có một đội lính xếp hàng đi qua, tất cả đều trật tự dẫu vào đây.

Nhân viên y tế nói: “Sẽ bị mệt trong khoảng ba giờ đồng hồ đấy, cậu nghỉ ngơi đi, loại kháng thể này sau khi bao phủ lên hiệu quả của vắc xin cũ sẽ không làm mất đi năng lực khuếch đại mà cậu có được nhờ vắc xin đầu. “

“Tại sao?” Đầu Lưu Nghiễn đầm đìa mồ hôi.

Nhân viên y tế đáp: “Bởi vì vắc xin cũ đã thay đổi cơ thể cậu, kháng thể mới này chỉ đẩy sạch lượng vắc xin còn sót lại đi thôi... Thế nên cậu xem, vắc xin dùng virus Oaks để chế tạo ra cũng không phải là thứ gì tồi tệ, đúng không?”

Lưu Nghiễn gật gật đầu, nhân viên y tế đóng cửa lại đi ra.

Một bên cánh tay cậu lạnh buốt và đau rần, kháng thể dường như đã lấy hết đi sức lực trong cơ thể cậu, khiến cậu mệt mỏi lịm đi.

Giọng của Mông Phong lại vang lên trong mơ: “Lưu Nghiễn, anh nhớ em.”

Lưu Nghiễn giật mình tỉnh lại, nhìn lên đồng hồ trên tường, 11 giờ.

Cậu thử bước xuống giường, sau một lúc đầu óc quay cuồng mới lảo đảo đứng dậy được. Lưu Nghiễn đẩy cửa, lao ra ngoài.

Tầng mười không một bóng người, tất cả đã dờn đi.

Lưu Nghiễn chạy về phía thang máy, đi xuống tầng mười tám, bên trong cũng không có người, tất cả đã bị điều đi.

Tiến sĩ Ngụy đâu? Cậu nhớ là trước khi đi Mông Kiến Quốc còn dặn cậu tạm thời đảm nhận vị trí của tiến sĩ.

“Tiến sĩ Ngụy đâu?” Lưu Nghiễn tìm được một học trò của ông.

“Trên sân thượng tầng một.” Người kia nói: “Thầy bảo anh đến rồi thì đi xem máy tính, trong đó có việc mà anh cần làm.”

Lưu Nghiễn: “Ông ấy lên tầng một làm gì?”

Người kia đáp: “Có lẽ là đi chuẩn bị cho các tiểu đội của K3, tôi cũng không rõ lắm.”

Lưu Nghiễn quét mắt qua một lượt, nhắc hòm dụng cụ lên, lôi chiếc máy tính bảng ra, vội vội vàng vàng chạy ra thang máy, quẹt thẻ đi lên. Cửa thang máy và cửa ra vào của tầng một để ngỏ nhưng đều có người đứng tuần.

“Cậu làm gì thế?! Quay lại!” Một vệ binh quát lên.

Lưu Nghiễn: “Nhân viên kỹ thuật, kiểm tra và bảo dưỡng!”

Vệ binh: “Không quẹt thẻ không được qua.”

Lưu Nghiễn: “Cậu điên rồi! Chẳng lẽ nhìn tôi giống nội gián do thám mà phải đến làm à?! Tôi đến để đưa hòm dụng cụ đấy! Tôi là Lưu Nghiễn trong truyền thuyết đây! Còn là người nộp thuế, là người đóng tiền nuôi các cậu đấy! Cậu lại dám cản tôi?!”

Tay vệ binh đành phải cho qua, Lưu Nghiễn vội vàng lao lên sân thượng, trên bãi đỗ rộng một trăm ngàn mét vuông, chỗ nào cũng là trực thăng đang ù ù chuẩn bị cất cánh, tiếng ồn, tiếng hét âm ỉ một vùng. Lưu Nghiễn đội gió lao về phía giữa bãi đỗ.

Sau lưng lại có vệ binh quát lên: “Làm cái gì thế?! Mấy nhân viên kỹ thuật các cậu là phiền nhất! Không có thẻ thì đi ra!”

Quyết Minh mặt lạnh te: “Buổi trưa ngủ quên mất, xin lỗi nhé.”

Vệ binh: “Cậu phải quẹt thẻ!”

Quyết Minh: “Tôi là đặc phái của Tiến sĩ Ngụy.”

Vệ binh: “Cậu phải quẹt thẻ có hiểu không hả?! Quay về lấy thẻ!”

Quyết Minh: “Tôi là đặc phái của Tiến sĩ Ngụy.”

Vệ binh: “Quẹt thẻ! Quay về lấy thẻ!”

Quyết Minh: “Tôi là đặc phái của Tiến sĩ Ngụy.”

Vệ binh: “...”

“Cậu không phải đặc phái! Cậu là cái máy nhắc lại!” Tay vệ binh phát cuồng.

Quyết Minh vẫn lịch sự lễ độ nhìn tay vệ binh.

“Cậu ấy là đặc phái đấy!” Tiểu Quân từ phía sau lao lên, cầm cái cờ lê của Quyết Minh chìa ra: “Anh xem này xem này, có biểu tượng chuyên dụng của Tiến sĩ Ngụy đây, đây này, ngay chỗ này là chữ N, anh có biết Tiến sĩ Ngụy là ai không? Ông ấy học cả hai ngành Vật lý kinh điển và Cơ khí học, cực kỳ lợi hại...”

“Chúng tôi có thể làm chứng cho nhau, tôi cũng là đặc phái...”

“Chúng tôi còn là những người đóng thuế nữa.” Quyết Minh lạnh lùng nói: “Nếu sau này chúng tôi mà không đóng thuế nữa thì các anh sẽ không có cơm mà ăn đâu.”

Câu nói này trở thành ngọn cỏ cuối cùng đè sập tay vệ binh, anh ta đầu óc quay cuồng, miệng sùi bọt mép, để cho họ đi qua. Quyết Minh quải hòm dụng cụ lên vai, chạy về phía trực thăng.

Quyết Minh hỏi: “Người anh em, đội Cơ Lốc ở đâu?”

Tiểu Quân quay đầu lại nhìn Quyết Minh.

Ở đằng xa:

“Nhanh nhanh nhanh!” Lại Kiệt hét lên: “Lên hết đi!”

Trác Dư Hàng hỏi: “Kỹ sư cơ khí đâu?”

Lại Kiệt: “Kỹ sư là người mới đến, đảm bảo các cậu hài lòng, nhanh lên! Tôi xuống đón cậu ta!”

Tiểu Quân: “A! Hình như đây là lần đầu tôi gặp cậu, cậu là đặc phái của Tiến sĩ Ngụy thật à? Là kỹ sư mới của đội Cơ Lốc đúng không? Sao nhìn cậu còn nhỏ hơn cả Tiểu Tiểu thế? Rõ ràng là rất nhỏ, vô cùng nhỏ, cậu nhóc dễ thương này, cậu nhất định là một thiếu niên thiên tài...”

Quyết Minh: “Đội Cơ Lốc, ở chỗ nào?”

Tiểu Quân: “Kỹ sư cơ khí của bọn anh Kiệt không phải là Mèo Máy sao? Cậu năm nay bao nhiêu tuổi? Có lợi hại hơn Mèo Máy không? Sao đội của họ suốt ngày đi cửa sau? Cậu là người lao động vị thành niên à? Thuê vị thành niên là phạm pháp đấy.”

Quyết Minh: “...”

Tiểu Quân: “...”

Quyết Minh mặt lạnh như tiền lôi từ trong hòm dụng cụ ra một cuộn băng dính cường lực, cắt ra một đoạn.

“Cậu định làm gì? Nguyên liệu đã mang đủ rồi chứ...” Tiểu Quân mồm nói, mắt nhìn xuống tay Quyết Minh.

Quyết Minh cầm miếng băng dính, nhanh như cắt dán lên mồm Tiểu Quân.

Tiểu Quân: “...”

Cậu ta quay người xé băng dính, thế giới tạm thời yên tĩnh. Quyết Minh nhìn quanh, chỗ nào cũng là quân nhân và kỹ sư bảo dưỡng chạy đi chạy lại, chẳng còn cách nào khác, đành phải lôi súng bắn tín hiệu ra, hướng lên trời bắn một phát.

“Lúc này tôi vừa giúp cậu.” Tiểu Quân xé được băng dính ra, phẫn nộ: “Cậu thật dã man...”

Quyết Minh cắt tiếp một đoạn băng dính nữa, Tiểu Quân lập tức chạy biến.

Lại Kiệt thò đầu ra ngoài khoang tìm kiếm, nhìn thấy pháo tín hiệu vội vàng lao xuống.

Trong khoang máy bay, các thành viên đang thắt dây an toàn, Trương Dân nói: “Kỹ sư cơ khí quan trọng lắm à?”

“Vô cùng quan trọng.” Trác Dư Hàng trầm giọng nói: “Tên nhóc Lưu Nghiễn đó thật đáng sợ.”

Bạch Hiểu Đông phụ họa: “Tiểu đội có kỹ sư, lực chiến đấu có thể tăng lên gấp mười lần. Anh không được thấy kỹ sư trước kia của chúng ta, đấy cứ gọi là vua tàn phá...”

Trương Dân nói: “Tôi thấy rồi, tận mắt thấy rồi... Lưu Nghiễn quả thật rất mạnh, nhưng lần này là người mới...”

Lưu Nghiễn xách hòm dụng cụ ngồi vào trong khoang, thở ra một hơi, nói: “Xin chào các chiến hữu, tôi trở lại rồi.”

Cả bọn chẳng hiểu mô tê gì, Trương Dân hỏi: “Lưu Nghiễn? Không phải bảo là đổi người mới sao?”

Lưu Nghiễn làm ra vẻ vô tội: “Đâu có? Ai bảo thế? Lại Kiệt đâu?”

Lưu Nghiễn rút dây an toàn ra cài vào, Lại Kiệt đã quay lại.

“Lưu Nghiễn!” Anh gầm lên trong tiếng còi cảnh báo của trực thăng: “Sao cậu lại lên đây?! Xuống mau!”

Lưu Nghiễn: “Không có tôi không được!”

Lại Kiệt quát: “Cậu xuống mau! Những gì tôi nói trước đây quên hết rồi à?”

Quyết Minh tay trái xách hòm dụng cụ, tay phải dính băng dính, nói: “Lưu Nghiễn, đây là chỗ của em.”

Những người trong khoang tròn tròn mắt.

Trương Dân quát: “Sao con lên tiền tuyến được?! Lập tức quay lại cho...”

Quyết Minh thuận tay trét luôn băng dính lên mồm Trương Dân, giọng Trương Dân tắt ngóm, anh vội vàng cúi xuống xé băng.

Cả bọn: "..."

Quyết Minh: "Lưu Nghiễn, anh mau xuống đi."

Lưu Nghiễn hoàn hồn: "Em là kỹ sư mới của Cơ Lốc?"

Quyết Minh ghé sát bên tai Lưu Nghiễn thì thầm: "Em nhìn thấy trực thăng chuyên dụng của Tiến sĩ Ngụy đậu ở phía đằng kia, có phải là đi diệt boss không?"

Lưu Nghiễn lập tức định thần lại, nói: "Quyết Minh, tính mạng của họ giao hết cho em đây! Nhất định phải đem họ trở về an toàn!" Nói xong vội vàng tháo dây an toàn, lù lại nhảy khỏi trực thăng.

Quyết Minh nói: "Tạm biệt, Lưu Nghiễn, anh còn chưa chúc phúc cho em mà."

Lưu Nghiễn khựng lại rồi bật cười.

"Chúc em may mắn... Quyết Minh yêu quý của anh...!" Lưu Nghiễn hét to.

Lại Kiệt chui vào trong khoang, thuận miệng hỏi: "Gấu trúc của cháu đâu? Không phải giấu dưới ghế rồi đấy chứ?"

Quyết Minh: "Không đâu, cháu không biết có sống sót trở về được không, để ở nhà thì sẽ chết đói mất, thế nên đã đem cho con trai ông bác bạo lực rồi."

Cửa khoang máy bay đóng lại, đội Cơ Lốc khởi hành, vượt qua đại dương bao la, rời khỏi vùng biển quốc tế.

"Các tiểu đội hành động đặc biệt xuất phát." Tiếng loa phát thanh vang lên: "Chúc các bạn chiến thắng."

Trực thăng lần lượt rời khỏi bãi đỗ, Lưu Nghiễn không do dự nữa, chạy tới chiếc trực thăng cỡ lớn ở dưới cùng, xông thẳng vào.

Trong khoang trực thăng có một chiếc xe căn cứ, đuôi xe hướng về cửa khoang sau, cửa sau để mở.

Lưu Nghiễn không cần nhìn cũng biết đây là đội hành động sẽ tiến vào trung tâm thầy ma.

Bên trong có hai người lính, Lưu Nghiễn nhanh chóng rút hòm dụng cụ lên, nói: “Xin chào tất cả, xin tự giới thiệu một chút, tôi là kỹ sư hỗ trợ được cử đến cho các bạn.” Xong cúi xuống thắt dây an toàn.

Lúc ngẩng đầu lên, Lưu Nghiễn trợn tròn mắt.

Ngồi phía đối diện là Mông Kiến Quốc.

Cổ Lưu Nghiễn cứng ngắc, chằm chằm quay sang nhìn người lính bên cạnh.

Ngồi bên cạnh cậu là Trịnh Phi Hồ mặt lạnh như tiền.

“Phi Hồ, cậu xin thêm kỹ sư hỗ trợ?”

Trịnh Phi Hồ: “Không.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ đều mặc quân phục dã chiến màu lá cọ vằn vện, chằm chằm nhìn Lưu Nghiễn.

Tiến sĩ Ngụy xách hòm dụng cụ đi lên, hỏi: “Mọi người đã sẵn sàng chưa?”

Mông Kiến Quốc: “Đây mới là kỹ sư cơ khí của chúng tôi.”

Lưu Nghiễn: “Thầy ơi...”

Tiến sĩ Ngụy: “Lưu Nghiễn? Em đến đây làm gì?”

Lưu Nghiễn lập tức nói: “Em đi thay thầy, thầy ơi, chỗ đó nguy hiểm lắm.”

Tiến sĩ Ngụy tức giận: “Em coi thường người già hả?!”

Lưu Nghiễn: “Em tiêm vắc xin rồi, thầy tiêm chưa?”

Tiến sĩ Ngụy: “Chưa.”

Lưu Nghiễn: “Em được đào tạo về chiến đấu kỹ hơn thầy, em đã cùng đội Cơn Lốc tham gia mấy đợt nhiệm vụ ứng cứu rồi, thầy đã theo đội K3 đi bao giờ chưa? Chưa đúng không ạ?”

Tiến sĩ Ngụy: “...”

Lưu Nghiễn: “Thầy, thầy đã sáu mươi lăm tuổi rồi, thầy không chạy được nữa, trong người cũng không có vắc xin cường hóa. Em rất yêu kính thầy, không thể để thầy đi gặp nguy hiểm như thế được. Kỹ sư cơ khí như chúng ta cũng rất có năng lực, không bao giờ là gánh nặng cho cả đội, em sẽ thay thầy chứng minh điều đó.”

Tiến sĩ Ngụy rơm rớm nước mắt, Mông Kiến Quốc lập tức nói: “Đừng có nghe cậu ta, Tiến sĩ Ngụy!”

Trịnh Phi Hồ hết nhìn Mông Kiến Quốc lại nhìn sang Tiến sĩ Ngụy.

Tiến sĩ Ngụy: “Được, vì câu nói này, tôi giao cậu học sinh yêu quý nhất cho các anh. Hai vị tướng nhất định phải cùng cậu ấy an toàn trở về nhé.”

Trên mặt Mông Kiến Quốc là vẻ “biết ngay là sẽ thế này mà”, Tiến sĩ Ngụy hỏi: “Các thiết bị em đều biết dùng cả chứ?”

Lưu Nghiễn đáp: “Biết ạ, đều là những thứ em đã phụ thầy thiết kế trong mấy tháng nay.”

Tiến sĩ Ngụy trao hòm dụng cụ cho Lưu Nghiễn, nói: “Trong này có sáu quả bom kháng thể, chỉ cần ném trúng một quả là có thể chuẩn bị rút lui rồi.”

Tiến sĩ Ngụy xoay người đi xuống, Lưu Nghiễn đưa tay mò công tắc, bật đèn lên.

Trịnh Phi Hồ lên tiếng: “Trung tướng Mông, nói thực lòng, tôi cho rằng Lưu Nghiễn đáng tin cậy hơn Tiến sĩ Ngụy.”

Mông Kiến Quốc: “Tôi đã xuất ngũ rồi, ở đây chỉ còn một vị tướng thôi.”

Trịnh Phi Hồ gật đầu đáp: “Vâng, thưa huấn luyện viên.”

Lưu Nghiễn ngẩng đầu kiểm tra thiết bị, phát hiện có dù hạ cánh loại lớn dùng cho ô tô, tức khắc hiểu ra, lát nữa trực thăng sẽ ném họ xuống.

Lưu Nghiễn xoay tròn cái nút, Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ cùng ngược mắt lên nhìn động tác của cậu. Lưu Nghiễn vặn sang chế độ ON, chiếc đèn trên dù sáng lên, cậu vẫn yên lặng, lại tiếp tục nối một chiếc kẹp

nhỏ với một sợi dây, kẹp chiếc kẹp lên công tắc trên đỉnh xe, thử giật giật dây. Chiếc kẹp bắn vào nút khởi động của chiếc dù.

Lưu Nghiễn xem xét một lúc, đưa sợi dây cho Trịnh Phi Hồ, nói: “Kéo mạnh là có thể ấn vào cái công tắc này rồi, lát nữa lật xe đỡ phải mò.”

Trịnh Phi Hồ như nghịch đồ chơi, giật giật sợi dây mấy cái, gật đầu.

Mông Kiến Quốc: “Tôi cũng cho rằng Lưu Nghiễn đáng tin cậy hơn Tiến sĩ Ngụy, ít nhất thì cũng không suốt ngày lôi chúng ta ra để thử nghiệm mấy phát minh mới của ông ấy... Nhưng Phi Hồ này, thằng nhóc này không khen được, khen một câu là vênh cái đuôi lên ngay.”

Trịnh Phi Hồ: “Bệnh chung của những người trẻ tuổi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Từ máy liên lạc phía trước vang lên giọng nói nhiệt tình hồ hởi của Triệu Kinh: “Hai vị tướng và quân đốc trưởng đã chuẩn bị xong rồi chứ? Xuất phát thôi!”

“Chỉ có một vị tướng thôi, Triệu Kinh, xuất phát được rồi.”

Lưu Nghiễn: “Sao lại là anh?”

Triệu Kinh: “Lưu Nghiễn? Sao lại là cậu?! Tốt quá! Tôi còn lo ông cậu sẽ làm loạn trực thăng của mình lên chứ, đối người khác thì an toàn hơn nhiều rồi! Xuất phát!”

Lưu Nghiễn: “...”

Cửa khoang sau của máy bay đóng lại.

Lưu Nghiễn cuối cùng cũng nhận ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng.

“Đội này chỉ có hai người?!” Cậu không thể tin được hét lên.

“Ba người: Đội trưởng, đội phó, kỹ sư.” Mông Kiến Quốc tỉnh bơ: “Con không phải là người à?”

Trong tiếng động cơ gầm rú, chiếc trực thăng chuyên dụng của Tiến sĩ Ngụy bay lên, rời khỏi Bộ tổng chỉ huy, xuyên qua trời xanh biển xanh, hướng về phía đại lục mịt mờ như một ẩn số.

CHƯƠNG 68

LIGER

Hàng ngàn máy bay trực thăng một lần nữa trở về lục địa, tiếng máy liên lạc vang lên rồi lại trở về yên lặng.

Triệu Kinh lẩm bẩm nói: “Các vị, nhìn bên dưới kìa.”

Mặt đất bao la đã bị biến thành một màu đỏ sẫm chết chóc.

Núi đồi, sông nước... tất cả những nơi có thể nhìn thấy đều mọc lên một loại cây kỳ lạ. Biển máu tím đen nằm ở trung tâm vùng thây ma tập hợp, không ngừng xáo động lên xuống, hết như một trái tim có lớp màng phủ lên trên.

Bốn bề lúc nhúc thây ma chụm lại lượn lờ, máy bay trực thăng dàn trận bay tới, Lưu Nghiễn đã nhìn thấy rõ trên màn hình hiển thị.

“Những thứ này là gì?” Lưu Nghiễn lẩm bẩm: “Triệu Kinh, phóng to cảnh ra.”

Ống kính không ngừng đẩy về trước, một loại thực vật dạng cột nấm màu đỏ rực mọc lên từ lòng đất, chúng bao phủ một vùng lãnh thổ lên tới mười ngàn kilômét vuông, hết như một tiểu vương quốc tự hình thành nên thể chế, cũng giống một vết sẹo ký sinh trên bề mặt địa cầu, đang ra sức chiếm đoạt lấy mảnh đất này. Chúng có cây cao cây thấp, tựa như một loại nấm mới, chưa bao giờ từng thấy trên trái đất này.

“Trạm chuyển tiếp thông báo với tổng bộ trên biển quốc tế.” Mông Kiến Quốc nói: “Lấy mẫu vật về phân tích.”

Lưu Nghiễn lờ mờ có một dự cảm, chiến dịch lần này sẽ hoàn toàn không thuận lợi như tưởng tượng. Cùng với sự tiến vào của trực thăng, mặt

đất dưới chân đã hoàn toàn khác, giống như đi vào một vùng đất xa lạ ngoài hành tinh.

Mặt trời đang lặn dần xuống dưới đường chân trời, phủ ánh sáng đỏ ối lên khắp nơi.

Trịnh Phi Hồ nói: “Không chừng có thể dùng lửa để đốt, chuẩn bị súng phun lửa, xuống dưới thử xem.”

Lưu Nghiễn ngần ngừ gật đầu, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào cảnh vật trên màn hình. Trực thăng bay càng lúc càng gần, những thực vật hình nấm cũng càng ngày càng rõ.

Trên màn hình, đỉnh một cây nấm mở ra.

Trong phút chốc, đội trực thăng nhận được tín hiệu, nhanh chóng tản ra. Cây nấm bên dưới phun ra một chất dịch nhầy, rin rít bắn lên cao.

Trong máy liên lạc vọng ra tiếng hét, cả khoang máy bay chao đảo. Càng lúc càng có nhiều cây tách mũ nấm ra, bắn dịch nhầy lên không trung. Triệu Kinh hét lớn: “Bám chắc vào!”

Chất dịch tím đen tựa như những quả cầu máu, kéo theo những đốm nhỏ màu đỏ bay lên trên không, đội trực thăng đồng loạt bay tản về bốn phía, phóng lên cao để tránh. Một đám dịch nhầy lướt qua, dính lên vỏ một chiếc máy bay, che khuất tầm nhìn, rồi từ từ ăn mòn lớp vỏ kim loại.

Một tiếng nổ lớn từ xa vọng đến.

“Nhảy dù!” Có tiếng hét từ máy liên lạc.

Trong nháy mắt, hàng ngàn bóng dịch tím đen phóng lên, phá vỡ đội hình trực thăng, hỏa tiễn thi nhau bắn ra, còn chưa vào đến địa phận của vương quốc thầy ma thì trận chiến đã bắt đầu.

“Thông báo cho đội máy bay hủy diệt tiến hành yểm trợ!” Mông Kiến Quốc ra lệnh.

Trong máy liên lạc truyền tới giọng nữ: “Phi đội hủy diệt đã tiếp cận, đây là Bộ chỉ huy liên hợp khu số 7, kế hoạch Bình Minh chính thức khởi động.”

Mông Kiến Quốc thở hắt ra, đeo găng tay vào: “Tôi còn mong có một bài phát biểu cổ vũ tinh thần mọi người trước trận chiến nữa chứ... Nào ngờ lại khai chiến trong tình hình này.”

Trịnh Phi Hồ: “Huấn luyện viên, thầy cũng có thể sửa bài diễn văn lại thành diễn văn mừng thắng lợi mà. Lưu Nghiễn, bám chắc vào.”

Triệu Kinh: “Máy bay đã tản ra rồi.”

Mông Kiến Quốc: “Tiếp tục tiến đến địa điểm chỉ định! Nhờ cậu đấy!”

Chiếc trực thăng chuyên dụng phóng ra sáu quả tên lửa đạn đạo kéo theo luồng khói trắng lao vút về phía mặt đất. Chỗ nào cũng là khói lửa mịt mù, càng ngày càng có nhiều dịch tím phun lên không trung, mười hai chiếc máy bay hủy diệt gào rít bay tới, bắt đầu bảo vệ cho đội trực thăng tiến lên.

Trong màn mưa dịch nhầy, Triệu Kinh chẳng còn thời gian để nói năng gì, gạt mạnh cần lái hết sang bên này lại bên kia. Đột nhiên, một bên cánh của máy bay hủy diệt bị chất dịch ăn mòn màu tím bắn trúng, lộn một vòng trên không, va vào thân sau của một chiến cơ khác. Tiếng nổ đình tai nhức óc át đi âm thanh của máy liên lạc. Một quả cầu lửa phát nổ trên không, luồng khí tạo nên bởi vụ nổ hất đám máy bay trực thăng chao đảo.

Trong khoang trời đất quay cuồng, một luồng dịch tím phóng tới, trực thăng không kịp tránh, phần đuôi phát ra một âm thanh lớn rồi gãy lìa, rơi xuống đất.

“Không kiểm soát được nữa!” Triệu Kinh hét: “Chuẩn bị nhảy dù!”

Mông Kiến Quốc ra lệnh: “Rời máy bay!”

Trịnh Phi Hồ vung chân đạp tung cửa khoang sau, Triệu Kinh lao vào, còi cảnh báo lại vang lên, lại một tia dịch nữa bắn trúng chiếc trực thăng!

Sau ba tiếng tút tút tút đếm ngược, cánh cửa máy dưới đáy bất ngờ mở ra, cả chiếc xe căn cứ bị hất nghiêng ra ngoài. Mông Kiến Quốc gào lên: “Mở dù ra!”

Tất cả đều trong trạng thái chân bên trên đầu bên dưới, bị va đập đến choáng váng đầu óc, Trịnh Phi Hồ bị Triệu Kinh va vào suýt văng ra ngoài.

Chiếc trực thăng hất xe căn cứ ra ngoài, lao thẳng vào một ngọn núi.

Xe căn cứ lao từ độ cao gần trăm mét xuống mặt đất, những người bên trong đều bị mất trọng lực bay lên.

Trong cùng một giây, Mông Kiến Quốc nắm lấy chân Triệu Kinh kéo mạnh về phía sau, thân hình cao lớn của Trịnh Phi Hồ bay lên giữa khoang xe, xoay một vòng, gót giày lính đạp xuống, hất đầu dây về phía Lưu Nghiễn. Lưu Nghiễn cầm lấy sợi dây giật một cái, ngã về phía sau.

Chiếc dù bật ra, xe căn cứ xoay lại giữa không trung, tất cả vì thế lại vắng υχ xuống sàn xe.

Từ đằng xa vọng tới tiếng nổ lớn của trực thăng, mười chiếc máy bay hủy diệt gầm rít thả bom xuống, vút qua bầu trời.

Xe căn cứ kéo theo cái dù trắng phau chậm chậm hạ mình xuống trong ánh hoàng hôn.

Trong khoang xe lắc lư, mọi người về lại vị trí của mình, không ai nói gì. Trong lúc còn đang đung đưa như thế, Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ kéo mở ngăn vũ khí phía trên đầu, nhanh chóng nạp đạn vào súng.

“Đội chúng ta tên là gì?” Lưu Nghiễn hỏi.

Triệu Kinh ngồi trên ghế hồng học thờ.

“Tùy.” Trịnh Phi Hồ không thèm ngẩng đầu lên đáp.

Mông Kiến Quốc nói: “Con có thể đặt một cái tên.”

Lưu Nghiễn: “Chỉ cần nhìn qua là biết hai người là cộng sự, con không tin đây là quân tạp nham.”

“Trước đây là Liger.” Trịnh Phi Hồ đáp: “Báo cáo thời gian tiếp đất đi.”

“Năm giây nữa tiếp đất.” Lưu Nghiễn ngược mắt nhìn máy đo độ cao trên đỉnh xe: “Bốn, ba, hai...”

“Ầm”, chiếc xe tiếp đất.

Lưu Nghiễn mở tất cả các thiết bị lên, kéo một cái bên tay trái, lôi ra bàn điều khiển. Tất cả đèn đều được bật sáng, cậu thu dù lại, đeo kính hồng ngoại vào, trên mắt kính bên trái hiện lên cảnh vật xung quanh.

“Cách mục tiêu của chúng ta mười hai cây số, vị trí tiếp đất của chúng ta hiện giờ là một hẻm núi, trong phạm vi năm ngàn mét xung quanh toàn là

thây ma, và càng ngày càng đến nhiều hơn.” Lưu Nghiễn báo cáo.

Mông Kiến Quốc nói: “Mở cửa trần của xe, ba giây sau tăng tốc hướng về lối ra của hẻm núi.

Lưu Nghiễn ấn một cái nút, cửa sổ trên nóc xe vù một tiếng mở ra, Mông Kiến Quốc hô: “Hành động!”

Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ đồng thời giơ tay bám vào mép cửa, một cú lộn người về phía sau trên không, bay từ trong xe ra ngoài!

Sau khi đáp đất, mỗi người ôm một khẩu tiểu liên sáu nòng, lưng hướng về xe căn cứ xối đạn theo hình cánh quạt, tiếng ồn đinh tai nhức óc tưởng chừng như muốn chọc thủng màng nhĩ, Lưu Nghiễn đẩy cần điều khiển trên xe, chiếc xe căn cứ quay đầu, từ từ tăng tốc.

“Nhanh nữa lên!” Mông Kiến Quốc hét: “Đến mức cao nhất!”

Lưu Nghiễn gạt hết cỡ cần tăng tốc, chiếc xe lao vút vào đám thây ma lúc nhúc, cán thẳng qua người chúng, dọc đường đi cứ bồm bộp bồm bộp, chẳng biết đã đâm văng đi bao nhiêu con. Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ guồng chân chạy theo xe, vừa ngừng bắn là nhún mình nhảy lên, bám vào thành xe, ném ra mỗi bên một quả bom, giây tiếp theo đồng thời xoay người nhảy vào trong xe.

Lưu Nghiễn quyết đoán ấn nút, cửa sổ trần đóng lại, từ bên ngoài ập tới sóng xung kích của vụ nổ.

Lưu Nghiễn: “Đội Liger, tên hay! Có chiêu mộ thành viên mới không?”

Mông Kiến Quốc: “Không, trước giờ chỉ có hai người.”

Trịnh Phi Hồ nói: “Nhiều người quá không dễ phối hợp. Kỹ sư, cảm phiền mở cửa trần ra lần nữa.”

Lưu Nghiễn mở cửa trần ra, Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ mỗi người lôi từ trong hòm vũ khí ra một băng đạn, đổi vị trí cho nhau, một tay bám vào mép cửa, một lần nữa bay người ra ngoài, một người đứng vững trên đỉnh đầu xe, người còn lại quỳ một đầu gối ở phía đuôi xe, nạp đạn, bắt đầu xả súng.

Hai băng đạn từ trong xe không ngừng được kéo lên nóc, vỏ đạn bay tứ tung rơi xuống qua cửa trần.

Triệu Kinh lâm bẩm: “Bạo lực quá...”

Lưu Nghiễn: “Nhặt giúp vỏ đạn đi... Phía trên! Con nhìn thấy con thây ma không động đậy rồi! Có lẽ là thủ lĩnh!”

Trịnh Phi Hồ: “Báo vị trí!”

Lưu Nghiễn: “Ở một khe đá trên vách núi!”

Trịnh Phi Hồ ngừng bắn, hô lên: “Giữ vận tốc!”

Mông Kiến Quốc quỳ một đầu gối trên nóc xe, đón lấy vũ khí của Trịnh Phi Hồ, mỗi tay một khẩu súng máy dang ra, cùng một lúc hướng về cả phía trước lẫn sau xe bắn phá. Lũ thây ma xung quanh gục xuống như ngã rạ, cảnh tượng đó hoành tráng không gì tả nổi.

Đôi mày anh tuấn của Trịnh Phi Hồ khẽ nhướng lên.

Lưu Nghiễn hét: “Khe đá chỉ rộng ba mét! Thầy sắp nhìn thấy nó rồi! Xa quá, khoảng cách là một ngàn hai trăm mét!”

Chiếc xe căn cứ bọc thép kéo theo vô số thây ma máu thịt be bét lao qua hơn nửa hẻm núi, nghiền thành một con đường đen thẫm, cách đó hơn một ngàn mét, giữa vách núi màu đỏ có một khe đá dài và hẹp.

Trịnh Phi Hồ tay trái đeo kính hồng ngoại vào, tay phải rút khẩu súng bắn tỉa sau lưng ra; tay trái nạp đạn, tay phải chỉnh tốc độ đạn lên đến mức cao nhất. Ông đứng trên nóc xe, hai chân hơi choãi ra, cuồng phong thổi bay vạt áo jacket dã chiến.

Trịnh Phi Hồ giương súng lên, ngắm bắn.

Trước khi xe căn cứ gầm rú lao qua khe đá, nòng súng của Trịnh Phi Hồ khẽ chéch lên trên, bóp cò, sau đó lập tức quay đầu lại.

“Pằng!”

Đạn rời khỏi nòng.

Viên đạn rời khỏi nòng gây ra bạo chấn sóng âm trong phạm vi hẹp, hất cặp kính hồng ngoại của Trịnh Phi Hồ bay văng ra, Mông Kiến Quốc

ngừng bắn, lấy nòng súng hất qua, cặp kính bay trở lại, Trịnh Phi Hồ đưa tay bắt lấy, đeo vào.

Trước khi xe căn cứ băng qua khe đá, con thây ma thủ lĩnh trốn trong đó bị bắn vỡ sọ, rơi ra ngoài.

Lưu Nghiễn: “Quá đẹp!”

Bốn bề vang lên tiếng gào rú điên cuồng, lũ thây ma đang hướng về phía xe tản ra tứ phía.

Mông Kiến Quốc nói: “Lưu Nghiễn, con sơ suất rồi, phía cuối hẻm núi là một vực sâu.”

Lưu Nghiễn đáp: “Hoàn toàn không.”

Lời vừa dứt, Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ cùng lúc nhảy vào trong xe, Lưu Nghiễn gạt cần điều khiển, chiếc xe căn cứ lao như cưỡi gió về phía vết nứt cuối hẻm núi, “vù” một tiếng, bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, hai bên sườn xe mở ra hai cánh tà lượn, tiếp đó dù dự phòng cũng được bung ra, chiếc xe cưỡi gió bay khỏi dãy núi, hướng về phía địa điểm nhiệm vụ cách đó 20 dặm.

“Không tệ.” Trịnh Phi Hồ nhàn nhạt nói: “Thạc sĩ đáng tin cậy hơn tiến sĩ.”

Mông Kiến Quốc lấy khẩu pháo hỏa tiễn từ trên giá vũ khí xuống, nói: “Rất tốt.” Rồi lại lao lên nóc xe. Bốn quả pháo hỏa tiễn bay ra các hướng khác nhau, cắm đầu lao xuống đất, tiếng nổ vang lên liên tiếp. Những cột nấm dọc đường đang chuẩn bị tách mũ để tấn công vật thể bay bị nổ nát bét!

Chiếc xe căn cứ xông vào rừng thực vật, ầm một tiếng, đâm gãy một cột nấm khổng lồ, cánh tà lượn gãy lìa, lật xuống.

Cửa sau của xe mở ra, Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ giương súng lao ra, cả hai mỗi tay đều cầm một loại vũ khí, đi tuần một vòng xung quanh, sau đó thu súng lại.

Mông Kiến Quốc: “Tạm thời an toàn. Kỹ sư, thông báo tình hình.”

“Các thiết bị đều nguyên vẹn.” Lưu Nghiễn đáp: “Cánh tàu lượn bị hư hại.”

Mông Kiến Quốc: “Dùng sóng âm thăm dò bản đồ xung quanh, có thể xuống xe rồi, quanh đây không có nguy hiểm.”

Lưu Nghiễn xuống xe lắp đặt máy thăm dò sóng âm, đặt nó giữa khoảng đất trống, mở đầu trên của máy, khởi động sóng âm rồi kết nối với máy tính.

“Nghỉ tại chỗ một lát.” Mông Kiến Quốc nói: “Đã ăn tối chưa?”

“Chưa ạ.” Lưu Nghiễn mặt không chút cảm xúc đáp, đưa tay đón lấy miếng lương khô Trịnh Phi Hồ ném qua, dựa người vào thành xe nhấp uống nước, chờ đợi sóng âm phản hồi.

Mông Kiến Quốc vung tay lên rút một con dao phóng ra, cắm phập vào một thân nấm gần đó, một ít dịch bắn ra, trên đó găm một sinh vật hình dạng giống như ốc sên.

Lưu Nghiễn giật mình, suýt chút nữa thì sặc, Mông Kiến Quốc nói: “Con đừng qua đó, giao cho Phi Hồ đi.”

Trịnh Phi Hồ đứng nhìn một lát rồi bước tới rút con dao ra, chĩa súng vào con ốc sên, nó rơi xuống đất, co thành một đống, không động đậy nữa.

Trịnh Phi Hồ cầm dao kiểm tra, nói: “Lưỡi dao bị ăn mòn.”

“Ừm.” Mông Kiến Quốc đón lấy con dao, cán dao dính không ít dịch, nhưng hoàn toàn nguyên vẹn.

“Là một loại vi khuẩn ăn sắt.” Lưu Nghiễn nói: “Chỉ ăn mòn sắt, mà có thể là cũng có chút hứng thú với các kim loại khác.”

Mông Kiến Quốc chậm rãi gật đầu, Lưu Nghiễn nói tiếp: “Hành tinh mà con nhìn thấy trong mơ, chính là bị bao phủ bởi Fe₂O₃, bề mặt của nó toàn một màu đỏ của gỉ sắt.”

Mông Kiến Quốc nói: “Nó định biến trái đất thành hình dạng của nó trước kia, con vật kia chắc là sinh vật mới mà nó tạo ra.”

Sóng âm phản hồi, tiếng títtít vang lên, vẽ lại bản đồ bốn mươi kilômét vuông lân cận.

Lưu Nghiễn: “Địa điểm nhiệm vụ ở chỗ này.”

Phía tây của họ là một rừng nấm khổng lồ, phía bắc lại có một khoảng đất lồi bằng phẳng rộng rãi, giống như một khe nứt khổng lồ. Lưu Nghiễn đánh dấu lên chính giữa khe nứt: “Đây là vị trí định vị từ ảnh vệ tinh chụp lại, qua phân tích của khu số 7, họ cho rằng thủ lĩnh thầy ma ở chính trong khe nứt này.”

Hoàng hôn đi qua, trên đầu là dải ngân hà mênh mông, tựa như một vết sẹo lộng lẫy của vũ trụ, những cây nấm xung quanh phát ra thứ ánh sáng đỏ, khiến cho khu rừng này tràn ngập sự thần bí và nguy hiểm khó lường.

Sau khoảng trầm mặc ngăn ngùi, Trịnh Phi Hồ lên tiếng: “Cậu vẫn chưa nói hết, hãy nói ra điều mà cậu muốn nói đi.”

Lưu Nghiễn: “Em cho rằng, Mông Phong ở đây.”

Cậu đánh dấu một điểm khác trên bản đồ, đó là trung tâm khu rừng.

Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ nhìn điểm đánh dấu đó, nhất thời không nói năng gì.

Tiếng nổ đột nhiên vang lên, sóng xung kích quét đám nấm ngã rạp, Trác Dư Hàng hét: “Có thể nó nấp ở một chỗ kín nào đó!”

Lại Kiệt bay người nhảy qua một sườn đất, không ngoảnh đầu lại gào lên: “Đúng! Tôi cũng nghĩ thế!”

Trương Dân hét to: “Địa hình chỗ này quá rộng rãi, không có lợi cho việc phòng thủ!”

Lại Kiệt ra lệnh: “Bạch Hiếu Đông bảo vệ kỹ sư! Tìm kiếm những chỗ kín! Đi thôi! Nhanh theo tôi!”

Quyết Minh được Bạch Hiếu Đông ôm lấy nhảy xuống, Bạch Hiếu Đông ra hiệu cho cậu bé cẩn thận, các thành viên của đội Cơ Lốc lao nhanh xuống sườn dốc, Trương Dân và Trác Dư Hàng mỗi người cầm một khẩu AK bắn tia, Bạch Hiếu Đông dẫn đầu yểm hộ cho đồng đội phía sau.

Lựu đạn phát nổ, Quyết Minh ôm lấy đầu, bụi đất bắn đầy người, cậu bé phúi phúi quần áo đứng dậy.

Sau lưng Quyết Minh là một cái động đen ngòm.

“Có một cái động!” Quyết Minh ngó về phía động.

Lại Kiệt ngăn: “Đợi chút hẵng vào!”

Đám mây ma ở phía trên thi nhau lao xuống, trời đã tối, Quyết Minh mở hòm thiết bị ra, gắn một chiếc máy thăm dò bằng sóng âm lên vách động, bắt đầu thao tác.

“Cẩn thận!” Trương Dân vẫn luôn đề phòng phía trong động, xoay người đạp con mây ma vừa lao ra lộn vào trong, gương súng lên nã cho nó một phát vỡ sọ.

Quyết Minh không ngẩng đầu lên, tiếp tục kiểm tra máy dò tìm sóng âm.

Lũ mây ma xung quanh đã tạm thời được giải quyết, Lại Kiệt vẫn cảnh giác nhìn lên phía trên, cả bọn có thể nghỉ ngơi trong chốc lát.

“Nó không lợi hại bằng Lưu Nghiễn.” Trác Dư Hàng ngâm điếu thuốc.

“Ờm.” Quyết Minh nói, vung tay giữ một cái bọc, rơi ra gần chục robot hình cầu, lăn lông lốc vào trong động, phân ra tìm đường tiến sâu vào.

Quyết Minh mở màn hình theo dõi lên, màn hình lớn lúc này chia thành chín màn hình nhỏ.

Lại Kiệt nói: “Vào động tìm thử xem, nói không chừng thủ lĩnh mây ma ở ngay trong đó...”

Quyết Minh: “Tìm được rồi.”

Quyết Minh chạm vào màn hình nhỏ ở góc dưới bên phải, màn hình được phóng to lên, Lại Kiệt nói: “Không phải chứ? Số may thế? Vậy mà đã tìm ra được rồi?”

“Không động đập thì chính là nó, đúng không?” Quyết Minh nói: “Con mây ma này không động đập.”

Lại Kiệt đáp: “Có khả năng.”

Màn hình nhỏ được phóng to lên, trong hang động tối om, có một con mây ma từ đầu đến cuối đều quay lưng lại phía ống kính.

Quả cầu nhỏ xoay tròn, lăn đến đằng sau nó.

Quyết Minh: “Trong cái động này chỉ có nó là không động đập gì, những mây ma khác đều có di chuyển.”

Trương Dân hô lên: “Phía trên lại có thầy ma tới! Chúng ta bị phát hiện rồi! Chuẩn bị chiến đấu!”

Tất cả đồng loạt giương súng, Lại Kiệt nói: “Chúng ta rút vào động, tìm con thầy ma thủ lĩnh. Kỹ sư thu thiết bị của cháu lại, tất cả cùng hành động. Khẩn trương!”

Quyết Minh hỏi: “Nếu là thủ lĩnh, giết nó rồi thì sẽ thế nào?”

Lại Kiệt: “Quần thể thầy ma sẽ bị rối loạn, mất đi tính tổ chức...”

Quyết Minh: “Ờm.”

Con thầy ma đó vẫn đứng quay lưng về phía vách động, quả cầu kim loại bay lên không, nổ tung, văng ra vô số lá sắt tròn sắc lẹm, cắm phập vào đầu thầy ma.

Con thầy ma thủ lĩnh ngã xuống, bên ngoài động, xung quanh con dốc vang lên tiếng thét gào âm ã, tất cả thầy ma bắt đầu đi lại không mục đích.

Quyết Minh: “Giải quyết xong, có thể về nhà rồi, đi thôi.”

Cả bọn: “...”

Biểu cảm trên khuôn mặt Lại Kiệt gần như không thể kiểm soát được nữa, anh nhìn ngang nhìn dọc, có một con thầy ma đi xuống, bị Trương Dân một phát bắn nát đầu, thế là kinh động đến lũ thầy ma xung quanh. Đội Cơn Lốc lại dựa vào động bắn tia linh tinh một hồi, bầy thầy ma đã chạy hết.

Lại Kiệt ném một quả mìn vào đánh sập cái động, nhìn đồng hồ, dường như hăng còn một chút không dám tin.

“Nhiệm vụ hoàn thành rồi?” Khóe miệng Trác Dư Hàng giật giật.

Quyết Minh nói: “Hoàn thành rồi mà, giết chết thủ lĩnh thầy ma đúng không? Đã chết rồi đấy thôi, thầy ma cũng đi hết rồi.”

Trương Dân: “Mất bao nhiêu thời gian?”

Lại Kiệt: “Bảy phút mười hai giây... Mẹ kiếp, hôm nay đúng là may như chó rồi! Lôi ống đựng vi khuẩn ra, chuẩn bị rút lui.”

Tất cả vây thành một vòng cảnh giác, Quyết Minh lấy từ trong hộp mật mã ra một ống nghiệm, cố định trên đất, khởi động quạt gió dưới đáy thiết

bị.

Làn sương màu xanh được phun lên không trung, khói xanh chập rây khuếch tán, bay lượn theo gió, thầy ma xung quanh càng lúc càng ít, suốt tầm mắt là không gian trống trải mênh mông.

Quyết Minh lôi súng bắn pháo hiệu ra, bắn một phát lên trời.

“Gọi trung tâm chỉ huy, gọi trung tâm chỉ huy, đây là kỹ sư của đội Cơ Lốc, Quyết Minh.” Quyết Minh nghiêm túc nói.

Trương Dân buông súng xuống, trân trân nhìn cậu bé.

Giọng nữ: “Trung tâm chỉ huy đã nhận được, mời nói.”

Quyết Minh: “Nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành, mầm vi khuẩn đã được khởi động, ba phút sau sẽ phát tán hoàn toàn.”

Giọng nữ: “...”

Lại Kiệt: “Nhiệm vụ hoàn thành rồi, không lừa cô đâu!”

Giọng nữ: “Nhanh vậy sao?! Được rồi... Xin đợi một chút... Đội trưởng Lại Kiệt, xin hãy dẫn đội của anh rút lui theo hướng chính đông. Trước mắt vẫn chưa nhận được hồi báo của các đội khác, dọc đường khả năng sẽ rất nguy hiểm, xin hãy đáp tới bờ biển trước ba giờ sáng để chờ tiếp ứng. Nhất định phải thận trọng.”

Dung dịch màu xanh đã được quạt gió thổi bay hết, Quyết Minh thu dọn thiết bị, nói: “Đi thôi.”

Lại Kiệt vác khẩu súng lên, bó tay nói: “Đến cơ hội để thể hiện cũng chẳng có.”

Trác Dư Hàng: “Nhiệm vụ này quá đơn giản rồi.”

Trương Dân: “Cẩn thận một chút, dọc đường có thể sẽ có nguy hiểm đấy.”

Trác Dư Hàng: “Bây giờ tôi thay đổi suy nghĩ rồi, thằng nhóc này lợi hại hơn Lưu Nghiễn.”

Quyết Minh kỳ thị liếc Trác Dư Hàng một cái, chủ động đi lùi về phía sau.

Trương Dân vác ngang súng trên vai, hai tay vắt lên súng, giống hệt Tôn Ngộ Không vác gậy Kim Cô, lêu lổng phía cuối đội hình.

Quyết Minh khoác hòm thiết bị trên lưng, hai tay đút túi quần, chiếc mũ nghiêng nghiêng trên đầu, mắt nhìn xuống đất, vừa đi vừa nghĩ gì đó, mỗi bước là một dấu chân.

Mặt đất dính nhớp nháp, giống hệt một vật có sự sống.

“Mặt đất giống cái gì?” Trương Dân hỏi.

Quyết Minh đáp: “Giống lãnh địa của tộc Zerg trong Starcraft.”

Trương Dân: “Con chơi game đó rồi?”

Quyết Minh: “Ừm, Starcraft rất hay mà.”

Bạch Hiểu Đông chen vào: “Em trai, phải là siêu hay! Trước kia bọn anh chơi tộc Protoss cơ.”

Quyết Minh: “Em thích nhất là dùng tộc Zerg, đội của bọn em là chiến đội Zerg.”

Trương Dân: “Chơi vui vậy sao?”

“Ừm.” Quyết Minh nói: “Thực ra cũng không vui lắm, chơi linh tinh thôi...”

Bạch Hiểu Đông ở phía trước hào hứng giải thích cho Trác Dư Hàng về trò chơi, Quyết Minh lững thững đi phía cuối đội.

“Con rất xuất sắc.” Trương Dân nói: “Còn ở trong chiến đội gì đó nữa? Có tổ chức đánh thi không?”

Quyết Minh ngược mắt lên nhìn Trương Dân, cười nói: “Không thắng được đội Hàn Quốc, trong số các cao thủ điện tử thì người Hàn Quốc chiếm số nhiều.”

Trương Dân gật gật đầu, cuối cùng nói: “Ba lúc nhỏ hầu như không được tiếp xúc với máy tính, sau này có mua một chiếc, chỉ chơi ‘Plants Vs Zombie’ với ‘Resident evil’ thôi.”

Quyết Minh cười nói: “‘Plants Vs Zombie’ cũng có rất nhiều bí quyết và cách chơi đấy, các loại lính phối hợp với nhau, chơi được rất lâu. Ví dụ như lúc chơi ở chế độ tự do, thời gian chờ của mỗi một cây bắp ngô là 35 giây,

thêm 1 giây bản nữa, như vậy mỗi tổ 4 cây bấp ngô thì thời gian lần lượt để bản là 9 giây. Trong tình huống này, 36 giây kết hợp với thời gian chờ của năm bản thì có thể tạo thành một tổ hợp hoàn mỹ...”

Trương Dân: “...”

Quyết Minh: “... Vô vị lắm phải không? Xin lỗi...”

Trương Dân: “Không không, con nói tiếp đi, rất thú vị.”

Đôi mắt của Quyết Minh lấp lánh như những vì sao, cậu bé cười nói: “Toán học là môn nghệ thuật đẹp nhất trong vũ trụ, vạn vật vận hành tuân theo những nguyên tắc từ thời cổ xưa này, bao gồm những dòng xoáy bất tận của các tinh vân trong vũ trụ sâu thẳm, những tia sáng thiên biến vạn hóa mà gió mặt trời hình thành nên bên ngoài từ trường trái đất, sự sắp xếp của cát sỏi khi nước triều lên xuống, thậm chí là dây xoắn kép của DNA trong cơ thể sự sống...”

Trương Dân: “...”

Quyết Minh: “Trong lòng chú nghĩ là rất vô vị.”

Trương Dân thở dài, thật thà nói: “Ba nghe không hiểu.”

Lại Kiệt dẫn đầu, cả bọn đi qua một khu rừng nấm bào tử kỳ dị, Lại Kiệt nói: “Kể từ bây giờ, đừng chạm vào bất cứ thứ gì, Trương Dân phụ trách bảo vệ kỹ sư.”

Trương Dân: “Con ghét ba lắm đúng không?”

Quyết Minh: “Không đến nỗi.”

Trương Dân hỏi: “Sao lại ghét ba?”

Quyết Minh lắc lắc đầu: “Có ghét đâu, sao lại ghét chú chứ?”

Trương Dân: “Con nói đi, không sao đâu, có gì không tốt thì ba sửa, hoặc không thì sẽ tránh xa con ra một chút.”

Quyết Minh nhìn Trương Dân một cái: “Lúc chú nhặt được cháu, sao lại không nghĩ cách tìm ba mẹ cháu?”

Trương Dân đáp: “Ba tìm rồi, ba xem thông báo tìm người, không có ai báo mất con cả, đành phải nhờ đồng đội hỏi hộ. Ánh mắt lúc đó của con

không ổn lắm, ba không dám giao con cho trạm thu nhận, chỉ có thể ở nhà...”

Quyết Minh gật đầu, Trương Dân lại thở dài.

Quyết Minh: “Thực ra chú có thể đăng báo, ba cháu sẽ chủ động đến tìm thôi.”

Trương Dân: “Xa quá, nơi mà con mất tích cách chỗ ba tìm ra con đến cả nửa đất nước Trung Quốc, lúc đó làm sao nghĩ ra được? Hỏi mấy đồn công an trong thị trấn cũng như thành phố, chẳng có ai thông báo mất con hết.”

Quyết Minh: “Hoặc là đăng quảng cáo trên tivi.”

Trương Dân: “Ba không có tiền, lúc đó còn rất nghèo.”

Quyết Minh: “Trong lòng cháu không buông chuyện này xuống được, cháu rất nhớ bố mẹ, nhưng giờ thì không gặp được họ nữa rồi.”

Trương Dân không nói gì.

Quyết Minh đột nhiên nói: “Lưu Nghiễn nói về sau chú mở công ty, sau khi có tiền, chú chưa bao giờ có ý định tìm bố mẹ cháu sao?”

Trương Dân lặng thinh.

Quyết Minh hỏi: “Hay là không muốn tìm? Tại sao?”

“Bởi vì ba yêu con.” Trương Dân đáp: “Ba rất ích kỷ.”

Quyết Minh nói: “Thế nên cháu bảo cháu không ghét chú, cũng không thể trách chú. Cảm ơn chú đã cho cháu một gia đình.”

CHƯƠNG 69

BÌNH MINH

Mông Kiến Quốc nói: “Lưu Nghiễn, con phải thề rằng, bất kỳ lúc nào cũng ở sau lưng ba, không được phép hành động tùy tiện.”

Lưu Nghiễn lập tức hiểu ý của ông. “Con... Thôi được.”

Mông Kiến Quốc nói: “Hứa với ba.”

Lưu Nghiễn: “Được rồi, nhất định sẽ đứng sau lưng ba ạ.”

Mông Kiến Quốc: “Chia ra để đột nhập vào, Triệu Kinh lái xe cản cứ chi viện. Cậu có biết dùng không?”

“Đại khái... Không vấn đề.” Triệu Kinh đáp: “Là đồ chơi của cậu tôi mà. Trung tướng, ngài muốn đi đâu?”

Mông Kiến Quốc: “Đi đem con trai tôi về, bất kể là còn sống hay là cái xác.”

“Phi Hồ, anh đáp tới trung tâm khe nứt rồi thì phải thận trọng quan sát tình hình, không được nhất quyết xông bừa vào.” Mông Kiến Quốc nói.

Trịnh Phi Hồ đáp: “Rõ, bây giờ bắt đầu hành động.”

Triệu Kinh ném một cái hòm ra ngoài, Lưu Nghiễn đeo nó lên lưng. Trịnh Phi Hồ lên xe, tay đặt lên chân mày, hướng về phía Mông Kiến Quốc hất tay làm động tác chào, Mông Kiến Quốc đáp lại bằng một động tác “tạm biệt”, tiểu đội lại một lần nữa chia ra.

Mông Kiến Quốc kiểm tra khẩu pháo gắn tay, gắn nó lên cánh tay mình rồi ném cho Lưu Nghiễn một khẩu súng ngắn, tiến vào trong rừng.

Cả hai đều không nói gì. Lưu Nghiễn biết rằng không thể nào khuyên Mông Kiến Quốc quay lại, Mông Kiến Quốc cũng biết rằng không thể

khuyên Lưu Nghiễn điều đó. Suốt dọc đường vừa đi vừa nghỉ, Mông Kiến Quốc đi chậm lại, đến mười hai giờ đêm, lại có một quả pháo sáng được bắn lên từ đỉnh núi phía xa.

“Lại có thêm một tiểu đội hoàn thành nhiệm vụ rồi, lũ thầy ma hướng về chỗ chúng ta càng lúc càng đông.” Mông Kiến Quốc nói: “Mầm vi khuẩn đã mang theo chưa?”

Lưu Nghiễn đáp: “Bốn cái trên xe, hai cái trên người con.”

Mông Kiến Quốc: “Còn đi được không?”

Lưu Nghiễn: “Được.”

Mông Kiến Quốc: “Rất tốt, chúng ta hãy sát cánh chiến đấu cùng nhau, dũng cảm và thận trọng, tiếp tục tiến về phía trước.”

Lũ thầy ma dường như tự động né tránh luồng gió mang vị tanh đang không ngừng lan rộng trong vương quốc này. Mông Kiến Quốc đeo kính hồng ngoại vào, phía trước là những điểm sáng đỏ rực như than đang lượn lờ trong gió, giống như sóng triều dâng lên hết đợt này đến đợt khác, phủ ngập lên cả vương quốc thầy ma.

“Con nhìn thấy anh ấy rồi.” Lưu Nghiễn nói.

Trong rừng nấm có một khe nứt rộng gần như một hồ nước, ở giữa là một đảo nhỏ. Trên đảo nở rộ một loại nấm kỳ lạ, giữa đó là một người đang đứng yên lặng.

Bóng lưng người đó cô độc và tịch mịch, trên người là bộ quân phục tím đen, chính là trang phục mà Mông Phong đã mặc hôm họ chia tay.

Mông Kiến Quốc chăm chú nhìn Mông Phong, không nói một lời, bắt đầu nạp đạn kháng thể.

“Anh ta đã không còn là anh ta nữa rồi.” Một giọng nói sắc lạnh vang lên, Lưu Nghiễn quay ngoắt đầu lại, Mông Kiến Quốc lập tức giơ tay lên, khẩu pháo trên cánh tay còn lại bắn nát con thầy ma trong rừng!

Lưu Nghiễn kinh hoàng nín thở, tất cả dường như lại trở về như trong giấc mơ.

Lũ thây ma rời khỏi khu rừng, tiến về phía giữa hồ nước, trên mặt hồ đỏ màu máu rung rung một lớp màng mỏng.

“Cuối cùng người cũng đến rồi.” Một con thây ma mở miệng nói.

Mông Kiến Quốc xoay nòng súng, phía đằng xa một con thây ma khác lên tiếng: “Người không giết được ta đâu.”

Lại một con thây ma khác đứng trong bóng đen chập rây nói: “Không có ích gì đâu, các người không có tương lai.”

Mông Kiến Quốc lẩm bẫm: “Hiện tại là hình thái duy nhất mà sinh mệnh thực sự chiếm hữu.”

Ông giương súng lên, bóp cò.

Trong khoảnh khắc, tất cả các cột năm đồng loạt phun ra dịch nhầy, lũ thây ma gào thét lao vào từ bốn phía.

Lưu Nghiễn ôm hòm dụng cụ nhảy lên, lao về phía bờ hồ. Mông Phong quay người lại.

Mặt anh trắng nhợt, hai con người đục ngầu, trong nháy mắt đã tiến tới trước mặt Lưu Nghiễn, cánh tay quét lên, Lưu Nghiễn phun ra một ngụm máu, bay thẳng về phía sau. Tiếp ngay sau đó, Mông Phong xuất hiện phía trước Mông Kiến Quốc, siết lấy cổ tay ông, tiếng xương vỡ vang lên.

Mông Kiến Quốc gầm lên một tiếng, tông cả người vào ngực Mông Phong, đẩy cả anh ngã xuống hồ.

Lưu Nghiễn gắng gượng đứng dậy, đám thây ma xò tới, vào giây phút đó, khoảng cách giữa cậu và chúng gần đến như thế, tất cả thây ma đều điên cuồng lao vào đòi cắn xé cậu. Lưu Nghiễn đạp văng một con, nổ súng, quơ tay lấy hòm thiết bị, nhưng bỗng chốc bị kéo ra xa.

Cậu đứng tại chỗ xoay mình ra sức đạp, ngón tay ngoắc vào được tay nắm của hòm thiết bị, gào to lên một tiếng nhắc cái hòm lên, quật văng con thây ma trước mặt. Cái hòm bay lên trên không trung, lật ngược lại, Lưu Nghiễn túm lấy một ống vi khuẩn, lao xuống hồ.

Vào khoảnh khắc rơi xuống nước, một mùi tanh nồng xộc vào mũi, Lưu Nghiễn mở ống vi khuẩn ra rắc vào trong nước. Lũ thây ma thi nhau lao

xuống, ba giây sau, tiếng gào đau đớn đến cùng cực vang lên.

Âm thanh đó chấn động màn đêm, vang vọng khắp đất trời, trong tiếng kêu khàn đặc, tất cả thây ma chầm chậm chìm xuống dưới nước, hồ máu bắt đầu điên cuồng nổi bọt.

Lưu Nghiễn tưởng như đang bị ngâm trong một cái bồn axit, cảm giác bỏng rát và đau đớn như muốn ăn mòn da thịt cậu, một luồng kháng thể khác lại không ngừng sửa chữa lại những nơi bị thương trên cơ thể.

Lưu Nghiễn đau đớn đến mức muốn ngất đi, cố gắng bám vào một thứ gì đó, bò lên bờ thờ dốc.

Giây tiếp theo, hệt như một cơn cuồng phong xuyên qua những mỏm đá núi sắc nhọn, trong tiếng gào thét vang trời, một cái xúc tu đâm xuyên qua ngực Mông Kiến Quốc như một mũi tên. Ông nổ súng một lần nữa, nhưng bị cái xúc tu quật đến trước mặt hất văng ra giữa đảo, không ngừng ho ra máu.

Mông Phong chậm rãi tiến lại gần, thân trước mọc ra hàng nghìn cái xúc tu, quần lầy hai tay Mông Kiến Quốc giăng ra.

Mông Kiến Quốc hét lên một tiếng đau đớn.

“Kiểm soát bản thân.” Ông nói.

“Ba” Mông Phong lạnh lùng nói.

Một cái xúc tu quần lên cổ Mông Kiến Quốc, siết chặt, những xúc tu quần tay ông lúc này buông ra.

Mông Kiến Quốc không ngừng run rẩy, đôi mắt nhìn ông lộ ra một thứ tình cảm phức tạp.

Trong đôi mắt Mông Phong, hàng ngàn đốm đỏ đang chầm chậm tập trung, chính giữa con người dường như có vô số virus đang xoay tròn, tách ra, rồi hợp lại. Xương cánh tay bên trái của Mông Kiến Quốc đã bị biến dạng, cong cong thành một tư thế kỳ quặc. Những ngón tay của bàn tay phải không ngừng co giật, chầm chậm đưa lên, chỉ vào mặt anh, miệng làm khẩu hình: Nhược phu.

Động tác của Mông Phong khựng lại trong khoảnh khắc.

Giây tiếp theo, Lưu Nghiễn nổ súng, một viên đạn xoay vòng lao tới. Thế nhưng Mông Phong còn nhanh hơn, xúc tu quật lên, chỉ trong nháy mắt vung qua mặt hồ rộng ba mươi mét, túm lấy cổ Lưu Nghiễn, lôi cậu đến trước mặt.

Lưu Nghiễn bị va đầu vào đá, cổ bị túm chặt trong chớp mắt, hai chân nhấc khỏi mặt đất. Cuối cùng, cậu cũng nhìn thấy khuôn mặt thật của Mông Phong.

Da mặt anh vàng bủng, xương sườn trước ngực banh ra, từ chỗ đó mọc ra chi chít xúc tu.

“Trả xác anh ấy... lại cho tao.” Lưu Nghiễn khó khăn nói: “Đừng... làm nhục anh ấy.”

Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, Lưu Nghiễn cảm phập ồng vi khuẩn vẫn cầm trên tay vào cái xúc tu trên cổ mình, dung dịch màu xanh bắn ra, Mông Phong găm lên đau đớn. Tất cả các xúc tu thả ra, rút về trong lồng ngực, xương sườn và lớp da bên ngoài nhanh chóng khép lại, hai đầu gối khụy xuống, anh ngửa mặt lên trời đau đớn gào thét.

“Pằng”, Mông Kiến Quốc bóp cò, viên đạn bắn trúng ngực Mông Phong. Anh lộn một vòng, rơi xuống hồ.

“Anh ấy còn sống...” Lưu Nghiễn hét lên: “Anh ấy còn sống!”

Cậu lao xuống nước, thân hình của Mông Phong đang dần chìm xuống, cậu nắm được tay anh, ôm chặt lấy anh, cố hết sức để nổi lên trên mặt nước. Mông Phong không ngừng co giật, cuối cùng ho ra một búng máu.

Trong máu có một sinh vật nhớp nháp kỳ dị, nó phát ra tiếng động khe khẽ, chìm vào trong nước.

Mông Phong mở mắt ra, miệng mấp máy, sắc mặt trắng nhợt.

“Lưu Nghiễn...”

“Mông Phong!!!” Lưu Nghiễn gào điên cuồng.

“Nó đi rồi... Nó...” Mông Phong vỗ về: “Đừng khóc... Đừng khóc...”

Anh lại ho tiếp ra một búng máu nữa, ngược mắt lên gọi: “Ba.”

Mông Kiến Quốc mặt đẫm nước mắt, quỳ một chân, ghé xuống ngực để nghe nhịp tim của anh.

“Con đã... chết rồi.” Mông Phong nói: “Có thứ gì đó đang... thôn tính những virus còn sót lại trong người con. Nhanh! Đi nhanh đi! Đi đi! Đứng dậy!”

Lưu Nghiễn khóc to: “Mông Phong!”

Mông Phong: “Đừng khóc, Lưu Nghiễn... Nó vẫn chưa chết! Có phải là kháng thể không?! Đưa kháng thể cho anh! Đuổi theo giết nó! Nó vẫn... chưa chết!”

Ở một bên khác.

Lại Kiệt nói: “Các cậu đi về phía kia, khẩn trương.”

Trác Dư Hàng hỏi: “Anh định đi đâu?”

Lại Kiệt đáp: “Tôi vẫn còn một nhiệm vụ cơ mật nữa, các cậu hãy dẫn kỹ sư đi, nhanh! Đi tập hợp với Tổng bộ.”

“Nhiệm vụ cơ mật gì?” Bạch Hiểu Đông nói: “Chúng tôi đi cùng anh.”

Lại Kiệt im lặng một lúc, sau đó dứt khoát: “Đi, các cậu đi hết đi, đây là mệnh lệnh. Các cậu phải hỗ trợ chiến hữu ở các đội khác rút lui. Máy bay trực thăng chỉ đợi trên biển có ba tiếng thôi.”

Pháo tín hiệu liên tục được bắn lên không trung, tựa như pháo hoa tuyên bố chiến thắng.

“Tôi nhất định sẽ trở về.” Lại Kiệt nói: “Đội Cơn Lốc sẽ tồn tại mãi mãi.”

Trác Dư Hàng gật đầu, Lại Kiệt làm một động tác chào, những người đồng đội bắt đầu rời đi.

Lại Kiệt xoay người tiến về khu vực trung tâm, chỗ nào cũng là những cơn gió mang mùi kỳ lạ, giống như mùi cỏ khô và cây cối trong những đêm mùa hè. Những cột nấm khổng lồ đang dần dần mục nát trong gió.

Trương Dân xách súng, đi đằng sau Lại Kiệt.

Lại Kiệt: “Nghe mệnh lệnh! Trương Dân!”

Trương Dân: “Tôi cũng phải đi cứu Mông Phong, tôi cũng đã hứa với Lưu Nghiễn.”

Lại Kiệt im lặng rất lâu.

Trương Dân: “Đằng nào thì cũng chẳng có ai chờ tôi quay về.”

Lại Kiệt: “Đi thôi.”

Quyết Minh xách hòm thiết bị, đi theo sau Trương Dân, anh lập tức quay người lại quát: “Con lại đây làm gì?! Hiếu Đông! Đưa nó đi!”

Quyết Minh ngẩng đầu lên nói: “Anh.”

Bạch Hiếu Đông giơ ngón tay cái về phía Quyết Minh: “Tiểu Minh, cố lên! Anh tin là em làm được!”

Bạch Hiếu Đông và Trác Dư Hàng ra khỏi rừng rậm, đi về một hướng khác, Trương Dân và Quyết Minh đứng đối mặt nhìn nhau một lúc.

Quyết Minh làm một động tác “đi thôi”, nói: “Ba, con phải bảo vệ ba.”

Lại Kiệt chẳng còn cách nào khác, đành phải nói: “Cháu nấp sau lưng bọn ta.”

Quyết Minh gật gật đầu.

Những đốm đỏ bao phủ mặt đất đã dần dần biến mất, tất cả đám thực vật đều đã khô héo và hóa thành cát bụi, Lại Kiệt thận trọng bước đi giữa hoang vu vắng vẻ.

Phía đằng xa vang lên tiếng bom nổ, Lại Kiệt vội vàng lao qua.

“Huấn luyện viên?!” Lại Kiệt thốt lên: “Sao lại là thầy?!”

Trịnh Phi Hồ: “Cậu đến đây làm gì?! Mau đi tập hợp!”

“Mẹ kiếp.” Lại Kiệt chửi thề: “Đây là cái thứ gì vậy?!”

Trong khe nứt phủ đầy xác chết, kết thành một tấm màn, chỉ chút những cái xác nối liền với nhau thành một thể thống nhất, Trịnh Phi Hồ gào lên: “Làm sao tôi biết được! Cố định cái này ở bên kia đi! Chuẩn bị cho nổ.”

Trương Dân: “Mông Phong ở trong đó sao?! Đội này còn có những ai?”

Trịnh Phi Hồ: “Không rõ! Đừng nhiều lời nữa, đi cố định bom hết đi!”

Trương Dân và Lại Kiệt tách ra, Trịnh Phi Hồ ngậm một kíp mìn lao xuống con dốc, mọi người ai nấy gắn xong bom, leo lên miệng khe nứt,

Triệu Kinh ấn nút.

“Ầm”, vụ nổ khủng khiếp khiến cho trời long đất lở, Trịnh Phi Hồ hét: “Bên trong có thứ gì đó! Phải lấy nó ra! Bắn bom định vị vào đi, lát nữa dùng bom hạt nhân cho nổ hết chỗ này.”

Quyết Minh giữ cặp mắt kính hồng ngoại quan sát một lúc, hỏi: “Bác chắc chắn là nó?!”

Trịnh Phi Hồ đáp: “Không sai!”

Quyết Minh: “Đưa cháu một quả mìn!”

Quyết Minh tay trái cầm mìn, tay phải cầm cờ lê chạy về phía ngoài khe nứt, Trịnh Phi Hồ cho bom phát nổ, lại một tiếng ầm vang nữa, chính giữa khe hiện ra một vết nứt như cái miệng. Quyết Minh liệng cái cờ lê đi, tiếp ngay sau đó vung tay ném quả lựu đạn.

Cờ lê quay vù vù trong gió, xoay tròn bay về phía trung tâm khe nứt, trong khoảnh khắc bom nổ, hiện ra một cái lỗ nhỏ như lòng bàn tay, cờ lê kẹt bên miệng lỗ, giây tiếp theo, quả mìn rơi vào phía trong.

Quyết Minh lập tức xoay người, ôm đầu chạy về phía xe căn cứ.

Còn chưa chạy được mấy bước, mặt đất trong khe nứt tung lên, bốn bên chấn động dữ dội, tất cả mọi người bị hất ngã ra sau, Quyết Minh cũng ngã sấp trên đất.

Từ trong khe nứt bò ra hàng nghìn hàng vạn con thây ma, tất cả bọn chúng đều cụt tay cụt chân, lại một cái nháy mắt nữa, máu thịt, xác chết theo một trận cuộn trào bắn ra hết như giếng phun!

“Lùi lại...!” Trịnh Phi Hồ gào lên, tiếp đó nhanh chóng lao tới trước, giơ súng bắn pháo gắn tay lên, bắn ra bốn quả bom định vị. Bom định vị kéo theo một luồng khói bay xuyên qua cả trời thây ma, thành hình cùng một lúc xoay đầu, phóng vào trong vết nứt.

Tiếng bom nổ vang lên, luồng khói màu xanh phụt ra từ dưới lòng đất, bay đi theo gió trong màn đêm đen mịt mù.

Chỗ này tập hợp gần như toàn bộ thây ma trên mặt đất, ba lần giếng phun, gần một trăm ngàn thây ma bị phun ra, trong nháy mắt lao về phía

mấy người bên miệng khe nứt. Quyết Minh hét lên, bị lũ thây ma xô ngã trên đất, chỗ nào cũng là thây ma gần như điên cuồng, chúng đồng loạt xông lên tìm kiếm con mồi.

Tiếng súng vang lên, mìn được ném ra, cánh tay Quyết Minh bị một con thây ma cắn trúng, Trương Dân từ bên hông lao đến, ôm lấy cậu bé lộn vòng, lại bị mấy con thây ma khác xông tới, hất văng ra đất.

Quyết Minh mở to đôi mắt, Trương Dân lấy thân mình che chắn chặt cho cậu, sau lưng là chục cánh tay vồ đến, điên cuồng cấu xé.

Trương Dân máu me đầm đìa ôm chặt Quyết Minh, thở dốc.

Quyết Minh nói: “Thế này... vô ích thôi, ăn xong ba thì đến lượt con.”

Trương Dân thấp giọng nói: “Ba biết... nhưng vẫn... không tìm được. Cho con được sống thêm một giây nữa... cũng được.”

Bom sáng âm nổ “âm” một tiếng, tất cả thây ma bị hất văng đi, tiếp đó là tiếng súng máy điên cuồng quét phá, lại thêm một quả bom sáng âm được ném ra.

Lớp áo đằng sau lưng Trương Dân bị quét tung, mang theo máu tươi bay theo gió.

Trương Dân không ngừng ho khan, nhìn Quyết Minh, bờ môi rỉ máu cúi xuống cẩn thận hôn lên chân mày cậu bé, nhắm mắt lại, gục trên người cậu.

“Lưu Nghiễn!” Lại Kiệt ôm đầu gào lên.

Trong cơn bạo chấn do bom sáng âm gây ra, mọi âm thanh khác tạm thời tĩnh lặng.

Lại Kiệt khó khăn đứng dậy, hướng về Mông Phong làm một khẩu hình.

“Năm xuống!” Mông Phong một tay tì lên vai Lưu Nghiễn, cố gắng đứng thẳng dậy hét to, liền sau đó ném ra một quả bom sáng âm nữa.

Hiệu quả lần này còn dữ dội hơn hai lần trước, cơn lốc được tạo ra quét văng lũ thây ma trở lại khe nứt, chiếc xe căn cứ gần như bị ép bung bởi cuồng phong và xung kích sáng âm.

Trịnh Phi Hồ bị căn đến toàn thân đầm máu, lê chân về phía xe căn cứ nhưng lại ngã xuống cách đó mười mét.

“Đưa họ đi.” Mông Phong nói: “Bên trong vẫn còn, đó là một cái tổ ấp trứng.”

“Cái gì?” Mông Kiến Quốc hỏi.

Mông Phong: “Con biết một chút ký ức của nó, trong chỗ này... giấu rất nhiều thân ma. Khi mọi người đến nơi, khi ống vi khuẩn đầu tiên được mở ra, nó đã ra lệnh cho tất cả thân ma đến đây ẩn núp...”

Mông Kiến Quốc nói: “Dùng bom hạt nhân tập trung phá hủy!”

Mông Phong: “Vô ích! Ba không hiểu đâu! Một khi đã tiến hóa tới thể cuối cùng thì nó không cần truyền nhiễm cho cái gì nữa! Chỉ cần có máu thịt để nó điều khiển, nó có thể xâm chiếm toàn bộ trái đất! Nếu không diệt sạch, để sót lại hình thái cuối cùng thì sau này nó sẽ còn ngóc đầu trở lại!”

Quyết Minh kéo Trương Dân lúc này đã đầy máu lên xe căn cứ, Lưu Nghiễn dìu Mông Phong đang liêu xiêu chực đổ trên vai.

Lưu Nghiễn: “Bây giờ thì sao? Phải làm thế nào?”

Mông Phong: “Đưa kháng thể cho anh, phải vào trung tâm của tổ ấp, tiêm thẳng vào đó...”

Lưu Nghiễn: “Nếu ném vào thì sao?”

Mông Phong lắc đầu: “Không được, mọi người không vào được, anh đã... chết rồi. Mọi người đều không cứu được đâu, kháng thể đang phân hủy virus trong người anh, anh sắp toi đến nơi rồi... Bây giờ anh còn vào được, bọn chúng sẽ không tấn công anh đâu, phải tận dụng thời gian.”

Lưu Nghiễn nghiêng đầu sang, đưa tay khẽ vuốt lên mặt Mông Phong.

Da thịt anh lạnh toát, đôi môi không hề có chút máu, khoe miệng đã bắt đầu phân hủy, sắc mặt xám đen, lông mày rơi rụng, trên sống mũi cao là vết máu rợn người khi vừa chiến đấu xong.

Mông Phong đã hoàn toàn biến thành một thân ma.

“Đừng có hôn.” Mông Phong nói: “Miệng bị rã hết rồi, răng sẽ... rơi ra đấy.”

Lưu Nghiễn ghé mặt tới, dịu dàng hôn lên môi anh.

“Chúng ta cùng đi nhé.” Lưu Nghiễn nhỏ giọng nói.

Mông Phong đáp: “Em không vào được, em còn sống.”

Lưu Nghiễn: “Anh nhất định phải đi sao?”

Mông Phong: “Nếu không đi, nó sẽ trốn dưới lòng đất, cái thứ chết giẫm đó chỉ một lát là đã chạy mất dạng rồi, qua một thời gian nữa... chẳng biết còn biến thành dạng quái quỷ gì chui ra nữa... Ngoan, đưa kháng thể cho anh, nghe lời nào.”

Lưu Nghiễn rút một tay về, run rẩy mở hộp đạn kháng thể ra, trút dung dịch trong đó vào một ống thủy tinh, đặt vào tay Mông Phong.

“Vào đến nơi thì... vặn nó ra.” Lưu Nghiễn dặn.

Mông Phong đáp: “Ừm.”

Mắt Lưu Nghiễn đỏ hoe, ầng ậng nước: “Sau này em phải làm sao?”

Mông Phong thủ thỉ: “Anh mãi mãi ở đây, mãi mãi... bên cạnh em. Sau này em là... bà xã của anh hùng rồi.”

“Đi hết đi, cuối cùng cũng đến lượt ông đây rồi, suýt chút nữa thì... đi tong cả một đời anh minh lỗi lạc. Đi đi! Huấn luyện viên! Đưa họ đi!”

Lưu Nghiễn: “Chờ đã!”

Trịnh Phi Hồ giục: “Trời sắp sáng rồi! Đi thôi!”

Trịnh Phi Hồ lôi cậu lên xe, Lưu Nghiễn cuối cùng cũng sụp đổ, cậu điên cuồng gào thét, thậm chí còn không biết mình đang la hét gì, Lại Kiệt khuyên: “Lưu Nghiễn! Đừng khóc! Hãy để cậu ấy yên tâm ra đi!”

Khóe mắt Trịnh Phi Hồ đỏ quạch, chìa ngón tay cái về phía Mông Phong, Triệu Kinh cho quay đầu xe, để lại hai vệt bánh xe trên cát.

Lũ thầy ma lại một lần nữa xông tới, lần này chúng tránh Mông Phong ra.

“Mông Phong!” Lưu Nghiễn hét lớn, mấy lần vung vẫy định lao xuống. Mông Kiến Quốc ôm chặt lấy cậu, kéo vào trong xe, quát lên: “Đừng như thế! Lưu Nghiễn!”

“Lưu Nghiễn!” Mông Phong gắng gượng đứng thẳng người, hét lên: “Anh yêu em! Ba! Con cũng yêu ba!”

Lưu Nghiễn ra sức vung vẫy, Trịnh Phi Hồ giữ chặt lấy cậu.

Mông Kiến Quốc dựa vào thành xe, đôi mắt đỏ ngầu găm lên đau đớn, gương khẩu súng máy lên, điên cuồng quét đạn vào lũ thầy ma đuổi theo xe.

Mông Phong lê cái chân thối rữa, tập tễnh đi về phía khe nứt.

Anh vừa đi vừa hét lên.

“A...!”

“A...!”

Lưu Nghiễn nghe thấy âm thanh này, trái tim dường như bị hàng vạn mũi kim đâm xuyên qua, không có ai hiểu được, chỉ có mình cậu biết, đó là Mông Phong đang khóc.

Mông Phong không còn nước mắt nữa, anh gào đến khàn giọng, dường như đang tuyên bố rằng, anh thắng rồi, anh cuối cùng cũng tìm lại được bản thân rồi.

Càng đau lòng hơn, đó là rốt cuộc anh vẫn sẽ thua, sẽ chẳng còn cơ hội để anh được ở bên người mình yêu, mua một ngôi nhà nhỏ, suốt đời bầu bạn cùng nhau nữa.

Kể từ lúc được sinh ra, anh đã không được thần may mắn chăm sóc.

Lưu Nghiễn cuối cùng cũng dùng hết sức mình, lao ra ngoài cửa xe.

Chiếc xe căn cứ vội dừng lại, Trịnh Phi Hồ đang định lao xuống, Lưu Nghiễn lùi lại, nước mắt đầm đìa trên mặt, giơ súng lên tì vào thái dương của mình.

Sau một hồi trầm lặng, Trịnh Phi Hồ, Mông Kiến Quốc, Lại Kiệt cùng lúc hướng về cậu làm một động tác chào trong quân đội.

“Chúc anh may mắn! Tạm biệt! Lưu Nghiễn yêu quý của em!” Quyết Minh vừa khóc vừa hét lên.

“Tạm biệt!” Lưu Nghiễn hét to.

Mông Phong tiến lại gần trung tâm khe nứt, trong phút chốc, tất cả thầy ma khựng lại, rồi dường như nhận được mệnh lệnh triệu hồi vô hình nào đó, điên cuồng lao trở về khe nứt.

Mông Phong rơi thẳng vào một vòng xoáy của máu thịt.

Lưu Nghiễn dùng toàn bộ sức lực trên người guồng chân chạy, càng lúc càng nhanh, hướng về chỗ vết nứt nhảy vọt, lao xuống dưới.

Bên trong đò ổi một màu, tại điểm trung tâm của tổ ắp, một quả cầu nước đang phát sáng.

Mông Phong rơi xuống lớp màng màu cam ở tầng sâu nhất, đưa bàn tay cầm ống thủy tinh chứa đầy kháng thể lên, Lưu Nghiễn rơi xuống, lộn một vòng, lao vào lòng anh rồi ôm chặt lấy.

Lưu Nghiễn nhìn khuôn mặt nghiêng của Mông Phong, đưa một tay ra nắm lấy đầu kia của ống, Mông Phong nghiêng đầu chăm chú nhìn cậu, cả hai đồng thời dùng lực một lúc.

Từ sâu trong lớp lớp tinh vân màu đỏ ổi vang lên một tiếng vỡ khê khàng, rất mảnh và rất trong, nhưng lại vang vọng mãi.

Ống thủy tinh vỡ ra, dung dịch bắn tung tóe, đổ lên hạt nhân bằng máu của “Huyền virus”.

Mông Phong chăm chú nhìn Lưu Nghiễn, cả hai đều không nói điều gì, trán họ chạm vào nhau, cánh tay ôm siết.

Khoảnh khắc tiếp theo, hạt nhân màu đỏ phát ra tiếng hét chói lói đáng sợ, những gợn sóng màu đỏ loang ra, bao quanh một vân sóng màu xanh đang khuếch tán.

Sóng xung kích hất văng hai người đang ôm chặt lấy nhau, trung tâm khe nứt vỡ thành sáu mảng, phun ra vô số thây ma. Cả hai bị kẹt trong dòng thác máu thịt bay thẳng ra ngoài!

Bề mặt sa mạc tách ra một lỗ khổng lồ sâu hoắm, hệt như đang không ngừng nôn mưa, máu và thịt phun ra gần như tím đen, mỗi một lần phụt lên đều mang theo những tiếng gào thét như long trời lở đất. Ánh sáng đỏ tỏa ra trong không trung, dần dần nhạt đi, rồi tan biến.

Lưu Nghiễn mở mắt ra, tay trái và chân phải của Mông Phong đã hoàn toàn bị mục rữa, các cơ thịt trên ngực hóa thành bùn nước, để lộ ra cả xương trắng bên trong.

“Anh còn sống không?” Lưu Nghiễn khe khẽ vỗ lên mặt anh.

Mông Phong khó khăn quay đầu lại: “Sao lại quay lại thế?”

Lưu Nghiễn: “Nhớ anh rồi.”

Mông Phong: “Anh sắp tiêu rồi...”

Mông Phong không có hơi thở, đồng tử đục ngầu, anh kéo tay Lưu Nghiễn: “Em rời khỏi đây nhanh lên, bọn họ còn cho nổ tung chỗ này nữa đấy.”

Lưu Nghiễn: “Kệ họ nổ đi, anh là cái đồ ích kỷ, chỉ biết bảo ông đây chạy.”

Mông Phong: “Chẳng phải bị em hại à... Nếu không phải vì cứu em, ông đây có bị virus trên người Andrey... ký sinh... ký sinh...”

Lưu Nghiễn: “Tìm chỗ nào phong cảnh đẹp một tẹo, ôm nhau chờ xem bom hạt nhân đi... Nghe nói lần này chỉ ném bom trên phạm vi nhỏ thôi... không chừng có thể chạy thoát đấy.”

Mông Phong: “... Thoát được mới lạ. Ừm, được rồi, có thoát cũng vô ích, còn có bức xạ...”

Lưu Nghiễn cõng Mông Phong trên lưng, toàn thân đã bị thối rữa nên anh nhẹ đi không ít, đầu gối trên vai Lưu Nghiễn, khoe miệng rỉ máu.

Lưu Nghiễn lấy tay áo lau sạch cho anh, hai hàng dấu chân rời khỏi sa mạc, hướng về phía đông nam.

“Chỗ này là được rồi.” Mông Phong thấp giọng nói.

Lưu Nghiễn: “Đi thêm chút nữa đi.”

Mông Phong: “Em đúng là rề rà, có tìm cái chỗ chết thôi cũng chọn đi chọn lại...”

Lưu Nghiễn: “Anh có tin là em sẽ lẳng anh xuống đây rồi đập thêm cho vài phát không?”

Mông Phong: “Trời sắp sáng chưa?”

Lưu Nghiễn: “Chắc sắp rồi... Anh xem, sao Mai kìa.”

Mông Phong: “Đầu anh không ngo ngoạy được, cổ bị mục rồi... Không ngẩng lên được.”

Lưu Nghiễn: “Để em giúp anh.”

Mông Phong: “Đừng, gãy đấy. Tìm chỗ nào đó nằm đi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn: “Ngắm mặt trời lên nhé?”

Mông Phong đáp: “Không biết có cố được không...”

Một chiếc máy bay oanh tạc bay tới, phía xa bốc lên đám mây nấm khổng lồ, mặt đất chấn động dữ dội, ánh sáng đỏ rực trong phút chốc phủ kín đất trời, cơn bão cát sỏi cuộn sạch màn đêm tưởng như bất tận này.

Trong cơn bão bụi đất, Lưu Nghiễn vẫn chầm chậm bước.

Lưu Nghiễn: “Vẫn còn sống chứ?”

Mông Phong: “Ừm.”

Lưu Nghiễn: “Chúng ta đi về hướng đông, chỉ còn hơn một tiếng nữa thôi là trời sáng rồi.”

Mông Phong không trả lời nữa.

Lưu Nghiễn lại không tìm được bật khóc, cậu khóc mãi, khóc mãi, ho ra một búng máu, cả mũi lẫn mồm toàn là máu, Lưu Nghiễn biết mình bị nhiễm bức xạ của quả bom vừa nãy.

“Mông Phong?” Lưu Nghiễn gọi khẽ.

Mông Phong gục trên lưng cậu, không trả lời, chất nước phân hủy màu đen chảy ra từ mũi anh, rơi xuống cổ Lưu Nghiễn.

“Lạnh...” Mông Phong nói.

“Em sắp không trụ được rồi... Ở đây đi, đến bờ biển rồi.”

“Nghe... thấy rồi...”

Lưu Nghiễn cũng chẳng biết đã đi được bao lâu, tiếng sóng biển rì rào vang lên dịu dàng, càng lúc càng rõ hơn. Cậu tìm thấy một con thuyền nhỏ bị mắc lại trên bãi đá ngầm, đặt Mông Phong lên đó.

Vào khoảnh khắc đen tối nhất trước lúc bình minh, ngôi sao Mai lấp lánh sáng trên tấm màn nhung của trời đêm.

Lưu Nghiễn nằm lên chiếc thuyền nhỏ, nghiêng người ôm lấy Mông Phong, trôi ra biển.

Mông Phong: “Tới chỗ nào rồi?”

Lưu Nghiễn: “Trên biển... Sắp về đến nhà rồi.”

Mông Phong: “Anh... hát cho em nghe nhé.”

Mông Phong mở mắt ra, trước mặt là bầu trời đen thẫm, anh và Lưu Nghiễn cùng chăm chú nhìn vào không trung bao la, cất giọng khàn khàn: “Bầu trời xám ngắt kia, liệu có...”

Lưu Nghiễn nhỏ giọng hát: “... Khiến anh quên đi em là ai...”

Mông Phong: “Có mệt mỏi không? Có muốn chớp mắt không...”

Mông Phong từ từ nhắm mắt lại, Lưu Nghiễn gối đầu lên vai anh, nhắm mắt.

Trên mặt biển đen thẫm thẫm, một con thuyền nhỏ bị dòng thủy triều rút xuống đáy sâu vào trong màn đêm bao la.

“Em hát cho anh nghe nhé.” Lưu Nghiễn nói.

“Ừm... được.”

“My heart is pierced by cupid... I disdain all glittering gold...”

“Nghe không hiểu... nhưng anh nhớ ra rồi...”

“Nhớ ra cái gì?”

“Người cá... ở bên thuyền...”

“Ừm... Đáng tiếc là chẳng có ai đến đón chúng ta đi cả.”

Chiếc thuyền đong đưa, giọng hát trầm thấp khàn khàn của Lưu Nghiễn hòa cùng với tiếng sóng triều lượn lờ trên mặt biển.

Cái chết không phải là đi ra khỏi sinh mệnh, mà là đi ra khỏi thời gian.

Mặt biển đen bao la dập dềnh mang theo những ký ức từng có của họ.

Năm đó, hai đứa trẻ sần sần tuổi nhau cùng ngồi trước tivi xem hoạt hình, nội dung đã không còn nhớ nữa, chỉ nhớ rằng cả hai đều cười ngặt nghẽo, xem xong phim thì lôi gối ra đập tới đập lui, nghịch hết cả một buổi chiều.

Năm đó, Mông Phong chín tuổi và Lưu Nghiễn tám tuổi, sau giờ học cùng ngồi xõm bên một khóm hoa dưới nhà, tò mò dùng kính lúp phóng to lỗ kiến lên nhìn.

Năm đó, Mông Phong mười bốn tuổi vung cái cặp lên, bảo vệ Lưu Nghiễn ở phía đằng sau, đánh nhau với ba tên đầu gấu đến sứt sẹo mặt mày.

“There is nothing that can console me, but my jolly sailor bold...

Come all you pretty fair maids, whoever you may be...”

Quá khứ và tương lai... hóa thành những đêm dài bất tận, họ sắp trở về, cũng giống như tất cả những người đã đến với thế giới này, đi qua thời gian, hoàn thành sứ mệnh của mình, trở về với lòng đất.

Năm đó họ tay đan tay cùng dạo bước trên cát, hai hàng dấu chân đi về phía đầu kia của con sóng triều.

Năm đó, bên bờ biển, khi mùa hạ sắp qua, dưới ánh chiều tà, Mông Phong cúi xuống hôn lên môi Lưu Nghiễn.

Năm đó, vào mùa thu, Mông Phong cao lớn điển trai xuất ngũ trở về, bỏ tiền ra để đặc biệt giữ lại một bộ quân phục của lính đặc công, chỉ nộp lại chiếc huy hiệu trên vai.

Dưới tán phong ngoài khuôn viên trường đại học, hoàng hôn buông xuống, lá đỏ bay rợp trời, Mông Phong diện bộ quân phục thẳng thớm, cà lơ phất phơ dựa vào cột đèn đường, vừa vuốt vuốt mũi vừa gửi tin nhắn, khoe miệng điển trai nhếch lên, chờ đợi Lưu Nghiễn tan học.

“Who love a jolly sailor bold that ploughs the raging sea...”

Mông Phong và Lưu Nghiễn tay nắm tay, vai kề vai, nhắm mắt lại.

Đêm dài đã qua, bình minh còn chưa đến, từ sâu bên dưới lòng biển phát ra một luồng sáng xanh rực rỡ.

Ánh sáng xanh vừa lóe lên đã biến mất. Trên trục thẳng, Quyết Minh nhìn ra ngoài với đôi mắt trống rỗng, hàng ngàn đốm sáng xanh xoay tròn trong đồng tử cậu bé, rồi tất cả cùng tản ra. Đốm sáng xanh bay vào đồng tử Quyết Minh, trả lại cho cậu tất cả ký ức bị mất đi, sau đó biến thành một luồng sương sáng rời khỏi cơ thể họ, về với đại dương.

“Ba.” Quyết Minh gọi.

Trương Dân: “...”

Trong sự tĩnh lặng, Trương Dân dường như cảm nhận được điều gì đó, chống tay gượng dậy: “Đời Tinh?”

Ánh mắt Quyết Minh tràn ngập sự mơ hồ, hai mắt đỏ hoe.

Quyết Minh gọi: “Ba.”

Cậu nắm lấy tay Trương Dân, gục vào người anh, dụi lên ngực anh, thút thít khóc.

“Con đã nhớ lại hết rồi?” Trương Dân ôm chặt lấy cậu bé, thấp giọng an ủi: “Đừng khóc... Bảo Bối, đừng khóc, ba ở đây rồi, ba có bảo là không cần con đâu... Nhớ lại là tốt rồi, nhớ lại... là tốt.”

Luồng sáng xanh ấy chiếu từ đáy biển lên đến mặt nước, dịu dàng ôm lấy con thuyền nhỏ đang cô độc giữa màn đêm.

Những đốm sáng xanh nhanh chóng sửa chữa cơ thể đã rách nát của Mông Phong và Lưu Nghiễn, những vết thương trên người Mông Phong bắt đầu hồi phục, da thịt tự động mọc ra, liền lại, che đi xương cốt bên trong.

Hơi thở của Lưu Nghiễn dần bình ổn, những đốm đỏ vì bị bức xạ trên người cũng lần lượt biến mất, phần da bị rách liền lại.

Ánh sáng xanh biến mất, chìm vào biển đen sâu thẳm trước khi tia nắng đầu tiên của bình minh rọi tới.

Phía chân trời chuyển sang màu trắng nhờ, những tia nắng màu bạc rực rỡ của bình minh đã rót xuống, trải rộng ra khắp mặt biển.

HẬU KÝ

Ngày 31 tháng 8 năm 2013.

Thành viên của đội tìm kiếm cứu nạn cuối cùng cũng phát hiện ra tôi và Mông Phong trên biển, đưa chúng tôi về căn cứ trên biển quốc tế. Có trời mới biết được mấy ngày qua chúng tôi đã sống trên biển như thế nào.

Chuyện này còn đáng nhớ hơn bất kỳ điều gì. Hành tinh mẹ vĩ đại đã sửa chữa lại cơ thể chúng tôi, sau khi trao cho chúng tôi sự sống một lần nữa, không ngờ lại không để lại cho chúng tôi bất kỳ chút thức ăn nước uống nào.

Mặt trời mọc chẳng xem được, Mông Phong ngủ thẳng một mạch đến tận trưa mới bị ánh nắng thiêu tinh, tiếp đó, chúng tôi suy t chút nữa thì chết vì đói và khát trên thuyền. Tôi khát đến mức thực sự không chịu nổi nữa, Mông Phong đưa ra đề nghị uống nước tiểu của nhau, đồng thời thề rằng khi người ta tìm cách sinh tồn trong động đất thì cũng chỉ có thể thế này, đây quả thật là lần sinh tồn xui xẻo nhất trong lịch sử.

Cũng may là trên thuyền còn một vài thứ rách nát, chúng tôi dùng vải bươm hứng một ít nước mưa, rồi dùng lưới bắt được một con cá, lại lấy ít thịt ăn còn thừa của con cá đó để câu một con cá to hơn một chút... Thôi, quả thật là chẳng muốn nhớ lại nữa.

Chúng tôi về đến căn cứ, mọi người đều đã sống sót trở về.

Ngày 7 tháng 9 năm 2013.

Bầy thủy ma đã bị tập trung tiêu diệt, nhưng công việc tiếp sau đó vẫn chưa xong. Khu số 7 đã cải tiến vi khuẩn phân hủy, giao lại cho bên quân đội. Lần này gần như huy động toàn quân, tiến vào lục địa bắt đầu tìm kiếm kỹ càng lại, đồng thời giải quyết sạch số thủy ma còn sót lại.

Kế hoạch này có lẽ phải tiến hành trong vài tháng, cho đến khi chắc chắn rằng lục địa an toàn thì những người ở Trung tâm tị nạn mới có thể di dời.

Cùng lúc đó, các quốc gia khác trên thế giới cũng bắt đầu điều động Quân đội Đồng minh, triệt để giải quyết lũ thủy ma trên đất nước họ.

Lần ra quân này an toàn hơn nhiều, không còn cần lấy mạng đổi mạng nữa, cũng không cần đến trái phá hay bom hạt nhân, chỉ cần rải vi khuẩn phân hủy ở trung tâm tất cả các thành phố, bảo đảm chắc chắn rằng mọi khu vực đều được bao phủ.

Trong cơ thể con người có loại kháng thể mới, cũng không cần lo sợ sẽ bị lây nhiễm khi bị cắn nữa.

Sức sống của thực vật là vô cùng mãnh liệt, phi cơ vận chuyển đã rải kháng thể mới lên toàn bộ lãnh thổ đất nước, khu vực Đại Hưng An Lãnh đã lại hồi phục sự sống.

K3 không cần phải đi làm nhiệm vụ nữa, nhưng vẫn được giữ lại biên chế, đề phòng trường hợp cần thiết.

Quyết Minh đã nhớ lại những chuyện trước kia, thằng bé vô cùng hỗn loạn, nhất thời không hiểu mình là Quyết Minh hay là Đới Tinh.

May là nó vẫn rất yêu Trương Dân, chỉ là thỉnh thoảng thích giả ngốc mà thôi. Có điều có một vấn đề vô cùng nghiêm trọng đã xuất hiện!

Quyết Minh muốn đòi lại Panda, Trịnh Kỳ thì kiên quyết không trả, cả hai cãi nhau một trận ầm ĩ ở khu số 6, cuối cùng đều lăn ra khóc.

Panda đứng ở giữa rất khó xử, rất đau khổ.

Trương Dân vận dụng toàn bộ sức lực đi xin thêm một con nữa, nhưng cả Quyết Minh và Trịnh Kỳ đều không cần, đành phải để cho Tiểu Quân nuôi.

Thật đúng là rối như mớ bòng bong.

Ngày 1 tháng 12 năm 2013.

Mông Phong chuyển sang làm công việc văn phòng, sự thực thì anh ấy gần như chẳng có việc gì để làm.

Ba của anh sau khi xuất ngũ rất nhiều lần được xin giữ lại, tạm thời hỗ trợ xử lý công tác giải quyết hậu quả.

Mông Phong bây giờ ngày nào cũng chui trong văn phòng xem tạp chí hình ảnh, đương nhiên ông ba biết tính khí của cậu con, không chịu xếp cho anh một tay trợ lý, thế là Mông Phong đành phải coi tôi như trợ lý để sai khiến.

Mỗi ngày sau khi làm xong việc ở tầng mười tám, lại phải đi lấy hai suất cơm, mang lên phòng làm việc của anh cùng ăn.

Mông Phong thường xuyên ăn xong còn muốn làm chút hoạt động trong giờ nghỉ trưa, được một lần là quen mui bén mũi đời mãi, sau khi bị điện giật cho một lần thì bày tỏ rằng, không nên đề xướng những thói quen xấu, tốt nhất là đợi đến khi bà xã có hứng thú rồi chơi.

Tôi hỏi anh ấy, định làm gì sau khi quay về đất liền?

Mông Phong rất mù mờ về tương lai của mình, thế nên chiến tranh vừa dứt là lại quay về làm gấu.

Ngày 17 tháng 12 năm 2013.

Thiếu tướng Trịnh Phi Hồ mang về một tin khiến mọi người hết sức vui mừng, mặt đất đã được dọn sạch hoàn toàn, chẳng bao lâu nữa chúng tôi sẽ có thể trở về xây dựng quê hương rồi.

Tất cả những thành viên tham gia cứu nạn đều sẽ được thưởng huân chương.

Ngày 31 tháng 12 năm 2013, đêm giao thừa,

Tôi, Mông Phong, Trương Dân và Quyết Minh cùng lên mặt đất, ngồi ngắm biển trên quần đảo san hô.

Cả khu số 7 từ trên xuống dưới đều thấp đèn màu lấp lánh, trên đảo san hô cũng rực rỡ sắc màu. Chúng tôi mở một buổi tiệc ăn mừng trong gió biển, dưới trời sao.

Bạch Hiếu Đông đã tìm được bạn gái, đó là một cô bé rất xinh đẹp. Trác Dư Hàng thì vẫn đang tìm kiếm một ông em rể đáng tin cậy, anh ta và em gái đã miễn cưỡng làm lành rồi.

Quyết Minh nói, Lại Kiệt rất thân với một nam sinh trong công xưởng, tên nhóc đó đã mười tám tuổi rồi, gọi Lại Kiệt là anh, ngày nào cũng phiên

nào về chuyện mình không có bạn gái.

Trên ngực Lại Kiệt vẫn đeo hai tấm thẻ tên ấy, một là của anh, hai là của cậu út.

Trong ánh pháo hoa rực rỡ và bầu trời sao lấp lánh, chúng tôi cùng đón chào năm 2014.

Ngày 1 tháng 1 năm 2014.

Đội quân lớn lại di chuyển về phía ven biển. Mông Kiến Quốc là người rời đi cuối cùng, ông đã hoàn thành tất cả chức trách của mình, chính thức xuất ngũ.

Đến tạm biệt Mông Kiến Quốc trước khi đi, Mông Phong hỏi ông sau này muốn làm gì, Mông Kiến Quốc không nói cho chúng tôi, chỉ bảo rằng sẽ chủ động liên lạc.

Chúng tôi trở về với đất liền.

Tất cả đã khác trước, Chính phủ phát cho những người còn sống một chiếc thẻ đăng ký mới, đồng thời thành lập trung tâm phân phát vật tư, căn cứ trên biển quốc tế đã dần dần chuyển vật tư, tài nguyên nhân lực... về lại đất liền.

Đối diện với mảnh đất sạch sẽ trong lành, không có ô nhiễm công nghiệp, không có thành phố với những tòa nhà chọc trời... Tôi bỗng nhiên không biết mình nên làm gì nữa.

Mông Phong ngoài chiến đấu ra thì kỹ năng nghề nghiệp duy nhất mà anh có là một tháng đi bán bảo hiểm. Hồ Giác nói sẽ giúp anh tìm việc, nhưng Mông Phong đã cảm ơn và từ chối.

Tôi và Quyết Minh đều là kỹ sư, theo lý thì cần phải tham gia vào công việc tái thiết sau thảm họa. Có điều Quyết Minh khoác ba lô lên vai, nộp lên một lá đơn từ chức rồi đi mất, thằng bé không muốn ở lại thành phố ven biển nữa, định về nhà xem thế nào.

Mông Phong suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định xuất ngũ, anh nói muốn nghỉ ngơi vài năm.

Ngày hôm đó tôi cũng nộp đơn từ chức, có lẽ sau này sẽ còn quay lại để giúp Tiến sĩ Nguyễn, có điều hiện giờ tôi thực sự không muốn làm việc nữa.

Ngày 7 tháng 1 năm 2014.

Chúng tôi dùng một tuần để nghĩ xem nên làm gì, trong thời gian đó đã lãng phí không ít lương thực của quốc gia, cuối cùng Mông Phong đề nghị, ai dắt bà xã của người nấy đi rong ruổi khắp đất nước.

Trương Dân vô cùng tán đồng, chúng tôi trộm một chiếc xe lớn, đóng gói toàn bộ đồ ăn, trên đơn ký tên của Trịnh Phi Hồ, bắt đầu đi du lịch Trung Quốc. Quyết Minh còn mang theo cả máy phiên dịch, sau khi đi chán trong nước rồi, nói không chừng sẽ vòng quanh thế giới.

Tôi và Quyết Minh cùng ra tay cải tạo lại con xe này, thiết kế thành bốn phòng nhỏ, mặc dù không được rộng rãi lắm, nhưng lắp thêm cửa sổ có rèm là tối đến mỗi cặp có thể ngủ riêng rồi.

Khả năng cách âm không được tốt lắm, có điều... miễn cưỡng thế đã.

Ngày 30 tháng 1 năm 2014.

Những người ở ven biển bắt đầu chuyển dần vào sâu trong lục địa, tìm kiếm nơi dừng chân yêu thích, xây dựng nên quê hương mới.

Khắp nơi trên mặt đất đều là màu xanh của thực vật. Cây cối đã che phủ lên đồng hoang tàn của hai năm trước, xanh tươi mơn mớn.

Mưa xuân bay bay, trên khắp đồi núi hoa nở rục rở, trong đêm không có những đám mây bụi của khí thải công nghiệp, có thể nhìn thấy rõ dải ngân hà vắt ngang qua bầu trời.

Chúng tôi nằm trên sườn đồi, ngắm nhìn trời sao, dưới lưng là mặt đất màu mỡ phì nhiêu - hành tinh mẹ của chúng ta.

Ngày 20 tháng 2 năm 2014.

Trên mặt đất rộng lớn rất khó để bắt gặp được một ai đó, thường thường đi đến mấy ngày mới gặp được một vài đồng bào, tất cả đều rất nhiệt tình.

Con người bây giờ cũng khác trước, những người chủ nhà vô cùng hiếu khách, chào hỏi vài câu là mời nhau vào nhà ăn cơm uống nước.

Những người lao động thể lực rất ít, con người bây giờ lại trở thành tài nguyên khan hiếm nhất.

Mỗi khi gặp được một nông trường nào đó, Mông Phong và Trương Dân đều giúp họ làm mấy công việc thể lực, tôi với Quyết Minh thì giúp họ làm cối xay nước, cải tạo lại máy cày, hoặc làm cái chuồng gà chuồng heo tự động gì đó...

Trước lúc đi chủ nhà sẽ cho chúng tôi không ít đồ ăn.

Thời buổi này, có tiền cũng chẳng mua nổi đồ ăn đâu.

Ngày 25 tháng 3 năm 2014.

Chúng tôi dừng xe ở một vườn hoa bên đường quốc lộ.

Chủ nhà sống trong đó, không ngờ lại là Bạch Hiếu Đông!

Bạch Hiếu Đông bị phơi nắng đến cháy đen, mặt đầy vết bất lực đi chăm sóc đám hoa cỏ, còn trồng thêm vài cây cà để trao đổi thức ăn với dân sống gần đó. Cậu ta mời chúng tôi vào ăn cơm, kêu với chúng tôi là lại bị đá rồi.

Chúng tôi cướp sạch gia sản của Bạch Hiếu Đông, trói cậu ta vút lên xe, bỏ mặc vườn hoa tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu ở đó, tiếp tục lên đường du lịch.

Tháng 4 năm 2014.

Chúng tôi gặp được Lại Kiệt đã xuất ngũ, anh đang giúp thám Vu tìm kiếm người họ hàng xa thất lạc, vậy là vui vẻ tham gia với chúng tôi.

Tình yêu của anh thế nào rồi, tôi không hỏi, Lại Kiệt cũng không nhắc đến.

Tháng 4 đến tháng 10 năm 2014.

Nhật ký của tôi càng ngày càng ngắn, hôm nay tổng kết lại hành trình trong nửa năm qua.

Đến sân bay Tế Nam, không còn thầy ma, chỗ nào cũng là cỏ mọc xanh um.

Đến trại giam Thanh Sơn, đương nhiên, chỉ là đứng từ xa nhìn, không khí vẫn trong lành như thế.

Quyết Minh còn muốn đến Mạc Hà để ngắm cực quang, nhưng Mông Phong vẫn bị ám ảnh với nơi đó, sống chết không chịu đi, sợ là từ đồng đồ nát lại chui ra một Andrey nữa tóm lấy anh.

Tháng 6 giữa hạ, chúng tôi đi tới Vĩnh Vọng Trấn.

Tấm biển gỗ của Vĩnh Vọng Trấn vẫn còn đó, rất nhiều thứ đồ chơi khác cũng vẫn còn, bày gà con theo mẹ đi mổ rau, tìm giun, đàn lợn thì đã chạy mất.

Cả vườn hoa rực rỡ um tùm, Quyết Minh nói, một năm trước Văn Đệ đã chôn ở đây một tấm gỗ tỏ tình, đáng tiếc là Tạ Phong Hoa chưa kịp đào lên thì mọi người đã phải đi rồi.

Chúng tôi ở lại đây vài ngày, đại sảnh vẫn y nguyên như lúc mọi người rời đi.

Hộp cơm của Quyết Minh vẫn còn trên quầy, bên trong có một tổ chim nhỏ.

Tháng 7, đi đến trường tiểu học Hy Vọng.

Ngôi trường này đến biển tên cũng chưa được treo lên, bên ngoài chỗ nào cũng là lưới sắt. Hôm chúng tôi trở về đó trời mưa to, xối cho mặt đất toàn là bùn vàng.

Thầy ma quên thả ra hôm ấy đã tự mình chạy mất, cánh cửa bị sập xuống, bên cạnh có cắm một lá cờ màu xanh của bên quân đội: Xung quanh an toàn.

Chúng tôi đi một vòng quanh đó, lái xe lên núi lợn cả buổi chiều, hầm tránh máy bay đã bị nổ sập, căn nhà tư liệu của Quyết Minh cũng không còn nữa.

Tháng 9, quay lại nhà máy hóa chất.

Mưa như trút nước, nhà máy vẫn giữ vẻ bề ngoài sập mất một nửa, nhưng dây leo và cây bụi đã mọc đầy. Sân giữa mọc đầy cỏ dại, xung quanh gần như bị thường xuân phủ kín. Giống như một ngôi nhà tự nhiên màu xanh.

Hồi đó chúng tôi và Trương Dân, Quyết Minh quen biết nhau ở đây. Số phận thật kỳ diệu.

Một trung đội lục quân đi tu sửa lại doanh trại của quân khu, họ chào và chủ động hỏi xem chúng tôi có cần lương thực không. Hiện giờ quốc gia có đề xướng mới, khi gặp những người còn sống mà chưa định cư thì phải chủ động hỏi xem họ có cần giúp đỡ gì không.

Chúng tôi được phát một ít bột mì, gạo và xăng, tiếp tục lên đường. Dọc đường kể cho Lại Kiệt và Bạch Hiếu Đông nghe về hành trình trốn chạy của chúng tôi, bọn họ không ngừng xuýt xoa, đây quả là một câu chuyện chấn động lòng người.

Tháng 10, chúng tôi về đến nhà của Trương Dân và Quyết Minh.

Đa số đồ đạc vẫn còn, chỉ có đồ ăn là hỏng.

Chúng tôi bắt tay vào dọn dẹp, vứt hết rác rưởi đi. Quyết Minh nằm trên ghế sofa cả một buổi chiều, đột nhiên nói không muốn đi du lịch nữa, muốn tìm một nơi nào đó ở lại.

Trương Dân đương nhiên nghe lời cậu bé.

Ba ngày sau, chúng tôi chia tay Trương Dân và Quyết Minh, Mông Phong để lại không ít đồ ăn cho họ. Trương Dân định sẽ ở nhà vài hôm rồi chuẩn bị đồ đạc, đi tìm chỗ nào gần đó thích hợp để trồng trọt.

Bản thân Quyết Minh là một kỹ sư, bọn họ ở cùng nhau, Quyết Minh chế tạo ra vài thứ máy móc đồ chơi nhỏ, Trương Dân thì kiếm thức ăn, vậy là thừa sức sinh sống.

Quyết Minh đưa cho chúng tôi mỗi người một cái máy bộ đàm loại mới, loại máy bộ đàm này lợi dụng tháp tín hiệu làm trạm trung chuyển, phát ra sóng điện vô tuyến để định vị, đồng thời hẹn sẵn ám hiệu, đợi sau khi mọi người đều đã định cư xong thì dùng sóng điện vô tuyến để truyền tín hiệu, từ đó tìm ra vị trí của nhau.

Chúng tôi đánh xe qua một con đường, phát hiện ra rằng quân đội đã thành lập nên ban quản lý hành chính mới của khu vực Hoa Nam, Lại Kiệt dẫn theo Bạch Hiếu Đông qua bên đó xem sao.

Chỉ còn lại tôi và Mông Phong hai người, cuộc sống thế này thật là hạnh phúc đến phát ngấy.

Mông Phong muốn quay về thăm mộ bà, chúng tôi về lại trường trước, lượn một vòng quanh trường, phát hiện ra rằng khu trường học liên hợp đã mở lại, có điều học sinh rất ít. Dần dần chỗ này sẽ phát triển trở lại thôi.

Tần Hải làm việc trong Bộ Giáo dục, chỉ đi làm nửa ngày, thời gian còn lại thì về nhà lái máy cày làm đất, trồng trọt gì đó để đem ra trao đổi.

Nghe nói hiện giờ tất cả mọi người chỉ phải đi làm nửa ngày nên rất nhàn nhã, giờ làm việc thì ngồi trong cơ quan tán gẫu hoặc thần thờ, 11 giờ trưa hết giờ, về nhà tùy tiện trồng trọt gì đó để nuôi sống bản thân. Quốc gia có một vùng trồng trọt lương thực chung, sau khi thu hoạch thì được lĩnh theo đầu người. Bình thường ở nhà trồng ít rau cỏ gì đó, đi đổi đồ ăn với những người chăn nuôi gia súc hoặc đánh bắt hải sản.

Cuộc sống thế này cũng không thiếu thú vị, kinh tế, nông nghiệp dần dần sẽ phát triển trở lại. Tất cả các Quốc gia sau khi xem xong đoạn ghi hình của “Huyền địa cầu” đều cho phong tỏa hệ thống vũ khí hạt nhân, dỡ bỏ các nhà máy điện nguyên tử, đồng thời xây dựng hiệp ước quốc tế mới về bảo vệ môi trường.

Những người làm nghề nông chiếm phần nhiều, đi khắp một vòng đất nước, tất cả các sông suối, ao hồ đều vô cùng trong sạch.

Chúng tôi dừng xe dưới chân núi, Mông Phong công tôi lên trên, đi thắp hương cho bà anh.

Trong nửa năm qua, quân đội đã tu sửa lại nghĩa trang này, họ cho làm một tấm bia tưởng niệm ở dưới chân núi, trên bia có khắc tên rất nhiều người.

Thân bia không hề cao ngất trời xanh, cũng chẳng hề có chạm khắc cầu kỳ, nó nằm lặng yên trên mặt đất, vuông vắn, gắn với địa cầu thành một thể. Tôi tìm thấy tên mẹ mình trên đó, nói với bà, con còn sống, con sống rất tốt. Sau này con sẽ cùng với Mông Phong dựa dẫm vào nhau, mãi mãi không chia lìa.

Chúng tôi nắm tay nhau đi về khu nghĩa trang cũ, có một người đang đứng ở đó, Mông Kiến Quốc.

Ông quỳ xuống trước mộ bà nội Mông Phong, nói chuyện với bà, không hề phát hiện ra chúng tôi.

Hóa ra một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi cũng nhớ mẹ.

Mông Phong bước tới chào, hỏi ông có dự định gì không, Mông Kiến Quốc đáp chẳng có dự định gì cả.

Mông Phong: “Ở chung với chúng con đi.”

Mông Kiến Quốc: “Cũng được, đằng nào cũng chẳng có việc gì làm, tạm thời cứ ở vậy đã. Lưu Nghiễn đang viết cái gì thế?”

Lưu Nghiễn gập cuốn nhật ký lại: “Không có gì, tùy tiện bồi nhọ hai người chút thôi.”

Mông Phong đưa tay khoác lên vai cha mình, Mông Kiến Quốc giơ tay lên gạt ra: “Cái thằng vô dụng này, có kế hoạch gì cho tương lai không?”

Mông Phong cười hề hề, một tay nắm lấy tay Lưu Nghiễn, tay kia nhất quyết đòi khoác lên vai Mông Kiến Quốc, vài lần như vậy cuối cùng cũng được toại nguyện, anh nói: “Mấy hôm trước đã bàn bạc xong rồi, đi làm nửa ngày, mở một công ty hải sản nhỏ, chuyển ít hải sản về ăn. Chiều đến về nhà trồng ruộng, chơi với Lưu Nghiễn. Lưu Nghiễn đi dạy cho khu liên hợp các trường đại học, làm giảng viên.”

Mông Kiến Quốc không tán đồng: “Bây giờ hải sản cung đang vượt cầu, mọi người đều đã ăn chán rồi, chi bằng trồng ít rau xanh hay nuôi gà còn hơn. Thật là chẳng có tí đầu óc kinh doanh nào cả.”

Mông Phong: “Được thôi, ba đi kiếm ít trứng về đi, chúng ta nuôi gà vậy... Nuôi gà.”

Mông Kiến Quốc: “Chỗ ở chọn được chưa?”

Mông Phong: “Cả một vùng rộng lớn như thế này, trong thành phố hay ra ngoại thành, chọn bừa một chỗ dừng chân là được rồi. Đây, bên kia kia... Trời rộng đất rộng, nơi nào có người thân nơi đó chính là nhà, chính ba nói thế mà.”

Mông Kiến Quốc nhàn nhạt đáp: “Ừm.”

Lưu Nghiễn quay đầu nhìn xuống phía dưới, trêu: “Ba, ba không được đi phóng điện lung tung nữa nhé, con không muốn có quá nhiều mẹ đâu.”

Mông Kiến Quốc nói: “Đã là ông già rồi, làm gì còn tâm trạng ấy nữa chứ? Không bị hai đứa đuổi ra khỏi nhà là may lắm rồi.”

Mông Phong: “Con cũng không muốn có quá nhiều mẹ đâu, ba tự mà xem đi. Muốn tìm một người bầu bạn cũng không sao, chỉ cần lớn tuổi hơn con và Lưu Nghiễn là được.”

Lưu Nghiễn bật cười, nhún chân nhảy vọt lên lưng Mông Phong, bắt anh cõng xuống núi.

Núi non trùng điệp xanh như ngọc bích, mặt đất bao la cũng xanh mướt như nhung, ruộng đồng trải ngút ngàn tầm mắt.

Tháng 11 năm 2014.

Sinh mệnh là ngôi sao rực rỡ mà vũ trụ đã dịu dàng thả ra; cực quang và gió mặt trời lộng lẫy, là rừng thông xanh phủ khắp núi đồi; những đóa hoa nở rực rỡ trong vườn, là linh hồn đời đời truyền lại, không bao giờ úa tàn; niềm tin, là dòng máu nóng chảy trong huyết quản.

Cho dù nó được nảy mầm từ vùng đất vốn chìm trong máu tanh, thì cũng chẳng có gì chặn nổi niềm tin kiên định ấy.

Ngàn vạn sinh mệnh nhỏ, tạo nên một thế giới mới tràn đầy sức sống.

NGOẠI TRUYỆN 1

TRƯỚC ĐÂY

Những cây long não ngày đầu hạ xanh rì tốt tươi, soi bóng râm xuống con đường giữa rừng, Quyết Minh đeo ba lô đi ra khỏi cổng trường, nhìn khắp xung quanh.

Trương Dân không đến đón cậu, Quyết Minh mua một chai nước ở sạp hàng nhỏ nơi cổng trường, vừa chơi đùa với một chú mèo lông vàng vừa uống sạch chai nước. Chuông điện thoại vang lên.

Trương Dân: “Ba có chút việc, hôm nay không thể đến đón con được rồi.”

Quyết Minh: “Ừm, vậy con tự đi xe bus về nhà vậy.”

Trương Dân nói: “Được rồi... Con ăn cơm chưa?”

Quyết Minh: “Tất nhiên là chưa rồi.”

Quyết Minh nghe giọng Trương Dân có vẻ ngập ngừng, bên trong điện thoại vọng lại giọng phụ nữ: “Là con trai anh à?”

Quyết Minh cảnh giác nheo mắt lại, người cậu phát ra một luồng sát khí.

“Con không biết đường về nhà, ba đến đón con đi.” Quyết Minh nói.

Trương Dân: “...”

Giọng nói của Trương Dân mang theo tiếng cười, anh nói: “Con gọi xe taxi đi, đến đường Trung Hoàn khu mới được không, đến quán cà phê tên Thượng Đảo.”

Quyết Minh đeo ba lô, đi ra bắt xe.

Trong quán cà phê phát những bản nhạc piano du dương, ánh nắng chói chang bên ngoài chiếu vào cánh cửa sổ lớn màu trà, rọi lên tấm khăn trải bàn kẻ ô. Trương Dân rút một hơi thuốc, cười nói: “Thực ra con người tôi đây cũng không có chí hướng gì...”

Khói thuốc vờn quanh, người phụ nữ đang ngồi đối diện cố chịu thói quen hút thuốc của anh, cười nhạt: “Cũng tốt, hiện giờ việc làm ăn không được như hồi mấy năm trước...”

“Con trai tôi tới rồi.” Trương Dân vội vàng gọi: “Trương Quyết Minh!”

Quyết Minh bước lại mặt không chút biểu cảm, Trương Dân dập thuốc, để Quyết Minh ngồi xuống bên cạnh mình, nói: “Đây là cô Tôn.”

“Chào cháu, Trương Quyết Minh.” Người phụ nữ cười nói: “Cô là Tôn Tình.”

Quyết Minh nhìn cô ta, nói: “Ừm.”

Trương Dân hỏi: “Thi giữa kỳ thế nào? Đã có điểm chưa?”

“Buổi chiều được nghỉ.” Quyết Minh ngược nhìn Trương Dân: “Đứng thứ 173.”

Trương Dân nói: “Ừm, bao giờ thì họp phụ huynh?”

Quyết Minh: “Tuần sau.”

Tôn Tình cười nói: “Khối của cháu có bao nhiêu người?”

Quyết Minh: “174.”

Tôn Tình: “...”

Trương Dân cười ha hả, nói: “Hồi bé tôi học cũng không ra gì, cuối cùng chỉ có nước đi lính.” Nói đoạn xoa đầu Quyết Minh nói: “Trẻ con, sống vui vẻ là tốt rồi.”

Tôn Tình chậm rãi gạt đầu, trong mắt lộ vẻ đồng tình, lát sau điện thoại của cô đổ chuông.

“Tôi phải về trước đây.” Tôn Tình lịch sự cười.

Trương Dân nói: “Để tôi đưa cô về.”

Tôn Tình cười đáp: “Không cần đâu, anh đưa Quyết Minh đi chơi đi, tôi bắt xe về cũng nhanh thôi.” Cô cầm túi xách đứng lên, Trương Dân vội nói: “Để tôi thanh toán.”

Trương Dân đến quầy thanh toán, Tôn Tình nhìn Quyết Minh, cười nói: “Cố lên, cháu học tốt nhé, đừng phụ lòng ba cháu.”

Quyết Minh ngược mắt nhìn cô vẻ không tin cậy, Trương Dân quay lại tiễn Tôn Tình ra ngoài, cậu bé vẫn ngồi trước bàn, dáng vẻ như một chú mèo đáng thương đang có thù hằn với con người vậy.

Lát sau Trương Dân ngồi xuống cạnh cậu, nhào người xuống bàn, sà xuống phía trước Quyết Minh, vẻ như được thả lỏng, thở phào một hơi, ngón tay nới lỏng cà vạt ra: “Rốt cuộc cũng đi rồi.”

Quyết Minh hỏi: “Đó là ai?”

Trương Dân cười đáp: “Không liên quan đến con, sau này con cũng không phải gặp lại cô ta đâu.”

Quyết Minh: “Là ai vậy, tại sao không liên quan đến con?”

Trương Dân nói: “Đừng hỏi nữa Bảo Bối, đến đây ba xem nào, con muốn ăn gì? Ăn ở đây nhé? Hay là đi ăn món ếch nhảy nhé?”

Quyết Minh không trả lời, Trương Dân lật xem thực đơn, dùng nó vỗ vỗ Quyết Minh: “Sao vậy? Đang giận dữ à?”

Quyết Minh đứng lên bước đi, Trương Dân vội chụp lấy áo khoác nói: “Này, thằng nhóc này... đợi đã!”

Quyết Minh đi ra khỏi quán cà phê, Trương Dân đuổi theo sau, kéo tay cậu nhóc trên phố, mọi người xung quanh đều hiếu kỳ nhìn hai cha con, Trương Dân vội khoác vai Quyết Minh, cúi đầu nói bên tai cậu: “Đừng có hờn dỗi ở đây, lát nữa ba sẽ giải thích cho con, lên xe đã nào.”

Quyết Minh rất nghe lời, Trương Dân lái xe, thắt dây an toàn cho cậu, ấn cậu ngồi vào ghế phụ bên cạnh, còn mình thì lái xe, vừa lái vừa cười, lại còn lẩm nhẩm hát.

“Ba giải thích đi.” Quyết Minh nói.

Trương Dân cười đáp: “Chẳng có chuyện gì cả, đi gặp mặt, con biết là gì chứ?”

Quyết Minh: “?”

Trương Dân nói: “Bác của ba ở dưới quê muốn tìm một đối tượng cho ba. Vừa rồi người phụ nữ kia là do bác ấy bảo ba đến gặp đấy, biết nói sao nhỉ... sợ rằng con không vui, nên không nói cho con biết...”

Quyết Minh nói: “Ừm.”

Trương Dân lái xe ra khỏi thành phố, lên đường cao tốc, Quyết Minh nói: “Con không thích nhà mình có thêm người.”

Trương Dân trầm ngâm chốc lát, sau đó nói: “Bảo Bối, ba cũng không có cách khác, người ở độ tuổi như ba bây giờ ở dưới quê đều đã kết hôn có con rồi, là do người già trong nhà lo lắng, ba không thể thoái thác được.”

Quyết Minh nói: “Vậy ba sẽ kết hôn với cô ấy sao.”

Trương Dân nghiêng đầu nhìn Quyết Minh: “Con nghĩ sao nào?”

Khóe mắt Quyết Minh bắt đầu đỏ, cậu không nói gì, Trương Dân dừng xe, xếp hàng ở nơi có trạm thu phí, véo má cậu bé, cười nói: “Không có việc gì đâu, con xem, cô ấy chẳng thích ba tẹo nào. Ba gọi con đến thì mặt cô ta đã nhăn nhó rồi...”

Quyết Minh nói: “Ba, con làm gánh nặng của ba rồi.”

Trương Dân không trả lời, lái qua trạm thu phí, cuối cùng dừng lại tại chỗ đỗ xe bên đường.

“Con nghe này,” Trương Dân nói: “Bảo Bối, ý của ba không phải như vậy.”

Quyết Minh khóc òa lên, cũng không trả lời, Trương Dân cảm thấy vô cùng bối rối, anh đặt tay lên vô lăng: “Bảo Bối, con... đừng khóc, nghe ba nói này.”

Trương Dân thở dài, quay sang ôm lấy Quyết Minh, nói nhỏ: “Ba không muốn kết hôn nên mới gọi con tới. Những việc thế này rất khó giải quyết, ông bác cứ nhất quyết bảo ba đi gặp, nếu như ba từ chối thì ông sẽ giận mất. Ông cũng đã lớn tuổi rồi, dễ bị cao huyết áp, nên phải nghĩ cách để cho cô ta có ấn tượng... không tốt về ba.”

“Ba thực sự không muốn kết hôn đâu.” Trương Dân nói: “Bảo Bối, con mà khóc nữa là ba giận đó. Vốn dĩ áp lực đã rất lớn rồi, con lại còn giận đối ba nữa... Ba cảm thấy như sự chân thành đã để cho cún ăn vậy, thật là vô nghĩa.”

Quyết Minh: “...” Cậu bé bật cười: “Chân thành cho cún ăn.”

Trương Dân rốt cuộc cũng chẳng còn hơi sức nữa, dựa người trên ghế lái, cả người không chút sức lực.

“Buồn cười sao?” Trương Dân hỏi một cách kỳ lạ: “Buồn cười thế nào?”

Trên khuôn mặt Quyết Minh vẫn còn đọng nước mắt, dường như cảm thấy câu nói này rất thú vị, cậu ngược lên nhìn Trương Dân, khuôn mặt Trương Dân đỏ bừng, nhìn cậu chăm chú, yên lặng hồi lâu.

Hai người nhìn nhau, Trương Dân tiến gần hơn chút nữa, môi khẽ động đây, như có điều gì muốn nói.

Trương Dân nói: “Bảo Bối.”

Quyết Minh: “?”

Đôi mắt đẹp của Trương Dân sâu thẳm, khi nghiêng đầu sống mũi cách mặt Quyết Minh rất gần, cả hai đều cảm thấy hơi thở của đối phương.

Quyết Minh ngẩn ra nhìn Trương Dân.

Sự yên lặng kéo dài như cả một thế kỷ vậy, nhưng lại cũng ngắn ngủi như chỉ một giây.

Trương Dân đưa ngón tay lau nước mắt cho Quyết Minh, rút tờ khăn giấy lau cho cậu. Anh thở dài vẻ u buồn, khởi động xe.

“Đi đâu vậy ba.” Quyết Minh hỏi.

“Đưa con đi chơi.” Trương Dân nói: “Tháng trước đã nói rồi còn gì, sau khi thi xong sẽ đi câu cá với bác Vương và tiểu San.”

Quyết Minh nói: “Nhưng không phải ba đã nói rằng phải xếp trong 150 hạng mới được đi còn gì, con chỉ thi được nhất từ dưới lên...”

Trương Dân nói: “Con vẫn còn biết mình đứng hạng nhất từ dưới lên cơ à?”

Quyết Minh bật cười, Trương Dân nói: “Thật là hết cách với con, đi thôi nào.”

Trương Dân lái xe hai giờ đồng hồ, đưa Quyết Minh ra vùng ngoại ô thành phố, đây là vùng giữa hai thành phố, khu ngoại ô có một nông trang tên Nông Gia Lạc. Vương Bác và gia đình đã đến đây từ sớm, chào Quyết

Minh, còn có mấy viên sĩ quan trẻ đi nghỉ phép nên đi chơi cùng Vương Bác.

Quyết Minh chào hỏi bọn họ, mọi người đều bận rộn với việc của mình, Vương Bác và vợ chuẩn bị đồ nướng cho bữa tối, Vương Bác cùng con gái đi bơi xuống, rú: “Quyết Minh đi không?”

Quyết Minh nói: “Cháu đi cùng với ba.”

Trương Dân đáp: “Mọi người đi đi, tôi đi câu cá.”

Quyết Minh dắt tay San San bước lên xuống.

Vương Bác quay đầu nhìn Quyết Minh từ xa, đi đến đưa cho Trương Dân điếu thuốc, cười nói: “Tiểu Trương hôm nay trông cậu sâu thế?”

Trương Dân không trả lời, nhận điếu thuốc, nói: “Tâm trạng không tốt lắm, muốn được yên tĩnh một mình.”

Vương Bác nói: “Quyết Minh thi thế nào?”

Trương Dân lại thở dài, nói: “Không tốt, thẳng nhóc không hiểu, toàn xếp cuối thôi. Tôi đang nghĩ hay là cho nó học lại một lớp.”

Vương Bác nói: “Không sao đâu, bọn trẻ con nhà anh em chúng ta sợ gì không tìm được việc chứ?”

Trương Dân đáp: “Không nói thế được, anh xem Quyết Minh như vậy, sau này phải làm sao? Đừng nói đến chỗ đứng trong xã hội... đến tìm bạn gái, kết hôn, tìm việc, nó không thể tự chăm sóc bản thân được đâu.”

Vương Bác vỗ vỗ vai Trương Dân, cười nói: “Tôi đã nói với San San rồi, sau này nếu không muốn đi lấy chồng, thì anh em ta sẽ nuôi nó cả đời, có gì đáng lo đâu?”

Trương Dân cũng bật cười.

Quyết Minh và sĩ quan ngồi xuống cao su, từ bờ hồ bên Nông Gia Lạc di chuyển sang sông, lại từ bên ngoài Hiệp Cốc ngồi xe điện quay về, mọi người đều rất phấn khích, đầu Quyết Minh ướt sũng, chạy vào trong rừng tìm Trương Dân.

Trong rừng có một dòng suối, bốn bề yên tĩnh, Trương Dân đội một chiếc mũ câu cá, ngồi buông cần câu dưới bóng cây, Quyết Minh từ đằng

sau ôm lấy Trương Dân.

Trương Dân bị rung tay, vuột mất chú cá vừa câu được.

“Chơi chán rồi chứ?” Trương Dân quay lại nói.

Quyết Minh ậm ừ: “Được mấy con rồi.”

Cậu nhóc nhìn vào bên trong chiếc xô của Trương Dân, bên trong trống rỗng, một con cá cũng chẳng có.

Trương Dân không tự nhiên gạt cánh tay Quyết Minh đang ôm vòng lấy cổ anh, nói: “Đừng có nhõng nhẽo nữa, con đã lên lớp 8 rồi đấy.”

Quyết Minh tỏ vẻ không bận tâm, Trương Dân lắp cần, quăng dây, Quyết Minh nằm bò một bên đọc sách.

Trương Dân liếc nhìn, Quyết Minh còn mang theo sách học môn Chính trị nữa, bên trên có rất nhiều ghi chú không biết đúng sai ra sao, Quyết Minh đọc rồi ngủ quên mất, nằm gục trên bãi cỏ bên cạnh Trương Dân.

Cơn gió thổi qua lật tung cuốn sách, Trương Dân nhìn thấy phía trên có dòng chữ viết tay xiêu vẹo, trong lòng có chút buồn.

Hoàng hôn.

“Bảo Bối, dậy thôi nào.” Trương Dân thấp giọng: “Quyết Minh, dậy thôi.”

Trương Dân công Quyết Minh, để cho cậu bé xách chiếc xô không, rời khỏi cánh rừng tiến về chỗ đang tổ chức tiệc đồ nướng. Quyết Minh mơ hồ ăn đồ nướng, buổi tối Trương Dân uống rượu với mấy tay sĩ quan, uống đến hơn mười chai bia, đến 9 giờ mới lên gác đi ngủ.

Nông Gia Lạc ở xa thành phố, buổi đêm trời mát lạnh, Trương Dân đã uống có chút say, vừa đặt mình xuống giường, nói: “Bảo Bối...”

Quyết Minh chạy lại giúp anh cởi giày, Trương Dân mặc áo sơ mi và áo vest, co người nằm lên giường, anh nằm sấp xuống với khuôn mặt say rượu, cố nhin.

Quyết Minh nói: “Ba muốn uống trà không.”

Đầu Trương Dân gối trên gối, lắc đầu, Quyết Minh nói: “Ba mệt rồi à?”

Trương Dân chỉ ậm ừ: “Ngủ thôi nào.”

Quyết Minh trèo lên giường, giúp Trương Dân cởi áo sơ mi, cởi thắt lưng, Trương Dân nhìn chăm chăm Quyết Minh, nói: “Năm đó khi ba nhặt được con trên núi, con mới cao ngần này thôi.”

Nói đoạn Trương Dân dùng tay ước chừng, lại lẩm bẩm: “Chớp mắt đã lớn thế này rồi.”

Quyết Minh mặt không biểu cảm nhìn Trương Dân: “Ba muốn nói gì?”

Trương Dân đáp: “Sao con vẫn giống như hồi trước, cái gì cũng không biết. Hay do ba không dạy con tốt?”

Quyết Minh không nói gì, Trương Dân cứ lẩm bẩm nói một mình hồi lâu, bị Quyết Minh lột sạch quần áo chỉ còn lại chiếc quần lót màu đen, bên dưới phân thân đang căng lều. Quyết Minh cởi quần áo, cuộn người trong chăn, gối lên cánh tay anh, nằm thẳng ra.

Trương Dân nằm nhìn trần nhà, không ngủ được.

“Ồn quá.” Quyết Minh nói: “Cứ kêu u u.”

Trương Dân nói khẽ: “Quạt điện đang bật mà, không thì nóng lắm.”

Quyết Minh cựa quậy khó chịu, da thịt Trương Dân nóng ran, cơ thể dài, mấy lần muốn ôm lấy Quyết Minh vào lòng, nhưng lại không dám động đây.

Tiếng quạt điện kêu u u, u u, u u... đột nhiên ngừng lại.

Trong bóng tối là một khoảng lặng im.

Trương Dân nhè nhẹ giơ tay lên, kéo dây đèn, cạch một tiếng, không có gì xảy ra, mất điện rồi.

Quyết Minh thở đều đều, ngủ rất ngon, Trương Dân không dám cử động, nằm nhìn lên trần nhà.

Nửa đêm, Quyết Minh tỉnh giấc.

Hai người đều toát mồ hôi, trời đang dần trở nên nóng nực, Quyết Minh hít một hơi, Trương Dân đạp chăn ra, nghiêng đầu nhìn cậu nhóc.

Quyết Minh: “Nóng... Nóng quá.”

Trương Dân: “Mất điện rồi, để ba quạt cho con vậy.”

Trương Dân đạp chẵn ra, Quyết Minh cũng thấy mát hơn, không đạp chẵn, quay người rúc vào lòng Trương Dân, toàn thân anh toàn là mồ hôi, ướt như thể vừa mới được vớt dưới nước lên vậy, cơ thể cân đối tráng kiện, cơ bắp càng trở nên lóng mịn.

Quyết Minh đưa tay ôm lấy eo Trương Dân, tinh táo hơn chút, cậu nói: “Ba.”

Hơi thở của Trương Dân dần nặng hơn, tay Quyết Minh đặt lên ngực anh, rồi vuốt ve trước bụng, lại gác chân lên eo anh, Trương Dân bất giác co chân lên, không để Quyết Minh chạm vào nơi đang căng lên trong quần lót.

“Sao vậy?” Trương Dân thấp giọng hỏi.

“Ba sẽ không kết hôn chứ.” Quyết Minh nói nhỏ.

Trương Dân đáp: “Không đâu, con sợ ba kết hôn à?”

Quyết Minh nói: “Ừm, con yêu ba.”

Trương Dân đáp: “Ba cũng yêu con.”

Quyết Minh nói: “Là thứ tình yêu đó cơ.”

Trương Dân: “Thứ tình yêu đó?”

Quyết Minh: “Ừm, thứ tình yêu này và tình yêu đó đều có.”

Trái tim Trương Dân đập mạnh, anh quay người, ôm lấy Quyết Minh, Quyết Minh dựa vào mặt anh, Trương Dân cúi đầu bên tai cậu nói: “Ba cũng yêu con.”

Quyết Minh nói: “Hôn cơ.”

Hai người yên lặng hồi lâu, mồ hôi của Trương Dân túa ra khắp người, anh cúi đầu, hôn lên đôi môi Quyết Minh.

Quyết Minh ôm lấy cổ Trương Dân, vụng về đáp lại nụ hôn của anh, nụ hôn của Trương Dân rất lâu, ánh mắt mơ màng, hít thở rồi nói nhỏ: “Bảo Bối, ba cũng yêu con, là kiểu tình yêu đó.”

NGOẠI TRUYỆN 2

TRUNG THU

"**B**a, K3 phát quần áo này." Lưu Nghiễn nói: "Ba chọn một chiếc đi, người ba với Mông Phong cũng ngang nhau mà."

Mông Kiến Quốc đón lấy bộ quần áo mà Lưu Nghiễn đưa, mở ra xem, hai chiếc áo len mỏng cổ chữ V, màu sắc giống nhau, kiểu dáng cũng giống hệt nhau, giờ thời tiết cũng lạnh hơn hồi trước nhiều, vào thu đã phải mặc áo len rồi.

Mông Kiến Quốc nói: "Không tệ, còn của con đâu?"

Lưu Nghiễn đáp: "Con không có, nhưng con đã mua một chiếc rồi. Tối nay Tết Trung thu tổ chức thế nào? Huấn luyện viên nói ăn cơm xong sẽ qua thăm ba."

Mông Kiến Quốc: "Bọn Quyết Minh đi đâu rồi?"

Lưu Nghiễn chu môi đáp: "Trên sườn núi phía sau, chút nữa sẽ về ăn cơm."

Trung thu năm 2014.

Chúng tôi chọn nhà mới tại khu ngoại ô thành phố Thanh Hà mới được xây dựng lại, là nơi mà khi Mông Kiến Quốc xuất ngũ đã thích, ở đây có một ngôi làng không lớn lắm. Phía bắc dựa vào sườn núi nhỏ, phía nam là một dòng suối nhỏ chạy vòng quanh làng, nước nông đến nỗi có thể trông rõ đáy, lau sậy mọc lên từ đáy nước, vào lúc xế chiều mặt suối lấp lánh ánh hoàng hôn. Từ đây có thể đi xe đạp ra ngoài, chỉ mười lăm phút là đã đến trường học dành cho con cháu quân đội khu Hoa Nam, mỗi ngày tôi và Mông Phong mỗi người đi một xe đạp, thức dậy từ sáng sớm, đạp xe vào thành phố, nói là thành phố, chứ thực ra chỉ là một khu dân cư tập trung không đến một trăm ngàn nhân khẩu.

Tôi làm giáo viên, Mông Phong ngày ngày đi tìm công việc, Trương Dân mở phòng khám Đông y, Quyết Minh thì tìm một công việc mới: Nhật phế liệu. Hằng ngày cưỡi một chiếc xe ba bánh, đi khắp nơi nhặt phế liệu, xách theo một hộp lớn những vật liệu thủ công, sau khi sắp xếp thì mang về nhà, Trương Dân sẽ giúp cậu nhóc rửa sạch, lại mang đến cô nhi viện để cho bọn trẻ làm đồ thủ công.

Mọi người đều có việc để làm, chỉ có hai cha con Mông Phong và Mông Kiến Quốc vốn là lính giờ hằng ngày chỉ ở nhà ăn không ngồi rồi, ăn bám vào Lưu Nghiễn, tâm trạng của Mông Phong sắp bị bóp nghẹt đến không chịu nổi rồi.

“Lưu Nghiễn!” Mông Phong quát lên: “Tâm trạng anh rất tốt nhé! Em đừng có sĩ nhục anh trên nhật ký như thế chứ!”

Lưu Nghiễn: “Tối qua lúc anh đi ngủ vẫn còn nói sẽ ôm bom liều chết để trả thù xã hội cơ mà!”

Đêm Trung thu, hai cha con Mông Phong và Mông Kiến Quốc mặc quần áo giống hệt nhau, đều là chiếc áo len mỏng màu xanh bộ đội bên trong là áo sơ mi, năm người cười nói rôm rả, Mông Kiến Quốc còn đặc biệt khui một bình rượu, mọi người chúc rượu nhau, cùng uống và ăn cơm.

Bốn người ăn cơm xong thì đi lên núi ngắm trăng, Mông Kiến Quốc ở lại trông nhà, ngồi trong vườn, con đường bên ngoài cổng vang lên tiếng chuông xe đạp, Mông Kiến Quốc hô lên: “Phi Hồ!”

“Chúc huấn luyện viên Trung thu vui vẻ!” Trịnh Phi Hồ xách hộp bánh Trung thu bước vào, Mông Kiến Quốc đi đun nước pha trà, hai người ngồi trong sân, vàng trăng tròn vành vạnh đã lên ở hướng đông, ánh sáng bàng bạc chảy tràn mặt đất.

Trên sườn núi, Quyết Minh nói: “Hai người sống ở đây có phong cảnh đẹp thật đấy.”

Mông Phong: “Anh thử nói xem chuyện này có coi được không, tôi xin có một ít xi măng vật liệu để xây dựng cái nông trại, thế mà lại bị kéo dài đến ba tháng trời ...”

Trương Dân vừa nghe vừa gật gù vẻ đồng ý, Lưu Nghiễn và Quyết Minh đi phía trước, Lưu Nghiễn khoác một chiếc túi đeo vai quân đội, Quyết Minh cứ nhìn thấy chai lọ hoặc những phế liệu có thể dùng được thì nhặt về, nhét vào trong túi của Lưu Nghiễn.

“Chúng ta là những anh hùng đi giải cứu thế giới... Em yêu em có biết sản xuất xi măng không?” Mông Phong đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, hỏi.

“Không biết...” Lưu Nghiễn và Quyết Minh chán chường đồng thanh đáp lại: “Chúng tôi không học về vật liệu, cảm ơn.”

Trương Dân không nhịn nổi bật cười nói: “Sếp đâu? Để cho ông ấy nghĩ cách xem sao.”

“Ông ấy?” Mông Phong trợn mắt như thể con gấu đang xù lông, làu bàu đáp: “Ông ấy đang mài yêu đương!”

Phía trước Quyết Minh quay sang hỏi Lưu Nghiễn: “Thế nên là tiền lương của anh là để nuôi ông lão Mông và chú Mông hả?”

Lưu Nghiễn dờ khóc dờ cười gật đầu: “Đúng vậy, lần trước anh đi tìm Lục Cố giúp đỡ, để anh ta giục sếp, tháng này là có thể được phê chuẩn rồi.”

Quyết Minh hiểu ý nói: “Quả nhiên vẫn là phu nhân ngoại giao đáng tin hơn!”

Lưu Nghiễn: “Ừm, thực ra cũng là do anh muốn Trung tướng Mông nghỉ ngơi một thời gian, không thì khi vật liệu được đưa đến, đều là những công việc cần thể lực, chỉ có mấy cha con cùng làm, mệt quá sợ người già không chịu được.”

Quyết Minh nói: “Em cũng rất muốn chuyển đến bên này, chỗ này tốt hơn chỗ bọn em, ít người.”

Lưu Nghiễn: “Đến đi, trong trấn cũng có trường học, hay là để anh giới thiệu em làm giáo viên nhé? Chúng ta cùng qua đó xem, vượt qua ngọn núi này, bên đó có một bãi sông nông rất đẹp.”

Bốn người đem theo đồ ăn vật đi qua bên kia sườn núi, mặt nước phản chiếu lân quang lấp lánh của ánh trăng, trong đêm trăng yên tĩnh không khí

vô cùng trong lành. Mọi người cùng ngồi xuống bên bờ suối.

“Trương Dân!” Lưu Nghiễn chạy lại từ đầu kia của bãi, hét to: “Trương Dân!”

Mông Phong và Trương Dân đang nói chuyện, nghe giọng Lưu Nghiễn có gì đó không ổn, liền đứng bật dậy. Lưu Nghiễn chạy đến trước mặt hai người, thở dốc một hồi, nói: “Ở bên kia Quyết Minh nhật được... nhật được...”

Trương Dân cười nói: “Nó vẫn thường nhật được rất nhiều thứ kỳ quái mà.”

Lưu Nghiễn liên tục xua tay, ra hiệu bọn họ đi theo cậu.

“Trịnh Kỳ gần đây thế nào?” Mông Kiến Quốc hỏi: “Tôi muốn bế cháu rồi, Quyết Minh lúc nào cũng gọi ông Mông, làm tôi cũng thấy mình già rồi.”

Trịnh Phi Hồ uống một ngụm trà, nói: “Sang Mỹ với mẹ nó để học rồi, tháng sau mới về. Trong kế hoạch thử nghiệm mở rộng nhân khẩu của bọn Tần Hải, có hạng mục thụ tinh trong ống nghiệm, để sau này em tìm hiểu xem sao?”

Mông Kiến Quốc chậm rãi gật đầu, Trịnh Phi Hồ cũng mặc chiếc áo len màu lính, lại tiếp: “Mấy hôm trước có cuộc họp, mấy vị lãnh đạo đều hỏi, thầy liệu có muốn quay về làm việc trong quân đội không...”

“Nó nhật được một đứa trẻ!” Lưu Nghiễn nói.

Trương Dân: “...”

Mông Phong: “...”

Ba người chạy nhanh như thể bị chó đuổi, trông thấy trên bãi suối phía đông trong đêm trăng, có một đứa bé gái khoảng hơn ba tuổi đang đứng ngây ra đó, vẻ mặt Quyết Minh hoảng hốt, đứng cách đó năm mét nhìn cô bé.

“Bé tên gì thế?” Quyết Minh hỏi.

“Cầu Cầu.” Cô bé sợ hãi đáp.

“Mẹ bé đâu?” Quyết Minh lại hỏi.

Cô bé lắc đầu.

Mông Phong và Trương Dân chạy đến phía sau Quyết Minh, đều ngẩn ra, Quyết Minh quay đầu lại nhìn họ, mọi người đều cảm thấy khó hiểu, sao ở đây lại có một đứa bé cơ chứ?! Việc này là sao? Trong lòng Lưu Nghiễn bỗng nảy ra một ý nghĩ khiến người ta vô cùng căng thẳng, chẳng lẽ là ‘Hành tinh mẹ’ đến đón Quyết Minh ư?

Mông Phong đứng một lát, vẫy tay với bé gái nói: “Qua đây, chú lấy kẹo cho cháu nhé.”

Trương Dân: “...”

Lưu Nghiễn: “Anh thôi đi! Đừng làm hư trẻ con!”

Mông Phong giận dữ: “Anh thực sự muốn cho cô bé ăn kẹo mà.”

Mông Phong lấy trong túi ra một chiếc kẹo mút vị sữa, cô bé vui vẻ chạy lại đón lấy chiếc kẹo, lại còn ôm lấy cổ Mông Phong cười, áp mặt vào mặt anh, bốn người nhìn nhau hồi lâu không biết phải làm gì, Trương Dân bế cô bé lên, nói: “Tính sao đây?”

Lưu Nghiễn nói: “Vào trong thôn hỏi từng nhà vậy, xem là trẻ con nhà ai đi lạc... Quyết Minh, không phải là...”

Quyết Minh xoa đầu cô bé, nhìn Lưu Nghiễn, trong mắt cậu nhóc cũng mang sự nghi hoặc. Trương Dân bế cô bé xuống núi, Quyết Minh đột nhiên nói: “Con có thể nuôi cô bé không?”

Trương Dân vội đáp: “Không không, Bảo Bối không được đâu, con vẫn còn là một đứa trẻ...”

Lưu Nghiễn lại nghĩ nếu thực sự đây là ‘Huyền’ của địa cầu, chỉ có thể đi cùng Quyết Minh thôi, cậu đi phía sau, khẽ nói với Mông Phong phán đoán của mình, Mông Phong cũng nghĩ ra, nói: “Em xem truyện tranh nhiều quá rồi, chắc không phải đâu.”

Lưu Nghiễn nói: “Thế anh giải thích thế nào?”

Phía trước Quyết Minh dắt tay cô bé, nói: “Cầu Cầu, có thể gọi chú là Ba.”

Giọng nói của cô bé rất rõ ràng, cô cười nói: “Ba.”

Quyết Minh chỉ tay vào Trương Dân, nói: “Đây là ông.”

Phút chốc, Trương Dân nổi trận lôi đình, cô bé rất ngoan, gọi anh: “Ông.”

Đi đến trước thôn, Trương Dân nói: “Để tôi đưa cô bé về.”

Mông Phong: “Tôi và Lưu Nghiễn sẽ đi hỏi từng nhà, xem là trẻ con nhà ai.”

Trong lòng Lưu Nghiễn thầm nhủ: Cầu Trời cầu Phật đừng có là “Huyền địa cầu”, nếu không thì to chuyện mất... Nhưng thực ra về mặt lý thuyết thì “Ông trời” thực chất cũng là “Huyền địa cầu”, vì thế cầu “Huyền địa cầu” mong nó đừng đến... là loại logic gì nhỉ?

Hai người chia hai hướng đi hỏi, Trương Dân và Quyết Minh đưa Cầu Cầu về lại nhà Mông Kiến Quốc.

Mông Kiến Quốc nhấp một ngụm trà, nói: “Già rồi, không muốn trở lại quân đội nữa.”

Trịnh Phi Hồ đáp: “Thầy lúc nào cũng nói vậy, thầy vẫn còn rất trẻ mà...”

Đang lúc nói chuyện, Trương Dân và Quyết Minh bế một bé gái đi vào, Quyết Minh chỉ về phía Mông Kiến Quốc nói với Cầu Cầu: “Đây là cụ.”

Cầu Cầu rất hiểu chuyện, gọi: “Cháu chào cụ.”

Cái cách xưng hô này thật không kém gì sấm rền, Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ đều như hóa đá.

Cụ cụ cụ cụ cụ... Cơ mặt Mông Kiến Quốc giật giật: “Cái gì vậy?!”

Trịnh Phi Hồ: “Quyết Minh, cháu có con gái sao?!”

Trương Dân dờ khóc dờ cười đặt Cầu Cầu xuống, Cầu Cầu liền ra ăn bánh Trung thu, hai người quay sang giải thích với Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ, Quyết Minh lại giới thiệu Trịnh Phi Hồ với Cầu Cầu, nói: “Đây là ông trẻ.”

Trịnh Phi Hồ: “...”

“Đây là Panda...” Quyết Minh lại giới thiệu Panda với Cầu Cầu.

Cả nhà loạn hết cả lên, Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ tức tốc lao đi tìm cha mẹ của Cầu Cầu, gần một giờ sau, Lưu Nghiễn đưa Lục Cố đến, thở phào một hơi.

“Tôi không biết!” Lục Cố nói: “Cháu tôi đưa cô bé đi chơi, hai đứa nhóc con, là do cậu chưa sống ở vùng quê bao giờ đấy, lũ trẻ thôn quê đều mãi chơi bên ngoài, ai biết nhiều thế?”

Lưu Nghiễn đưa Lục Cố về nhà, hướng về phía Quyết Minh xua tay, ra hiệu đây là đứa trẻ bình thường, không phải là “Hành tinh mẹ” đến tìm cậu chơi đâu nên đừng có nghĩ lung tung, Quyết Minh có vẻ thất vọng, gật đầu đáp: “Ừm.”

Lục Cố vỗ tay, nói: “Cầu Cầu, qua đây.”

Cầu Cầu đáp: “Cậu.” Liền chạy lại ôm lấy Lục Cố, Mông Phong và mọi người cũng đã về, mới biết Lục Cố và cha mẹ Tết Trung thu đi thăm họ hàng, vì người chị họ buổi tối có việc không đến được, nên gửi Cầu Cầu cho Lục Cố.

Lục Cố bế Cầu Cầu đi, khi đi cô bé còn tươi cười vẫy tay với Mông Phong, chỉ còn lại Mông Kiến Quốc nước mắt hai hàng.

Trịnh Phi Hồ nói: “Tóm lại, thầy hãy suy nghĩ lại đi.”

Mông Kiến Quốc gật đầu.

Ngày hôm sau, Lưu Nghiễn nói với Mông Phong: “Hình như ba gặp cú shock gì đó thì phải.”

Mông Phong ngờ nghệch nói: “Có gì sao? Không có đâu, anh chẳng thấy gì cả.”

Lưu Nghiễn đáp: “Ba nói hình như ba không nhìn rõ tờ báo, phải đeo kính lão rồi.”

Mông Phong: “...”

“Chỉ là tâm lý thôi.” Mông Phong nói: “Lục Cố đã giúp chúng ta xin phê chuẩn được rồi, mấy hôm nữa anh sẽ đi mua ít gà con, ba muốn một mình xây dựng một nông trường nuôi gà cơ.”

Hết

Table of Contents

PHẦN 3 Bình Minh Rực Rỡ

CHƯƠNG 48

ĐÀM PHÁN

CHƯƠNG 49

SIÊU DÂY

CHƯƠNG 50

MÁY BAY RƠI

CHƯƠNG 51

GIAM CẦM

CHƯƠNG 52

TỰ CỨU

CHƯƠNG 53

THANH SƠN

CHƯƠNG 54

SÁT THỦ

CHƯƠNG 55

PHÒNG TÂN HÔN

CHƯƠNG 56

MẠC HÀ

CHƯƠNG 57

CỨU VIỆN

CHƯƠNG 58

CƯỜNG ĐỊCH

CHƯƠNG 59

TÚY QUYỀN

CHƯƠNG 60

MÁY TÍNH PHOTON

CHƯƠNG 61

TIÊN TRI

CHƯƠNG 62

ĐÀO PHẢN

CHƯƠNG 63

CÔNG HẢI16

CHƯƠNG 64

TẾ BÀO

CHƯƠNG 65

HỒI ỨC

CHƯƠNG 66

ĐỐI TINH

CHƯƠNG 67

TRONG MƠ

CHƯƠNG 68

LIGER

CHƯƠNG 69

BÌNH MINH
HẬU KÝ

NGOẠI TRUYỆN 1

TRƯỚC ĐÂY

NGOẠI TRUYỆN 2

TRUNG THU